

ΡΑΓΚΑΒΗ
—
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

1
—
ΔΥΡΙΚΑ

Rizzo-Rausalvi

γ') Ἡ ἐπίτησις τῆς προθέσεως μετὰ εἰς μέ, ὡς ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἐλληνικῇ συνετέμενετο ἡ παρὰ καὶ ἡ κατὰ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς μετ' αἰτιατικῆς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ συντάσσεται, ὅταν σημαίνει πρὸς.

δ') Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον σύνταξις τῆς ἀπὸ μετ' αἰτιατικῆς.

Διηρέθησαν δὲ καθ' ὕλην τὰ ποιημάτια ταῦτα, καὶ μὴ καταταχθέντα οὔτε κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς γλώσσης, οὔτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποψὶν τῶν περιχομένων, πολλὰ εἰσὶν ἡ ἀντανάκλασις τῶν σκέψεων, ἡ ἐνίοτε ἴσως καὶ τῆς ἀσκεψίας, τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγράφησαν. Οὕτω τὸ ποιημάτιον *Ἡ Ἀρβαριτία* (σελ. 78), φερώνυμον τῆς Ναυπλιακῆς ἀκτῆς εἰς ἣν ἐρρίφθη τὸ σῶμα τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γραφὲν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ φόνου τοῦ Κυβερνήτου Καποδιστρίου, καὶ τοι μετὰ ταῦτα ἀναθεωρηθὲν, κατοπτρίζει μάλιστα τὰς ἰδέας ὅφ' ὧν κατειχόμεν κατὰ τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐκείνας.

Τὸ δ' ἐπιγραφόμενον *Συνταγματικὸς* (σελ. 89) ἐποιήθη ὅτε οἱ Ῥουμελιῶται μετὰ τοῦ Κωλέττου εἰσέλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰς σημαίας των τὸ Σύνταγμα ἐπιγράψαντες καὶ ἐμβλημα αὐτῶν λαβόντες τὴν Ἀθηναίαν, προτιθέμενοι δὲ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγουστίνου Καποδιστρίου. Τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης μετέσχον καὶ αὐτός· πιθανῶς δ' εἰς χρόνους ὠριμωτέρους θ' ἀπείχον· νὰ ψάλλω ἐμφύλιον σύγκρουσιν, καὶ νίκην Ἑλλήνων ἐφ' Ἑλλήνων.

Τὰ *Βουκολικά* (σελ. 269) εἰσὶ καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀρχαιότερων ἔργων, ἀναθεωρηθέντα. Τὸ δὲ Ε' εἰδύλλιον, ἡ θῆρα (σελ. 307), συνετάχθη ἐπὶ τῆς ἐλευθέρσεως τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, ὡς τις νύξις, πρὸς τὸν νεαρὸν Βασιλέα, τῶν μεγάλων καθηκόντων αὐτῷ ἀνεδέχθη, καὶ ὡς τις ἐκ προοιμίων διαμαρτύρησις κατὰ τῆς κολακείας ἧτις ἐμελλε νὰ τὸν περιστοιχίσῃ, σμικρύνουσα τὰ πρὶν ἵνα μεγαλύνῃ τὰ ὑπ' αὐτόν.

Τὰ δ' ἐκ σελίδος 321 δημοσιευόμενα τεμάχια ἀφορμὴν ἔχουσι τὴν ἔξιν ἣν ἐπὶ τινα καιρὸν εἶχον, καὶ ἐτι κατὰ μέρος ἔχουσιν οἱ διανομεῖς τῶν ἐφημερίδων τοῦ νὰ ἐξαγο-

ράζωσι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους εὐτελές τι δῶρον παρὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῶν ἀντ' εὐτελῶν στιχαρίων, ἐν οἷς ὅμως ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ἵνα εἰπώσι τινὰς ἀληθείας.

Ἡ Ἀρθὼ συνετάχθη κατ' ἀρχάς ὡς διόρθωσις ὁμοίας συλλογῆς, κατ' ἐντολὴν φίλου, ὅστις καὶ τὴν ἐδημοσίευσεν τὸ 1846 ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ Ν. Μ. Ε. Ἦδη δ' ἐκδίδεται (σελ. 385), οὐδενὸς ξένου στίχου διατηρηθέντος.

Ἐκ δὲ τῶν μεταφράσεων, τὸ δυστυχὲς ἀρτίον (σελ. 446) μοι ἐστάλη ἐκ Παρισίων, ὅτε ἐγράφη, μετὰ προτροπῆς ἵνα μεταφρασθῇ. Δὲν εἶναι δὲ σφαλμάτων ἀπηλλαγμένος ὁ εὐφυὲς οὗτος μῦθος, ὅστις μᾶλλον εἶναι ἀλληγορία, καὶ αὕτη περιπεπλεγμένη, καὶ πιθανὴ μόνον ἂν τὰ πρόσωπα ἦσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἢ ζῶα.

Αἱ ἐν τοῖς Γερμανικοῖς στιχουργήμασι συμπεριληφθεῖσαι Μεταφράσεις τινῶν ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου (σελ. 481), εἰσὶ τὰ περισωθέντα λείψανα πληρεστέρας συλλογῆς, ἣν εἶχον ἐπιχειρήσει ἵνα ἐπιδείξω τοῖς τότε ἐλθοῦσι Βαυαροῖς τὸ πνεῦμα ἐνὸς τῶν ἐξοχωτέρων ἡμῶν ποιητῶν. Ἀπωλέσθησαν δὲ τὰ λοιπὰ τεμάχια εἰς τὰς χεῖρας τῆς συζύγου τοῦ τότε πρέσβεως τῆς Βαυαρίας, Κ^α Γάσσερ.

Πολλὰ τῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ᾠσμάτων ἐτονίσθησαν ἐπὶ ἐγκρίτων ξένων μελωδιῶν, ἃ ἐγράφησαν δι' αὐτάς, τὰς μὲν δημοσιευθεῖσας εἰς πρῶτον τεῦχος κληθὲν Μουσικὴ ἀρθοδέσμη, τὰς δὲ μελλούσας νὰ δημοσιευθῶσιν εἰς δεύτερον τεῦχος τῆς αὐτῆς συλλογῆς. Εἰς τὰ δύο ταῦτα τεύχη παραπέμπουσιν αἱ πολλῶν τῶν στιχουργημάτων προταχθεῖσαι σημειώσεις ὑπὸ τὰ γράμματα Α καὶ Β.

Εἰς τὸν Πάτριον

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Εἰς τὰ φύλλα του πέταλ' ἀνθέων
τὸ βιβλίον ξηραῖνον πιέζει,
εἴτι ἄλλοτε ἔδρεψα κλαίων,
εἴτ' ἠσθάνθ' ἡ καρδία ἔτ' ἔζη.

Ἄλλα δάκρυ ἐπότισεν ἄλλων
εἰς χαρὰν ἢ ἱκμάς ἐθερμάνθη,
καὶ γλυκύ τι ἀνθύλλιον θάλλον
εἰς τὰ ἄλλα ἐκρύπτετο ἄνθη.

Εἰς ψυχρὸν ὅμως ὅταν χειμῶνα
ἀπεπάγ' ἡ ἱκμάς τῆς καρδίας,
φύλλα ἔπεσαν ἄμορφα μόνα,
στερηθέντα χροιάς κ' εὐωδίας.

Τὰ συνέλεξα φύλλον πρὸς φύλλον.
Φύλαττέ τ'· ἄς σοὶ φέρουν εἰς μνήμην
πῶς ἂν ἔσχατος ὄλων τῶν φίλων,
πλὴν θερμότερος ὄλων πῶς ἤμην.

Ἄν θελήσης ποτὲ δ' ἡ φωνή σου
τὴν ζωὴν των τὴν πρὶν νὰ τοῖς δώσῃ,
ὥς ἡ Ἴρις λαμπρὰ θὰ βαφῶσι,
θ' ἀποπνέουν ὁσμὴν παραδείσου.

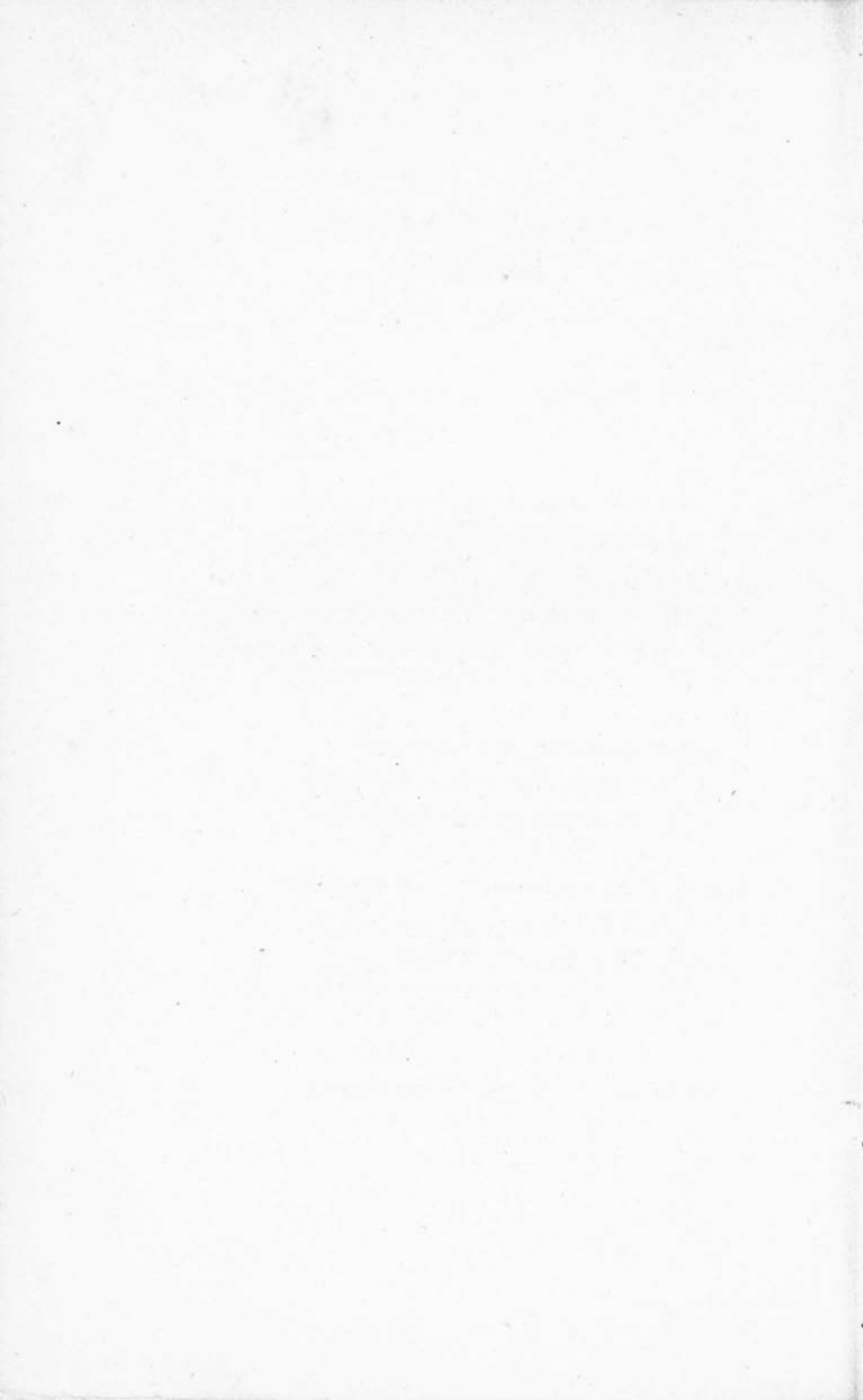
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Τῇ Κυρίᾳ ***

Ἄσκημον δῶρον πατρικοῦ μὴ ἀποβάλλης φίλου.
Αὐτοῦ δὲν εἶν' ἐνθύμημα· δὲν ἔχει τόσῃν οἴησιν·
ἀλλ' εἶναι ἡ καρδία του, ἡ ἐφ' ἐκάστου φύλλου
σταλάξασα εἰς δάκρυα κ' εἰς πεζολόγον ποίησιν.

Δὲν εἶναι ταῦτα διὰ σέ, ξηρὰ καὶ ἄχρηστ' ἄνθη·
ἀλλὰ μετ' ἀγαθότητος ἐπεικοῦς τὰ δέχεσαι,
καθὼς τὴν ἀνθοδέσμην σου, καὶ ὅταν ἐμαράνθη,
πολλάκις ἄχρουν παρὰ σοὶ καὶ ἄοσμον ἀνέχεσαι.

Καὶ ὅμως ἴσως ἐπ' αὐτὰ τυχαῖον βλέμμ' ἂν στρέψῃς,
ἐν μέσῳ που τῶν ἀκανθῶν, εἰς τὸν ἀκήρευτον ἀγρὸν
θὰ εὕρῃς ἐνθυμήσεων ἀνθύλλιον νὰ δρέψῃς,
ἐκπέμπον μῦρον τῆς ψυχῆς, κ' ἐκ δρόσου ἕαρος ὑγρόν.

ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ

Τῇ Κυρίᾳ ***

ΚΟΙΝΑΣ ἐμπνεύσεις, ἀπιθάνους μύθους
σοὶ παραδίδω, πλάσματα ὀνείρων.

Μὴ τ' ἀποβάλῃ ὀφθαλμός σου εἴρων.

Μετ' εὐμενοῦς μειδιάσόν τοις ἤθους.

Τοῦ Παρνασσοῦ δὲν πνέουσι τὸ μῦρον,
ἀλλ' ἔρρευσαν ἐκ παλλομένου στήθους.

Τὸν ἀφανῆ μου ζωγραφοῦσι βίον,
τὸν βίον τῆς καρδίας. Θὰ ἐζήτης
εἰς τὰς σελίδας τούτων τῶν βιβλίων
μάτην τῆς Μούσης καλλονάς· καὶ εἴ τις
στήλβ' εἰς αὐτάς, δὲν εἶναι μαργαρίτης,
ἀλλ' εἶναι λάμπων σταλαγμὸς δακρύων.

Δὲν παριστῶσ' οἱ στίχοι ἀναμνήσεις·
τὸ παρελθὸν δὲν ζωγραφοῦν, — τὸ μέλλον.

Ἄν εἰς αὐτοὺς μορφαὶ γελοῦν ἀγγέλων,
ἀόριστοι τὰς πλάττουν προαισθήσεις.

Ὁ ἥλιος δὲν βάφει ἀνατέλλων
τὰ φύλλα ταῦτα. Τὰ χρυσόν' ἢ δύσις.

Ἐμπρός σου μαρανθέντα βλέπεις ἄνθη,
σκιάς ἀνθέων ἔτι ἀβλαστήτων.

Ἐκ τῶν κρυπτῶν τῆς τύχης μου ἀδύτων
φωνή μυστηριώδης ἀπεφάνθη
εἰς τὴν καρδίαν, ὅχι τί ἡσθάνθη,
τί δυνατόν νὰ αἰσθανθῇ τῇ ᾗτον.

Εἰς ταῦτα δάκρυ μὴ σταλάξαν κλαίει,
καὶ στεναγμὸς οὐκέτι ἀναδύων.

Εἰς ταῦτα αἰσθημάτων ἀναιτίων
πυρκαϊά, τροφὴν ζητοῦσα, καίει,
καθὼς ἡ λάβα ἡ τῶν ἡφαιστείων
πυρίνη κ' εἰς τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ῥέει.

Δὲν ἀποβλέπ' εἰς ἔπαινον καὶ φήμην
τῶν ἀσθενῶν ἐμπνεύσεων τὸ πλάσμα.
διότι εἴμ' ἐγὼ τὸ φροῦδον ἄσμα
οἶος εἰμὶ, οὐ μόνον οἶος ἤμην.

Ἄς τὸ δεχθῇ βαθὺ τῆς λήθης χάσμα,
ἂν εἰς τὴν σὴν δὲν ἀποθάνῃ μνήμην.

Οὐδείς θὰ μ' ἀναγνώσῃ ἢ θὰ μὲ κρίνῃ,
οὐδὲ μοὶ μέλ' ἢ τῶν ἀνθρώπων κρίσις.
Ἄλλ' ἂν ποτὲ εἷς στίχος σὲ ἡδύνη,
εἰς ἔν' ἂν μειδιάσῃς ἢ δακρύσῃς,
ᾧς λείπωσι κεναὶ χειροκροτήσεις·
οὐδ' ἄλλον θέλουν στέφανον ἐκεῖνοι.

Ὁ θάνατος ἐντὸς ὀλίγου μέλλει
μὲ τὰ ξηρὰ νὰ μ' ἀναρπάσῃ φύλλα.
Ἄν τότε ἡ φωνή σου ἀπαγγέλλῃ
τὰ ἔπη μου, θενὰ μοὶ γίνουν φίλα,
καὶ θὰ φαιδρύνῃς, ὥς ἡ Φιλομήλα,
τὸν τάφον μου μὲ παραδείσου μέλη.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΗΝ ὥραν καθ' ἣν κρύπτεται τῆς Σαλαμῖνος πέραν
ὁ ἥλιος, μακρὰς σκιάς ἐπὶ τὴν γῆν στρωννύων,
τῆς Ἀθηνᾶς ἀνήρχετο τὸν λόφον καθ' ἐσπέραν
ἀνὴρ, ὥχρὸς τὸ μέτωπον, σιωπηλῶς δακρύων.

Δὲν εἴλκυον τὸ βλέμμα του τὰ εὐγενῆ τεμένη,
οὐδὲ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀθανάτου σμίλης.
Εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἦν ἡ ψυχὴ του ξένη,
κ' ἐκάθητο εἰς σύντριμμα καταπεσούσης στήλης.

Ἦ ὄψις του ἦν ἀπαθής, τὸ ἦθος κατηφές του.
Ὡρας διέμενε κρατῶν βαρὺ τὸ μέτωπόν του,
κ' ἐπέβλεπε δι' ὀφθαλμοῦ ψυχροῦ καὶ ἡμισθέστου
τὸν πόντον ἀπὸ τ' οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ πόντου.

Μηχανικῶς κινούμενα ὑπὸ λεπτοῦ ψιθύρου
πολλάκις διεστέλλοντο τὰ πελιδνά του χεῖλη,
ὥς ἡ ψυχὴ του πρὸς ψυχὴν ἀποῦσαν ἂν ὠμίλει,
ἢ ἂν ἐξήτ' εἰς τὰ πτερὰ νὰ φύγῃ τοῦ ζεφύρου.

Ἄλλοτ' ἐκράτει μελανὸν βιβλίον ἀνὰ χεῖρας,
κ' ἐχάραττεν ἐπὶ τινος λευκοῦ εἰσέτι φύλλου,
ἦ, ὥς ἂν ἀνεγίνωσκε θεσπίσματα τῆς μοίρας,
εἰς τὰς σελίδας ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήλου.

Ὅταν τὸ φῶς κατήρχετο τῆς ἀργυρᾶς σελήνης,
καὶ τὰς μορφὰς συνέχεεν ἀμφίβολον καὶ τρέμον,
ἐπὶ τῆς στήλης ἀνδρίας ἐθάβρεις τῆς λιθίνης
πῶς ἦτον, ἢ ὁ οἰκουρὸς τοῦ Παρθενῶνος δαίμων.

Οἱ ἀκροφύλακες αὐτοὶ ὁσάκις τὸν ἀπήντων
τὴν κλίμακ' ἀνερχόμενον βραδέως τοῦ Αὐγούστου,
ἀπέστρεφον μετ' εὐλαβοῦς σιγῆς τὴν κεφαλὴν των,
καὶ μόνον τὸν κατέλειπον εἰς τοὺς συλλογισμούς του.

Μίαν ἐσπέραν εἰς αὐτῶν, περιπολῶν τὰ τεῖχη,
τῆς πόλεως πολύμορφον τὴν ὄψιν ἐθεᾶτο.
Ἄλλου μὲν γάμων τελετὴ καὶ εὐωχί' ἀντήχει,
ἄλλου δ' ἐφέρετο νεκρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κάτω.

Ἐδῶ ἐλπίδες, γέλωτες, καὶ τῆς ζωῆς ἡ μέθη·
ἐκεῖ κλαυθμὸς, κ' ἐρήμωσις, κ' ἡ τελευταία λήθη.
Ἀθύμως πρὸς τὸ θέαμα ὁ φύλαξ διετέθη,
καί πως τοῦ ξένου τὴν ὠχρὰν μορφήν ἐνεθυμήθη.

«Ἀνίσου μοίρας καὶ αὐτὸς δὲν ἦτον ἄρα θῦμα;
«Τὰ δάκρυα τῷ ἔλαχον ποτὸν, τροφή ὁ πόνος.»
Τοιαῦτα λέγων, πρὸς αὐτὸν διηύθυνε τὸ βῆμα,
καὶ τὸν ἐζήτ' εἰς τὰς πυκνάς σκιάς τοῦ Παρθενῶνος.

Ματαίως τὸν ἐζήτησεν. Ἦν ἔρημος ὁ κίων,
μονήρεις ἦσαν οἱ ναοὶ, κ' ἐσίγων αἱ σκιαὶ των.
Ἀλλ' ἐπὶ λίθου ἀνοικτὸν τὸ μέλαν ἦν βιβλίον,
κ' εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς πνοὰς τὰ φύλλα του ἐπέτων.

Αὐτὰ τὰ μόνα λείψανα ψυχῆς φυλλορρόουσης,
λυπῶν ἀνεμοσκόρπιστα μνημόσυν' ἀπορρήτων,
τοὺς ἀρρυθμίστους στεναγμοὺς τῆς τεθλιμμένης Μούσης
ὁ φύλαξ περιέσωσεν ὁ τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὅ,τι αὐτὸς ἠγάπησεν, ὅ,τ' ἤλπισε κ' ἠσθάνθη,
ἐπλέχθη ὡς νεκρώσιμος τοῦ τάφου του στεφάνη.
Θὰ μαρανθῶσι ἄγνωστα ἐκεῖ τὰ ἄγρι' ἄνθη,
ἐκτὸς ἐν δάκρυ συμπαθοῦς καρδίας ἂν τὰ ῥάνη.

YMNOI

KAI

QAAI

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μελωδ. Ῥοσσίνι, (Carità), Β, ἀρ. Ι

ΣΕ μεγαλύνουσιν,
ὦ ποιητὰ,
πάντα τ' ἀόρατα
καὶ ὁρατά.

Ψυχῶν ἀνάτασις,
ὕμνος γλωσσῶν,
φόρον σοὶ φέρουσι,
σὰ ἐκ τῶν σῶν.

Ἀστέρες, ἥλιος,
γῆ, οὐρανός,
εἶπες κ' ἐγένοντο
ἐκ μηδενός.

Τὸ πᾶν λατρεία σου,
κ' ἔχεις ναὸν
τὸν θερμὸν ἔρωτα
τῶν καρδιῶν.

Δωρόν σου κάλλιστον
λάμπ' ἡ ζωῇ,
κ' αἰνεῖ σε, Κύριε,
πᾶσα πνοή.

Ἦψας τὸν ἥλιον
μέγαν φανόν,
μ' ἄστρα κατέσπειρας
τὸν οὐρανόν.

Τὰς ὥρας ἔταξας.
Ὡς μειδιάς,
μ' ἄνθη στολίζεται
ἡ πεδιάς.

Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου
ὥς ἀνοιγῇ,
θάλλει τῶν δώρων σου
πλήρης ἡ γῆ.

Οἱ κόσμοι τρέμουσι
τὸν σὸν θυμόν.
Αὐτοῦ ἀπαύγασμα
εἶν' ὁ χειμῶν.

Ἡ πλάσις σύμπασα
μέγας ναὸς,
ἐφ' οὗ ἐν ὄνομα
λάμπει· «Θεός».

ΑΙΝΟΣ ΕΩΘΙΝΟΣ

Μουσ. Bellini (Sorge o padre), B, αρ. 2

Ὅταν νέα ἡμέρ' ἀνατέλλῃ
καὶ παιδρὰ ἐξυπνᾷ ὅλ' ἡ φύσις,
κ' ἡ ψυχὴ ἐξυπνῶσα ἐπίσης,
προσευχὴν πρὸς τὸν πλάστην της στέλλει.

Ἐν ᾧ ὕπνος βαθὺς μὲ κατεῖχε,
ἀδελφὸς καὶ εἰκὼν τοῦ θανάτου,
ἐπ' ἐμοῦ εὐμενῶς τίς προσεῖχε;
τίς ἐξέτεινε χεῖρα προστατού;

Ὁ Θεὸς, ὅστις χάριτος πλήρη
ἀνεκτίμητα μ' ἔδωκε δῶρα,
τὴν ζωὴν μου, ὑπνώττοντος τώρα,
ὁ Θεὸς ἀγρυπνῶν διετήρει.

Ἀπ' εὐγνώμονα δέξαι καρδίαν
εὐλογίας, Θεὲ τοῦ ἐλέου,
μετ' ἀνάπαυσιν ὅτι γλυκεῖαν
τὴν ζωὴν μοι χαρίζεις ἐκ νέου.

Ἀλλὰ δὸς νὰ διέλθῃ ὁσίως,
καὶ τὸν Σὸν νὰ πορεύηται δρόμον,
καὶ νὰ ᾔναι τῶν Θείων Σου νόμων
ὑπηρέτης ὁ ὅλος μου βίος.

Ἀπὸ πάντων κακῶν καὶ κινδύνων,
 ἀγαθὲ, φύλαττέ με καὶ σκέπε,
 μὲ πατὴρ δ' ἐπιείκειαν βλέπε
 ἂν εἰς σφάλμα φανῶ ἀποκλίνων.

Εὐσεβείας, συνέσεως λύχνος
 δὸς νὰ καίῃ ἀσθέστως ἐντός μου,
 καὶ ἀπάλειψον, πάτερ τοῦ κόσμου,
 ἀπ' ἐμοῦ ἁμαρτίας πᾶν ἔχνος.

Ἀντὶ δώρων τῆς τύχης πλουσίων,
 ἀρετῆς θησαυρὸν δός μοι μᾶλλον,
 καὶ ἀγάπην θερμὴν τοῦ πλησίον,
 τὸ καλὸν νὰ μ' εὐφραίνῃ τῶν ἄλλων.

Οὐρανίαν κατὰπεμψον δρόσον,
 τῆς ψυχῆς καταστέλλων τὴν δίψαν,
 καὶ ἂν φλόγα τὰ πάθη ἀνῆψαν
 ἐν αὐτῇ, σθέσον ταύτην, καὶ σῶσον.

Δὸς, Θεέ, ν' ἀπολαύσω εὐγνώμων
 τῆς ζωῆς τὰς χαρὰς καὶ ἀνέσεις,
 καὶ φαιδρὸς, ἔταν Σὺ μὲ καλέσῃς,
 νὰ βαδίσω τὸν ἔσχατον δρόμον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μουσ. Schumann, (N'es-tu pas le regard de Dieu ?), B, αρ. 3

Πρὸς Σὲ ὑψοῦται, Κύριε,
τῆς πλάσεώς Σου ἡ φωνή.
Σ' ὕμνοῦσι γῆ καὶ οὐρανοί,
καὶ γλῶσσαι λαῶν μύριαι.

Τῆς πατρικῆς Σου χάριτος
ἀνάπλεως εἶν' ὅλ' ἡ γῆ.
Ἀκένωτός Σου ἡ στοργή
κ' ἡ πρόνοιά Σου ἀόρητος.

Τ' ἄνθ' εἰς τὴν γῆν ἠρίθμησας,
τὰ ἄστρα εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
Ὅπως εὐφραίνεται ὁ νοῦς
τὰ πάντα διεῖρύθμισας.

Ὅπου τὸ βλέμμα τρέπομεν
εἰς οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς,
λάμπ' ἡ ἀγία Σου σφραγίς,
τὰ θαύματά Σου βλέπομεν.

ὦ! τί θ' ἀνταποδώσωμεν
ἀνθ' ὅσων δίδεις εἰς ἡμᾶς;
Τὸ ὄνομά Σου μὲ τιμᾶς
καὶ ὕμνους θὰ ὑψώσωμεν.

Τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας μας
Σοὶ δίδομεν, Σὰ ἐκ τῶν Σῶν.
Καθάρισόν τα ὡς χρυσὸν
ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας.

Θαμβοῦται εἰς τῆς φύσεως
τὴν καλλονὴν ὁ ὀφθαλμός.
Τῆς πλάσεως εἶν' ὁ ψαλμὸς
ψαλμὸς εὐχαριστήσεως.

Τὸ Ἱερὸν Σου θέλημα
τὸν βίον μας ἅς διοικῇ,
πρὸς δόξαν Σου διηνεκῇ,
πρὸς μέγα μας ὠφέλημα.

ΘΕΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Μελ.δ. Weckerlin, A, 48. 1

Θεὸς ὑπάρχ' εἰς οὐρανοὺς,
 προστάτης τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς
 Τὸν βλέπ' εἰς πάντα τόπον.

Τὸν βλέπ' εἰς τὸν οὐράνιον
 φωστῆρα τῆς ἡμέρας,
 καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ δάνειον
 τῆς νυκτοπόρου σφαίρας.

Τὸν βλέπει ὅταν καταιγὶς
 σωρεύῃ μαῦρα νέφη,
 κ' ὅταν παρήγορος τῆς γῆς
 γαλήνῃ ἐπιστρέφῃ.

Τὸν βλέπει εἰς τὸν ἡμερον
 παλμὸν τῆς εὐτυχίας,
 ἀλλὰ κ' εἰς τὴν ἐφήμερον
 ὁδύνῃν τῆς καρδίας.

Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν πάπυρον
 ἡ δόξα Του ἐγράφη,
 καὶ Τὸν ὑμνεῖ τὸ ἄπειρον,
 καὶ ἡ ζωὴ κ' οἱ τάφοι.

Τὸ κράτος Του δοξάζοντα
 τὸν τρέμουσι τὰ ὄντα,
 τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα
 καὶ πανταχοῦ παρόντα.

Η ΕΣΠΕΡΑ

Μελωδ. Schubert, (das Wirthshaus), A, 4p. 2

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη,
 εἰς νέφη πορφυρᾶ,
 κ' ἡ μειδιῶσα Φοίβη,
 προβαίν' εἰς τὰ νερά.

Τὸν δρόσον ἀναπνέει
 ἡ ἀναζῶσα γῆ,
 κ' εἰς τοὺς ἀέρας πλέει,
 γαλήνη καὶ σιγή.

Ἄστρο κεντοῦν τὸν θόλον
 τῶν οὐρανῶν χρυσᾶ,
 κ' ἡ αὔρα μυροβόλον
 τὸ κέρας της φυσᾶ.

Ἦ πλάσις ὄλη, μία
δοξάζουσα φωνή,
ὑψοῦτ' ἐν ἁρμονίᾳ,
τὸν πλάστην ἐπαινεῖ.

Τ' ἀρώματα Τῷ στέλλει
τοῦ ῥόδου ὁ θαλλὸς,
ἢ ἀηδῶν τὰ μέλη,
τὸν ὕμνον ὁ αὐλός·

καρδίαι ἀγαπῶσαι
τοὺς πρώτους των παλμούς,
καὶ μυριάδες γλῶσσαι
ἐσπερινούς ψαλμούς.

Εὐλογητὸς ὁ πλάσας
ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
τὰς ἀπολαύσεις πάσας
ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν·

ὁ ὕπνον ἐπιχρίων,
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
καὶ εἰς τὴν λήθην λύων,
τὰ βάσανα ἡμῶν.

Καὶ ὅταν ἐφ' ὕστάτου
μᾶς χορηγῇ Αὐτὸς
τὴν λήθην τοῦ θανάτου,
καὶ τότε εὐλογητός.

ΥΜΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Μελ. δ. Haydn, Α, 22-36

Θεέ, Σὺ ὁ δεσπόζων
νοῶν καὶ καρδιῶν,
τὸν Βασιλέα σῶζον,
καὶ σῶζον τὸν λαόν.

Σὺ, χορηγὸς τῶν φώτων,
προστάτης ὁ κοινός,
Γεώργιον τὸν πρῶτον
ὁδηγεῖ εὐμενῶς.

Τὴν χεῖρα τείν' ἐπίσης
χαρίτων δαψιλῇ
κ' ἐπὶ τῆς Βασιλίσσης,
ἣν ἡ Ἑλλάς φιλεῖ.

Κ' ἐπίβλεπε, φυλάττων,
κ' ἐπὶ τῶν σεβαστῶν
καὶ τῷ λαῷ φιλτάτων
βασιλικῶν βλαστῶν.

Τὴν Σὴν κληρονομίαν
προστάτευ' εὐλογῶν,
ἣν ἔδειξε πλουσίαν
πολύδοξος ἀγών.

Καὶ εἰς τοῦ Βασιλέως
χορήγει τὴν ἰσχὺν
τὴν νίκην καὶ τὸ κλέος
καὶ τὴν ὑπεροχὴν.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΔΑ ΠΑΤΡΙΣ

ΤΗΣ Α. Μ.

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Mörs. Ascher

Ο ΧΟΡΟΣ

Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
ἔτ' ἐπέβαινεν ὁ Κέκρωψ νόμους καὶ θρησκείαν φέρων,
μὲ δαφνοστεφεῖς κροτάφους
τὸν προέπεμπε τὸ πλῆθος κροῦον κύμβαλα καὶ χαῖρον.

Ἐπιβάς καὶ Σὺ τῆς γῆς μας,
Πάτερ τοῦ κοινοῦ πατρός μας, βασιλεῦ εἰρηνοδότα,
τῆς εὐγνώμονος φωνῆς μας
δέχθητι νὰ τέρψουν ὕμνοι τὰ βασιλικά σου ᾠδα.

Εἰς τοὺς κόλπους τῶν αἰώνων
ἐξυπνήσας' ἐκ τῶν τάφων αἱ σκιαὶ ἰδοὺ προβαίνουν
τῶν ἐνδόξων μας προγόνων,
κ' εὐφημοῦσαι εἰς τὰ ὕψη μ' ἄνθη ἀφθαρτα σὲ βραίνουν.

ΑΙ ΣΚΙΑΙ

Τὴν γῆν μεγάλων πράξεων, σοφίας καὶ ποιήσεως
 πατεῖς, σκηπτοῦχε ποιητά!
 Τὸν ἄνδρα τὸν ἀρχαῖκόν, μετὰ χειροκροτήσεως
 χορὸς ἀρχαίων χαιρετᾷ.

Τῆς οὐρανίου τέχνης μας τὰ κολοβὰ συντρίμματα
 καὶ προστατεύεις καὶ τιμᾷς,
 καὶ ἐμμήθης μελετῶν μὲ ὑψηλὰ φρονήματα
 τὰς ἀρετάς μας καὶ ἡμᾶς.

Ο ΧΟΡΟΣ

Καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν νέων
 εὗρεν ἄσματα γενναῖα ἢ βασιλική σου λύρα.
 Γλυκὺ βάλσαμον ἐγχέων,
 ἔκλειςας πολλὰς πληγὰς μας μὲ χαριτοδότιν χεῖρα.

Εἰς τὸν πάνδεινον χειμῶνα
 ἠκολούθησας θαυμάζων τὴν ἀνδρείαν μας πατρίδα,
 καὶ τὸν μέγαν μας ἀγῶνα
 ἔστεψας, Ἑλλανοδίκα, μὲ μεγάλην κορωνίδα.

ΥΜΝΟΣ

ΨΑΛΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑ Τῷ Κ. ΙΑΔ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Μουσ. Ascher

Μὲ στέμμι' ἀπ' ἄνθη θάλλοντα
καὶ μὲ τὰ στήθη πάλλοντα,
καὶ μὲ σκιρτώσας τὰς ψυχάς,
Σοὶ φέρομεν, ὦ βασιλῆς,
ὡς ἀπαρχάς, τὰς εὐτελεῖς,
ἀλλ' ἐγκαρδίους μας εὐχάς.

Ἴδέ μας μ' ἐν μειδιάμα,
καὶ δέξαι τὸ θυμίαμα
τῶν παιδικῶν μας καρδιῶν.
Κλαίουσai μάρτυρας γονεῖς,
στρεφόμεθα αἱ ἀσθενεῖς
πρὸς μόνην Σὲ καὶ τὸν Θεόν.

Δάκρυα φέρων καὶ σφαγὴν,
εἰς τῆς πατρίδος μας τὴν γῆν,
χειμῶν ἐπῆλθε συμφορῶν.
Παρῆλθε πλὴν ἐγρήγορος,
καὶ ἦλθες ἡ παρήγορος
τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν.

Ἐν ὧσ' αἰσθανόμεθα,
 ἐνθέρμως θὰ εὐχώμεθα,
 τῶν βασιλίδων κορωνίς,
 πρὸς ἀρρωγὴν καὶ κλέος μας,
 μετὰ τοῦ Βασιλέως μας
 συζῶσα, νὰ εὐδαιμονῇς.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μέλοδ. Glover (Charity), B, σφ. 36

Γῇ ἡρώων, γῇ μαρτύρων,
 Βασιλεῦ, Σὲ προσκαλεῖ.
 Ἄς δεχθῇ τὸ θεῖον μύρον
 ἢ σεπτή Σου κεφαλή.

Λάβε στέμμ' ἀρχαίου κλέους,
 στέμμ' ἀκτίνων φαινῶν.
 Ἦ σκιά τοῦ Περικλέους
 Σοὶ τὸ πλέκ' εἰς οὐρανόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Ἡ ἡχώ τῶν Μαραθῶνων
 Σὲ καλεῖ, κ' ἡ Σαλαμίς.
 Πλὴν τῆς φήμης τῶν προγόνων
 εἴμεθ' ἄξιοι κ' ἡμεῖς.

Ἄν ἀνίκητον τὸ δόρυ
 ἦτον τῶν Σπαρτιατῶν,
 εἶδε καὶ τὸ Ἀγινόρι
 τῶν Ἑλλήνων τὸν στρατόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Ἔρχεσαι, καὶ ἀνατέλλει
 ἔαρ εἰς τὸν Παρνασσόν,
 καὶ Σὲ ψάλλουσι τὰ μέλη
 κ' αἱ κιθάραι τῶν Μουσῶν.

Σὲ ἀσπάζεται γελῶσα
 σοφῆς σμίλης καλλονή,
 κ' εὐφημοῦσά Σε, ἡ γλῶσσα
 τῶν Θεῶν Σὲ προσφωνεῖ.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Εἰς τὴν χώραν τοῦ μεγάλου,
 Τοῦ καλοῦ, τοῦ εὐκλεοῦς,
 ἔλθε, αὔξησον δι' ἄλλου
 τὰ μνημεῖα τῆς Κλειοῦς.

Κάταξον μακρὰν σκοπέλων
 τὴν Ἑλλάδα προσελθών,
 ὅτι Σὸν τὸ μέγα μέλλον,
 Σὸν τὸ μέγα παρελθόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Χώρα εὐκλεῆς δουλεύει,
 θρήνους χύνουσ' οἱ λαοί·
 ἀλλ' ὁ οὐρανὸς κωφεύει,
 καὶ ἡ γῆ δὲν ἔλεεῖ.

Ἔστω φώμισμα ἐλέους
 ἔθνη δὲν ἐλευθεροῖ.
 Μόνον εἰς υἱοὺς γενναίους
 ἢ Ἑλλάς κ' εἰς Σὲ θάρρει.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Εἰς τῆς δόξης μας τ' ἀρχαῖα
στάδια ὡς ἀναστῆς,
ἔσται λόφος καὶ σημαία,
βράχος καὶ πολεμιστής.

—

Λάβαρον κρατῶν Σοὶ χρίει
ἄγγελος τὴν κεφαλὴν,
κ' ἡ ῥομφαία του δεικνύει
τὴν λαμπρὰν Ἀνατολήν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο τροπαιούχος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

ΕΩΘΙΝΗ ΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μουσ. Truhn, (Scheiden und Leiden), B, αρ. 4

Καὶ πάλιν χρωματίζεται
 ροδόχρους ἡ αὐγὴ,
 καὶ μὲ ὑγροὺς ποτίζεται
 ἀδάμαντας ἡ γῆ.

Ξανθὸν κοσμεῖ διάδημα
 ἀκτίνων τὰ βουνά,
 κ' ἐγείρουσι κελάδημα
 ἀμέτρητα πτηνά.

Ἀνθῶν χρυσὰ ποτήρια
 ἀρώματα κιρνοῦν,
 καὶ πνεύματα ζεφύρια
 τὰ κύματα κινοῦν.

Ἡ φύσις καὶ τὰ πλάσματα
 ὑμνοῦσι τὸν Θεόν,
 μ' εὐγνωμοσύνης ᾠσματα
 καὶ δοξολογιῶν.

Ὅμοίως κ' ἡμεῖς αἴρομεν
 τὰς νέας μας ψυχάς,
 κ' ἐωθινὰς προσφέρομεν
 εἰς τὸν Θεὸν εὐχάς.

Αὐτὸς εἰς ὕπνον ἡμερον
 κειμένους μᾶς φρουρεῖ.
 Ὅ δούς τὴν χθὲς, τὴν σήμερον
 ἐπίσης μᾶς δωρεῖ.

Ἐκόσμησε τῆς φύσεως
 τὴν ὄψιν ὁ Θεὸς
 πρὸς τέρψιν τῆς αἰσθήσεως,
 πρὸς χάριμα τοῦ νοός.

Ἐποίησε διάπυρον
 φανὸν περιλαμπῆ,
 ὅστις περᾶ τὸ ἄπειρον
 ἐν δόξῃ καὶ πομπῇ.

Φῶς ἱλαρὸν ἐνδύεται
 ἢ πλάσις τὸ πρῶτ',
 καὶ πανταχοῦ μηνύεται
 ἀνήσυχος ζωή.

Τὸ πᾶν ὀργᾶ δραστήριον,
 κινεῖται κ' ἐνεργεῖ,
 καὶ τοῦ παντός τὸν Κύριον
 δι' ἔργων εὐλογεῖ.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
 ὁμοίως εὐπειθεῖς,
 ἔργα κ' ἡμεῖς ὠφέλιμα
 ἀρχίσωμεν εὐθύς.

Ἐπὶ τὸ θεῖον ἔχνος του
 ἅς βαίνωμεν πιστῶς.
 Μᾶς ὁδηγεῖ ὁ λύχνος του
 ὁ οὔποτε σβεστός.

ΩΔΗ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐκ Θεοῦ ἀρχώμεθα,
 ἔταν τῶν σπουδῶν
 διαπορευώμεθα
 τὴν καλὴν ὁδόν.
 Τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρωγὴ
 εἰς τὸ τέρμα ὁδηγεῖ.

Ἔχει τὰς τριβόλους τῆς
 κ' ἡ ὁδὸς αὐτή.
 Πλὴν τοὺς κόπους ὅλους τῆς
 ὅστις ὑποστῇ,
 εὐτυχὴς καὶ ἀσφαλὴς
 φθάν' εἰς κήπους εὐθαλεῖς.

Τῆς παιδείας δρέψωμεν
 ἄνθη κηπευτά,
 καὶ τὰς νέας στέψωμεν
 κεφαλὰς μ' αὐτά.
 Τέρπ' ἡ θεία των ὁσμὴ,
 καὶ τὸ κάλλος των κοσμεῖ.

Μετ' ἐλπίδος ἄγωμεν
 πρὸς τὸν Παρνασσόν·
 τὸ καλὸν ἅς φάγωμεν
 μέλι τῶν Μουσῶν.
 Εἶναι τῶν φρενῶν τρυφή
 ἢ γλυκεῖά του τροφή.

—
 Θάρρος! Ἄς δουλεύωμεν.
 Ἢ ζῶῃ πετᾶ.
 Μὴ τὴν ἐξοδεύωμεν
 εἰς τὰ περιττά.
 Κόπος, ἔργον καὶ ἰδρῶς
 εἶν' ἢ δόξα τοῦ ἀνδρός.

—
 Ὅστις δὲν ἡμέλησε
 τὸν χρυσοῦν καιρὸν,
 οὗτος, ὥς αἱ μέλισσαι
 πλάττουν τὸν κηρὸν,
 διαπλάττ' εἰς ἀρετὴν
 τὴν ψυχὴν του προσιτήν.

—
 Εἰς γονεῖς καυχόμεθα
 πλήρεις ἀρετῶν.
 «Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα»
 ἄξιοι αὐτῶν.
 Ὅστις θέλων προσπαθεῖ,
 τὰ μεγάλα κατορθοῖ.

ΩΔΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Φωνὴν ὕμνοῦσαν αἶρομεν,
καὶ τὸν ἄγνόν προσφέρομεν
εὐγνωμοσύνης φόρον
πρὸς σᾶς, ὅσοι ἐκούσιον
μᾶς δίδετε τὸ πλούσιον
ὀρθῆς παιδείας δῶρον.

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
λαμβάνομεν παλλάδιον
τάς ἐντολάς τὰς θείας.
Τὸ πνεῦμά μας φωτίζεται,
καὶ ἡ ψυχὴ ποτίζεται
εἰς νόματ' ἀληθείας.

Μὲ πόδας ἀμφιβάλλοντας
πατοῦμεν κήπους θάλλοντας
τῶν Ἑλικωνιάδων
καὶ ὁ ἀθάνατος Χορὸς
μᾶς ὑποδέχεται ἱλαρὸς,
καὶ μᾶς εἰσάγει ᾄδων.

Ἐκεῖ τὸν νοῦν μας τρέφομεν,
καὶ τοὺς κροτάφους στέφομεν
 μὲ τ' ἄνθη τῆς παιδείας·
τὸ μέλι των ἐκμάττομεν,
κ' ἐκ τοῦ κηροῦ των πλάττομεν
 τὰς νέας μας καρδίας.

—

Δι' ὃ ἡ ἄδολος ψυχὴ
μ' ὥδῃν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ,
 ὥς ἡ κρουσθεῖσα λύρα,
ἥ ὥς θυμιατήριον
ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον
 τῆς προσευχῆς τὰ μύρα.

ΩΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ

Ἐπέρασ' ὁ χειμῶνας,
 ἀνέλυσε τὸ χιόνι,
καὶ ἔς τοὺς παλῆροὺς ἀνθῶνας
 ἐπέστρεψες ἀηδόνι,
 πουλὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Τὸ θεῖον πῦρ ποῦ εἶχες,
 Χριστόπουλ', ἐμαράνθη,
ἥ ταῖς λευκαῖς σου τρίχες
 ἀκόμῃ στέφεις μ' ἄνθη
 μυρσίνης καὶ κισσοῦ;

—

Σ' ἀνέγνωσ', Ἀνακρέον,
 εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
 καὶ ἐφαντάσθην χλαίων
 ἡμέρας ἐλευθέρας
 ἐρώτων καὶ χαρᾶς.
 Ἐνῶ ἐκελαῖδοῦσε
 ἡ ἀργυρῇ σου λύρα,
 ἐστέναζον αἱ Μοῦσαι,
 καὶ ἡ πατρίς σου χήρα
 ἐθρήνει συμφοράς.

Τὰ κάλλη τῶν Χαρίτων,
 τὸν Βάκχον καὶ τ' ἀμπέλια
 μᾶς ἔψαλλες· πλὴν ἦτον
 ἀγέλαστα τὰ γέλοια
 εἰς χεῖλη δουλικά.
 Ψυχὰς γενναίας θλίβει
 ἡ ἄλυσις ἡ ξένη,
 καὶ ὅστις τὴν συντρίβει
 ἢ εὐγενῶς πεθαίνει,
 ἢ ἐνδοξα νικᾷ.

Αἱματηρὴ ταινία
 ἔς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη,
 καὶ ἡ ἐλευθερία
 μ' ἀστέρινον στεφάνι
 καὶ μ' ἔνδυμα θεᾶς,
 κατέβη ὠπλισμένη
 ἔς τ' ἀρχαῖά μας ἐδάφη,
 καὶ ὡς ἡλεκτρισμένοι

ἔσχίσθησαν οἱ τάφοι
κ' ἐξέμεσαν σκιάς.

—

Εἰς κρότον πυροβόλων,
εἰς στεναγμούς τῆς φρίκης,
εἰς πυρπολήσεις στόλων
καὶ εἰς παιᾶνας νίκης
ἐξύπνησ' ἡ Ἑλλάς·
ἀφῆκε τὰς κοιλάδας
ἡ φοβισμένη Χάρις,
καὶ εἰς τὰς πεδιάδας
ἐθέριζεν ὁ Ἄρης
γενναίων κεφαλὰς.

—

Ὅς τῆς Θράκης τὸ περγιάλι,
ὅς τὰ δένδρα, ὅς τὰ νερά του,
ποῦ εἶχες γλυκοψάλει,
ὀλέθρου καὶ θανάτου
ἐφύσησε πνοή·
Ἰμαράθηκαν τὰ φύλλα
κ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας,
καὶ ἄγρια μαυρίλλα
ἐχύθ' εἰς τοὺς ἀέρας,
καὶ ἔσθυσ' ἡ ζωή.

—

Τότ' ἔφυγες εἰς δάση,
ὅς ἐρημωμένα μέρη,
κ' ἐπρόσμενες νὰ φθάσῃ
τὸ νέον καλοκαίρι
γιὰ νὰ μεταφανῇς.

Τῶν φίλων σου τὰ πάθη
πολλοὺς ἐθρήνεις χρόνους,
καὶ εἵχες ἀπομάθει
νὰ λαρυγκίζης τόνους
μελωδικῆς φωνῆς.

Μὰ νὰ ποῦ ἀνθοφόρα
ἡ ἀνοιξὶς γυρίζει·
ἡ μάγισσα Πανδώρα
τοὺς λόφους μας στολίζει
μὲ τάπητας χλωρούς.
ὦ! ἔλα! Μὲ κιθάραις,
ὅπου μὲ ῥόδα στέφουν,
ἡ Μούσαις καὶ ἡ Χάρες
νὰ, πάλιν ἐπιστρέφουν
κ' ἀρχίζουν τοὺς χορούς.

Κυλᾶ ἡ Ἴπποκρήνη
καὶ πάλιν μελωδίας,
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνει
ποιήσεως πλουσίας
τὸν ἐνθουσιασμόν.
Ν' ἀρχίσῃς σὲ ζητοῦμεν
τῆς λύρας σου τὸν ἦχον·
μ' εὐλάβειαν θ' ἀκοῦμεν
κάθε χρυσόν σου στίχον
ὥς τῶν Μουσῶν χρησμόν.

Ἡ πολιὰ σου κόμη
ᾶς στολισθῇ μὲ ῥόδα,

καὶ ῥύθμισε ἀκόμῃ
νεάζοντα τὸν πόδα
εἰς εὖθυμον χορόν.

Ἐνέπνεεν ὁ ἔρωσ
τὸν ποιητὴν τῆς Τέου·
κ' ἐκεῖνος ἦτον γέρος,
πλὴν φρένας εἶχε νέου,
καὶ γῆρας ἀνθηρόν.

—

ὦ! νέος πάλιν γίνε,
μὲ τὴν Ἑλλάδα νέος·
κιθάριζε καὶ πίνε
χωρὶς μερίμνας, ἕως
τοῦ τέλους τοῦ γραπτοῦ.

Εἰς τὴν ἐλευθερίαν
ὥς ἡ Ἑλλάς βαπτίσου,
κ' ὥς Φοῖνιξ ἀπ' τὴν κρύαν
σποδὸν ἀναγεννήσου,
καὶ ψάλλε ὥς προτοῦ.

ΤΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

ΚΥΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗ

Ἐχθρῶν αἷμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλιν,
 εἰς ἐλευθερίας φλόγας ἡ Πατρίς μας ἐθερμάνθη,
 κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
 τὰς ἀρχαῖκάς της δάφνας καὶ τ' ἀμόλυντά της ἄνθη.
 Πλὴν καὶ ἄσματα ποθοῦσα παρνασσίδος ἀηδόνας,
 καὶ τὰς Μούσας της, ἃς εἶχεν ὁ ζυγὸς κατασιγάσει,
 πέτα, πέτα, σοὶ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάστη.

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
 τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πνύκα,
 εἰς τὴν γῆν τῆς Αὐσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
 τὴν Θεὰν ἥτις τὸν κόσμον ἐξηγένηζε κ' ἐνίκα.
 Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
 ἡ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ.
 Πέταξον καὶ σὺ κατόπιν, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάστη.

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφυΐας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησιν τῆς δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν·
Θραῦσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας, κ' ἔντειν' Ἑλληνίδα λύραν,
ᾄδουσα μετὸ Πινδάρου καὶ μετῆς Σαπφοῦς τὴν γλῶσσαν.
Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη, ἃ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν χώραν ἣν δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρει τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὧ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1845)

Σεῖς, ὅσοι ἀναβαίνετε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τρίβον,
ἂν μυκτηρίζῃ ἀσεβῶς τὸν ὁδηγόν σας Φοῖβον
ψυχρὰ Ζωῖλων οἴησις,
θα ῥρέϊτε! Εἰς τὸν βόρβορον τ' ἀκάθαρτα ζοῦν ἔρπετά,
ἀλλ' ὕψηλά εἰς κορυφὰς καὶ εἰς τὰ σύννεφα πετᾷ
ἡ ἐμπνευσμένη ποίησις.

Μὴ, ἀπογόνοντες, παύσητε τὰ μέλη τοῦ αὐλοῦ σας,
μηδὲ ριψάσπιδες δειλοὶ, προδίδοντες τὰς Μούσας,
εἰς τὸν Κερδῶν θύετε.

Ἄν δὲ ἡ κόμη σας ποθῇ ἀρχαίαν δάφνην νικητῶν,
σεμνὴν τὴν λύραν κρούετε, κ' εἰς τὸν δημῶδη συρφετὸν
τὴν μοῦσαν μὴ κυλίετε.

Ἐπὶ Ῥοδόπης, Παρνασσῷ, καὶ Αἴμου, καὶ Ἐλικῶνος,
ἤκούσθη πάλιν ἀντηχῶν ἐνθουσιῶδης τόνος,
καὶ νέον ᾠσμα αἶρεται.

Πρωορισμένου μέλλοντος οἱ ὕμνοι σας οἱ ἐμμελεῖς
γλυκεῖς εἰσὶ προάγγελοι. Τῆς νέας μας Ἀνατολῆς
ὦ ἀηδόνες, χαίρετε!

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΥ

Εἰς τὴν ἀκτὴν μας ἥτις στενάζει
διατὶ κάθησαι μακρὰς ὥρας ;
Θερμὸν τὸ δάκρυ σου τί σταλάζει ;
Πῶς σου τὸ βλέμμα θολὸν θαυμάζει
τὰς πολυθρέμμονας ἡμῶν χώρας ;

—Βαρυαλγήσας τὴν γῆν σας εἶδα
νὰ κοσμῇ νόμος καὶ φιλεργία.
Ζῆτε εἰς ὄλβον καὶ εἰς ἐλπίδα
ἣν ὑποθάλλει ἐλευθερία.
Ἐδῶ δὲν ἔχω ἐγὼ πατρίδα.

—Καὶ ποῦ καὶ ποία εἶν' ἡ πατρίς σου ;
—Εἶν' ἡ τοῦ ἔαρος ἐρωμένη,
ὁ τόπος εἶναι τοῦ παραδείσου,
ἔπου εἶν' ἄγγελοι αἱ παρθένοι,
ἔπου γελῶσι μορφαὶ Ναρκίσσου.

—Καὶ τ' ὀνομά της ;—Τὴν γῆν ἐρώτα.
Τὸ ὀνομά της, πατρίς ἡρώων·
δὰς ἀναδοῦσα τῆς ψυχῆς φῶτα·
δόξης καὶ φήμης ναὸς τὰ πρῶτα,
κοιλὰς δὲ ἤδη κλαυθμῶν καὶ γόων.

—Καὶ ἡ πατρίς σου τί πάσχει;—“Ὅσα
οὐδὲ προφέρει ἀνθρώπου γλῶσσα.

Γύψ τὰ ἐντόσθια τῇ σπαράττει.

Ἡρώϊς μάχεται· πλὴν τῇ σφάττει
ἔσα τῆς τέκνα θύματα τόσα.

—

—Τί δ' ἀγωνίζεται ἡ πατρίς σου;

—Εἰς πᾶν βουνόν τῆς, εἰς πάντα βράχον,
δυναστῶν ἄφροντις καὶ συμμάχων,
ἀγῶνος πάλην ἦρεν ἀνίσου,
σημαίαν ἦρε τυραννομάχον.

—

—Τίνες οἱ σύμμαχοι τοῦ δυνάστου;

—Εἰσὶν ὁμόθρησκοι τῶν θυμάτων,
ἀλλὰ δημίους ἐκτελεστάς του
τοὺς μισθοῖ, φόρον παρ' αὐτῶν πράττων
καὶ συνειδήσεως καὶ αἱμάτων.

—

—Καὶ ἡ πατρίς σου εἰς τί ἐλπίζει;

—Εἰς τὸν Παντόπτην, ὅστις τὰ πλήθη,
ὅστις τὰς τύχας αὐτῶν ὀρίζει·
εἰς τοὺς βραχίονας, εἰς τὰ στήθη
ἃ ὁ ἐχθρὸς τῆς κ' αὐτὴ γινωρίζει.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ

Σκεπός: Ὁ χορὸς τῶν Κυνηγῶν, τοῦ Βίβερ, Α, ἀρ. 34

Εἰς δάση κ' εἰς βράχους κ' εἰς ἄγριον σκότος,
 ἐδῶ 'ποῦ δὲν φθάνει τυράννου σπαθί,
 ἀφῆτε, ἅς παύσῃ τῶν ὅπλων ὁ κρότος,
 καὶ δεῖπνον εἰς θάμνους χλωροὺς ἅς στρωθῇ.

Εἰς κύκλον καθίστε,
 ταῖς πλώσκαις γεμίστε·
 κ' ὁ δεῖπνος ἂν ᾔναι λιτὸς καὶ μικρὸς,
 ζοῦν ἄλλοι εἰς ἄλλας
 τρυφὰς καὶ κραιπάλας,
 πλὴν εἶναι ὁ ἄρτος τῶν δούλων πικρός.

Ἀδέσμευτοι ὡς τῶν βουνῶν μας ἡ αὔρα,
 ὀρμῶμεν, πετῶμεν ὡσὰν ἀετοί·
 τὰ βλέμματα φλόγες, τὰ ἐπλά μας μαῦρα,
 τὸ βῆμά μας εἶναι θανάτου βροντή.

Εἰς χεῖρας τὸ ξίφος,
 γελῶμεν ἀψήφως
 μ' ἀγρίων τυράννων στρατοὺς καὶ ὀργήν·
 κ' εἰς δάση κ' εἰς βάτους,
 κ' εἰς βράχους ἀβάτους
 ξεχνῶμεν τὴν δούλην καὶ ἀνάνδρον γῆν.

Ἀνήσυχα τρύζουν τὰ ξίφ' εἰς τὰς θήκας·
 ἅς τρύζουν, θὰ ἔλθῃ κ' αὐτῶν ἡ στιγμή.
 Θὰ εὗρουν ἀκόμη καὶ μάχας καὶ νίκας,
 κ' εἰς αἶμα θὰ σβύσ' ἡ σκληρὰ των ὀβμή.

Καιρὸς ὅσον εἶναι,
 τραγούδα καὶ πίνει.
 Γλιστρᾶ ὁ καιρὸς, καὶ σὺ γλίστρα μαζῇ.
 Εὐφραίνου ὡς νέος·
 παντοῦ ὁ γενναῖος
 γενναῖ' ἀποθνήσκει, γενναῖα καὶ ζῇ.

Ὁ δοῦλος ἐν ᾧ τὰ δεσμά του χρυσόνη,
 τὴν χεῖρα δειλῶς ποῦ τὸν σφάζει φιλεῖ.
 Ἡμεῖς εἰς κἀνένα δὲν κλίνομεν γόνυ,
 κ' ἐμπρὸς εἰς τὰ ξίφη μας κλίνουν πολλοί.
 Κιρνᾶτε, κιρνᾶτε·
 ταῖς πλώσκαις γυρνᾶτε,
 καὶ πίνετ' εὐθύμως καὶ μ' ἥσυχον νοῦν.
 Οἱ πλέοντες οὗτοι
 εἰς δόξαν καὶ πλοῦτη
 συχνὰ μὲ χολὴν τὸ κρασί των κιρνοῦν.

Ποτὲ εἰς κἀνὲν δὲν φωλεύομεν μέρος,
 ἀλλ' ὡς τὰ πετῶντα τοῦ δάσους πτηνὰ,
 μ' ἀτάραχον φρένα τερπνῶς κ' ἐλευθέρως
 πλανώμεθα ὡς ὁ καιρὸς μᾶς πλανᾷ.
 Ἐκλέγομεν στρῶμα
 τοῦ δάσους τὸ χῶμα,
 καὶ σκέπην τοὺς κλάδους ἀγρίας δρυός·
 τοῦ βράχου ἢ κρήνη
 τὴν δίψαν μας σβύνει,
 καὶ πρόχειρον δίδει τροφὴν ὁ Θεός.

Ἦ πλώσκ' ἄς γυρνᾷ! Εἰς τὸν γείτονα δότε.

Ἀστράπτουν οἱ λόφοι καὶ σείετ' ἡ γῆ.

Ὡς ἄγραν ἡμᾶς κυνηγοῦν στρατιῶται.

Ὁ πόλεμος ἦλθε καὶ ἦλθ' ἡ σφαγὴ.

Κ' ἂν ἐλθῇ τὸ βόλι,

κ' ἂν πέσωμεν ὅλοι,

κ' ἂν ἔσχατον πίνωμ' αὐτὸ τὸ κρασί,

κἂν εἰς δὲν θὰ κλαύσῃ,

κ' ἡ γῆ δὲν θὰ παύσῃ

νὰ ἔχῃ τυράννους καὶ νὰ τοὺς μισῇ.

Η ΣΑΛΠΙΓΞ

Συνοδός: Wohl! auf Cammaraden, B, 82. 4

Ἦ σάλπιγξ μᾶς κράζ'· εἶναι, φίλοι, καιρός.

Ἰδέτ' αἱ σημαῖαι πῶς πνέουν.

Τριγύρω μας στίλβει χαλκὸς φλογερὸς,

καὶ θάρρος τὰ στήθη μας καίουν.

Ἐμπρὸς ὁ νέος, ἔμπρὸς ζητεῖ,

τὴν ὁρμὴν πλὴν ἡ τάξις δεσμίαν κρατεῖ. } Δίς.

Ταχθῆτε εἰς στοίχους. Μὲ πόδα ταχύν

μετρεῖτε τὸ εὐτακτον βῆμα.

Ἐμπρὸς, εἰς τὴν μάχην μ' ἀνδρείαν ψυχὴν

προσμέν' ἡ πατρίς μας τὸ θυμα.

Καὶ ἂν πρέπ' εἰς δεσμὰ καθεὶς μας νὰ ζῇ, } Δίς.

ἄς σπεύσωμεν ὅλ' εἰς τὸν ἄδην μαζῇ.

Βραχὺς εἶν' ὁ βίος κ' ἡ δόξα μακρά,
κ' ἡ μοῖρα τοῦ τάφου βεβαία.

Τὰ δάκρυα εἶναι τῶν δούλων πικρά,
κ' ἡ δάφνη τῆς νίκης ωραία.

Ἐμπρός, ἀτρόμητος ἔμπρός.

* Ἡ ἔνδοξος ζῶ, ἡ πίπτω λαμπρός.

} Δίς.

Ἡ τύχη γυρίζει εἰς ταχὺν τροχόν,
χαρίζει καὶ πάλιν ἀρπάζει.

* Ἀν σήμερον ζῶ ἐντροφῶν κ' εὐτυχῶν,
ὁ ἄνεμος ἔξαφν' ἀλλάζει.

Τὸν θάνατον πλὴν ἐὰν δὲν ψηφᾷς,

μὴ φοβοῦ τοῦ ἀσπύτου καιροῦ τὰς στροφάς.

} Δίς.

Τὸ ξίφος ἐχθρῶν νὰ θερίζει σωρούς,
ὡς ῥύαξ νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα,

καπνοὺς νὰ ξερνᾷ ὁ χαλκὸς φλογεροὺς,

τοῦ νέου ν' ἀνάπτῃ τὸ βλέμμα,

φωναὶ καὶ πληγαὶ καὶ βρονταὶ καὶ βοή,

πατριῶται ἰδοὺ ἡ λαμπρὰ ζωή.

} Δίς.

Μὴ φοβῆσθε τὸν κρότον τῆς μάχης κἀνείς.

Τοῦ γενναίου, ἡ τόλμ' εἶναι θώραξ.

* Ἴσως κείμεθ' ἀπόψε νεκροὶ καὶ πρηνεῖς,

καὶ τὰ σπλάγχνα μας τρώγῃ ὁ κόραξ.

* Πλὴν ἀκόμη αὐτὴν μας τὴν χεῖρα νεκρὰν,

ὁ ἐχθρὸς ὅταν βλέπῃ, θὰ φεύγῃ μακράν.

} Δίς.

Προσοχὴ πλὴν, ἡ σάλπιγξ καὶ πάλιν ἤχεῖ.

* Ἀσπασθῆτε τὴν κόρην ποῦ κλαίει.

Τοὺς χρυσοὺς τῆς δεσμῶν ἄς συντρίψ' ἡ ψυχὴ.

Κυματοῦν αἱ σημαῖαι, γενναῖοι!

Τώρα ἔσχατον δότε γλυκὺν ἀσπασμόν. } Δίς.
Ἡ πατρίς σᾶς ζητεῖ τὸν δεινὸν χωρισμόν.

Οἱ λόχοι προβαίνουν, ἡ μάχη βροντᾷ,

ἡ σφαῖρα εἰς φλόγας σφυρίζει.

Ἡ νίκη ἐμπρός μας, τὴν βλέπω, πετᾷ,

κ' ἡ φήμη τὰ σύννεφα σχίζει.

Ἐμπρός! καὶ ἂν ὅλοι σφαγῶμεν μαζῇ, } Δίς.
ἔστις πέσῃ λαμπρῶς μετὰ θάνατον ζῇ.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΣ

Μέλωδ. τοῦ βουνοῦ τὰ παλληκάρια

I

Κεραυνοὶ ἀστραπηφόροι,
ἄνδρες ἄτρομ' εἰς τὰ ὄρη
ζητοῦν νίκην, ζητοῦν μάχην,
καὶ εἰς ῥάχιν ἀπὸ ῥάχιν
πλανοῦν φόνον καὶ φθοράν.

Κρατοῦν δίστομον ῥομφαίαν
εἰς τὴν μίαν, κοπτεράν,
κ' εἰς τὴν ἄλλην, τὴν σημαίαν
τοῦ Σταυροῦ τὴν ἱεράν.

Νὰ, μᾶς ζώνει τῆς μάχης ὁ γύρος!
 Πατριῶται, θαρρεῖτε, κ' ἐμπρός!
 "Οστις πέση, ἀθάνατος ἦρως!
 "Οστις ζήσῃ, εὐδαίμων! λαμπρός!

Εἰς πεσόντας σωροὺς τῶν τυράννων
 ὁ ἐλεύθερος "Ελλην πατεῖ,
 καὶ εἰς ἤχους βροντῶν καὶ παιάνων
 τῆς Ἑλλάδος ἡ δόξα κροτεῖ.

"Ομμ' ἀδούλωτον ὑψοῦσι
 οἱ σωθέντες, εἰς Θεὸν,
 κ' οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
 τὸν ἐλεύθερον λαόν.

2

Ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
 τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους
 βλέπω πῦρ, ἀκούω σφαίρας,
 βλέπω σειομένους τάφους,
 καὶ τοὺς σχίζει ὁ σεισμός·
 εἰς τῶν μαχητῶν τὰ στήθη
 μαγικὸς ἤχεϊ χρησμός,
 καὶ συνδὲ' εἰς ἓν τὰ πλήθη
 ἀδιάρρηκτος δεσμός.

Δὲν φοβοῦνται τὰ βάρβαρα στίφη
 οἱ γενναῖοι τῆς δόξης υἱοί.
 Ἡ πατρίς ἀγιάζει τὰ ξίφη,
 καὶ ὁ θάνατος εἶναι ζωή.

Ὁδηγεῖ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων
 εἰς τὰ σύννεφα λάμπων Σταυρὸς,
 κ' εἰς τὴν νίκην ἐν μέσῳ κινδύνων
 προχωρεῖ ὁ ἀνδρεῖος χορὸς.

Ὅμμ' ἀδούλωτον ὑψοῦσι
 οἱ σωθέντες, εἰς Θεὸν,
 κ' οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
 τὸν ἐλεύθερον λαόν.

ΥΜΝΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ

Τὴν Ἑλλάδ' ἀγνισθεῖσαν εἰς αἶμα,
 ἥρωϊδ' ἀθανάτων ἀγώνων,
 ὁ Θεὸς εἶδε μ' ἱλεων βλέμμα,
 κ' εἰς τὴν κόμην της ἔθηκε στέμμα,
 καὶ ἀνάσσης τῇ ἔδωκε θρόνον.

Εἰς αὐτὸν εὐλαβῶς πᾶς ὑπῆκει·
 ἔξ αὐτοῦ ἰσχύς πᾶσα, πᾶν κράτος.
 Ἐρεισμά του ὁ νόμος κ' ἡ δίκη,
 κ' ἐπ' αὐτοῦ δαφνηφόρος ἡ νίκη
 τὰ πτερά της κινεῖ ἀοράτως.

Τῆς πατρίδος πιστοὶ δορυφόροι,
 ἀρνηθῆτε τὴν ἔριν, ἀνδρεῖοι,
 συνταττόμενοι δόρυ πρὸς δόρυ.
 Καταστρέφει τοῦ ἄδου ἡ κόρη,
 κ' ἡ ὁμόνοια σώζει κ' ἰδρύει.

Πάντες πέριξ τοῦ θρόνου ταχθῆτε,
 ὅστις φύλαξ τοῦ ἔθνους ἐστήθη,
 καὶ αὐτὸν μὲ τὰ στήθη φρουρῆτε,
 ὡς οἱ πάλαι τῆς Σπάρτης πολῖται
 ἀντὶ τείχους προέταττον στήθη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ

Μιλῆδ. Dezède (Je suis Lindor), B. 42. 37

Εἰς Σὲ τὸ πᾶν ὑποκλινὲς ὑπῆκει·
 ὁ μέγας εἰ Θεὸς ὁ κραταῖός.
 Σὲ προσκυνεῖ εὐγνωμονῶν λαός.
 Ἦ δόξα Σῇ, καὶ Σῇ, Θεῇ, ἡ νίκη.

Τὸ ἀπεχθὲς τῆς τυραννίας τέρας
 τὸ αἷμ' αὐτὸ μ' ἐρρόφα τῶν φλεβῶν.
 Ἦ γέρθης Σὺ κατὰ τῶν ἀσεβῶν,
 καὶ μ' ἔσωσας ἐκ στόματος μαχαίρας.

Κλίνω πρηγές θερμῆς λατρείας γόνυ.
Σὺ μεθ' ἡμῶν· τίς ἔσται καθ' ἡμῶν;
Τοῦ Γολιάθ τὸν ἄγριον θυμὸν
ποιμενικὴ κατέβαλε σφενδόνη.

Δάση πλωτὰ ἐπῆλθον, πυκνοὶ στόλοι,
καὶ μελανοὶ τῆς Ἀφρικῆς στρατοί.
Ἄλλὰ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ κροτεῖ,
καὶ ὡς σκιά ἀντιπαρῆλθον ὅλοι.

Ὁ κόσμος Σὸς, καὶ Σῶν θαυμάτων γέμει.
Οἱ οὐρανοὶ Σ' αἰνοῦσι καὶ ἡ γῆ.
Ὁ εὐσεβὴς Σὲ εἶδε κ' εὐλογεῖ,
ὁ πονηρὸς Σὲ ἤκουσε καὶ τρέμει.

Καθὼς ἡ φλόξ τοῦ θυσιαστηρίου,
διακαῆς ἡ προσευχὴ πετᾷ.
Ὁ λυτρωθεὶς Σὲ ψάλλει, λυτρωτά!
Εὐλογητὸν τὸ κράτος τοῦ Κυρίου!

ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΟΥ

Ἐγράφη τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του.

Τὸ ἀδοηράγον δρέπανον τοῦ ἀκαμάτου θεριστοῦ
φερόμενον βραγδαῖον
καὶ σὲ τὴν δρυὶν κατέβριψεν, ὦ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ,
ὦ πρῶτε τῶν γενναίων.

Ὅπισω τοῦ φερέτρου σου πυκνὸς ὠθεῖται ὁ λαὸς
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πένθους,
ὥς ὅτε τὸν μυριάνδρον στρατὸν ὠδήγῃς εὐκλεῶς,
καὶ σ' ἡκολούθει ἔνθους.

Σὲ θάπτουσιν. Αὐτοφρεῖς τὰς δάφνας θὰ βλαστήσῃ ἡ γῆ
εἰς ἣν θεὰ καθεύδῃς,
κ' ἡ πύλ' ἡ ἀκτινοστεφὴς τῶν οὐρανῶν θὰ σ' ἀνοιγῇ·
πλὴν πρόσμενε, μὴ σπεύδῃς.

Εἰς τῆς αἰωνιότητος τὸ μέλαν χεῖλος καθεσθῇς,
εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου,
ὀλίγας βράδυνον στιγμαῖς πρὶν εἰς τὸ σκότος βυθισθῇς,
καὶ πρὸς τὸν βίον στράφῃς.

Ῥίψ' ἔσχατον, ὥς δύουσαν ἀκτῖνα, βλέμμα σου μακρὸν
ἐπὶ τὸ στάδιόν σου.
Κομπάζων δείξον ἐπὶ γῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν
τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν σου.

Καλύπτει τὴν πατρίδα σου αἰὼν νυκτὸς χειμερινῆς
καὶ σάβανον χιόνων.

Ὅπου αἱ Μοῦσαι ἐχόρευον φρικταὶ ὠρύοντ' ἐριννῦς,
πῦρ πνέουσai καὶ φόνον.

Τὸ πᾶν σφαγὴ καὶ ἐρήμωσις· ἀγρίως ἐπ' αὐτῆς λυσσᾷ
ὁ δαίμων τοῦ θανάτου,
καὶ ἐβλάστησεν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰ τεμένη τὰ χρυσᾷ
ἢ ἄκανθα τῆς βάτου.

Τῆς τέχνης τὰ θαυμάσια ποδοτυπῆς κονιορτὸς
καὶ ἄμορφ' εἰσὶ λίθοι,
καὶ ἐκάλυψεν ἀπέραντον σκότος τὴν χώραν τοῦ φωτός,
τὴν γῆν τῆς δόξης λήθη.

Ἀπηλπισμένοι, σύροντες τὰ σίδηρά των τ' ἀκλεῇ
μετ' ὀδυρμῶν καὶ γόων,
εἰς μυχοὺς ἄντρων καὶ δασῶν φεύγουσι τρέμοντες υἱοὶ
τῶν παλαιῶν ἡρώων.

Ὑπὲρ τὴν δούλην ὅμως γῆν ἔλαμπον ἄκραι κορυφῶν,
ὥς φάρ' ὑπὲρ τὸν πόντον.

Ἐκεῖθεν, νυκτοφύλακες τοῦ ἔθνους, ὥς βαρὺς τυφῶν
τὰ ἔπλασας ἐβρόντων.

Ἐκεῖ ἀστερογείτονα ἡγείρετε τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τῆς τριχυμίας,
καὶ ἐπεριμένετ' ἕως οὗ χρυσώσῃ τὴν Ἀνατολὴν
ἀκτὶς ἐλευθερίας.

Ναί, δὲν ἐψεύσθ' ἢ πρόβῃσις τῶν εὐγενῶν σας καρδιῶν.

Ἦ ὥρα ὡς ἐπέστη,
σιδηροφόρος ἡ Ἑλλάς καὶ βλέπουσα πρὸς τὸν Θεόν,
εἰς τὴν ζωὴν ἀνέστη.

Ἀνέστη, ἀλλ' εἰς τὰς ὀφρῦς καὶ εἰς τὰς ῥάχεις τῶν βουνῶν
στρατὸς προκύπτει μέλας,
πῦρ καὶ βροντὰς ἐρεύγεται, ὡς μέγα νέφος σκοτεινόν,
ἐγκυμονοῦν θυέλλας.

Ἰδοὺ ὀγκώδη φρούρια ἐπὶ τὰ νῶτα τὰ στιλπνὰ
κινοῦνται τῆς θαλάσσης,
καὶ κεραυνὸς ῥηγνύμενος ἐκ τῶν πλευρῶν των, ἐξυπνᾷ
τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις.

Πέμπ' ἢ Ἀσί' ἀρπυίας της, καὶ τῆς Αἰγύπτου πέμπ' ἢ γῆ
τὰ μέλανά της στίφη.
Ἑλλάς, σὲ κατακλύζουσι, καὶ σείουσιν αἰμοσταγῇ
τ' ἀχόρεστά των ξίφη.

Καταπατεῖ ἀγέρωχος τὴν κεφαλὴν σου ὁ Σπαῆς
ὕβριζων σε ἀψήφως.
Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σβεσθῇς ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς
κ' ἐρρίφη σου ἡ ψῆφος;

Λοιπὸν ὁ εἰς ἀνάστασιν ἐξανοιγείς σου ὀφθαλμοὺς
ἐσθέσθη κατοδύνως,
καὶ τῆς ἐλευθερίας σου ἦν ὁ καλλίνικος ψαλμὸς
τοῦ τάφου σου ὁ θρῆνος;

Οὐχί, δὲν θνήσκει ἡ Ἑλλάς, οὐδ' ἔφθασε τοῦ εὐκλεοῦς
σταδίου της τὸ τέρμα.

Θὰ ζήσῃ ἔτι, σπείρουσα πολύκαρπον εἰς τοὺς λαοὺς
μεγαλουργίας σπέρμα.

—
Ὁ οὐρανός της ἤστραψεν εἰς δύσιν ἐξ ἀνατολῶν,
κ' ἡ γῆ της ἐθερμάνθη,
κ' ἐβλάστησαν αὐτόματοι αἱ δάφναι τῶν Θερμοπυλῶν,
τοῦ Μαραθῶνος τ' ἄνθη.

—
Καὶ σὺ, ὡς εἶδες φρίττουσαν τὴν γῆν, θολὸν τὸν οὐρανόν,
ἐξ ὄρεινῶν σπηλαίων
προῆλθες ὠρυόμενος, πυκνὴν τὴν χαίτην σου κινῶν,
τῆς Ἀρκαδίας λέων!

—
Καὶ ὡς ὁ ποῦς σου ἐπληξεν τοῦ Ταυγέτου τὰ πλευρά,
τοὺς βράχους τοῦ Μαινάλου,
πολεμικὴ ἐβλάστησε φυλὴ, ἐργάτις τολμηρὰ
τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου.

—
Ποῦ ἐκοιμᾶσθε, ἐνδοξοὶ τοῦ Μαραθῶνος θερισταὶ
καὶ Σαλαμινομάχοι;
Πάλιν λαμπροὺς σᾶς φέρουσιν αἱ θάλασσ' αἱ ἐξακουσται
κ' οἱ τροπαιοῦχοι βράχοι.

—
Τὸ Λύκαιον, τὸν Ὀλυμπον, τὴν Ἰδὴν καὶ τὸν Παρνασσὸν
κατέρχεσθε ξιφῆρεις,
καὶ σχίζετε πλησίστιοι τὴν ἑκτασιν τῶν θαλασσῶν
εἰς φλογεράς τριήρεις.

—

Αὐτοὶ οἱ διαπράξαντες εἰσὶ, πατρίς μου, νὰ στεφῇς
 βασιλίσσ' ἀντὶ δούλης,
 Κολοκοτρώνης-Ἀρατος, καὶ τοῦ Αἰγαίου ὁ δελφίς
 Θεμιστοκλῆς-Μιαούλης.

Κ' οἱ ἄλλ' οἱ λεοντόθυμοι τυραννοφάγοι, μιμηταὶ
 τῶν ἔργων τῶν προγόνων,
 χρισθέντες πρωτομάρτυρες, ἀποδυθέντες ἀθληταὶ
 περικλεῶν ἀγώνων.

ὦ τῶν ἀγώνων τῶν λαμπρῶν! Περιεκάθησεν ἡ γῆ
 καὶ βλέπει μετὰ θάμβους,
 καὶ ὁ Θεὸς ἐπένευσεν ἐκ τῶν ἀστέρων, κ' εὐλογεῖ
 τοὺς εὐγενεῖς θριάμβους.

Τὰ ἔπλα τὰ γυμνούμενα ὑπὲρ πατρίδος καὶ Χριστοῦ
 ἐκεῖθεν ἀγιάζει,
 κ' ἐκεῖ, εἰς φῶς τὸ ἄδυτον, τὴν ἀποπτᾶσαν τοῦ πιστοῦ
 ψυχὴν ἀναβιβάζει.

Τὸ ἔθνος πᾶν ἀνάστατον· μάχμος βαίνει ὁ ποιμὴν,
 ὁ γεωργὸς ὀπλίτης·
 πῦρ ἡ Ἑλλάς ἐρεύγεται, πῦρ πᾶς τῆς κόλπος, πᾶς λιμὴν,
 πῦρ πᾶσα κορυφὴ τῆς.

Εἰς νίκην ἢ εἰς θάνατον ὀρμῶσ' οἱ νέοι τολμηρῶς
 μετὰ τῶν πρεσβυτέρων,
 καὶ πάντων πρῶτιστος ὀρμᾷς, σὺ, ὁ τὴν ῥώμην νεαρὸς,
 σὺ, ὁ τὰς φρένας γέρων.

Τῆς περικεφαλαίας σου ὁ λόφος ἐπὶ τῶν μαχῶν¹
 ἤχτινοβόλει νεύων,
 ὡς ἄγριον μετέωρον, εἰς θαλασσίων παραχῶν
 τοὺς σάλους προεδρεῦον.

Καὶ ἔπου σφαῖρ' ἐσύριζον, ἔπου συγκρούσεις ὀπλιτῶν,
 ἔπου χρουνοὶ αἱμάτων,
 ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηπτες, σπάθην ἀστράπτουσαν κρατῶν,
 πατῶν σωροὺς πτωμάτων.

Ὅταν τὴν γῆν τοῦ Πέλοπος κατακαλύπτων τὴν καλὴν,
 λυμαίνεται ὁ Αἴβυς,
 σῶμα πρὸς σῶμα πολεμεῖς τὸ τέρας, καὶ τὴν κεφαλὴν
 τὴν μαύρην του συντρίβεις.

Καὶ ἔταν καταπαύησαι τῆς μάχης, καὶ τῶν θυσιῶν
 τὴν σπάθην ἀποθέτης,
 μετὰ προϋχόντων κάθησαι καὶ κοσμητόρων τῶν λαῶν,
 βαθύνους νομοθέτης.

Διότι διασχίσασα διὰ πολέμων ἡ Ἑλλὰς
 τὸν εὐγενῆ της ὁρόμον,
 ἀγρίας δὲν ὠρέγετο ἐλευθερίας, κ' εἰς βουλάς
 καθυπεβλήθη νόμων.

Τὰ ἔθνη ἐκπληττόμενα ἐὰν τὴν εἶδον νὰ νικᾷ
 ὡς ἄλλοτε ἐνίκα,

¹ Ὅς γνωστὸν, ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε παραδεχθῆ ὡς κάλυμμα
 τῆς κεφαλῆς τὴν ἀρχαίαν περικεφαλαίαν.

ἐρρίγησαν ὡς ἤκουσαν κηρύττουσαν ἀρχαῖα
ψηφίσματα τὴν Πύκα.

Ἄλλ' ἤδη ἀναπαύθητι, ἀφείς, γενναῖε παλαιστὰ,
τὴν σπάθην κοιμωμένην.

Εἰς τὴν πατρίδ' αὐτόνομον κατέθεντο τὰ σὰ ὀστέα,
εἰς γῆν εὐνομουμένην.

Ἐκεῖ ἔπου τὸ στάδιον τῶν ἔργων σου ἀπολιπὼν
κατάκεισαι ὑπνώττων,
ἅς προσπετῶσιν ὄνειροι, δεικνύοντές σοι τὸν καρπὸν
τῶν τόσων σου ἰδρώτων.

Τὴν νύκτ' ἅς περιίπτανται τὸν λίθον ἔπου θὰ ταφῆς
αἱ νίκ' αἱ εὐκλεεῖς σου,
καὶ ἅς σοὶ ἐπιφαίνεται ἐν μέσῳ των φωτοστεφῆς
κ' εὐγνώμων ἡ πατρίς σου.

Ἴδὲ ἡ ἀρειμάνειος, ἰδὲ ἡ εὐγενῆς εἰκὼν,
ἰδὲ τὸ φλέγον βλέμμα.
Κρατεῖ ῥομφαίαν καὶ Σταυρὸν, κ' ἐμπρέπει εἰς βασιλικὸν
ἡ κεφαλὴ της στέμμα.

Τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα, τοῦ παγκοσμίου θαυμασμοῦ
τῇ φέρουσι τὸν φόρον,
καὶ χαίρουσ' ἀπογεύεται τῶν θείων τοῦ πολιτισμοῦ
ἀνεκτιμήτων δώρων.

Τὸν Ἑλικῶν ἀκούσασα ἐλεύθερον, τὸν Παρνασσὸν,
τ' ἀρχαῖά της χωρία,

μετὰ παιάνων καὶ χορῶν ἐπέστρεψε κ' ἡ τῶν Μουσῶν
φυγόπατρις χορεία.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου ἱδρύται, ἐπὶ ἐδάφους στερεοῦ,
τοῦ ἔθνους σου ἡ τύχη.
Μὴ σὲ φοβῇ τὸ μέλλον του. Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ
κοιμοῦ, μὴ ἀνησύχει.

Ἐν ᾧ πλὴν ἀναπαύεσαι, ἀνίσως αἰφνης τὴν φωνὴν
ἀκούσης τῶν σαλπίγγων,
ἀπόσεισον τὸν ὕπνον σου, κ' ἐλθὲ ῥομφαίαν φωτεινὴν
εἰς τὴν παλάμην σφίγγων.

Στρατάρχης των ἀόρατος, τὸ βῆμα τῶν ἡρωϊκῶν
ὁδήγησον ταγμάτων,
πρὸς τὸ μοιραῖον τέρμα των διὰ θριάμβων καὶ νικῶν
τὸν δρόμον των χαράττων.

Τοιοῦτον ἀπευθύνω σοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν
ἀνυποκρίτου γλώσσης,
διὰ δακρύου ἀφανοῦς τὸν λευκὸν λίθον σου κοσμῶν,
καὶ δι' ᾧδῆς σιγῶσης·

καθότι πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀντηχῶν
ὁ ὕμνος δὲν ἐγράφη,
ἀλλ' ὅπως τὸν ἀκούσωσι τὰ θύματα λαμπρῶν μαχῶν
καὶ οἱ βωβοὶ των τάφοι.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΟΥ

Εἰς τὴν ἀνεμοζάλη
 ποῦ δέρνει τὸ βουνὸ
 ἔς τὸ ἔρημο περιγιάλι
 μονάχη τί θρηνῶ;

Ἵσαν ἀνοιγμένο μνήμα
 ὁ κόσμος σιωπᾷ,
 καὶ σκοτεινὸν τὸ κύμα
 ἔς τὴν ἀμμουδιὰ κτυπᾷ.

Προχθὲς μὲ χαιρετοῦσαν
 οἱ βράχοι ζωντανοί·
 τὰ δάση ἀντηχοῦσαν
 παλληκαριῶν φωνή.

Πέρα ἐκεῖ ἔς τὴν ῥάχι
 ποῦ καταχνιὰ περνᾷ
 μεσάνυχτα μονάχοι
 καθήμεθα συχνά.

Ὅπου ἀσπρίζουν χιόνια
 κ' ὁ αἰτὸς πετᾷ,
 γιὰ ἡμᾶς ἡμέραις, χρόνια,
 περνοῦσαν πτερωτά.

Σταυραετὲ, ἔς τὴν πέτρα
 ποῦ κάθεται σκυφτὸς,
 τοὺς βράχους γύρω μέτρα,
 καὶ ἔπε ποῦ εἶν' αὐτός;

Ὅς τοὺς ἴσκιους ἂν χορεύῃ
 νὰ τρέξω νὰ τὸν διῶ,
 ἔς τὸν τάφον ἂν κατέβῃ,
 νὰ πάμ' ὁμοῦ κ' οἱ δυῶ.

Θηρίον τοῦ πολέμου,
 φρικτὸς εἰς τοὺς κακοὺς,
 ποῦ εἶσαι, φίλτατέ μου,
 ποῦ εἶσαι; Δὲν μ' ἀκοῦς;

Ὅς τὸ στῆθος σου ἐπάνου
 στηρίζουμουν θερμὸν,
 καθὼς κισσὸς, πλατάνου
 τυλίγει τὸν κορμὸν.

Γαυγίζετε; Σιωπᾶτε
 χειμῶνες τῶν βουνῶν.
 Ἴσως γλυκοκοιμᾶται
 ἔς τῶν ἄστρον τὸν φανόν.

Κοπάδια τῶν κοράκων,
 περνᾶτε σιγανά·
 τὸν κάτοικον τῶν λάκκων
 τὸ κρόασμα ἔξυπνᾷ.

Κοιμᾶται, ναί, κοιμᾶται
 ἔς τὰ ἄγρια βαθείᾳ.
 Τουφέκια, δὲν βροντᾶτε,
 δὲν λάμπετε, σπαθιά.

Ἐχ' εἰς ξηρὸ χορτάρι
 τὰ χέρια ἀπλωτᾶ,
 καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
 τὸν νυκτοχαιρετᾶ.

Ἐύπνα, καὶ Τοῦρκοι βγαίνουν
 ἔς τ' ἀντικρυνὰ βουνά·
 οἱ κλέφταις σου προσμένουν,
 κ' ἡ σπάθη τους πεινᾷ.

Ἐύπνα, καὶ διέ πῶς θάλλει
 ἀνοίξεως στολή.
 Ἐδὼ πιστὴ ἀγκάλη
 σὲ γλυκοπροσκαλεῖ.

Ἐύπνα καὶ διέ ἔς τοῦ ἄμμου
 τὴν ἐρημιὰ ἐδὼ
 πῶς τὰ χρυσᾶ μαλλιά μου
 μὲ κλάμματα μαδῶ.

Τί θέλεις γλυκεῖα αὔρα
 καὶ μυριστὴ πετᾶς;
 Ἐδὼ ξερὰ καὶ μαῦρα
 εἰν' ὅς' ἂν ἀπαντᾷς.

Λές· « Ἦλθα νὰ ποτίσω
τ' ἀδρόσιστα κλαδιά,
παρηγοριά νὰ χύσω
ἔς τὴ μαύρη σου καρδιά. »

—

Πέρνα, δροσάτη, πέρνα
ἔς τὰ ζωντανὰ χωριά!
Ἐκεῖ τὰ μύρα κέρνα
καὶ τὴν παρηγοριά.

—

Ἐδῶ φρικτὸς ἔς τὴ φύσι
ὁ θάνατος περνᾷ.
Ὅποιον αὐτὸς θερίσῃ
ἐπίσω δὲν γυρνᾷ.

—

Τ' ἀχόρταγο δρεπάνι
καθὼς τὸν ἰσχυρὸ
ἐθέρισε, μὲ φθάνει
κ' ἐμένα ἔς τὸ πλευρό.

—

Μὲ εἶδ' ὁ διαβάτης
ἔς τὰ χρόνια τ' ἀνθηρά,
ὅταν τὰ στέφανά της
μ' ἐχάριζ' ἡ χαρά.

—

Μεθαύριο τοῦ χάκου
γιὰ ἔμένα θὰ ῥωτᾷ·
τὴν πέτρ' αὐτοῦ τοῦ λάκκου
μονάχη θ' ἀπαντᾷ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Ἦς τὴν κοιλάδα περνᾷ πλήθος,
στράτευμα πολὺ.
Κάθε μάτι, κάθε στῆθος
ἀκτινοβολεῖ.

Αἱ ματιαῖς διψοῦν γιὰ αἷμα,
καίουν ὅσιν φωτιά·
δάκρυ ἔμως ἔς ἓνα βλέμμα
σβύνει τὴν ματιά.

Πῶς περνᾷ τὸ παλληκάρι
μελαγχολικό;
Τί πονεῖ; Ἴσως νὰ πάρῃ
πρέπ' ἱατρικό;

Πάσχει τώρα ἓνα χρόνο,
κλαίει, δὲν λαλεῖ.
Ἰατρικὸ ἔς αὐτὸν τὸν πόνο
δὲν τὸν ὠφελεῖ.

Καὶ νὰ, ἔρχετ' ἓνας νέος
μὲ μαλλιά ξανθὰ·
καὶ ὅσιν ἄγγελος ὥραϊος
ταῖς ψυχαῖς μεθᾷ.

«Παλληγκάρι, μὴ λυπᾶσε,
κ' εἶμαι ὁ Στρατῆς,
ἀδελφός, ἂν μὲ θυμᾶσε,
τῆς ἀγαπητῆς.»

Ἵσαν πιστοὶ φιλιοῦνται φίλοι
κ' ἀγαπητικοί·
ἡ καρδιαῖς πετοῦν ἔς τὰ χεῖλη,
καὶ φιλιοῦντ' ἐκεῖ.

Ἐξω τοῦ χοροῦ τῶν ἄλλων
ζοῦν οἱ δυὸ μαζῇ·
ζῇ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον
ὅσ' ὁ ἓνας ζῇ.

Κ' ὅταν σάλπιγξ τοὺς φωνάξῃ
νὰ παραταχθοῦν,
μαζῇ στέκονται ἔς τὴν τάξι,
γιὰ νὰ σκοτωθοῦν.

Βόλια δὲν ψηφᾷ κανένας
ὅσῳ ζοῦν μαζῇ,
κ' ἐρωτᾷ μόνον ὁ ἓνας
ἂν ὁ ἄλλος ζῇ.

Πολεμοῦν Ἵσαν τὰ θηρία,
εἶναι ἀστραπή.
Δὲν ὑπάρχει σωτηρία
ἔς ὅποιον δὲν τραπῇ.

Καὶ ἀκόμ' ἀποροῦν ὄλοι
 πῶς κτυποῦν αὐτοί,
 ἔταν βόλι, σκληρὸ βόλι
 παίρνει τὸν Στρατῆ.

Πέφτει ἴσάν τὸ κυπαρίσσι,
 ἴσάν μεηλιά χλωρή.
 Καὶ ὁ φίλος του νὰ ζήσῃ
 ἴς τὸ ἐξῆς ἴμπορεῖ;

Νέοι εἴκοσι τὸν βάζουν
 εἰς κλαδιὰ χλωρά·
 τὰ τσαπράζια του τὸν βγάζουν
 τὰ χρυσαργυρά.

Παλληκάρι, στάσου, στάσου·
 βλέπε ποιὸν κρατεῖς.
 Διὲ ποιὸς κείτετ' ἐμπροστά σου·
 δὲν εἶν' ὁ Στρατῆς.

Εἶν' ἐκείνη π' ἀγαποῦσες,
 εἶναι ἡ Χρυσῇ.
 «Ἄχ, Χρυσῇ μου, μὲ γελοῦσες!
 Ἦσουν λοιπὸν σύ!

»Εγὼ εἶπα τὴν ἀλήθεια,
 κόρη ποθεινή.
 Μιὰ πληγὴ ἴς τὰ δύο στήθια,
 μιὰ πληγὴ κοινή!»

Καὶ ᾽ς τὸ ἄλογ' ἀνεβαίνει,
᾽ς τοὺς ἐχθροὺς γυρνᾷ·
πέφτουν πλῆθος σκοτωμένοι
ἔπου ἂν περνᾷ.

Ἦσυχους δὲν τοὺς ἀφίνει
μήτε ᾽ς τὴν φυγὴν,
ἔσον ᾽ ποῦ ᾽ς τὸ χῶμα κλίνει
μὲ βαρειὰν πληγὴν.

Νικητὴν τὸν στεφανόνουν
ἔσω ἀκόμη ζῇ,
καὶ τοὺς δύο τοὺς ἐνώνουν
καὶ ᾽ς τὴν γῆν μαζῇ.

Ο ΙΠΠΕΥΣ

Ἵς τὴν μέσσην τὸ σπαθί μου,
τὸ ἄλογο μαζῇ μου,
καὶ ἴσ' ἂν πουλὶ πετῶ.
Ἵσ' ἂν ῥίξω τὸ τουφέκι,
ἢ τύχη τί μὲ πλέκει
ποτέ μου δὲν ῥωτῶ.

Ἄν τώρα θέλ' ἢ τύχη
τὸ βόλι νὰ μὲ τύχη,
καλὰ, τὸ καρτερῶ.
Ἄν αὖρι' ἔμωσ θέλῃ,
κἂν τώρα δὲν μὲ μέλει,
κἂν τώρα θά χαρῶ.

Αὐτὸς ἂν κολακεύῃ,
κ' ἐκεῖνος ἂν δουλεύῃ,
κ' ὁ τρίτος τυραννῇ,
δὲν εἶν' ὁ στρατιώτης
ἢ δοῦλος ἢ δεσπότης,
κ' ἐλεύθερα φρονεῖ.

Ὅπου πληγαῖς καὶ πόνοι,
ἔσαν βροντᾶ κανόνι,
γελῶ καὶ τραγουδῶ.
Κ' ἐπάνω ἔς τ' ἄλογό μου
τοῦ σκοτεινοῦ μας δρόμου
τὰ βάραιρα περῶ.

Ὁ κόσμος ἐδικός μου,
 κ' ἐγὼ εἶμαι τοῦ κόσμου,
 καὶ ὡς περνᾷ περνῶ,
 κ' εἰς ὅλα τὰ συμβάντα
 ἐμπρός μου βλέπω πάντα,
 κ' ὀπίσω δὲν γυρνῶ.

Μὴν κλαῖς, ὠραία κόρη·
 ὀπίσ' ἀπὸ τὰ ὄρη
 ὁ δρόμος μ' ὀδηγεῖ.
 Παντοῦ ὠραίαις βρίσκω,
 καὶ πούποτε δὲν μνήσκω.
 Μεγάλη εἶν' ἡ γῆ.

Μιά τουφεκιά σφυρίζει·
 ὁ Χάρος δρεπανίζει.
 Βουκέφαλ', ἐμπροστά!
 Μολύβια ἔταν βρέχη,
 τὸ αἷμα ἔταν τρέχη,
 ἐμπρός! ποῖος μὲ βαστά;

Κ' ἂν ἔφθασ' ἡ ἡμέρα
 ποῦ θὰ σφυρίξ' ἡ σφαῖρα
 'ς τῆς μάχης τὴν βοήν,
 γελῶν καθὼς γελοῦσα,
 πεθαίνων καθὼς ζοῦσα,
 ἀφίνω τὴν ζωήν.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Στοιχὸς τῶν Ἀριστῶν, τοῦ Σχολίου, Α, 48. 30

Μαύρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὰ βουνά,
 'ς τοὺς βράχους πέφτει χιόνι.
 Μέσ' 'ς τ' ἀγρία 'ς τὰ σκοτεινά,
 'ς ταῖς τραχαῖς πέτραις, 'ς τὰ στενά,
 ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

'Σ τὸ δεξι χέρι τὸ γυμνὸ
 βαστᾷ ἀστροπελέκι.
 Παλάτι ἔχει τὸ βουνό,
 καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανό,
 κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
 τὸ μαῦρό του μαχαίρι·
 μ' ἰδρώτα βρέχει τὸ ψωμί·
 ἔξερει νὰ ζήσῃ μὲ τιμὴ,
 καὶ νὰ πεθάνῃ ἔξερει.

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ
 κ' ἡ ἄδικ' εἰμαρμένη.
 Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοί,
 κ' ἐδῶ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ
 ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν
 τὰ ἔθνη ᾗς κοπάδια.
 Τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν.
 Ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
 ᾗς τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

Πήγαινε, φίλει τὴν ποδιά
 τοῦ δοῦλοι προσκυνοῦνε.
 Ἐδὼ ᾗς τὰ πράσινα κλαδιά
 μόν' τὸ σπαθί τους τὰ παιδιά
 καὶ τὸν Σταυρὸν φιλοῦνε.

Μητέρα, κλαῖς. Ἀναχωρῶ.
 Νὰ μ' εὐχηθῇς γυρεύω.
 Ἐνα παιδί σου σέ ἑστερῶ,
 ὅμως νὰ ζήσω δὲν ἔμπορῶ
 ἂν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.

Μὴν κλαῖτε, μάτια γαλανὰ,
 φωστῆρες τοῦ ἀρέσω.
 Τὸ δάκρυό σας μὲ πλανᾷ.
 Ἐλεύθερος ζῶ ᾗς τὰ βουνά,
 κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

Βαρεῖα, βαρεῖα βοῖς ἡ γῆ.
 Ἐνα τουφέκι πέφτει.
 Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγὴ·
 ἐδὼ φυγὴ, ἐκεῖ πληγὴ.
 Τὸν σκότωσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσκεποι, πεζοὶ
 τὸν φέρνουν λυπημένοι,
 καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζῇ·
 « Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῇ,
 κ' Ἐλεύθερος πεθαίνει. »

Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΑ

Ἐν Ναυπλίῳ, 1832.

Ποῦ πλανώμενον με φέρει τὸ φιλήρημόν μου βῆμα;
 Ποία φρίκη ἱερὰ τὴν καρδίαν μου κατέχει;
 Διατί εἰς τὴν ἀκτὴν κλαυθμηρὸν κτυπᾷ τὸ κύμα,
 καὶ τ' ἀκήδευτα ὅσῃ τίνος εἶναι ὅπου βρέχει;
 Σᾶς γνωρίζω, σᾶς γνωρίζω.
 Ψυχρά κόνις, γονατίζω
 προσευχόμενος ἐμπρός σου.

Ἄμορφον κ' ἐσπαραγμένον σὲ γνωρίζω, Κωνσταντῖνε.
 Κύπτουσα ἡ κεφαλὴ μου ἄσκεπής ἐμπρός σου εἶναι
 εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ νότου καὶ τῆς ἐσπερίας δρόσου.
 Ἀντικείμενον μελέτης καὶ μεγάλων μαθημάτων,
 ψυχρὸν πτώμα, εἰς δακρύων μῦρον ἤλθα νὰ σὲ νίψω·
 πλὴν διστάζω ἂν, κηλίδα ξένων φέροντα αἱμάτων,
 θὰ σὲ κλαύσω, ἢ τὸν λίθον ἐναντίον σου θὰ ῥίψω.
 Ἔστω ἂν δὲν σὲ προπέμπη πυροβόλων τριπλοῦς χρότος,
 ἂν δὲν σὲ φρουροῦν ὀπλῖται εἰς τὰ μαῦρα ἐσταλμένοι,
 ἂν τὴν ἄωρόν σου τύχην δὲν μοιρολογοῦν παρθένοι,
 οὐδὲ ψάλλη ἱερεὺς νεκρῶν ὕμνους εἰς τὸ σκότος,

σὲ φυλάττω ἐγὼ μόνος, ὁ ἱέραξ τῆς ἐρήμου,
 κ' εἰς τὸ πτώμα σου ἀπλώνω τὰ κρεμάμενα πτερά μου·
 διὰ τῶν δυνύχων σκάπτω τάφον θαλασσίας ἄμμου,
 καὶ σοὶ φέρει ἀσπασμὸν τελευταῖον ἡ φωνή μου.

Παρηνόμησας πεισθεῖς ἴσως εἰς ἀτόπους φήμας,
 ἀλλ' ἡσθάνετο γενναίως, ἂν ἀδίκως ἐξετίμας.

Ὑπαγε· εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἀγκάλας σὲ ἀφίνω.

Ἄς σὲ κρίνῃ ὁ κριτής μας. Θνητὸς εἶμαι, δὲν σὲ κρίνω.

Κεραυνέ, ἔταν φλογώδης εἰς τὸν πόλεμον ἐκρότεις,
 χιλιάδων ὀπαδῶν σου ἔσυρες κατόπιν σμήνη.

Ἦδη πίπτεις. Παρὰ σοὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ μείνῃ
 οὐδεὶς φίλος σου ἀρχαῖος καὶ οὐδεὶς συστρατιώτης.

Μαρμαρίνου κολοσσοῦ σ' ἔβλιβε τὸ ξένον βάρος,
 πολλοὺς ἔβλεπες κρυφίως θέλοντας αὐτοῦ τὴν πτώσιν,
 πλὴν μὴ ἔχοντας καρδίας δύναμιν νὰ κινηθῶσιν.

Ἡρυθρίασας, ἀνέστης, τὸν ἐκρήμνισας μὲ θάρρος.

Ἐβλασας τὴν γονατώδῃ δρυῖν, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐβλάσθης·
 καὶ οὐδένα ἐδῶ βλέπω προσελθόντα ἐξ ἐκείνων

ὕφ' ὧν σὺ ἐξανεστήθης, ὑπὲρ ὧν ἐθυσιάσθης,
 κ' εἰς τὸ πτώμα σου τολμῶντα μυστικὸν νὰ σπείσῃ θρήνον.

Μαῦροί δέ μιν εἰς τοὺς δρόμους ἔσυραν τὸ λείψανόν του·
 εἰς τὰς πέτρας ἐκυλίσθη τὸ δασύτριχόν του στῆθος,
 καὶ ἀμφίρροπον τὴν στάθμην ἔχον τῶν συμπαθειῶν του,
 μετὰ φρίκης, μετ' ἐλέου ἀπηλλάττετο τὸ πλῆθος.

Ἀλλὰ σεῖς ὧν φλόξ ὁ λόγος τῷ ἐπτέρωσε τὰς φρένας,
 οἵτινες ὑποβολεῖς τοῦ τολμήματός του ἦσθε,

εἰς τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἀρχαίας δάφνας ἔχει ἐσπαρμέναις,
 ἤδη, κάτωχρ' ὑπὸ φόβου, ἓνα τάφον τῷ ἀρνεῖσθε!

Ν' ἀνεγείρητε δὲν θέλω εἰς τὴν πράξιν του ἡρῶα.

Αἰσθημα πλὴν ἐν αὐτῷ ἂν ἐξήψατε γενναῖον,

ὥς ἐλέγετε, θρηνοῦσαν τὴν Ἑλλάδ' ἂν εἶδε κλαίων,
 κ' εἰς τὸ στῆθός του φωνὴ τῆς πατρίδος του ἐβόα,
 πεποινῶς ἐκδικητῆς ἂν ὠπλίσθη Τιμολέων,
 στήτω ἄλλοις εἰς τιμὴν λευκὸν μάρμαρον τῆς Πάρου·
 οὗτος θέλει μὲν στερεῖσθαι μαυσωλείων καὶ μαρμάρου,
 ἀλλ' εἰς πάσας τὰς καρδίας
 τὰς παλλούσας ἐλευθέρως,

εἰς ἃς πράξεων εὐτόλμων καὶ μεγάλων πνέει ἔρως,
 εἰς ἃς μῖσος ἐμποιεῖ κ' ἡ σκιά τῆς τυραννίας,
 καὶ ἂν ἦ κατακριτέα ἐν αὐταῖς ἡ πράξις βίας,
 τὸ παράτολμόν του ἔργον θαυμασμοῦ θὰ ἔχῃ μέρος.

Ἡ φωνὴ τῶν δυναστῶν ἤγειρε τὴν οἰκουμένην.

«Λαοί! εἶπον,—κ' οἱ λαοὶ προσεκύνουν ὅλοι τρόμον.
 «Λαοί, κλίνετε εἰς γῆν τὸν ὑπόδουλόν σας ὦμον.
 Ἀσπασθῆτε τὴν χλαμύδα τὴν εἰς αἷμα βεβαμμένην.
 Μὴ φημίζετε ἰδρώτας, αἵματα ἢ ἐκδουλεύσεις,
 ἢ τιμὴν κ' ἐλευθερίαν.

Εἴσθε κτῆμά μας. Κρατοῦμεν εἰς τὴν χειρά μας τὴν βίαν.
 Λαὲ χαῦνε, ἐνθυμοῦ πῶς ἐπλάσθης νὰ δουλεύσης.
 Ἀγωνίζου ν' ἀπολαύω, φωμοζήτει νὰ πλουτίσω·
 διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου ποταμοὺς αἱμάτων χύνε·
 ὑποπόδιόν μου ἔσο καὶ προσκύνει νὰ πατήσω,
 καὶ ὥς τέλους τὸν λαιμόν σου εἰς τὴν μάχαιράν μου κλίνε.
 Ἄν ἀνθίστασαι, κινοῦνται πυροβόλα μας καὶ λόχοι.
 Ἡμεῖς εἴμεθα θεοί, καὶ σεῖς εἴσθε κτήνη.»—«Ὅχι!
 "Ὅχι!" κράζουν τὰ πελάγη καὶ αἱ στερεαὶ κ' αἱ νῆσοι·
 «Ὅχι, ὄχι!» ἀντηχοῦν αἱ ἀγανακτοῦσαι πόλεις
 κ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐλευθέρων καὶ τὰ πλήθη τῆς γῆς ὅλης.
 «Ὅχι! Εἴμεθα θεόθεν καὶ ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι.
 Τὸν ζυγὸν ὥς ἀποσεῖσουν οἱ ἀδάμαστοί μας ὦμοι,

δὲν φοβούμεθα τυράννων μισθωτοὺς καὶ πυροβόλα.

Μία θέλησις γενναία, καὶ κατατροποῦνται ὅλα.

Τύραννον δὲν προσκυνοῦμεν. Τύρανοί μας εἶν' οἱ νόμοι.

Σᾶς ἠθέλομεν ποιμένας, κ' ἦσθε λύκοι πειναλέοι.

Σᾶς ἐδώκαμεν εἰς χεῖρας ξίφος ὅπως ἡμᾶς σώζῃ,
ὕπ' αὐτὸ πλὴν τῆς πατρίδος τὸ γενναῖον αἷμα ῥέει,
καὶ ἀνοίγετε τὰς πύλας ἐλευθεροκτόνου πάλης.

Κάτων, μάθετε, δὲν ζῇ ὅπου τύραννος δεσπόζει,
οὐδὲ τύραννος δεσπόζει ὅπου ζῇ Μαυρομιχάλης.»

Τὴν ὀλίγην ταύτην κόνιν, ταῦτα τὰ ὅστ' αὐτὰ κρύα
διωχθεῖσα προμαχῶνα εὗρεν ἡ ἐλευθερία.

Τύρανοι, ἂν καὶ ψυχρά, μὴ τῇ πιστευθῆτε· καίει.

Κεῖται ἄψυχος ἐκεῖ, ὅμως τὰς ψυχὰς ἐμπνέει.

Ὅδοιπóre, εἰ καὶ φρίττων, ὅμως ἐπ' ὀλίγον στήθι.

Πρὶν ἢ τὴν ἀρὰν προσέρης, ἔγγισον αὐτὰ τὰ στήθη,

καὶ σπινθὴρ θ' ἀνασκιρτήσῃ,

ὅν θ' αὖ φέρῃ ὁ βορρᾶς καὶ ὁ νότος εἰς τὰ μέρη
ὅπου ἄνθρωπος βαρεῖαν ἄλυσιν δουλείας φέρει·
τὰ κατὰ τῆς τυραννίας θεὰ ζωπυρήσῃ μίση,
εἰς ἐλευθερίας πόθον τὰς ψυχὰς θεὸν ἀναφλέξῃ,
καὶ ἡμέρα εἰς τὰ ἔθνη ἀναστάσεως θ' αὖ φέξῃ.

Τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά

βλέπω καίοντα ὡς δᾶδας.

Ἐπινέμεται ἡ φλόξ ἀκρωρείας καὶ κοιλάδας,

κ' ἐξ ἀνατολῶν εἰς δύσιν τὴν μανίαν τῆς πλανᾶς.

Ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ Ὀλύμπου εἰς τῆς Ὀθρῶς τοὺς βράχους

λαμπρὰ σάλπιγξ ἀντηχεῖ,

ἰπταμένη, τοὺς ἀέρας περᾶ πύρινος ψυχὴ

κ' ἐξεγείρ' εἰς τὴν Ἑλλάδα σιδηρόχειρας προμάχους.

Ἴδου βλέπω, προχωροῦσιν ἐξ ὀρέων καὶ δασῶν
καὶ λευκαίνουνσι τὰς ῥάχεις,
ἔσα ἵπτανται εἰς τ' ἄνθη κοῦφα σμήνη μελισσῶν
ἢ ἀκρίδες εἰς τοὺς στάχεις.

Τίς νεφέλ' εἰς τὴν ὄφρυν κάθηται τοῦ Κιθαιρῶνος;
Μὴ ἡ πολιὰ του ἄκρα δέρεται ὑπὸ χειμῶνος;
ἢ μὴ εἶναι αἱ σκιαὶ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου
εἰς τὰς πτέρυγας πετῶσαι τοῦ νυχτερινοῦ ἀνέμου;
Εἰσὶν ἄνδρες, καὶ ζωὴ σπινθηροβολεῖ ἐντός των
ζωὴν πνέει κ' ἡ καρδία καὶ ὁ μέλας ὀφθαλμός των
καὶ ἡ στιβαρά των χεὶρ καὶ τὸ βῆμα τὸ βαρὺ των,
ὅμως θάνατον τὰ ἔπλα τῶν χειρῶν τῶν ἀνικῆτων.

ὦ! τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἀετοὶ ἠνδρεωμένοι,
εἰς πυρίτιδα, κ' εἰς αἷμα πολεμίων τεθραμμένοι,
ἐκ τῶν βράχων τῶν σᾶς σέλλουν Ὅσσα, Ὀλυμπος καὶ Σοῦλι.
Εἴσθε σεῖς· σᾶς βλέπω. Κλέπτας σᾶς ὠνόμασαν οἱ δοῦλοι,
πῶς ἐθρέψατε ἰδόντες τὰς χηλὰς καὶ τὰ πτερά σας
ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῶν τυράννων,
κλέπτας, ἐπειδὴ βασάνους δίδετε ἀντὶ βασάνων
εἰς τοὺς κλέπτας, τοὺς συλοῦντας τὰς ἐνδόξους φωλεάς σας.

Πρῶτος πάντων τίς πατεῖ

ὥς ἂν ἡ πετᾶ ἢ τρέχει;

Ξίφος εἶναι ποῦ κρατεῖ;

φλόγα εἰς τὴν χεῖρα ἔχει;

Κάλλος ἐλληνοπρεπὲς κρύπτει λέοντος ἀνδρείαν.
Ἀνεμόπους, μὴ γνωρίζων χάματον οὐδὲ δειλείαν,
ὁ ἀγέρωχός του ἵππος πνέων πῦρ καὶ πνέων θάρρος,
τὴν γῆν σκάπτων, καὶ ἀφρὸν ἀποστάζων καὶ ἰδρῶτα,
καὶ γοργούμενος, κομπάζων πρὸς τὸ εὐγενές του βάρος,
ποῖον φέρει; Τὸ κλεινὸν Μεσολόγγιον ἐρώτα,

καὶ ἐρώτα τοὺς βαρβάρους. Ἐκ τῆς Ἀρτης εἰς τὰς Θήβας
ἡ ἡχώ θ' ἀποκριθῇ. «Εἶν' ὁ Γρίβας, εἶν' ὁ Γρίβας.»

Ἐν παρασκευῇ μαχίμῳ ἐμπειροπολέμων νέων,
πεζομάχων καὶ ἱππέων,
μετὰ βήματος βαρέος
ὑφ' ὃ τρέμ' ἡ γῆ καὶ τρύζει,
μετὰ βίας τοῦ βορρέως
ὅστις θραύει, ὅστις σχίζει,

ποῦ ὑπάγει; Εἰς τὸν θρόνον μὴ τὴν σπάθην νὰ ἐμπήξῃ,
μὴ τὸν νόμον ν' ἀνατρέψῃ; πίπτοντα μὴ νὰ στηρίξῃ
τὸν εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ θρόνου προσφυέντα χαιρεκάκως;

Μὴ καὶ τὸν θαμβοῖ πορφύρα,
κ' ἐπεθύμησ' ἐξ αὐτῆς ἑαυτῷ νὰ κόψῃ ῥάκος;
Ὅχι! Προσφωνῶ τοῦ θρόνου καὶ τῶν νόμων τὸν σωτῆρα.
Τὴν ἀνδρείαν κεφαλὴν, ἣν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἶρει,
εὐλαβῇ κλίν' ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πειθήνιος προσφέρει
εἰς τὰ δίκαια δεσμὰ των τὴν ἀδέσμευτόν του χεῖρα.

Παρ' αὐτὸν ὁ Ζέρβας εἶναι ὅστις τὰ βουνα λευκαίνει.
Τῷ παρίσταται ἡ νίκη καὶ τὸ ξίφος ἀκονίζει.
Τὴν πιστὴν του παραστάτην ἅπαξ εἶχον τὴν ἰδῇ
εἰς τοῦ Πειραιῶς τὰς ὄχθας νὰ σταθῇ ἀπηυδημένη·
πλὴν κ' ἐκεῖ, ὅταν πλανᾶται εἰς τοὺς τάφους καὶ δακρύζῃ,
καὶ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου Καραίσκου τραγῳδῇ,
τὴν στεφάνην της μαδεῖ,
κ' εἰς τὸν Ζέρβαν τὴν χαρίζει.

Τρίχας εἰς μαχῶν θυέλλας ἔχων ἐχιονισμένας
καὶ νεανικὴν ἀνδρείαν καὶ προβεβηκυίας φρένας,
ποῖος εἶναι ὅστις φέρει τοὺς λαμπροὺς πολεμιστάς του;
Εἶν' ὁ Βότσαρης, ἡ δόξα τῆς ἐνδόξου γενεᾶς του.

Παρεκεῖ εἶν' ὁ Γριζιώτης, παρεπάνω εἶν' ὁ Βάσσος.
Λέων εἰς τοῦ Μαύρου ὄρους γαλακτουχηθεὶς τὸ δάσος,
ἄφ' οὗ ἔφαγεν ἀγέλας στρατευμάτων ἀλλοθρήσκων,
θὰ σπαράξῃ καὶ τὸν νέον, τὸν μικρόν μας τυραννίσκον.

Ἄν δὲν ὤφειλον νὰ ψάλλω τὴν κηδεῖαν τῆς ἐρήμου,
ἥρωες, τὸν ἔπαινόν σας θεν' ἀντήχει ἡ φωνή μου·
Τάσσους, Βάγιας, Δυοβουνιώτας θεὰ ἔψαλλον καὶ Στράτους,
καὶ θὰ ἔκαμνον αὐτοὶ τὰς ὠδὰς μου ἀθανάτους.

Πλὴν κενὰ πῶς τόσα βλέπω εἰς τὸν εὐγενῆ χορόν των;
Λεῖπει ἔστις εἰς τὸ γάλα δουλικῆς τρυφῆς ἐτράφη.
Λεῖπousι τὰ φαῦλα σμήνη τῶν ἀδόξως δουλευόντων.
Ἄν δουλεύωσι τρυφῶντες, ἀλλ' ἡ ἱστορία γράφει.
Πάντα ἔστις τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος του ἀρνεῖται
ἡ πατρίς θεν' ἀρνηθῇ, κ' ἐκ τοῦ κόλπου της θ' ἀπώσῃ.
Πᾶς φιλότιμος, νὰ φέρῃ τ' ὄνομά του θὰ φοβῇται,
κ' αἰσχυνόμεν' αἱ γυναῖκες θὰ τὸν δακτυλοδεικτώσι.

Ἄλλ' αἰθάλασαι, τί βλέπω; πῶς ἀκίνητ' εἰσὶν αὗται;
Αἱ δαφνόπρωροι τριήρεις ποῦ εἰσὶ, καὶ ποῦ οἱ ναῦται;
Ἦσυχος, τὴν κορυφὴν εἰς διάδημα ἀστέρων,
εἰς φιλόγελα νερά τοῦ Αἰγαίου λουομένη,
δεχομένη τὰς θωπείας καὶ τὰ μῦρα τῶν ἀέρων,
εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης εἶσαι, Ὕδρα, κοιμωμένη;
Πυροβόλον, τὸ χωνεῦσαν βόμβαν πεπυρακτωμένην,
τὴν ἐξήμεσας εἰς φλόγας, εἰς καπνοὺς καὶ εἰς πατάγους,
καὶ, ὡς εἶδας τὴν Ἑλλάδα γύρω γύρω καιομένην,
ἔμεινας ψυχρὸν ὡς πρῶτον εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους;
Ἄν κοιμᾶται πλὴν τὸ πλῆθος καὶ οἱ πλούσιοι κ' οἱ πρῶτοι,
ὁ ἀκοίμητος Μισούλης ἀληθὲς ὅτι κοιμᾶται;
Δὲν κοιμᾶται. Κατηρῇ εἰς νυκτὸς μελαίνης σκότῃ
παρὰ τὴν ἀκτὴν τὸν βλέπουν βαίνοντα οἱ διαβάται.

Εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖθεν βλέμμα φλέγον ἀτενίζει,
καὶ σιγῶν ἐν ᾧ μετρᾷ τὸ ὑγρὸν διάστημα τῆς,
στάζει δάκρυ ἀνδρικόν του εἰς τὰ μαῦρα κύματά τῆς,
ἡ αἰχμάλωτός του πρόρα ὅτι τὸν ἀφρὸν δὲν σχίζει.

Ἐνθυμεῖται, τὰ πτερὰ ὅταν ἔχων ἠπλωμένα
ὁ θαλάσσιός του δράκων, ὑπερήφανος ἐσκίρτα·
τοῦ θανάτου τὴν σημαίαν ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἐξήρτα,
καὶ λαμπρὸς, κεραυνοβόλος ἔφθανεν εἰς τὸν λιμένα.
Τότε τῆς ἐλευθερίας ἔτεμνον τὸν κλεινὸν δρόμον·

οὐδὲ ἤδη τελευταῖοι
εἰς ἀνόρθωσιν τῶν νόμων
θενὰ μείνωσ' οἱ Ὑδραῖοι.

Πρόμαχοι διηνεκεῖς τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων
ἔδωκε καθεὶς τῶν αἶμα καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον
εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, καὶ θά δώσῃ καὶ εἰς τοῦτον.
Ἡ ἐλευθερία εἶναι μόνος πλοῦτος τῶν Ὑδραίων.

Κεραυνὸς, ὦ Κωνσταντῖνε,
τὸ σθεστόν σου βλέμμα εἶναι,
καὶ φωνὴ ἦν ἡ πνοή σου σάλπιγγος ἡ τελευταία,
ἀφοσίωσιν εἰς στήθη διεγείρουσα γενναῖα.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ἐὰν ἔχῃ καὶ ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου
παραβόλους ὀπτασίας,

κ' ἐπὶ σέ πλανῶνται ἤδη ἄγρια τὰ ὄνειρά του,
προΐοντα πυρεσσοῦσης πατριώτου φαντασίας;
Καίτοι ἤδη καταβάς εἰς τὸ βάραθρον τῆς λήθης,
ὅπου σβύνονται τὰ μίση καὶ φωτίζοντ' αἱ προλήψεις,
τὴν γῆν ἔφυγες, χωρὶς εἰς τὴν γῆν νὰ καταλείψῃς
ὅσα ἤκουσας ἢ εἶδας ἢ καὶ ὅσα ἐπλανήθης;
Εἰς τὸ σκότος περὶ σέ ἴστανται, δριμύν ὀρώσται
μετ' ἀγρίου φωνῆς τόνου

ὅσαι πράξεις, φῆμαι ὅσαι
 εἰς τὸ ἔργον τὸ φρικτὸν σὲ παρώρμησαν τοῦ φόνου ;
 Ὑπὸ σχῆμα ἐρινύων
 βλέπεις ἐκδικητριῶν
 τὴν ὁμάδα τῶν τριῶν
 ἀδελφῶν τῶν ἀπαισίων,
 ἔριν, ἀπληστίαν, φθόνον,
 τὰς ὑποβολεῖς τῶν φόνων
 τὰς τροφούς τῶν φατριῶν ;
 Βλέπεις ἴσως διωγμούς
 πολιτῶν ὑβριζομένων,
 καὶ ἀκούεις στεναγμούς
 ὀρφανῶν καὶ πενομένων ;
 Ἐπὶ τῶν ἐνδόξων βράχων
 τῶν νικῶν καὶ τῶν τροπαίων
 βλέπεις αἶμ' ἀδελφομάχων
 ἀπαισίως καταρρέον ;
 Κ' εἰς φυγὰς καὶ εἰς κακώσεις
 κ' εἰς ἀράς βλασφήμου γλώσσης
 εἰς ἃς βλέπεις σειομένους καὶ τοὺς θόλους τῆς ἀβύσσου,
 πατριωτικὴ ψυχὴ,
 ἀπελπισ ἀναγκωρίζεις ὅσα πάσχει ἡ πατρίς σου ;
 Ἐν ἀγανακτήσει στρέφεις ὀφθαλμούς πρὸς οὐρανόν,
 κ' ἐρωτᾷς ἐὰν δὲν ἔχῃ ἡ ὀργὴ τοῦ κεραυνόν ;
 Θ' ἀνατείλῃ, τῆς ὀργῆς ἡ ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ,
 καθ' ἣν θέλει ἀνοιγῇ τ' οὐρανοῦ ἡ φρικτὴ πύλη,
 καὶ ὁ θεὸς ἑταστῆς τῶν νεφρῶν καὶ τῶν ἐγκάτων
 θέλει λάβει τὴν τρυτάνην πράξεων καὶ νοημάτων.
 Εἰς λιθάνων εὐωδίας,
 εἰς καπνοὺς θυμιαμάτων

εἰς φωστήρων ἀθανάτων
 ἀθανάτους ἁρμονίας,
 εἰς χοροῦς, εἰς συμφωνίας
 ὕμνων καὶ αὐλῶν χιλιῶν,

καὶ εἰς λάμπιν μυριάδων καὶ ἀστέρων καὶ ἡλίων,
 ψυχὴ πᾶσα μετὰ φόβου εἰς τὸν πλάστην θὰ φανῇ.
 Τὸ πᾶν τότε θὰ ῥαγίσῃ· ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
 λαίλαψ σίζουσα θ' ἀρπάσῃ γαίας, πόντον καὶ ἀστέρας,
 ὁ καιρὸς εἰς τάφου στόμα θὰ προσορμισθῇ, καὶ τότε
 θ' ἀκουσθῇ σαλπιζομένη εἰς τὰ πέρατα φωνή·

«Τάφοι τοὺς νεκροὺς σας δότε!»

Καὶ θὰ κύψωσι τὰ ὄρη, καὶ αἱ κορυφαὶ θὰ πέσουν·
 χαίνοντα θ' ἀναφλεχθῶσι τὰ σειόμενα ἐδάφη,
 καὶ οἱ διαρραγέντες τάφοι

σκέλεθρα καὶ ψυχρὰν κόνιν καὶ κρανία θὰ ἐμέσουν,
 καὶ σκιαὶ θὰ ἐξορμήσουν μυριάδων μυριάδες,
 ὅσους κόκκους ἔχ' ἡ ἄμμος, ὅσα χόρτα αἱ κοιλάδες·
 καὶ εἰς τὴν λάμπιν τὴν θαμβοῦσαν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν
 θὰ φανῇ πυρίνη πλάστιγξ ἡρτημέν' εἰς οὐρανόν,
 καὶ φωνὴ θεν' ἀντηχήσῃ εἰς ἣν τρέμουσι τὰ ὄρη·

«Πᾶς ἁμαρτωλὸς, προχώρει!»

Τότε ἔσται κοπετὸς, φόβος καὶ βρυγμὸς δδόντων.

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων

θὰ προβῇς, ὦ Κωνσταντίνε.

Σὺ ὁ ἄτρομος, καὶ τότε θεν' ἀκούσης οὐχὶ τρέμων
 ὑλακτοῦσαν τὴν φωνὴν τῆς θαλάσσης, τῶν ἀνέμων,
 νὰ σοὶ κράξῃ· «Κάϊν, Κάϊν, ποῦ ὁ ἀδελφός σου εἶναι;»
 Τὴν ὠχρὰν σου κεφαλὴν τότε ἐν συντριβῇ θὰ κύψῃς;
 ἢ ἀγέρωχος τὸ ξίφος εἰς τὴν πλάστιγγα θὰ ῥίψῃς,

καὶ θὰ κράξης, καταπίπτων εἰς τὸ αἷμά σου τὸ ρέον·

«Πατρίς· δόξα· Τιμολέων!»

Ἄλλ' ἀπέναντί σου τότε δὲν θὰ ἐγερθῇ σκιά

αὐστηρὰ καὶ πελωρία;

Δὲν θὰ δείξῃ τὴν πληγὴν της, κ' ἡ πληγὴ δὲν θὰ βοᾷ

«Ἀναρχία! ἀναρχία!»

Κ' εἰς ἀλληλομάχους τάξεις

ἡ Ἑλλὰς πανστρατιᾷ

δὲν θὰ διαβῇ ἔμπρός σου εἰς ὀργίλας παραλλάξεις,

κράζουσα· «Ἐξῆλθε μόλις τῆς ἀβύσσου ἡ πατρίς σου

διὰ φόνων, δι' αἱμάτων καὶ μυρίων θυσιῶν,

καὶ σὺ πάλιν εἰς τὸ χάος τὴν βυθίζεις τῆς ἀβύσσου,

κρίνας μόνος, καὶ τὴν κρίσιν μὴ ἀφείς εἰς τὸν Θεόν;»

Ἄλλ' ἰδοῦ, τῆς δίκης, βλέπω, τρέμ' ἡ φοβερὰ τρυτάνη.

Ταλαντεύεται. Ποῦ κλίνει;

Φῶς καὶ ἥλιος ἰδοῦ καὶ πᾶν ἄστρον ἰδοῦ σβύνει.

Ἀμβλυόττον μου τὸ βλέμμα εἰς τὴν πλάσιγγα δὲν φθάνει.

Τὸ παρὸν ἐκλείπει πᾶν, καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον

πὸ ῥῶθεν μορφὴ ἐφάνη

προχωροῦσα πελωρία.

Κρατεῖ βίβλον ἀνοιχτὴν, κ' εἰς αὐτὴν, ἀκτινοβόλον,

λάμπ' ἡ λέξις· «Ἱστορία.»

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ

ἦ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ

Σκοπός: La Parisienne, B, ἀρ. 40

Κλονεῖτ' ἡ γῆ, βογκοῦν οἱ κάμποι,
 ἀναστενάζουν τὰ βουνά,
 κ' ἀπ' ἀστραπαῖς καὶ θάρρος λάμπει
 ὁ 'Ρουμελιώτης 'ποῦ περνᾷ.
 Ἐμπρὸς τοῦ πόλεμον κυττάζει.
 Σύρει τὴν σπάθην καὶ φωνάζει:
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ῥίπτομαι, πετῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἐμπρὸς μὲ θάρρος, ἀδελφοί μου!
 Ὅσον τὸ χῶμα 'ποῦ πατῶ,
 ὀγδόντα Τούρκους τὸ σπαθί μου
 καὶ Μαύρους ἔφαγ' ἑκατό.
 Τυράννων δούλους δὲν τρομάζει
 κτυπᾷ, βροντᾷ καὶ φλόγαις βγάζει,
 κ' ὅσον τὸ κρατῶ,
 σύνταγμα ζητῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἀπὸ τὸν πέτρινόν του θρόνον
 ὁ Ἀκροκόρινθος βροντᾷ·
 κινεῖ ζυγὸν τεσσάρων χρόνων·
 τὸν θρίαμβόν μας χαιρετᾷ.
 Ὁ Τιμολέων μὲ φωνάζει·
 τὸ αἷμά μου διὰ δόξαν βράζει.
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ρίπτομαι, πετῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἀκούω βρόντους καὶ φοβέrais,
 βλέπω στρατοὺς, ὄρμῳ, πηδῶ,
 πηδῶ, κ' οἱ τέσσαρες ἀέρες
 τοὺς σκόρπισαν πρὶν τοὺς ἰδῶ.
 Ἐμπρὸς, ἡ νίκη μὲ φωνάζει,
 κ' ἡ πατρίς δάφνας μ' ἐτοιμάζει.
 Ῥίπτομαι, πετῶ,
 σύνταγμα ζητῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἐμπρὸς μας φέρει τὴν σημαίαν
 ἡ τροπαιοῦχος Ἀθηνᾶ.
 Κτυπᾷ μὲ φλογερὰν ῥομφαίαν
 ἔπου πατεῖ κ' ἔπου περνᾷ.
 Τῶν δούλων τοὺς σωροὺς τρομάζει,
 καὶ θάρρος 'ς τὴν ψυχὴν μου βάζει.
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ρίπτομαι, πετῶ,

εἰς κανόνια, βόμβαις, καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Τὸ σύνταγμα μάς ἂν στηρίξω,
μέσα 'ς τὸ αἷμά μ' ἄς βαφῶ.

Ἄν τὰ δεσμά μας διαρρήξω,
χίλιους θανάτους δὲν ψηφῶ.

Κ' ἂν βρέχῃ βόλια 'σάν χαλάζι,
κ' ἂν λόχους ἡ μαχαίρ' ἀρπάξῃ,
ρίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,

εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Κ' ἂν ἦλθ' ἡ ὥρα ν' ἀποθάνω
τὸν θάνατον τῶν εὐγενῶν,

ὦ μάρτυρες, ἐσεῖς ἐπάνω
δεχθῆτέ με 'ς τὸν οὐρανόν.

Τὸ αἷμά σας 'σάν μῦρον στάζει·
τὰ βήματά μας ἀγιάζει.

Ῥίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ·
ὁ τάφος σας μὲ κράζει. (Δίς.)

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μεσονύκτιον ἐκτύπα, καὶ εἰς ὕψος κορυφῆς,
ὥς χωνεύουσα θυέλλας,
ἡ σκιά τοῦ Καραϊσκού ἐκαθέσθη κατηφῆς
μ' ἀστραπὰς καὶ μὲ νεφέλας.

Τὴν Ἑλλάδα της ἠσπάσθη ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
μὲ θρηνώδη ἀσπασμὸν,
καὶ ἐστέναξε βαρέως, ὥς ἡ Αἴτνα εἰς ἡμέρας
ὑπογείων της σπασμῶν.

«Δὲν σ' ἀναγνωρίζω, εἶπε, γῆ νεκρὰ καὶ τέφρα κρύα.
Σὺ ἡ γῆ δὲν εἶς' ἐκείνη
ἣν ἐθέρμαινον μ' ἐν βλέμμα, ἔταν ἡ ἐλευθερία
μὲ τὴν λόγχην της σ' ἐκίνει.

«Ὅταν ἔλαμπε τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρά μου γυμνὸν,
ὥς μετέωρον πολέμων,
ἔπιπτε κατὰ φαραγγων, κατὰ βράχων καὶ κρημνῶν
τῶν τυράννων ὄχλος τρέμων

»κ' ἐκκοκίνιζον τὴν γῆν μας θύματα, βαρβαρικαὶ
μυριάδων ἐκατόμβαι,
κ' εἰς τὰ νέφη μας ἐπέτων ναυαρχίδες τουρκικαί,
ὥς γιγαντιαῖαι βόμβαι.

»Ποῦ αἰ δάφναι τῶν νικῶν σου; ποῦ οἱ γίγαντες οἱ πρῶτοι
 ποῦ ὠδήγησα πολλάκις;
 ποῦ τῶν εὐκλεῶν μαχῶν των οἱ παιᾶνες καὶ οἱ κρότοι
 ἀπὸ Κρήτης μέχρι Θράκης;

»Νῦξ ἐκάλυψε τὴν Ὅσσαν, τοῦ Ὀλύμπου τὰς κοιλάδας,
 καὶ τὸ Σούλι, φλόγα πρῶην,
 κ' ἤσυχα βοσκούσας βλέπω Ὀθωμανικὰς φοράδας
 εἰς τῆς Ὀθρυος τὴν γλῶην.

»Μὴ γογγύζης, φίλη σπάθη, τῆς χειρός μου ὄρφανή,
 καὶ τὸ παρελθὸν λησμονεῖ.
 Κεραυνὸς ἐλευθερίας εἶχες ἄλλοτε φανῇ·
 τώρα εἶσαι σκιά μόνη.

»Διατί περὶ τὸν θρόνον ξένων ὅμιλος πυγμαῖος
 τὰ θεμέλιά του σείει,
 καὶ δεσμοὺς τοὺς ἀναμέσον τοῦ λαοῦ καὶ βασιλέως
 χαιρεκάκως διαλύει;

»Πῶς δὲν βλέπω ἡθροισμένους νομοθέτας εἰς τὸν θρόνον
 τοῦ βουλευτικοῦ ναοῦ;
 Τίς τολμᾷ νὰ θέσῃ νόμους εἰς τὸν τόπον τῶν Σολῶνων,
 ἐκτὸς μόνου τοῦ λαοῦ;

»ὦ Ἑλλάς! σὲ εἶχ' ἀφήσει κραταιὰν, καὶ τώρα τρέμεις·
 ἔνδοξον, —σὲ ταπεινοῦν.
 Οἱ λαοὶ σ' ἠγάπων ὅταν ἐλευθέρᾳ ἐπολέμεις,
 δούλην σὲ περιφρονοῦν.

» Ἄν πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν σου πᾶσα αἵματος σταγὼν
τὴν ἐπότισεν ἀφόρως,
οὐδ' ἐγέννησε τὴν δόξαν ὁ γενναῖός σου ἀγὼν,
γλυκὺ ἄνθος πικρὸς σπόρος,

» ἂν λαμπρὰ ἐλευθερία σ' ἐπεσκέφθῃ ἐφημέρως
καὶ ἀπέπτ' εἰς οὐρανὸν,
ἂν ἐσβέσθῃς ὡς ἡ λάμψις τοῦ παροδικοῦ ἀστέρος,
ὅπου σβύν' εἰς τὸ κενόν,

» τότε, τότε θενὰ φύγω εἰς τοῦ ᾄδου τὴν σκοτίαν,
τὴν οὐράνιον μονήν,
καὶ θὰ καταρῶμαι τότε τὴν ἐμὴν ἀθανασίαν
ὡς ἀθάνατον ποινήν. »

Ταῦτα εἶπεν, εἰς σκοτίαν ἕτοιμος νὰ βυθισθῇ
καταχθόνιον βαράθρων,
ὅτ' ἐξαίφνης πρὸς Ἀθήνας στραφεῖς, εἶδε νὰ σεισθῇ
τὴν Ἀκρόπολιν ἐκ βάθρων.

Κ' ἤκουσε βοὴν ἀγρίαν, ὡς ἀσθμαίνοντος πελάγους
ὑπὸ βίαν τρικυμίας,
καὶ διέκρινε μυρίους ποδῶν σπεύδοντας πατάγους,
καὶ κραυγὰς ἐλευθερίας.

Κ' αἰωρήθ' εἰς τοὺς ἀέρας ἕως τ' οὐρανοῦ τὴν μέσσην,
εἰς νεφέλας σκοτεινάς,
κ' εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν πέτραν ὀρθὸς ἔστη, εἰς τὴν θέσιν
τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς.

Κ' ἐκ τῶν ἀνοιχθέντων τάφων αἱ σκιαὶ τῶν προπατόρων
ἐξελθοῦσαι καὶ αὐταὶ
περίσταντο ἐκθάμβως, τῆς σκηνῆς τῶν ἀνακτόρων
εὐλογοῦντες θεαταί.

Στέψατε με δάφνης κλάδον τοὺς κροτάφους τῶν υἱῶν σας,
ἱεροὶ Ἑλλανοδίκαί!

Εἶν' ἀντάξιαι, ἰδέτε, τῶν αἵματηρῶν νικῶν σας
αἱ ἀνὰ ἱμάχτοί των νίκαι.

Ἀφ' οὗ ἔπιεν ὁ Ἕλλην προπετεῖς περιφρονήσεις
κ' ἐξυβρίσεις τῶν λαῶν,
λέων κοιμηθεὶς, ἀνέστη, λοξὸν εἶδε μετὰ λύσσης
καὶ ἠπείλησε βοῶν.

Μυριάδες ὡς εἷς ὁ μόνος ἐκινήθησαν, κ' εὐχὴ
ὅλους μία τοὺς ἐκίνει,
καὶ ἀνδρείαν ἐμφυσῶσα ὑπεράνω των ψυχῇ
περίπτατο πυρίνη.

Ἄλλ' ὡς ναῦς πυρφόρος, ἥτις κινουμένη ὑπὸ φλογῶν
διασχίζει τὰ πελάγη,
πρὸς τὸ ἱερόν των τέρμα ὁ θυμὸς των ὁδηγῶν
φλογερός δὲν ἐξερράγη.

Δὲν ἐμόλυνε τὸν πέπλον τῆς ἀγνῆς ἐλευθερίας
ἡ κραιπάλη τῶν τριόδων,
οὐδ' ἐβάφη μ' ἐμφυλίου πάλης αἵματοχυσίας
τὸ παρθενικόν της ῥόδου.

Συνεχώνευσε τὰ μίσση εἰς δεσμὸν ἡγιασμένον
κοινωνία ἰδεῶν,
κ' ἡ αὐγὴ διαγελῶσα εἶδεν Ἴριν ἡνωμένων
ἀντιπάλων σημαιῶν.

Σάλπιγγας φαιδρὰς ἀκούω, κροῦσιν εὐρυθμον τυμπάνων,
κ' εὐφημίας ἤχηράς·
καὶ στρατὸν καὶ πλῆθος ψάλλον μετ' ᾠσμάτων καὶ παιάνων
εὐαγγέλια χαρὰς.

Ἡ Ἑλλὰς πανηγυρίζει, ὅτι μέγα κατορθοῦται
ἔθνικόν συμβεβηκός·
μεταξὺ λαοῦ καὶ θρόνου σήμερον δεσμὸς κυροῦται
ἄλυτος καὶ μυστικός.

Χαῖρε θεριστὰ τροπαίων, μυριόδοξε στρατὲ,
καὶ λαὸ τῆς πρωτευούσης,
Χαῖρ'! εὐγενεστέρας δάφνας δὲν ἐκέρδισας ποτὲ
εἰς πολεμικὰς συγκρούσεις.

Χαῖρε ἀναξ! βασιλεύεις ἀπὸ τοῦδε τῶν Ἑλλήνων,
ἀνδρῶν ἄρχεις ἐλευθέρων·
στήνεις ἄσειστον τὸν θρόνον, τὰ θεμέλιά του στήνων
εἰς τὸ ἔθνικόν συμφέρον.

Τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους ἔμβλημα κ' ἐγγυητῆς
ιερὸς καὶ ὑπερέχων,
ἀλληλόμαχα στοιχεῖα καὶ δυνάμεις θὰ κρατῆς,
συνδυάζων καὶ συνέχων.

Περὶ σὲ κλητοὶ ἐργάται τῆς ὀρθῆς ἐλευθερίας,
 τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἴσου,
 κ' ὑπὸ σὲ ἀκολουθοῦντες τοῦ λαοῦ τὰς παλιρροίας
 οἱ ὑπεύθυν' ὑπουργοὶ σου.

Ὑπ' ἀνέφελον ὁ Ἕλλην ἀναπνέων οὐρανὸν
 κ' ὑπ' αἰθρίαν ἀτμοσφαῖραν,
 τοῦ ἀνυποδόλου πόντου ἀνυπόδουλον πτηνόν,
 ψυχὴν τρέφει ἐλευθέραν.

Τῷ λαλοῦν ἐλευθερίαν τῶν προγόνων του οἱ τάφοι,
 τὰ λαμπρὰ ἐρείπιά των,
 κ' εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἡ ἀγάπη ἐνεγράφη
 παλαιῶν πολιτευμάτων.

Τῆς ὁδοῦ ὑποῦ ἡ θεία τῇ διέγραψε βουλή
 ἡ Ἑλλάς ἀπεπλανήθη,
 κ' ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴν βίβλον νὰ τὴν σβέσῃ ἀπειλεῖ
 τῶν διπλωματῶν ἡ λήθη.

Ὁ Σατράπης τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ Σύροι ἀποστάται
 τὰς βουλὰς των ἀσχολοῦν,
 κ' εἰς τοῦ κόσμου των τὴν πλάσιν ἡ Ἑλλάς οὐδὲ τιμᾶται
 ὡς στοιχεῖον συντελοῦν.

ἡ Ἑλλάς, ἔπου τὸ πνεῦμα ἐπιζῶν τῶν Περικλέων
 εἰς τοὺς τάφους ἐπιπνέει,
 ἔπου τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων
 ἀνενέωσαν οἱ νέοι.

Ἦ Ἑλλάς, εἰς δύο κόσμων τὰ μεθόρια κειμένη
 τοῦ πολιτισμοῦ ἑστία,
 τροφὸς γραία τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς γάλα περιμένει
 ἀληθείας ἡ Ἀσία.

Ἄλλ' ἡ ὥρα τῆς ἐπέστη. Σύνθημα νυκτερινὸν
 εἰς ἀνατολὴν ἐδόθη,
 καὶ ἐδέχθησαν τὸν μέγαν ἀγγελθέντα οἰωνὸν
 τῶν λαῶν οἱ θερμοὶ πόθοι.

Ἔρχονται νὰ ποτισθῶσιν εἰς τὰ φωτεινά τῆς ρεῖθρα
 οἱ λαοὶ ἐλευθερίαν,
 καὶ βαπτίζει ἔθνη δοῦλα ἡ μεγάλη κολυμβήθρα
 εἰς τὴν παλιγενεσίαν.

Ὅθων! Εἰς τοὺς νόμους θέτων συνταγματικὴν κρηπίδα
 ἐκρηπιδώσας τὸν θρόνον,
 κ' εἰς τὴν πρώτην ἡξιώθης ν' ἀναβιβασθῆς βαθμίδα
 μεταξύ τῶν ἡγεμόνων.

Τοῦ συντάγματός μας τώρα ὁ ἀστὴρ ὁ ἀνατείλας
 εἶναι πρόδρομος, ἀγγέλλων
 τὸ ἀνοῖγον μετὰ δόξης τῆς Ἀνατολῆς τὰς πύλας
 ἡλιόφωτόν μας μέλλον.

Αἱ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐπανερχονται ἡμέραι.
 Ὡς μετέωρον ἀκτίνων
 ἀνεγείρεται ὁ θρόνος, καὶ τὰ πλήθη ψάλλουν· «Χαῖρε,
 ὦ μονάρχα τῶν Ἑλλήνων.»

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

(Ἐκ τῆς ΦΡΟΣΥΝΗΣ)

Μελ.δ. Willst du, Hector, τὸν Rauber τοῦ Schiller

Κλαῦσε, κλαῦσε, φίλη ἔρασμία.

“Ὅρκος μέγας τὰς ψυχὰς μας δένει·
πλὴν μακράν σου ἡ ἐλευθερία
εἰς χοροὺς ἀγρίους μὲ πηγαίνει.

Ἦ πατρίς μὲ κράζ’ ἡ σεβασμία.

Φρικτὴ ὥρα χωρισμοῦ προσμένει.

— «Καὶ τί εἶμ’ ἐγὼ ἀφοῦ μ’ ἀφήσης;

“Ὁ, τ’ ἡ γῆ χωρὶς στολῆς ἀνθέων,
ὅ, τ’ εἰς νέφη σκοτισθεῖσα δύσις,
ἡ ὁ ῥύαξ ὁ εἰς πέτρας κλαίων.

Ἄμα φύγῃς, ἀποθνήσκω πλέον.

Κἂν ἐν δάκρυ δι’ ἐμὲ θά χύσῃς;»

— Ἐχ’ ὑγείαν· φεύγω, σὲ ἀφίνω.

Εἰς ζοφῶδες προσκαλοῦμαι μέρος,
ὅπου παύουν δάκρυα καὶ ἔρωσ.

Τὸ πικρὸν τῆς λήθης κῦμα πίνω.

Πολεμῶν θά πέσω ἐλευθέρως,

πλὴν πιστὸς ὡς τέλους θά σοὶ μείνω.

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Μελ. Gounod, B, 4p. 39

Ἄφες, φίλη ποθητή μου,
οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σου
εἰς ἐκστάσεις παραδείσου
νὰ μοι πνίγουν τὰς αἰσθήσεις,
νὰ μὴ βλέπη ἡ ψυχὴ μου
τῆς Ἑλλάδος τὰς ἀλύσεις.

Δός μοι, φίλη ποθητή μου,
δός τὴν σπάθην, δός τὴν λόγχην,
δός τὴν θαλασσίαν κόγχην,
ν' ἀντηχήσῃ γῇ καὶ πόντος,
καὶ ν' ἀνεγερθῇ μαζῇ μου
ἡ Ἑλλὰς τοῦ παρελθόντος.

Κλαῦσε, φίλη ποθητή μου·
ἐν σου δάκρυ ὡς ἀδάμας
νὰ λαμπρύνῃ τὰ δεσμά μας,
καὶ ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
κυπαρίσσου νεκρωσίου
εἰς τὸν τάφον τῆς Ἑλλάδος.

Θέλω, φίλη ποθητή μου,
 εἰς ἀνέφελον ἐσπέραν
 τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν
 ἀτενίζων, ν' ἀποθάνω,
 καὶ νὰ κλίν' ἡ κεφαλὴ μου
 εἰς τὸ στῆθος σου ἐπάνω.

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μουσ. Bellini Puritani, (Sul campo della gloria), Α, 47. 29

Κλαγγὴ πολεμιστήριος
 ἠκούσθη. Χαῖρε, κόρη!
 Θὰ φύγω. Δὸς τὸ δόρυ,
 καὶ δὸς τὸν ἀσπασμόν.
 Ὑπάγω ἔπου σφάζονται,
 ἔπου τὸ αἶμα ῥέει,
 ἂν κ' ἡ ψυχὴ μου κλαίῃ
 διὰ τὸν χωρισμόν.

Μὴ θρήνει, φίλη. Ἄκουσον
 θρηνοῦσαν τὴν πατρίδα.
 ὦ! Δὸς μοι τὴν ἀσπίδα.
 Ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τάν!
 Ἀγίασον μ' ἐν δάκρυ σου
 τὰ δουρικὰ δεσμά μας,
 καὶ ἔστω σύνθημά μας·
 «Νικᾶν ἢ τελευτᾶν!»

Εἰς τὰ πυροβολήματα,
 εἰς μαχαιρῶν συγκρούσεις
 τὰ ἔργα μου θ' ἀκούσης
 καὶ θὰ χειροκροτῇς.
 Ὑπάγω, κόρη. Στέφανον
 ἡ χεὶρ ἡ προσφιλὴς σου
 ἅς πλέξῃ κυπαρίσσου
 καὶ δάφνης φθονητῆς.

—
 Ἄν πέσω εἰς τὸν πόλεμον,
 εὐψύχει, φίλη κόρη.
 Τὸν θάνατον θεῶρει
 ὥς δῶρον τ' οὐρανοῦ.
 Ὅταν ζητῇ τὸ αἷμά μου
 ἡ δόξα τῆς πατρίδος,
 ἀξία Ἑλληνίδος,
 ἀξία μου φανοῦ.

—
 Ἔχε υἱείαν! Ῥίπτομαι
 εἰς τὴν ἀγρίαν πάλιν.
 Ὡς σοὶ τὸ εἶπα, πάλιν
 θενὰ σοὶ τὸ εἰπῶ.
 «Ἄν σφαῖρα τὴν καρδίαν μου
 προσβάλλῃ τελευταῖον,
 θὰ σ' ἀγαπῶ ἐκπνέων,
 ὥς ζῶν σὲ ἀγαπῶ.»

—
 Μακράν σου εἰς τὴν ἔρημον,
 εἰς τὴν βοὴν τῆς μάχης,

ἔταν ἀνδρείων στάχεις,
θὰ δρέπη θεριστῆς,
πλὴν μόνης τῆς πατρίδος μου
καὶ τῆς ἐλευθερίας,
σὺ, κόρη, τῆς καρδίας
θὰ ἄρχῃς τῆς πιστῆς.

Εὐδαίμων, ἂν τὸ βλέμμα μου
τὸ θνήσκον ἐθεώρει
τὸ βλέμμα σου, ὦ κόρη,
νὰ μὲ προσμειδιᾷ,
καὶ ἔνοπλος παρίστατο
μὲ στέμμα βασιλίδος
ἐμπρὸς μου τῆς πατρίδος
ἢ σεβαστῇ σκιά.

ΘΟΥΡΙΟΣ

Μελωδ. (Ιδιαίτερα, Α, αρ. 35)

Τὰ ρόδα ἔταν ἔδρεπες, Ἑλλάς, τοῦ Μαραθῶνος,
ἡγείρεσο πολύδοξος ἐλευθερίας θρόνος.

Μουσῶν θριάμβων στέφανοι σ' ἐκόσμουν ἀγλαοί,
κ' ἐμπρός σου γόνυ ἔκλινον θαυμάζοντες λαοί.

Ἄλλ' ὁ δαίμων τῆς δουλείας ἦλθ' ἐρήμωσιν φυσῶν
καὶ ἀνῆρπασε τὰς πόλεις, τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν,
καὶ βαθὺ ἐχύθη σκότος ἔπου ηὔγαζε τὸ φῶς,
καὶ εἰς τὸν ζυγὸν ἐθρήνει λαὸς δοῦλος, κεκυφώς.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
ἂν θαρραλέως
δὲν πολεμῇ.

Ὅστις ξιφῆρης πέση γενναίως,
αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμὴ.

Εἰς οὐρανὸν ἐβρόντησε, τὰ κύματα ἐβόων·
ἐσεῖσθ' ἡ γῆ, κ' ἐσχίσθησαν οἱ τάφοι τῶν ἡρώων,
κ' ἐξέτεινε τὴν χειρὰ του προστάττων ὁ Θεός·

«Ἀνάστα ὁ πολὺδακρυς τῆς ἐκλογῆς λαός!»

Καὶ ἀνέστη, τὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν του φορῶν,
καὶ ἀτρόμητος κατῆλθεν εἰς ἀγῶνα ἱερόν.

Εἰς τὴν βίβλον τῶν ἡρώων νέα γράφεται σελίς,
καὶ σφραγὶς σταλάζει δόξης πᾶσα αἵματος κηλὶς.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
 ἂν θαρράλέως
 δὲν πολεμῇ.

Ὅστις ξιφήρης πέσῃ γενναίως,
 αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμή.

—

Οἱ μαχηταὶ θερίζονται. Μ' ἐλευθερίας μῦρον
 πᾶσαν κοιλάδα ἔρρανε τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων.

Ἀνασχιρτᾷ καὶ πάλλεται ἡ ποτισθεῖσα γῆ,
 καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἑνδοξον ἀγῶνα εὐλογεῖ.

Ὅσῳ μένει μία μόνη εἰς τὰς φλέβας μας σταγὼν,
 ὅσῳ εἷς στενάζει Ἑλλήνι ὑπὸ βάρβαρον ζυγόν,
 ἀγρυπνῶμεν! Μὴ τὸ ξίφος μᾶς ἐκπέσῃ τῆς χειρός.
 Ἀσθενὴς ἂν ᾔν' ἡ χεὶρ μας, μεθ' ἡμῶν ὁ ἰσχυρός.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
 ἂν θαρράλέως
 δὲν πολεμῇ.

Ὅστις ξιφήρης πέσῃ γενναίως,
 αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμή.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Εἰς τὰ αἶθρια ὕψη κ' εἰς δρυμῶνων σιγῇ·
 ὁ ἐλεύθερος Κλέπτης προσμένει·
 κ' ἐκεῖ κάτω οἱ δοῦλοι μὲ τὴν χαύνην των γῆν
 εἰς ὁμίχλην κοιμῶνται θαμμένοι.
 Εἰς ζεφύρους ἐκεῖνος καὶ εἰς δρόσον καὶ φῶς
 τὸ ἀτρόμητον στῆθός του λούει,
 καὶ τὸν τρέφ' ἡ μεγάλη τῶν ἀνθρώπων τροφὸς,
 ἐν ᾧ τρέμων ὁ κόλαξ ὠχρίᾳ κεκυφώς,
 καὶ τὴν θύραν τοῦ ἄρχοντος κρούει.

Ὡς ὁ πίπτων μὲ κρότον καὶ τρυγμὸν κεραυνός,
 καὶ χτυπῶν, πυρπολῶν, καταστρέφων,
 καὶ ὁ Κλέπτης προβαίνει καὶ ὁρμᾷ σκοτεινὸς
 ἀπὸ σπλάγχν' ἀστραπῶν καὶ συννέφων.
 Ἡ πυρίνη του σφαῖρα προτιμᾷ κορυφάς,
 καὶ σκοπεύ' εἰς τυράννων τιάρας·
 σιδηρᾷ θραύει σκῆπτρα, συνταράττει τρυφάς·
 τῶν βουλῶν εἶναι ὅπλον ἅς φρονεῖτε κωφάς
 εἰς ἔθνων ὑποδούλων κατάρας.

Εἰς σαπρὰν κοινωνίαν παραχμάζ' ἡ ζωὴ,
 καὶ οἱ νόμοι παράγουν τοὺς νάννους.
 Ἀλλὰ γίγαντας τρέφει τῶν βουνῶν ἡ πνοή,
 ἥτις δέρει αἰώνων πλατάνους.

Τὸ οὐράνιον σπέρμα, ἡ ἀρχαί' ἀρετῇ
 εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀγροὺς ἐμαράνθη.
 Τὴν γενναίαν τῆς ρίζαν τὸ συμφέρον πατεῖ·
 κ' ἐδῶ μόνον βλαστάνει καὶ παράγει αὐτὴ
 ἄνθη ἄφθονα, ἄγρια ἄνθη.

Τὴν δουλείαν νὰ φεύγῃ εἰς κρημνοὺς καὶ βουνά,
 πολεμῶν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,
 παντοῦ τρόμον καὶ φλόγας καὶ σφαγὴν νὰ πλανᾷ,
 ἰδοὺ ποῖος τοῦ Κλέπτου ὁ βίος.
 Τέλος πίπτει ὁ Κλέπτης μὲ βαθεῖαν πληγὴν,
 μ' ἐχθρῶν αἷμα τοὺς ρύακας βάφων.
 Στρατιῶται τὸν θάπτουν εἰς ἀμόλυντον γῆν,
 κ' ἀετὸς καταβαίνει πᾶσαν νέαν αὐγὴν,
 καὶ τὸν κλαί' εἰς τὸν ἔρημον τάφον.

ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Τί κλονεῖται ἡ γῆ, τί γογγύζουν τὰ ὄρη,
 τί σχιρτοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ τάφοι;
 Ἐκ νεφέλης φωτὸς ἀργυρόπτερος κόρη
 εἰς τ' ἀρχαῖα κατέρχετ' ἐδάφη.
 Φέρει δόρυ πυρὸς καὶ ἠχοῦσαν φαρέτραν,
 καὶ τὸ θεῖόν τῆς ἵχνης εἰς πᾶσάν μας πέτραν
 τὴν ἀρχαίαν μας δόξαν ἐγγράφει.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἐσθῆσθ' εἰς τὴν βίβλον τοῦ βίου·
 ζῇ ἀκόμ' εἰς ψυχὰς ἐλευθέρας.
 Οὐδ' ὁ Ἕλληρ, τοῦ πρὶν ἐκπεσῶν μεγαλείου,
 λησμονεῖ ποίους εἶχε πατέρας.
 Εἰς ὀρέων κρημνοὺς καὶ εἰς σκότῃ σπηλαίων
 σείει χαίτην ὀργίλον, βρυχᾷται ὁ λέων,
 κ' ὠχρίᾳ τῆς Ἀσίας τὸ τέρας.

Ἄν τὴν γῆν μας δουλείας ἐκάλυψε ζόφος,
 πλὴν ἡ γῆ μας φωτὸς εἶν' ἐστία.
 Πᾶν τῆς ὅρος μνημεῖον, βωμὸς πᾶς τῆς λόφος,
 πᾶς τῆς λίθος λαμπρὰ ἱστορία.
 Ὅπου τάφον Περσῶν μυριάδες εὐρίσκουν,
 καὶ οἱ ἄνδρες νικοῦν ἢ νικώμενοι θνήσκουν,
 δὲν ρίζοῦται εὐκόλως δουλεία.

Κόμην ἔχον λυτὴν τῆς Ἑλλάδος τὸ φάσμα,
 μᾶς φωνάζει· «Ἐμπρὸς πᾶς γενναῖος!»
 Καὶ ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας τὸ θούριον ἄσμα
 ψάλλει ἄγνωστος, ἐνθους Τυρταῖος.
 Ὅστις πέσ' εἰς τὴν μάχην, ἡ μνήμ' ἱερά του.
 Γενναιότης, κ' ἐμπρός! Ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου
 ὁδηγεῖ πρὸς ἀθάνατον κλέος.

ΛΑΒΑΡΟΝ

Μελ.δ. Bellini, Norma, (Si parlerà), Α, 42. 33

Λαμπρὸν ἀναπετάσωμεν
 τὸ Λάβαρον ἐκ νέου,
 κ' ἐνθουσιώδεις ἄσωμεν
 τὸν ὕμνον τοῦ Τυρταίου.
 Ἐμπρὸς, υἱοὶ Ἑλλήνων!
 Τῶν δύω Κωνσταντίνων
 τὸν θρόνον ἀναπλάσωμεν
 ὡς ἄλλοτ' εὐκλεᾶ.

Πᾶς λόφος ἡμῶν φρούριον,
 πυρκαϊᾶς ἐστία.
 Ἀπλόνουσι πρὸς οὐριον
 αἱ σκάφαι τὰ ἰστία.
 Μᾶς χρίει θεῖον μῦρον
 τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων,
 καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸν θούριον
 ὁ λόχος των βοᾷ.

Ὁ τράχηλος τοῦ Ἑλληνος
 ὑπὸ ζυγὸν δὲν κύπτει.
 Ἐθραύσθη ὡς ὑέλινος
 ὁ κολοσσὸς καὶ πίπτει.

Αὐγὴ ἐλευθερίας
 προβαίν' εἰς ἀκρωρείας,
 κ' ἐσβέσθη ἡ πανσέληνος,
 τὸ ἄστρον τῶν δεινῶν.

—
 Ὅς εἰς τὴν μαύρην πίνομεν
 φιάλην τῆς δουλείας,
 ἀλλήλοις ἅς ἐκτείνωμεν
 τὰς χεῖρας τὰς δεσμίας.
 Ὡς μᾶς συνήνουν πόνοι,
 ἐλπίς ἅς μᾶς ἐνόνη.
 Κοινοῦ ζυγοῦ προκρίνομεν
 τὸν θάνατον κοινόν.

ΕΛΕΛΕΥ

Μίμηδ. Σουγδισκῆ

Ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων
 εἰς ὄρη καὶ θαλάσσας
 κ' εἰς τὰς κοιλάδας πάσας
 ἀκούεται λαμπρός.
 Ἡᾶς Ἑλλήν, ξίφος σφίγγων,
 ἐγέρθητι, κ' ἐμπρός!
 Τῶν Μαραθωνομάχων
 ἐγείρων τὴν σκιάν,
 εἰς βράχους ἀπὸ βράχων
 ἀκούεται παιάν·
 Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ!

Ὡς πότε Μακεδόνες,
καὶ Θρᾷκες, κ' Ἑπειῶται,
καὶ Θεσσαλοὶ, ὡς πότε
τὸν ἄτιμον ζυγόν;

- Ἀρκούν πικροὶ αἰῶνες
βασάνων καὶ πληγῶν.

Ὅπλισατε εἰς πάλην
ἀνδρείαν δεξιάν,
καὶ ὁ ἀρχαῖος πάλιν
ἄς ἀκουσθῇ παιάν·
Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ!

Ἴδου μ' ἀστέρων στέμμα
προβαίν' ἢ οὐρανία
θεὰ Ἑλευθερία
ὡς πνεῦμα φλογερόν.

Φιάλην κρατεῖ μ' αἷμα
μαρτύρων ἱερῶν.

Ὡς σπένδει καὶ θερμαίνει
τὸ ἔδαφος σκιρτῶν,

Ἑκατογχείρων γένη
ἐγείρονται Σπαρτῶν.

Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ! Ἑλελεῦ!

ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Εἰς τὰς τάξεις· τὰ ὅπλα ἐπ' ὤμων!
καὶ τὸ βῆμα τακτὸν καὶ βαρὺ
Ζῶν προπύργιον εἰσθε τῶν νόμων·
εἰς ὑμᾶς ἡ πατρίς σας θαρρεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Τῆς χρυσῆς εὐνομίας ὀπλῖται,
τὰς μαχαίρας ἐκτὸς τῶν θηκῶν!
Ἄλλοι ἔδρεψαν, σεῖς συντηρεῖτε
τοὺς καρποὺς τῶν ἐνδόξων νικῶν.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Ἡ πατρίς ἀμερίμνως κοιμᾶται
ὅταν σεῖς ἀγρυπνῇτ' ἐν σιγῇ.
Σᾶς, πιστοὶ τῆς εἰρήνης ἐργάται,
ὁ πολίτης σωθεὶς εὐλογεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Φιλεργῶς ἂν ἡ χεὶρ σας νὰ δρέπη
 Μουσῶν ἔμαθε δάφνας καλὰς,
 πλὴν κ' ἡ δάφνη τοῦ Ἄρεως πρέπει
 εἰς τὰς νέας ὑμῶν κεφαλὰς.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Δειλιῶσαι σᾶς βλέπουν παρθένοι·
 καρδιῶν σᾶς προπέμπουν παλμοί.
 Φίλῃ χεὶρ μ' ἄνθη φίλα σᾶς ραίνει,
 καὶ μ' ἀκτῖνας γλυκεῖς ὀφθαλμοί.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Ὅταν δὲ σκεδασθῶσι τὰ σκότη,
 κ' ἔλθῃ δόξης ἐκ νέου καιρὸς,
 σεῖς τὸν φόρον θὰ φέρετε πρῶτοι
 ἡσκημένης ἀνδρείας χειρὸς.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Μελ. Schubert, (Der Sturm), A, 4p. 31

Τὸ ἔδαφος ἀστράπτει καὶ τρέμει καὶ βροντᾷ·
 ὁ λόχος φόνον πνέων τὸν λόχον ἀπαντᾷ.
 Ἴππεὺς προσβάλλ' ἵππεα, πεζὸς κτυπᾷ πεζὸν,
 καὶ πλέουσ' εἰς τὸ αἶμα ὁ θνήσκων καὶ ὁ ζῶν.
 Βροχὴ αἰ σφαῖραι πίπτουν, τὰ πτώματα σωροὶ,
 κ' ὁ ἄτρομος ὀπλίτης εἰς φλόγας προχωρεῖ.

Ὑπὲρ ἐλευθερίας περιδοξὸς ἀγὼν
 πληροὶ τὰ στήθη θάρρους, τὰ βλέμματα φλογῶν.
 Ἐλπίδες τῆς πατρίδος, γενναῖοι μαχηταί,
 ἐμπρὸς σᾶς κράζ' ἡ νίκη· μὴ στρέφεσθε ποτέ.
 Μνησθῆτε τῶν προγόνων, καὶ ἔστε ὡς αὐτοί.
 Ἡ γῆ σᾶς ἀτενίζει καὶ σᾶς ἐπικροτεῖ.

Ἐν ὧσ' ἔτι πάλλουν τὰ στήθη του θερμὰ,
 ὡς στρόβιλος θανάτου ὁ νέος ἀς ὀρμᾷ.
 Εὐδαίμων τὴν πατρίδα ὁ σώζων καὶ τιμῶν,
 ἂν νικητὴς ἐξέλθῃ, ἂν πέσῃ πολεμῶν.
 Τὸν στέφ' ἡ δόξα ζῶντα ὡς ἥρωα κλεινόν,
 κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν ἀνέρχεται θανόν.

ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΣΜΑ ΥΠΕΡ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μελ. 98. Bellini, (La Straniera), B, 47. 42

Αἴρωμεν καὶ τὰ παιδία
δέησιν πρὸς τὸν Θεόν,
ν' ἀποβλέψῃ ἐν εὐνοίᾳ
εἰς τὴν Κρήτην ἐλεῶν.

Ἐν ᾧ φάλαγξ τῶν ἡρώων
εἰς τὰ ὄρη πολεμεῖ,
κάτω αἵματος ἀθῶων
πλημμυροῦσ' οἱ ποταμοί.

Ἀπὸ τῶν βουνῶν τῆς Κρήτης
φωνὴ πένθους ἀντηχεῖ·
κ' εἶναι θρῆνος ἡ φωνὴ τῆς,
καὶ θνησχόντων προσευχή.

Ὁ Κρῆς πίπτει ἀποθνήσκων
καὶ τὸ τέκνον του πεινᾷ.
Ἐπαιτοῦμεν μὲ τὸν δίσκον
δι' αὐτοῦ τὰ ὀρφανά.

Μικρὰ εἴμεθα παιδία,
ἀσθενὴς μας ἡ φωνή.
Μόλις πάλλει ἡ καρδία
εἰς ἡμᾶς, πλὴν συμπονεῖ.

Ἡ φωνή μας πλήν θὰ ψαύσῃ
τὰς χορδὰς τῶν καρδιῶν,
καὶ καθεὶς σας θενὰ κλαύσῃ,
καὶ θὰ δώσῃ ἑλεῶν.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Μαλφδ. 1891, Α, σφ. 321

Ἐμπρὸς ὀρέων ἀετοὶ,
ἐμπρὸς δελφῖνες τοῦ πελάγους.
Γυμνοῦτε σπάθας τουρκοφάγους.
Τὸ τύμπανον κροτεῖ,
καὶ ἡ πατρίς ἐμπρὸς σας τὸ λάβαρον κρατεῖ.
Μακρὰν πᾶν αἰσθημα δειλίας.
Τοῦ θραύοντος ζυγὸν δουλείας
ὁ θάνατος λαμπρός!
Τὰ ξίφη μας, κ' ἐμπρὸς!

Μὴ δι' ἡμᾶς ἀμαυρωθοῦν
τὰ ἔργα εὐκλεῶν προγόνων.
Τὰ τρόπαια τῶν Μαραθῶνων
καὶ πάλιν ἄς στηθοῦν.
Τὴν δόξαν τῶν πατέρων τὰ τέκνα των ποθοῦν.

¹ Ἡ μουσικὴ αὕτη συνετέθη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως
ὑπὸ φιλέλληνας ἐπίτηδες διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ἐμπρός, Μιαοῦλαι, Καραῖσκοι!
Ὑπὲρ πατρίδος ὅστις θνήσκει,
ἀθάνατος, λαμπρός!
Τὰ ξίφη μας, κ' ἔμπρός!

Βροντᾷ καὶ σείεται ἡ γῆ.
Χεῖρας ὀπλίσατε ἀνδρείας.
Ὁ μέγας τῆς ἐλευθερίας
Θεὸς σᾶς εὐλογεῖ.
Συντρίβει τοὺς τυράννους ἡ θεία του ὀργή.
Δαφνῶν μᾶς περιμένει θέρος.
Ἐμπρός! Ἡ ζῶμεν ἐλευθέρως,
ἢ πίπτομεν λαμπρῶς.
Τὰ ξίφη μας, κ' ἔμπρός!

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΜΑΪΟΣ

~~~~~

ὦ ἀνθοφόρε μάϊε, μετὰ παλμῶν σὲ προσφωνῶ.

Ἡ ὄψις σου, ἦν τοῦ παντός ἡ ἀρμονία ψάλλει,
εἶν' ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γῆς, πανηγυρίς ἐν οὐρανῷ,
κ' εἰς τὴν σκιάν σου ἡ ζωὴ μὲ τ' ἄνθη ἀναθάλλει.

—

Τὴν γῆν θωπεύει χλιαρὰ καὶ ζωοδότις ἡ ἀκτίς·
μυριανθὴς ποικίλλεται τῶν λόφων ὁ μανθῶνας.
Ὡς κατοπτρίζ' ἡ θάλασσα τὰ τερπνὰ κάλλη τῆς ἀκτῆς,
ἡ φύσις κατοπτρίζεται εἰς τὰς θερμὰς καρδίας.

—

Ὑπερχειλὴς τῶν μύρων σου κερνᾶται ἡ φιάλη.
Σχιρτᾶ ἡ ποίμνη, φλέγεται τὸ βλέμμα, ὁ ποιμὴν ἐρᾷ,
τὸ γλυκὺ ῥόδον, προκαλοῦν τὴν ἀηδόνα, θάλλει,
καὶ ζωὴ νέα πανταχοῦ, καὶ πανταχοῦ Θεοῦ χαρά.

—

Τί εἶπεν ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ὁ μελαγχολῶν;
«Ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνθρωπε, ἐρρίφθης ἵνα κλαύσης.»
Οἱ ὀφθαλμοί σου, σοφιστὰ, ἀμβλυωποῦς' εἰς τὸ καλόν;
Καὶ ἡ ξηρὰ καρδία σου κωφεύ' εἰς ἀπολαύσεις;

—

Φαντασιῶν ἀπόστηθι κενῶν καὶ μεμψιμοίρων.
Ὡς θάλλ' ἡ φύσις πέριξ σου, ἀνάθαλε καὶ σὺ ἐντός.
Ἐλθὲ, καὶ εἰς τὸ πέλαγος μεθύσθητι τῶν μύρων,
καὶ τὴν ψυχὴν σου κόρεσον τῆς ἀρμονίας τοῦ παντός.

—

Ἴδὲ πῶς ὑπερήφανος κοσμεῖται ἡ ῥόδωνιά,
 πῶς τὴν φιλεῖ ὁ ζέφυρος, τ' ἀρώματά του φέρων.
 Ἐκεῖ ἐφάνη μεταξὺ τῶν ῥόδων φωτεινὴ σκιά,
 κ' ἤστραψαν δύο ὀφθαλμοὶ λαμπρότεροι ἀστέρων.

Καὶ κόρη, ἄνθος ἔμψυχον, χεῖρα ἐξέτεινε λευκὴν
 νὰ δρέψῃ ῥόδον· πλὴν κραυγὴν ἀφῆκε κεντηθεῖσα.
 Τὴν ἄκανθαν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δακτύλου τὴν κακὴν,
 καὶ τοὺς ὡς ῥόδα ἐρυθροὺς δακτύλους τῆς ἐφύσα.

Εἰς τὰς ἀκάνθας ῥίπτομαι, καὶ ἀνθοδέσμην δρέπω,
 Τῇ τὴν προσφέρω εὐλαβῶς· ἀλλὰ διατάζει, δειλιᾷ.
 Τὴν ῥίπτω καὶ ἀπέρχομαι· μεταστραφεὶς πλὴν, βλέπω,
 τὴν ἔχει, κ' εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὴν φέρει, καὶ τῇ μειδιᾷ.

ὦ! τοῦτο τὸ μειδίαμα! Μετὰ τῶν ἀηδόνων,
 τοῦ κελαδοῦντος ῥύακος, τῶν ἀρωμάτων, τῶν χοιῶν,
 ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σου, ὦ μάϊε, καὶ τόνον
 τῶν μαγικῶν ἀποτελεῖ ἑαρινῶν ἀρμονιῶν.

Καὶ αὖθις χαῖρε, μάϊε, χαρὰ τῆς γῆς μεγάλη!
 Ἐκ κύλικος ὑπερχειλοῦς ὅταν ζωὴν οἶνοχοῆς,
 τρυφῶσα εἰς τὰ νέα σου, θεόπλαστά σου κάλλη,
 πετροῦται ἡ καρδιά μου πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς.

ΟΝΑΡ

Ἐξυπνῶ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐκοιμώμην;

Ὁναρ ἦτον ἐκεῖνο, ἡ τοῦτο;

Τῆς αὐγῆς, ἡ ἐκείνης τὴν κόμην
εἶδα, ὡς φωτοβόλως ἠπλοῦτο;

Τώρα, βλέπω, ῥοδόχρους ἡ πύλη
διανοίγεται ἐκεῖ τῆς πρωίας.

Πρὸ μικροῦ τὰ ῥοδόπλαστα χεῖλη
διαστέλλουσα σὺ ἐμειδίας.

Πρὶν αὐτῆς, εἰς τὰς ὄψεις μου ἄλλη
φύσις ἔλαμψε, φύσις χαρίτων·
καὶ ὁ νοῦς μου, θελχθεὶς, ἀμφιβάλλει
ἂν σκιά, ἂν ἀλήθεια ἦτον.

Ἢ γῇ ἦτον σμαράγδινος τάπης·
εἰς τὰ δένδρα, στιλπνῶν ἀδαμάντων
ἦσαν ἄνθη· εἰς δὲ τὴν σκιάν των
πτ�νὰ ἔφαλλον ὕμνους ἀγάπης.

Φῶς ρευστὸν τὸ ῥυάκιον, πλήρες
ἐκυμάτει μελῶν καὶ γελώτων,
καὶ ἀνθίνους στεφάνους, ἐρώτων
φιλοπαίγμονες ἔπλεκον χεῖρες.

Ὅπου ἔθετον μόνον τὸν πόδα,
 ὅπου μόνον τὸ βλέμμα προσήλουν,
 πανταχοῦ ἀνεφύοντο ῥόδα,
 καὶ μοὶ ἔνευον, ὥς ἂν ὠμίλουν.

Τὸ ἐν ἔχον ἀσύγκριτα κάλλη
 τὴν μικρὰν κεφαλὴν του ἐκίνει.
 Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐκάλει.
 Ἐπλησίασα, κ' ἦτον ἐκείνη.

Ἡ καρδιά σφοδρῶς μοὶ ἐκτύπα.
 Δισταγμὸς μὲ κατέλαβε ξένος.
 «Εἰπὲ τέλος τί εἶσαι, τῇ εἶπα·
 »εἶσαι ῥόδον, ἢ εἶσαι παρθένος;

»Ἐὰν ῥόδον, πῶς τόσον μ' ἐλκύεις;
 »Ἄν παρθένος, ἀκάνθας πῶς τρέφεις;
 »Παραδείσου ἂν ἄνθος ἐφύης,
 »πῶς ὥς κόρ' εἰς τὴν γῆν ἐπιστρέφεις;

Μοὶ ἐξέτεινε τότε τὴν χεῖρα,
 τὴν λευκὴν ὥς τοῦ ὄρους χιόνα,
 κ' εἰς τὸν δάκτυλον, ὥς τὴν ἐπῆρα,
 μικρὰν αἵματος εἶδα σταγῶνα.

Ἡ σταγὼν δ' ὥς ἐστάλαξ', ἐβάφη
 ἐρυθρὰ ὅλ' ἡ γῆ, καὶ μ' ἐφάνη
 ὁ ὀρίζων ὥς ῥόδων στεφάνη,
 κ' ἦσαν ῥόδων λειμῶν τὰ ἐδάφη.

Εἰς τὴν τύρβην αὐτὴν τῶν ὀνείρων
 ἐξυπνῶ, κ' ἡ ψυχὴ ἀμφιβάλλει
 ἂν σὺ ἦσο ἐκπέμπουσα μῦρον,
 ἂν τὸ ῥόδον, ἐμπρέπον εἰς κάλλη.

Σκιᾶς εἶναι τὸ ὄναρ ἀπάτη,
 ἢ ψιθύρισμα εἶναι ἀγγέλων;
 Προφοιᾷζει ἀγέννητον μέλλον,
 ἢ σβεσθὲν παρελθὸν ἀναπλάττει;

Δὲν ἡξεύρω· ἀλλ' ὥς εἰς τοὺς λίθους
 ἀνεξάλειπτα γλύφει ἡ σμίλη,
 μοὶ ἐχάραξεν ἔνδον τοῦ στήθους
 καὶ αὐτὸ τὴν εἰκόνα σου, φίλη.

Ε Α Ρ

Τὸ ἔαρ βλέπ' ὥς χθὲς καὶ πρόην·
 βλέπω καὶ τ' ἄνθη καὶ τὴν χλόην
 καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανόν.

Πλὴν δὲν ἡξεύρω τί τοῖς λείπει.

Τίς εἶναι ἡ ἐντός μου λύπη;

Τί εἶναι τὸ ἐκτὸς κενόν;

Φέρει ἀδάμαντας ἡ φύσις,
 μανδύαν φέρει βασιλίσσης
 καὶ στέμμα φέρει ἀνθηρόν.

Ἐγὼ, τῶν ἐορτῶν τῆς μύστης,
τῆς ἀθανάτου καλλονῆς τῆς
διατί ἔπαυσα ἐρῶν;

—
Περὶ ἀφράστων μυστηρίων
ἢ ἀηδῶν διὰ μυρίων
χθές ἔψαλλεν ἀρμονιῶν.
Τοῦ παραδείσου ἦτον μάντις.
Πῶς τὴν ποικίλην λαλιάν τῆς
ἔπαυσα τώρα ἐννοῶν;

—
Πόθος ἀόριστος μὲ θλίβει,
ἐν ᾧ τοῦ ἔαρος ἡ "Ἡβη
τὸ νέκταρ τῆς οἰνοχοεῖ.
Ζωῆς ἠχοῦσι πέριξ μέλη·
ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου δὲν τὰ θέλει,
καὶ τὸ τί θέλει ἀγνοεῖ.

ΑΦ' ΟΥ ΣΕ ΕΙΔΑ

Μελωδ. Bethoven, (Adelaïde), Α, ἀρ. 22

Μαύρη κ' ἔρημος, καὶ τοῦ τάφου γείτων
 ἡ νεότης μου πρὶν σ' ἰδῶ μοι ἦτον·
 πλὴν ἐβλάστησεν ὡς λειμῶν χαρίτων
 ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Ἐκ τοῦ σκότους ἀστὴρ ἐξανατέλλων,
 μὲ μειδιάμα ἥνοιξες ἀγγέλων
 νέον κόσμον ἐμπρός μου, νέον μέλλον,
 ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Εἰς ἀγκάλας κοιμώμενος ζεφύρων,
 ὑπὸ θέλγητρα μαγικῶν ὀνείρων,
 εἰς τοῦ βίου μεθύσκομαι τὸ μῦρον
 ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Δὲν φοβοῦμαι τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.
 Θ' ἀποθάνω μ' ἐλπίζουσαν καρδίαν
 ὅλος πίστις εἰς τὴν ἀθανασίαν,
 ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

ΘΥΣΙΑ

Μελ. Bianchi, (Vien' quâ, Dorina bella), B, 2p. 5

Ὡς σ' εἶδα ὅλην χάριν καὶ ὅλην ἁρμονίαν,
 μ' ἠγέρθ' εἰς τὴν καρδίαν
 αἰφνήδιος παλμός.
 Σὲ ἤκουσα λαλοῦσαν, καὶ ἦτον ἡ φωνή σου
 ἡχῶ τοῦ παραδείσου,
 ἀγγελικὸς ψαλμός.
 Ὑπέσχετο τὸ βλέμμα ἐκστάσεις καὶ οὐδύνας,
 κ' ἐξέπεμπεν ἀκτίνας
 ὁ μέλας ὀφθαλμός.

Ἐπὶ τὸ μέτωπόν σου φῶς εἶδα οὐρανίας
 νὰ λάμπῃ διανοίας
 ὡς στέμμα φωτεινόν.
 Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου,
 κλειστὸν ἐντὸς ἀβύσσου
 τὸν μέγαν οὐρανόν·
 κ' ἡσθάνθην ἀναζέον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας,
 καὶ ἔκλινα μὲ σέβας,
 κ' ἐλάτρευσα θρηγῶν.

Κ' ἐν ᾧ σὲ ἐθεώρουν, ἀνέβλεψας ἡρέμα.
 Τὸ συμπαθές σου βλέμμα
 δὲν ἦν ἀγριωπόν.

Ἦσθάνθην πλημμυροῦσαν ἐντός μου τὴν ἐλπίδα.

Κ' εἰς ἄλλους πλήν τὸ εἶδα

νὰ λάμπῃ χαρωπὸν·

κ' εἶδα κοινὴν πῶς θέλεις τῶν καρδιῶν θυτίαν,

καὶ ἔκτοτε λατρεῖαν

προσφέρω σιωπῶν.

ΕΚΕΙΝΗ

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης

ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,

ὅταν εἶδον ἐμπρός μου νὰ λάμψ' ἡ μορφὴ της.

Ἦτον ὅλη συμπάθεια, ὅλη γλυκύτης

ἡ ὥραί' ἀδελφῇ τῶν ἀγγέλων.

Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδός μου κρημνῶν ἀνοδία,

καὶ μακρὰν θυελλώδους ὀρίζων καὶ μέλας,

ἐμειδίασε, κ' αἴφνης τὸ πᾶν ἐμειδία,

κ' ἐξεβλάστησαν ἔαρος ἄνθη, κ' εὐδία

διεσκέδασ' εὐθύς τὰς θυέλλας.

Περιβλέπων τὸν κόσμον, σβεστὸν εἶχον βλέμμα,

καὶ ἦν περίξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρός μου.

Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη καὶ μ' εἶδεν ἡρέμα,

καὶ τὰς φλέβας μου νέον διέβρευσεν αἷμα,

κ' ἐφωτίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου.

Ἦτον ἄχρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιά ὀλεθρία
 ἐπεφέρετο ἄνωθεν μαύρων ἀβύσσων.
 Ὅταν ὅμως τὴν εἶδα, σεμνῶς ἤρυθρία,
 καὶ ἐβάφη ἡ δύσις, κ' ἐβάφη αἰθρία
 ἡ αὐγὴ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσον.

Ἦτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφάνων,
 κρωγμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
 Ὡς δ' ἐκείνη τὰ χεῖλη διέστελλε μόνον,
 μουσικῶν ἡ ψυχὴ μου ἐμέθυε τόνων,
 ἁρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπον δακρύων,
 ἀπογνώσεως βλέμμα' ἀδρανὲς περιάγων,
 γλυκὺ δάκρ' εἰς τὸ ὅμμα της εἶδ' ἀναδύον.
 Ἦν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε, λύον
 τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

Ὑλῃ, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, ἦν ποικίλῃν
 σπείρει τύχῃ τυφλῇ, καὶ ὁ θάνατος δρέπει.
 Τοῦ μετώπου της ὅμως ἰδὼν τὴν καμπύλῃν,
 νέον κόσμον ἡσθάνθην, ἡσθάνθην τὴν ὕλῃν
 νοῦς ὑπέρτερος ὅτι διέπει.

Ποῦ μὲ φέρ' ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἡ μονήρης,
 ποῦ; ἡρώτων κ' ὑψώθη τὸ λάμπον της βλέμμα.
 Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοὶ της φωτὸς ἦσαν πλήρεις,
 καὶ ἀκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα Ἴρις,
 τὸ οὐράνιον μ' εἰδείξε δῶμα.

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μὲ προσέχαινον τάφοι,
καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον.

Εἶχον πένθος ἐντός μου, ὁπότεν ἐστράφη,
κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐγράφῃ
οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

—

Ζωῆς οὕτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
ὥς ἀκτὶς φωτεινὴ τὴν ζωὴν μου ἐπέρα,
καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα,
ἢ ὥραί' ἀδελφῇ τῶν ἀγγέλων.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Μέλοδ. Donizetti: Elisir d'Amore: Quanto è bello, B, 4η 2η

Ὅταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου συμπαθὲς στήριξης βλέμμα,
τὸ γλυκὺ μεϊδιάμά σου μοὶ ἀνοίγει οὐρανούς·
ὥς ἀγίαν σὲ λατρεύω, φέρουσιν ἀκτίνων στέμμα,
καὶ πρὸς σὲ ἀναπτεροῦται ἡ ψυχὴ μου καὶ ὁ νοῦς.

—

Ἡ ποθοῦσά μου καρδιά θεῖον αἶσθημ' ἀποπνέει,
καθὼς σκεῦος ἐκ κεράμου πνέει μῦρα εὐγενῆ.
Εἶναι βάλαμον τὸ δάκρυ, διὰ σὲ ὅσάκις κλαίῃ,
καὶ εἶν' ἔκστασις ὁ πόνος ὅταν διὰ σὲ πονῇ.

—

Πρὶν σ' ἰδῶ, γνωστὴ μοι ἦσο. Σ' ἔπλαττεν ἡ φαντασία,
καὶ σ' ἠγάπων ὥς ὠραῖον Μούσης ἔνθου προῖον,
καὶ θερμῶς σ' ἔπεκαλούμην, παραδείσου ὀπτασία,
νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν γῆν μας πρὸς τρυφὴν τῶν καρδιῶν.

Καὶ κατήνευσας, ἀφεῖσα τὴν γνησίαν σου πατρίδα,
καὶ ἀπόδημος κατῆλθες καὶ διάγεις μεθ' ἡμῶν.
Πρὸς πᾶν μέγα ἡ ψυχὴ μου αἵρεται, ἀφ' οὗ σέ εἶδα,
καὶ δειλῶς τῆς σῆς λατρείας πλησιάζει τὸν βωμόν.

Συνεχῶς εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν μεγάλην ἡρεμίαν
ὅτι ἔπεσαν νομίζω μεταξύ μας οἱ φραγμοί,
καὶ αἰσθάνομ' αἱ ψυχαί μας πῶς συγχέονται εἰς μίαν,
ὥς ἐνοῦνται δύο φλόγες, ἢ ὥς δύο στεναγμοί.

Ἄλλ' οὐχί! Τὸ ἄνθος θάλλει τῶν ἐλπίδων εἰς τὸ μέλλον·
θὰ τὸ δρέψω μετὰ πόθου εἰς τῶν τάφων τὰς σκιάς.
Θ' ἀποθάνω μεν, κ' ἐν μέσῳ τῆς χορείας τῶν ἀγγέλων
θὰ σέ βλέπω αἰωνίως, κ' ἱλαρῶς θὰ μειδιᾷς.

ΕΡΩΤΕΣ ΡΟΔΟΥ

Μιλυθ. Gordigiani (La bianchina), B, 47. 19

Ῥόδα, τοῦ ἔαρος χαρά,
τῆς αὔρας φίλα,
τῆς καλλονῆς ὑμῶν ἐρᾶ
ἢ φιλομήλα.

Ὅταν τὸ ἄνθος σας πνοῇ
κινῇ ζεφύρων,
ὁ κάλυξ σας οἶνοχοεῖ
ἡδὺ τὸ μῦρον.

Πλὴν δάκνεται ἡ ἀηδὼν
πρὸς τὰς θωπείας,
μεμψιμοιροῦσα δι' ὠδῶν
ζηλοτυπίας.

Καὶ ἦτον τόσον θελκτικὴ
ἡ μελωδία,
ὥστε τὸ ῥόδον τὸ γλυκὺ
ὑπερῳθρία.

Κ' ἠνοίγετο μετὰ παλμῶν
καὶ φιληδόνως,
ὁσάκις ἤκουε ψαλμὸν
τῆς ἀηδόνης.

Καὶ εἶχε μόνον δι' αὐτὴν
ἐπιφυλάττον
τὴν κύλικα τὴν ἐφετὴν
τῶν ἀρωμάτων.

Ὅταν τὸ ἄσμα ν' ἀντηχῇ
ἀκού' εἰς μύρτα,
τὸ ῥόδον σείεται, ταχὺ,
ὥς ἂν ἐσκίρτα.

Καὶ πρὸς τῶν μύρτων τὴν σκιὰν
φθόνον ἡσθάνθη,
ἔπου ὁ ψάλτης φωλεὰν
πλέκ' εἰς τὰ ἄνθη.

Ὅσάκις τὸ χρυσοῦν πτηνὸν
πλησίον ψάλλει,
μυρίπνουν, εὐχρουν, φωτεινὸν
τὸ ῥόδον θάλλει.

Ὅταν δ' ἐκεῖνο τὰ πτερὰ
πετῶν ἐκτείνῃ,
χρῶμα καὶ μῦρον καὶ χαρὰ
τοῦ ῥόδου σβύνει.

Καὶ κλίνει ἄχρο', ἀδρανῇ
τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ καρδιά του πονεῖ
μέχρι θανάτου.

Τὸ ἄνθος του φυλλορῥοεῖ,
τὸ τήχ' ἡ λύπη·
ἀπὸ τῶν κλάδων του ζωή
κ' ἱχμᾶς ἐκλείπει.

—

Πλὴν τὸ ταχύπτερον πτηνὸν
ἀπὸ τῶν κλάδων
ἀποπετᾷ πρὸς οὐρανὸν,
εὐθύμως ἄδον.

ΠΛΟΥΣ

Μελ. δ. Schubert, (Auf dem Wasser zu singen), A, 4p. 6

Πλέων τὸ ἄστατον ρεῦμα τοῦ βίου,
φέρομαι ὡς ἡ φορὰ του μ' ὠθεῖ,
ἐπὶ τοῦ πόντου ἐνίοτε λείου,
ἄλλοτε πάλιν εἰς κῦμα βαθύ.
Πότε λυσσῶσι δειναὶ καταιγίδες,
πότε γαλήνη χρυσοῖ τὰ νερά,
καὶ ἀντελαύνονται φόβοι κ' ἐλπίδες,
δάκρυα τώρα, καὶ τώρα χαρά.

—

Εἶδα πολλάκις ἀνθόσπαρτον ὄχθην,
καὶ πρὸς ἐκείνην ἐστράφην ποθῶν.
Θύελλα ἔπνευσε πλὴν, κ' ἐδιώχθην
ἔπου τὸν ἄχαριν εἶδα βυθόν.
Πρὸς τὰς ὑφάλους ὠθοῦσι τὸ πλοῖον
αὔραι πολλάκις, ἐν ᾧ τὸ φιλοῦν.
Οὕτω κ' ἐν ᾧ διαπλέω τὸν βίον,
κλαί' ἡ ψυχὴ καὶ τὰ χεῖλη γελοῦν.

—

Νήστους πολλὰς μειδιῶσας μοι εἶδα,
πλὴν ἐπλησίασα, κ' εὔρον σκιάς.
Οὔριον πνῦμα λαβὼν τὴν ἐλπίδα,
εἶδα νεκρὰς καὶ αὐτῆς τὰς πνοάς.
Κάμνον εἰς λαίλαπος βίαν τὸ σκάφος,
θέλει νὰ φύγ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ,
πλὴν τῷ προσχαίν' εἰς τὴν πρύμνην ὁ τάφος,
ἔπου εἰσπλέον ἀγκυροβολεῖ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μουσ. Princesse Cotschoubey, (Oh! dites-lui), Α, σφ. 25

Σ' εἶχον ἰδῆ εἰς τῆς ψυχῆς ἐκστάσεις,
 εἰς τοὺς φωστῆρας τοὺς νυχτερινούς,
 ὅταν ἐμέτρων τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις,
 ὅταν ἀγγέλους ἐπλαττεν ὁ νοῦς.
 Εἶχον ἰδῆ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου,
 καὶ τὴν μορφήν σου τὴν θεοειδῆ.
 Στέμμα φωτὸς ἐφόρ' ἡ κεφαλὴ σου,
 καὶ μειδιῶσαν ἐκ τοῦ παραδείσου
 σ' εἶχον ἰδῆ, σ' εἶχον ἰδῆ.

Θεὰ σ' ἰδῶ καὶ πάλιν ὅταν κλείσω
 τὸ ἀμβλυόττον βλέμμα εἰς τὴν γῆν,
 κ' ἐγκαταλείψας τὴν σκιὰν ὀπίσω
 εἰς τοῦ καλοῦ ἀνέλω τὴν πηγὴν.
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ φωτοδόλον μέρος
 θὰ σ' ἀπαντήσ' ὡραίαν ὥς ἐδῶ.
 Θεῖος θὰ λάμπ' εἰς τὴν μορφήν σου ἔρως,
 καὶ μειδιῶσαν πρὸς με γλυκυτέρως
 θὰ σὲ ἰδῶ, θὰ σὲ ἰδῶ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ

Μελωδ. Florino, (Luisella), B, 4r. 12

Ὅταν προσηγῆς, καὶ πλήρης μεγαλείου, ἐμειδίας,
καὶ ἀπηγύαζεν ἡ λάμψις καὶ ἡ χάρις ἀπὸ σοῦ,
ἐκθαμβούμενος ἡρώτων ἐὰν σ' ἔπλασε Φειδίας,
ἐξ ἐλέφαντος τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην ἐκ χρυσοῦ.

Μιμητὴς ἂν τοῦ Ὀλύμπου ἡ σοφὴ γλυφίς του ἦτον
ὅτε σ' ἔδιδε τὴν ὄψιν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς·
ἦ καὶ ἂν ὁ Πραξιτέλης, ἂν ὁ μύστης τῶν χαρίτων
δὲν συνήρμοσεν εἰς μίαν τῶν τριῶν τὰς καλλονάς.

Ἀλλὰ φῶς τοῦ παραδείσου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου θάλλει,
ὁμιλεῖ κλειστὸν τὸ χεῖλος, καὶ τὸ μέτωπον νοεῖ.
Εἰς τοῦ στήθους τὴν χιόνα φλογερὰ καρδίᾳ πάλλει,
κ' εἰς τὰ θέλγητρά σου λάμπει ἐναρμόνιος ζωή.

Παρὰ σοὶ ἀποτελοῦσι πνεῦμα ἐνταυτῷ καὶ ὕλη
τὴν ὡραίαν ἁρμονίαν τῶν διπλῶν ἐντελειῶν.
Εἰς τεχνούργημα τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ γῆνῃ σμίλη.
Ἐχει πάνσοφον καὶ μέγαν καλλιτέχνην τὸν Θεόν.

ΚΟΙΜΟΥ

Μελ. φ. Franz Abt, (Alle Abend bevor ich), A, 22. 24

Ἴδου τοῦ ἀστέρος ἐκεῖ τοῦ χρυσοῦ
 τὸ φῶς ὡχρίᾳ βαθμηδόν.
 Κοιμοῦ. Ἀγρυπνεῖ ὁ ἀστήρ ὑπὲρ σοῦ,
 κ' ἡ λάλος φρουρεῖ ἀηδών.
 Κ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ὅλην νύκτ' ἀγρυπνῶ.
 σὺ ὅμως ἡσύχως κοιμοῦ.
 Στενάζων ἐγὼ τὴν ἡχὴν ἐξυπνῶ,
 κ' οἱ δύο θρηνοῦμεν ὁμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου, κοιμοῦ.

Καθ' ὕπνους φοιτᾷ πρὸς σέ ἴσως σκιά
 ἢ ἄλλοτε τόσον δειλή.
 Τ' ὠραῖόν σου στόμα γλυκὺ μειδιᾷ,
 ὡς ἄγγελος ἂν τὸ φιλή.
 Πᾶν ὅ,τι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ
 σοὶ λέγ' ἢ σκιά ἀντ' ἐμοῦ.
 Αὐτὴ θὰ σ' εἰπῇ ἂν θερμῶς σ' ἀγαπῶ.
 ὦ! μὴ τὴν διώξης. Κοιμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου κοιμοῦ.

ΥΠΝΟΣ

Μελ. Schumann, (Dors, bel ango)

Ἐσιώπα, κ' ἐκοιμᾶτο·
καὶ τὸ πᾶν ἦν μέλαν κάτω,
καὶ ἦν ἄν' ὁ οὐρανὸς
ἄφωνος καὶ σκοτεινός.

Ἄλλ' ἐκίνησε τὰ χεῖλη,
κ' εἰς τὸν ὕπνον μοι ὠμίλει,
κ' ἡ σκιρτῶσά μου ψυχὴ
ὅλη ἄσματ' ἀντηχεῖ.

Ἐξυπνᾷ, καὶ φωτοβόλος
λάμπει τ' οὐρανοῦ ὁ θόλος,
καὶ ἐντός μου κατοικεῖ
ἥλιος καὶ μουσική.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ

Μουσ. Schubert, (Ständchen), A, 4p. 8

Μὴ κοιμᾶσαι· κ' ἡ σελήνη
 λάμπει ἀργυρᾷ,
 καὶ τὴν κόμην της ἐκτείνει
 εἰς στιλπνὰ νερά.

Ἔβγα νὰ ἰδῇς· εἰς φύλλα
 εἰς τὸ φῶς χρυσᾷ
 λαρυγγίς ἢ φιλομήλα
 ᾄσμα ὡς τὰ σά.

Ἀκουσον τί ψάλλ' ἡ γλῶσσα
 ἡ μαγευτική.
 Σὺ τὸ φῶς, καὶ σὺ ἡ ζῶσα
 εἶσαι μουσική.

Τὸ πᾶν πλήρες ἀρμονίας
 καὶ θερμῶν παλμῶν.
 Ἐλθὲ, κ' ἐνθουν ἐκ καρδίας
 ἔγειρε ψαλμόν.

Ἀνοιξον ὥραϊα χεῖλη,
 νὰ σκιρτήσ' ἡ γῆ
 καὶ ἐντός μου ν' ἀνατείλῃ
 πάμφωτος αὐγή.

Αἱ ψυχαί μας δὲ, ὡς τόνος
 μέλους συμφωνῶν,
 ἄφες ν' ἀναβοῦν συγχρόνως
 εἰς τὸν οὐρανόν.

ΑΝΑΤΟΛΗ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος «ἡ Αἴ(λα)»)

Μὴ κοιμᾶσαι· ἰδοῦ, ἀνατέλλει
 μειδιῶν ὁ χρυσοῦς ἑωσφόρος·
 ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
 καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ἄδον,
 μελωδίας τῇ πέμπει ἡ λύρα,
 καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπουσι μῦρα,
 καὶ τὴν ψάλλ' ἡ ἡχὼ τῶν κοιλάδων.

Αἱ φωναὶ αἱ οὐράναι πᾶσαι
 κ' αἱ ἐπίγει' ὕμνοῦσι συνάμα
 τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα.
 Ἄνατέλλει, ἰδοῦ! Μὴ κοιμᾶσαι.

ΛΩΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηγήματος)

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
 εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κύμα' ἀναθάλλει·
 εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
 κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
 ὡς χρυσῇ μυροφόρος φιάλη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης μὲ κρίτους ὀρμῶν φοβεροῦς
 ἐξοχοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κύμα,
 καὶ τοὺς κλάδους συνθλά τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροὺς,
 καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ῥοῦς
 εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνῆμα.

Ἡ ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
 εἰς τὸ ἄστατον κύμα τοῦ κόσμου.
 Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ,
 ἄς σβεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μαρανθῇ
 ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμός μου.

ΑΠΗΛΘΕ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Μελοδ. Letzte Rose, B, αρ. 21

Μὲ τὰ χεῖλή σου ἀγάπην μ' ὑπεσχέθης αἰωνίαν,
 κ' ἔνμου βλέμμα σ' ἀπεκρίθη καὶ τὸ πᾶν σοὶ ὑπεσχέθη.
 Ὅλη, ὅλ' ἡ ὑπαρξίς μου συνεστάλ' εἰς τὴν καρδίαν,
 κ' ἦτον ἑκστασις ἀγγέλων τῆς καρδίας μου ἡ μέθη.

*Ἀνεχώρησας, ὡς φεύγει ὁ ἀστήρ ποῦ μᾶς θερμαίνει,
 ὡς τὸ κάλλος, ἡ νεότης καὶ τοῦ ἔαρος ἡ αὔρα,
 καὶ ἀπέμεινα ἐν θρήνοις, καὶ ἀπέμεινα, ὡς μένει
 νύξ ἀσέληνος χειμῶνος εἰς τὰ σκότη κ' εἰς τὰ μαῦρα.

*Ἐφυγες, πλὴν δὲν ἐσθέσθη κ' ἡ ἀκοίμητός μου πίστις.
 Λάμπει καὶ θὰ λάμπῃ πάντα καθὼς λύχνος δι' ἐρήμου.
 Καὶ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀντρεφῆται τῆς τροφῆς της,
 καιομένη θὰ τὴν τρέφῃ ἡ ἐκπνέουσα ψυχὴ μου.

Ν' ἀντηχήσῃ ἂν ἀκούσῃς τοῦ θανάτου μου ὁ κώδων,
 ὦ! Ἐλθὲ καὶ χύσ' ἐν δάκρυ εἰς τὸν τάφον μου τὸν χρῶν·
 καὶ ἡ γῆ ἐὰν σκιρτήσῃ καὶ βλαστήσῃ γλυκὺ ῥόδον,
 θὰ σοὶ μειδιᾷ κ' ἐκεῖνο ὡς ἐγὼ σοὶ ἐμειδίω.

ΑΠΟΥΣΙΑ

Μελ. Μ. Mendelson, B, 47. 6

Δὲν σὲ βλέπω, κ' ἡ ψυχὴ μου
ξένη, ὀρφανή,
ἐπὶ γῆς νεκρᾶς κ' ἐρήμου,
διὰ σὲ πονεῖ.

Ὅπου τὸ γλυκύ σου βλέμμα
τώρα μειδιᾷ,
θα σ' ἀκολουθῇ ἡρέμα,
ὥς πιστὴ σκιά.

Ὅταν θὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα
σταλαγμοὺς βροχῆς,
ἤξευρε πῶς εἶναι μαῦρα
δάκρυα ψυχῆς.

Τῶν ἀνέμων ἄν στενάζῃ
κλαυθμηρὰ φωνή,
ἡ ψυχὴ μου θὰ σὲ κράζῃ
καὶ θενὰ θρηνηῇ.

Ἄν ποτὲ δ' ὑπ' ἀναιτίων
συσχεθῇς παλμῶν,
κ' ἰδῇς δάκρυ ἀναβρύον
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν,

Ἦξευρε πῶς ἡ ψυχὴ μου
 σ' ἀποχαιρετᾷ,
 κ' ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ πενθίμου
 φεύγει καὶ πετᾷ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Μέλοδ. Mozart: (Die kleine Spinnerin), B, όρ. 33

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιά
 πολλάκις ἀπατᾷ·
 ὡς πλησιάσης, ὠχρεῖ,
 καὶ σβύνει, καὶ πετᾷ.

Τοῦ Κροίσου ὅλ' οἱ θησαυροὶ
 δὲν κάμνουν εὐτυχεῖς·
 καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
 ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
 ἐφήμερος ζωὴ·
 τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
 τοῦ φθόνου ἡ πνοή.

Ἡ τύχη ποῦ ἐκεῖ γελᾷ
 κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
 τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
 καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
 ἦν ἡ ψυχὴ ποθεῖ,
 τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
 πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

Τὸ γλυκὺ ρόδον ἂν φυῇ,
 ἂν θάλλωσ' οἱ καρποὶ,
 τὸ ρόδον θεν' ἀπορρυῇ,
 τὸ μῆλον θὰ κοπῇ.

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
 φθορὰν παντοτεινὴν.
 Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
 εἰς νύκτα σκοτεινὴν.

Ἄδυτον ἔμως τῆς ψυχῆς
 εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
 καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς
 ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΙΩΠΗ

Μόμφ. Schumann: (Bey dir, bey dir), B, αρ. 7

Τί ἂν ἡ κόμη σου λυτὴ
 ὡς χρυσοῦς ρύαξ κυματῇ;
 Τί ἂν τὴν γῆν οἰκῇς
 ὑπὸ μορφὴν θεᾶς;
 καὶ τί ἂν μειδιᾷς
 ὡς ἄγγελος γλυκύς;

Δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
 ἂν πάσχω ἄς σ' εἰπῇ.

Ἄν, ὡς φανῇς, ἀνθοφορῇ
 ἢ φύσις, καὶ τὸ πᾶν πληροῖ
 ἀμύθητος χαρὰ,
 ἂν, ὡς ἀποσυρθῇς,
 ἐνύκτωσεν εὐθύς,
 κ' εἶν' ὅλα ζοφερά,
 δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
 τί πάσχω θά σ' εἰπῇ.

Ὅταν, πρὸς ἄλλους συμπαθῇς,
 μ' ἐν βλέμμα σου μ' ἀπολιθῇς,
 μ' ἐν βλέμμα σου ψυχρὸν,
 εἰάν δέν ἐννοῇς
 τὴν φλόγα τῆς πνοῆς
 τὸ πρόσωπον τ' ὠχρὸν,
 δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ·
 θρηνοῦσα σιωπὴ
 θενά σοι τὸ εἰπῇ.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Μελ.δ. Offenbach : (Si vous croyez que je vais dire), B, 4p. 25

Πῶς σ' ἀγαπῶ κάνεις ἂν λέγῃ,
σὲ ἀπατᾷ.

Ἔρωσ τὸ στῆθός μου δὲν φλέγει
οὐδὲ κεντᾷ.

Ἀρώματα καὶ φῶς σκορπίζεις
ἔπου φανῆς,
πλὴν τὴν ψυχὴν μου μὴ νομίζῃς
πῶς συγκινεῖς.

Τὰ χεῖλη σου σταλαῖζουν μέλι
ὅταν λαλοῦν.

Οἱ ὀφθαλμοί σου τί μοι μέλει
ἂν πυρπολοῦν;

Εἶν' ἡ φωνή σου μελωδία,
ψυχῶν τρυφή·
ἀλλ' ἡ λιθίνη μου καρδιά
μένει κωφή.

Θρηγῶ κρυφίως, ῥιγῶ, φλέγω,
καὶ σιωπῶ·

τὸν τάφον κράζω, πλὴν δὲν λέγω
πῶς σ' ἀγαπῶ.

ΧΑΡΙΣ

Μελ. Schumann : (Lass mich ihn am Busen), Α, ἀρ. 21

Φθάν' ἡ τόση σου κακία.
 Τὴν καρδίαν μὴ μ' ὀρύττης.
 Ἢ πραότης, ἡ γλυκύτης
 εἶναι αὐτ' ἡ γυναικεία;
 Θνήσκω, ἂν σ' εὐχαριστῇ·
 πλὴν τὰ βάσανα πρὸς τί;

Παῦσε νὰ μὲ θανατώνης·
 ἦ, ἂν ν' ἀποθάνω θέλῃς,
 τί τὸν θάνατον δὲν στέλλεις
 ἐκ μιᾶς πληγῆς καὶ μόνης;
 Πᾶν σου βλέμμα καὶ πληγὴ,
 εἰς τὸν τάφον ὁδηγεῖ.

Χάριν δός μοι καὶ ἂν σφάλλω.
 Μὴ ὀργίζεσαι. Δὲν πταίω
 ἂν σὲ ἀγαπῶ, ἂν κλαίω,
 ἂν τὸν ἔρωτά μου ψάλλω.
 Μία λέξις σου μ' ἀρκεῖ,
 κ' ἐν μειδίᾳ γλυκύ.

Ο ΡΥΑΞ

Μολφ. Schubert: (Ich höar't ein Bächlein), A, 42. 15

Εὐθύμως ἐκελάδει
 ὁ ρύαξ ποῦ περᾶ,
 κ' ἐχόρευον οἱ κλάδοι,
 φιλοῦντες τὰ νερά.

Ἄκτις διῆλθε μία
 τὰ κύματα χρυσῇ,
 κ' ἐντός των ἐμειδία
 εἷς ἄγγελος ὡς σύ.

Τὰ ἐπεκόσμ' ἡ Ἴρις
 χρωμάτων ἀνθρῶν,
 καὶ ἦν ἀσμάτων πλήρης
 ὁ φλοῖσθος τῶν νερῶν.

Ὡς ἦλθε πλὴν ἐσπέρα,
 κ' ἐσβέσθη ἡ ἀκτις,
 ὁ χεῖμαρρος ἐπέρα
 διὰ νυκτὸς φρικτῆς.

Τὸ ὄραμα ἐλύθη,
 παρῆλθεν ἡ χαρὰ,
 κ' ἐστείρευσε νύχθι
 τὰ κλαίοντα νερά.

Κ' ἐκ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
 ἀντήχησε φωνή,
 πῶς εἶναι ἡ ζωή μου
 ὁ ρύαξ τοῦ θρηνεῖ.

ΑΝΘΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μέλοδ. Schubert: (Das Röslein), A, 4p. 16

Θάλλ' εἰς ρύακος νερά
 ἄνθος τοῦ μαΐου,
 καὶ τὸ ἄνθος τρυφερά
 κλίνει καὶ φιλεῖ κ' ἐρᾷ
 φεῦ! τοῦ ρυαχίου,
 ἄνθος, ἄνθος ὀροσερὸν
 ἄνθος τοῦ μαΐου.

— «Μεῖνε, ρύαξ, μετ' ἐμοῦ.»

— «Ἄνθος τοῦ μαΐου,
 ἰδίον τοῦ ποταμοῦ
 νὰ μὴ μένη οὐδαμοῦ
 καὶ ποτὲ τρυβίου.
 Χαῖρε, ἄνθος ὀρφανόν,
 ἄνθος τοῦ μαΐου.»

Κ' ἐμαράνθη τὸ γλωρὸν
 ἄνθος τοῦ μαΐου,

καὶ τὸ ἄστατον νερὸν
 τὸ παρέσυρε περῶν
 πρὸς δυσμὰς ἡλίου,
 ἄνθος, ἄνθος δυστυχές,
 ἄνθος τοῦ μαΐου.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Μελ. Schubert: (Schaeffers Klagelied), A, αρ. 4

Ἐν ᾧ εἰς γλυκείας ἐσπέρας
 γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾷ,
 ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
 «Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾷ.»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
 καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
 ἀνίσως δι' ἄλλον ἀνάπτει
 τὸ βλέμμα ἐδῶ τὸ γλυκύ.

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
 καὶ σὺ, μουσικὴ ἀηδὼν.
 Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
 τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ᾠδῶν.

Εἰπέ πῶς συχνὰ διαστέλλει
 τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτόν στεναγμόν,
 καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
 ἐν ὄνομα, ἐν, τὸ ἐμόν.

Ἀκτίνων τὸ βλέμμα της γέμον,
 ὁσάκις φωτὸς μὲ πληροῖ,
 ὡς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
 χαρᾶς ἢ ψυχὴ πλημμυρεῖ.

Ὅσάκις πλὴν στρέφεται κρῖνον,
 ὁσάκις σθεστὸν σιωπᾷ,
 τὸν τάφον φωνάζω δακρύων,
 τὸν τάφον, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μέλοδ. Schubert: (Wo ein treues Herze), Α, ἀρ. 5

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ὡς κόρη καλὴ
 μαραίνειτ' ἡ φύσις καὶ μελαγχολεῖ.
 Ἐν μέσῳ δακρύων ὠχρὰ μειδιᾷ·
 τὸ κάλλος της σβύνει συννέφων σκιά.
 Τί ἔχει καὶ φθίνει; Πῶς παύει ν' ἀνθῇ;
 Ὁ ἥλιος φεύγει, κ' ἡ φύσις πενθεῖ.

Πενθεῖ κ' ἡ καρδιά ἐντός μου πικρῶς.
 Νεκρὰν τὴν ἀρῆνει ὁ κόσμος νεκρός.
 Τὰ ἄνθη της θάπτει χιὼν τὰ χλωρὰ,
 καὶ τ' ἄσματα παύουν, καὶ φεύγ' ἡ χαρὰ,
 διότ' εἰς τὸν μαῦρον αὐτῆς οὐρανὸν
 ἀπῆλθε τὸ ἄστρον τὸ πρὶν φωτεινόν.

Ὁ ἥλιος πάλιν ὀπίσ' ὡς-στραφῆ,
 ἡ φύσις μὲ τ' ἄνθη ὡς πρὶν θά στεφῆ.
 Ἐλθὲ πάλιν, φίλη, καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν,
 ν' ἀνθίσ' ἡ καρδία ὡς θέρους λειμῶν.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μουσ. Schubert : (Voici l'instant suprême), A, 49. 7

Ἴδου χειμῶνος ὥρα·
 τὸ πᾶν φυλλοόροεϊ.
 Μ' ἀφήνουν ὅλα τώρα,
 κ' ἐλπίδες καὶ ζωή.

Ἀπῆλθες, καὶ τὸ φῶς μου
 ἐσβέσθ' εἰς οὐρανόν,
 τὸ σκότος εἶν' ἐντός μου,
 ἐκτός μου τὸ κενόν.

Τοῦ βίου μου τὰ ἄνθη
 κατέπεσαν νεκρά,
 ὁ γέλως ἐμαράνθη
 εἰς χεῖλη τὰ πικρά.

Τὸ δάκρυ μου δὲν ῥέει
 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἀλλ' ἡ καρδία κλαίει
 εἰς πάντα τῆς παλμόν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐρήμου
 πλανᾶται ὄρφανή
 ἡ ἔρημος ψυχῆ μου,
 καὶ ἀφανῶς θρηνεῖ.

Εἰπέ μοι ἂν ἐπάνω
 ἐλθὼν θὰ σὲ ἰδῶ,
 ἀμέσως ν' ἀποθάνω,
 ἀρ' οὐ δὲν ζῶ ἐδῶ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μελ. δ. Schumann: (Sag an, o lieber Vogel mein!), A, 82. 18

Ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ πτερὰ
 πετᾶς, λευκὴ περιστερὰ,
 ὅτ' ἐφ' ἡμῶν
 βαρὺς χειμῶν
 τοὺς πάγους φέρῃ τοῦ βορρᾶ;

— «Ὅπου ἡ ἀνοιξὶς γελαῖ
 κ' αἱ αὔραι πνέουν ἀπαλά,
 ἐκεῖ πετῶ
 τὸ φῶς ζητῶ,
 ζητῶ τὰ ἀνθὴ τὰ καλὰ.»

— «Πτηνόν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
 πῶς μᾶς κατέλαβε χιῶν.
 Θερμὸν, θερμὸν
 ἐντὸς ἡμῶν
 θάλλει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

— «Θερμὴ καρδιά φιλική
 πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,
 μᾶς ἀπαντᾷ,
 γοργή πετᾷ,
 κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
 καθ' ἃς νὰ μένης ὤρισται μακράν,
 εἰς νόσον, νόσον τήκομαι πικράν,
 καὶ δὲν εὐρίσκω, φεῦ! τὸν ἱατρόν!
 Τὸ πῦρ ἐντός μου δὲν πραῦνει δρόσος,
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος σθείρ' ἡ νόσος.

Ἦγάπων πρόην τὴν χρυσὴν αὐγὴν,
 τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
 Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
 ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
 Ὁ ἥλιος ἢ δὴ ἢ ἀνατέλλει,
 τί πρὸς ἐμέ; Θρηγῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
 ἡ τοῦ βουνοῦ ἀγροτική ᾠδὴ,
 οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελωδοί,
 μ' ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἀρμονιῶν.
 Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἀρμονία
 ἐν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερὰ.
 Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
 τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
 ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾶ.
 Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
 ζητῶ θρηνῶν, ἀφ' ὅτου εἶμαι μόνος.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μιλῶδ. Gounod : (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

Παρῆλθεν ἡ φαιδρὰ νεότης·
 τριγύρω μου σιγὴ.

Καὶ σὺ, καρδιά μου ὑπνώττεις,
 ὡς νὰ σὲ φάγ' ἡ γῆ.

Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
 δὲν πρέπει ἄσμα, οὐδὲ γέλως
 εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.

Πᾶν βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ ἐστράφη,
 καὶ ἡ καρδιά μου ἐτάφη,
 καὶ κλείεται ψυχρά.

Πλὴν ἐκεῖ ποῦ κεῖται
καὶ ἀναισθητεῖ,
εἰς αὐτὴν κινεῖται
δὲν ἡξεύρω τί.

Πρὸς ἄλλους εὐγενῇ σὲ εἶδον
νὰ τοῖς προσμειδίᾳς,
κ' ἐπελαθόμην καὶ ρυτίδων
καὶ κόμης πολιᾶς.
Πρὸς σὲ φοβούμενος προέβην·
Σὺ μ' ἀνταπέδωκας πλὴν χλεύην
καὶ βλέμμα αὐστηρόν.
Ἀπῆλθες, καὶ μ' ἀφῆκες μόνον,
κ' ἔκτοτ' ἡσθάνθην ξένον πόνον
ἐντός μου καυστηρόν.
Λέγε μ' ἐλευθέρως,
καὶ σ' εὐγνωμονῶ,
μήπως καὶ εἶν' ἔρωσ
τοῦτ' ὅπου πονῶ;

ΣΕ, ΣΕ

Μαγδ. Du du liegst mir im Herzen, B, 4p. 28

Σὲ, σὲ ὅπου πηγαίνω,
σὲ, σὲ ὅπου σταθῶ
σὲ, σὲ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου
 φῶς, φῶς· πλήν πυρπολεῖς·
 ἦ, ἦ ἄνθος μαΐου,
 ἦ πτερωτὴ χρυσαλλίς.

Σὺ, σὺ αὖρα γλυκεῖα,
 σὺ, σὺ χάρις χρυσῇ·
 πλήν, πλήν μ' αὖραν ἑμοία,
 αἶφνης ἐτράπης καὶ σύ.

Ποῦ, ποῦ ἄστατε κόρη,
 ποῦ, ποῦ τώρα πετᾶς;
 Κᾶν, κᾶν πτέρυγας φόρει,
 ὥστε νὰ μὴ ἀπατᾶς.

Μὴ, μὴ ἔρκοι σου τόσοι,
 μὴ, μὴ τόσοι σκοποὶ
 μὴ, μὴ θενὰ χαθῶσι
 ὡς τῆς στιγμῆς ἀστραπή;

Πρὶν, πρὶν ἤμην εὐδαίμων,
 ζῶν, ζῶν ὅλος εἰς σέ.
 Πλὴν, πλὴν τῶρ' ἄδω τρέμων.
 «Ποῦ εἶν' αἱ ὦρ' αἱ χρυσαῖ;»

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μιλῶδ. Αουκίας, τοῦ Δονζιττε, Β, σφ. 14

1

Τοὺς στεναγμοὺς τοῦ στήθους μου
 θενὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα,
 καὶ τὰ πικρά μου δάκρυα
 τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα.

Μακράν σου θὰ μαραίνωμαι
 ὥς θύμος τῶν βουνῶν·
 θολὴν θὰ βλέπω τὴν ζωὴν,
 τὸν κόσμον σκοτεινόν.

2

Πηγαίνω ἔπου μὲ πλανοῦν
 αἱ μοῖρ' αἱ ἐχθρικάί μου,
 ἔπου τὸ φύλλον, παίγιον
 χειμερινοῦ ἀνέμου.

Πηγαίνω, τί μοι μέλει ποῦ;
 Ἄν δὲν θὰ σὲ ἰδῶ,
 ἡ γῆ σκιά εἶν' ἄμορφος
 ὁ κόσμος εἶν' ἐδῶ.

3

Ὅταν χρυσαῖ σὲ περεχοῦν
 ἀκτῖνες τῆς σελήνης,

καὶ μ' ἐνθυμήσεις παλαιὰς
τὴν κεφαλὴν σου κλίνης,

Ἄν δάκρ' εἰς τῶν βλεφάρων σου
τὴν ἄκραν αἰσθανθῇς,
ὦ! δός μοι, δός ὑπόσχεσιν
πῶς θὰ μ' ἐνθυμηθῇς.

4

Ἄν ὅτι κλαίει σοὶ φανῇ
εἰς αὔραν ἢ μυρσίνη,
εἶν' ἡ ψυχὴ μου, ἥξευρε,
τὴν ὥραν ποῦ μ' ἀφήνει.

Πρὶν φεύγουσα τὰ βάσανα
πρὸς οὐρανὸν στραφῇ,
εἰς νέκταρ τῶν βλεμμάτων σου
θὰ ἔλθῃ νὰ τραφῇ.

Ο ΞΕΝΟΣ

Μιλυβ. Fesca: (Weit in der Ferne), B, 28. 11

Εἰς ξένας ὄχθας ἐρριμμένος,
 ἀγρίας τύχης ναυαγός,
 ὅπου γυρίσῃ, παντοῦ ξένος.
 Τίς θὰ τῷ γίνῃ ἐδηγός;

Περνοῦν νεφέλαι διωγμέναι,
 ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
 καὶ λέγουν· εἰς τὴν γῆν σου, ξένε,
 μᾶς φέρουν τὰ ὑγρά πτερά.

Εἰς ξηρὸν κλάδον στηριγμένος,
 τοῦ δάσους βλέπει τὴν σκιάν.
 Τὸ δάσος λέγει· εἶσαι ξένος,
 ἐδῶ δὲν ἔχεις φωλεάν.

Ἡ μήτηρ τέκνον τεθλιμμένον
 θάλπει μ' ἐν φίλημα γλυκὺ,
 πλὴν δὲν ἀνοίγετ' εἰς τὸν ξένον,
 θερμὴ ἀγκάλη μητρική.

Τοὺς νεανίας ὠπλισμένους
 ἡ σάλπιγξ κράζει τῆς τιμῆς.
 Εἰς τόπους ἄλλους, τόπους ξένους
 δάφνας ἐδρέψαμεν καὶ ἡμεῖς.

Γελῶν τὸ σμῆνος τῶν παρθένων
 εἰς τ' ἄνθη παίζει καὶ πετᾶ.
 Κᾶνὲν μειδιάμα τὸν ξένον,
 βλέμμα κᾶνὲν δὲν χαιρετᾶ.

Μορφαί, πενθίμως ἐσταλμέναι,
 νεκρὸν ἐκφέρουν κατηφεῖς.
 Ἄν ἀποθάνῃς ἐδῶ, ξένε,
 δὲν ἔχεις τόπον νὰ ταφῇς.

Παρήγορος τοῦ τεθαμμένου
 ἄγρυπνος θρῆνος ἀντηχεῖ.
 Ἢ πλάξ ἡ ἄχαρις τοῦ ξένου
 οὐδὲ μ' ἐν δάκρυ θὰ βραχῇ.

ΛΗΘΗ

Μελ. φθ. Schumann: (Mutter, Mutter), A, 42. 20

Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί;
 Ὅλα φροῦδα καὶ σκιά.
 Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχρίᾳ
 καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

Τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς
 ἐθεώρουν εὐτυχῆς,
 κ' ἠχροᾶσο τοὺς ταχεῖς
 τῆς καρδίας μου παλμούς.

Φεῦ! Αἰ ὦραι αἰ χρυσαῖ
    πῶς παρῆλθον πτερωταί!
    Δὲν μ' ἀπήντησες ποτέ;
Εἶμαι ξένος διὰ σέ;

Μ' ἔβλεπες νὰ σιωπῶ,
    κ' ἤξευρες πῶς ἔχω τί,
    καὶ ἐνόεις διατί
δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

Ὅταν σὺ ὠμίλεις δὲ,
    ἔβλεπες μεθ' ἡδονῆς
    πῶς ἐσκίρτων ἐμμανεῖς
τῆς ψυχῆς μου αἰ χορδαί.

Ἀποτρόπαιον παρὸν
    μετὰ τοὺς γλυκεῖς καιροὺς!
    Ποίους πνίγεις θησαυροὺς
εἰς τῆς Ἀθήνης τὸ νερόν!

ΜΟΝΟΣ

Μεταφρ. Campana (Amo), Β, ἀρ. 10

Μόνος, πλήν δὲν εἶμαι μόνος.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς
σύντροφός μου εἶν' ὁ πόνος
ἀγρυπνος καὶ συνεχής.

Ὅταν ἐστεμμένος ῥόδα
μάϊος μὲ χαιρετᾷ,
βλέπω τὸν λεπτὸν σου πόδα
εἰς τὰ ῥόδα νὰ πετᾷ.

Εἰς τοῦ ῥύακος τὸ ρεῦμα
ἐταν χύνεται ψυχρὸν,
λάμπει τὸ γλυκύ σου νεῦμα
καὶ τὸ μέτωπον τ' ὠχρόν.

Εἰς τὴν αὐραν ἥτις πνέει
ὥς στενάζουσα ψυχὴ,
εἰς τὸν φλοῖσθον ὅστις κλαίει
ἡ φωνὴ σου ἀντηχεῖ.

Ὅταν ἐνδακρυ τὸ βλέμμα
στρέφω πρὸς τὸν οὐρανὸν,
ἐκεῖ φαίνεται, καὶ στέμμα
φέρεις ἀστρῶν φαεινῶν.

Ὅταν δέ, φυγὰς τοῦ κόσμου,
καταβῶ εἰς ἑμαυτὸν,
μένω ἄψυχος, ἐντὸς μου
σέ, σέ μόνην ἀπαντῶν.

Οὕτω τὴν ζωὴν ὡς τέλος
θενὰ φέρ' ὀδυνηράν,
ὡς ἡ ἔλαφος τὸ βέλος
περιφέρ' εἰς τὴν πλευράν.

ΘΡΗΝΟΣ

Μελ. φθ. Schubert: (Aufenthalt), A, σφ. 3

Ἀναχωρῶ, πλανῶ μακρὰν
τὴν ὑπαρξίν μου τὴν πικράν·
κ' ἔπου σταθῶ, κ' ἔπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

Περνῶ πελάγη καὶ ξηράς,
εἰς πόλεις τρέχω ἡχηράς,
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν,
σέ κράζω, σέ ζητῶ θρηνῶν.

Εἰς ρίζας δένδρων σκιερῶν,
καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν νερῶν,
ἔπου σέ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ὄνομά σου καὶ θρηνῶ.

Ἀπὸ τὸν θόλον τὸν στικτὸν,
 ἀπὸ τὸ σκότος τῶν νυκτῶν
 καὶ τὸν χρυσοῦν αὐγερινόν,
 μὲ πόθον σὲ ζητῶ θρηνῶν.

Κ' ὅταν γλυκεῖ' ἀνατολῇ
 εἰς ζωὴν νέαν προσκαλῇ,
 μ' ἐλπίδα πέριξ μου πλανῶ
 τὰ βλέμματά μου, καὶ θρηνῶ.

Φεῦ! οὔτ' ἐδῶ καὶ οὔτ' ἐκεῖ,
 εἰς τὴν ψυχὴν μου κατοικεῖ
 καὶ κατοικεῖ τὸν οὐρανόν,
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ θρηνῶν.

Περίμεινε· μετὰ μικρὸν
 παύω τὸν δρόμον τὸν μακρὸν,
 καὶ πρὸς τὸν ἔσχατον κινῶ,
 ἔπου θὰ παύσω νὰ θρηνῶ.

ΑΣΜΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

(Ἐκ τῆς «Ἐκδρομῆς εἰς Πόρον»)

Νέον ἄνθος ἔθαλλον.
 Ἄγγελος μ' ἐφίλησε
 φίλημα πικρόν.
 Μ' ἔδρευε καὶ μ' ἔρριψε,
 κ' εἰς κρημνούς μ' ἐκύλισε
 χεῖμαρρός, νεκρόν.

Κύννος χιονόπτερος,
 ν' ἀναβῶ ἠθέλησα
 εἰς τὸν οὐρανόν,
 πλὴν χρυσῇ μ' ἐκέντησε
 κεκρυμμένη μέλισσα,
 κ' ἔπεσα θανών.

Φωτοβόλοι μ' ἔφεγγον
 ἔρωσ καὶ διάνοια,
 ἱερὰ дуάς.
 Φεῦ! Ἀγρία ἔσβεσε
 τ' ἄστρα τὰ οὐράνια
 λαίλαψ ποντίας.

Χάρτης ὁ θεόγραφτος
 τῆς εὐρείας πλάσεως
 μ' ἦτον ἀνοικτός.

Πλήν μοι τὸν ἀφῆρεσεν
ἀπὸ τῆς ὁράσεως
κάλυμμα νυκτός.

Περιφέρω ἔκτοτε,
τὴν ψυχὴν ἀόμματος,
βλέμμα σκοτεινὸν
εἰς κενὴν τὴν ἔκτασιν
τ' οὐρανίου δώματος,
εἰς τὸ πᾶν κενόν.

Φύσις, ὡς ἐθήλασα,
νέος ὦν, τὸ γάλα σου,
πάλιν σὲ ποθῶ.
Νὰ μ' ἀνοιξῆς ἔρχομαι,
μητέρα, τὰς ἀγκάλας σου,
καὶ νὰ κοιμηθῶ.

— — — — —

ΣΑΠΦΙΚΑ

1

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ἦτον, ἔτ' ἐπλάσθη, λευκὸν τὸ ρόδον.
 Πλὴν τὸ ἄσμ' ἀκοῦσαν τῆς ἀηδόνος,
 τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα περιεβλήθη,
 ἐρυθρίασαν.

Ὅταν δ' εἰς τοὺς κλάδους τὴν φωλεάν του
 ἔπλεξεν ὁ ὄρνις τῆς μελωδίας,
 τότε ὑπ' εὐόσμων περιεχύθη
 μύρων τὸ ρόδον.

Πλὴν χειμῶν ὥς ἦλθε, μακρὰν ὁ ψάλτης,
 φῶς ζητῶν καὶ θέρμην, μακρὰν ἀπέπτῃ,
 καὶ τὸ ρόδον ἔμεινε κ' ἐμαράνθη,
 φυλλορρόησαν.

2

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὦρα φθινοπώρου ἦτον πενθίμη,
 κ' ἡ πικρὰ καρδία ἐβαρυθύμει,
 ἔταν οὐρανόθεν, παραμυθοῦσα,
 ἦλθεν ἡ Μοῦσα.

«Πίπτουσι, τῇ εἶπα, ξηρὰ τὰ φύλλα.
 Ποῦ τὰ χρώματά των τὰ πρὶν ποικίλα;
 Ὅπου βλέμμα στρέφω, φθορὰ καὶ φθίσις
 πᾶσα ἡ φύσις.»

— «Ναὶ, τῆς Μούσης εἶπαν τὰ θεῖα χεῖλη,
 φθείρονται μὲν τ' ἀνθὴ καὶ φθίν' ἡ ὕλη·
 ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὕλης, ἐπάνω, θάλλει
 βλάστησις ἄλλη.

» Ὅν ἂν ἀγιάσῃ ἐμοῦ τὸ μέλος,
 τοῦτον δὲν εὕρισκει θανάτου τέλος,
 καὶ τρυφᾷ εἰς δόξαν κ' εἰς αἰωνίαν
 ἀθανασίαν.»

3

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ὅφθαλμὲ τοῦ κόσμου οὐρανοπόρε,
 εἰς τὰ πορφυρᾶ σου ὀχεῖσαι νέφη·
 σὲ περιορχοῦνται αἱ νέαι ὥραι·
 λάμψις σὲ στέφει.

Εἰς ἀκτινοφόρα προβαίνεις κάλλη·
 σύμπασα ἡ φύσις ὀργᾶ σκιρτῶσα.
 Παῖσά σε καρδία εὐγνώμων ψάλλει,
 παῖσά σε γλῶσσα.

Ἀναζῆ ἡ πλάσις, τὸ πᾶν κινεῖται
 ὅπου τὰ χρυσᾶ σου ταννύεις τόξα.
 Ὅπου ἀνατέλλης, χαρὰ ἡγεῖται,
 ἔπεται δόξα.

Ἐρημον διάττεις τὸν γλαυκὸν θόλον,
 καὶ μετ' εὐλαθείας ἐμπρός σου σβύνει
 πᾶς φωστήρ, πᾶν ἄστρον ἀκτινοβόλον·
 σβύν' ἡ σελήνη.

Χώρ' εἰς τὰς ἐκτάσεις τῶν οὐρανίων.
 Πρὸς τὴν εὐκλειάν σου οὐδεὶς μοι φθόνος,
 ἂν νὰ διατρέχω ὡς σὺ τὸν βίον
 ὠφειλον μόνος.

4

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ

Νυκτοβάμων φίλη, ὦχρά σελήνη,
 ἦν δορυφοροῦσι χρυσοῖ πλανῆται,
 ἔταν σ' ἀτενίζει, εἰπέ μ', ἐκείνη
 δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

Μοὶ ἐφάνη, ὅτε τὴν εἶδα πρῶτον,
 τρυφερά ὡς ἄνθος ὑγρὸν ἐκ δρόσου.
 Μάρτυς τῶν τρυφῶν μας καὶ τῶν ἐρώτων
 εἶναι τὸ φῶς σου.

• Ἦτον δὲ τὸ φῶς σου καθὼς ἡμέρα·
 καὶ διὰ δικτύου πανευφροσύνου
 μᾶς περιεκύκλου ἡ ἀτμοσφαῖρα
 καὶ μᾶς συνήνου.

• Ὁ λαμπρός σου δίσκος ἐγέλα πλήρης
 πρὸς ἡμῶν τὰς τέρψεις καὶ τὰς θωπείας.
 Πλὴν καὶ μετ' ὀλίγης τὰς παρετήρεις
 ζηλοτυπίας.

• Ἐκτοτε παντοίας ὑπέστης φάσεις.
 Φαίνεσαι ὡς ἄλλη τῆς πρὶν σελήνη.
 Δὲν παρῆλθ' ἐσπέρα χωρὶς ν' ἀλλάσσης.
 Οὕτω κ' ἐκείνη.

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,
 κ' ἡ ὁδὸς σου ἄστροις διακοσμεῖται.
 Ἡ ὁδὸς ἐκείνης εἶν' ἤδη ἄλλη.
 Δὲν μ' ἐνθυμεῖται.

5

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ

Πλέκουσα ὠδὰς ἀκοιμήτου ὁρήνου,
 ἤγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,
 κ' εἶχες εἰς τὰ βάθη τῆς σῆς καρδίας
 φλόγας καμίνου.

Σ' ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.
 Ὅταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,
 οἱ ψαλμοὶ σ' ἐφθόνουν τῶν ἀηδόνων.
 Οἶμοι πλὴν, μάτην!

Μόνη σ' ἦτον μόνη ἐλπίς τὸ μνηῆμα,
 ὅπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλόξ καὶ πόνοι·
 καὶ καταφυγὴ σοι παρέστη μόνη
 βράζον τὸ κῦμα.

Καὶ εἰς τὴν ὑγρὰν του ριφθεῖς ἀγκάλην,
 ὥς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,
 κ' ἤλπισας νὰ εὕρης σιγὴν τῆς λήθης.
 Μάτην δὲ πάλιν!

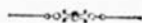

Πᾶν προσρέον κύμα, πᾶν ἀπορρέον
κλαῖον διηγεῖται τὰς συμφορὰς σου,
κ' ἐλεγεία ψάλλει, καὶ τ' ὄνομά σου
λέγει τ' ὠραῖον.

Θάλλεις εἰς ἐρώντων θνητῶν τὴν μνήμην,
εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ δι' αἰώνων.
Ἄν δὲ καὶ ἀπέθανες εἰς τὸν πόνον,
ζῆς εἰς τὴν φήμην.

ΡΟΔΟΝ ΜΑΡΑΝΘΕΝ

Μαίηδ. Schubert: (Trockene Blume), A, 42. 9

Ὡς πρὶν, ὦ ῥόδον, δὲν μειδιᾷς.
 Ποῦ σου τὸ κάλλος καὶ ἡ ὄσμή;
 Πῶς χρῶμα πλέον δὲν σὲ κοσμεῖ
 καθὼς ἐκείνης τὰς παρειάς;
 Μ' ἐδόθης θάλλον. Διὰ μιᾶς
 πῶς ἐμαράνθης καὶ ὠχρίᾳς;

Ὅταν μ' ἐδόθης, ἀκτὶς ζωῆς
 βλέμμα σ' ἐθέρμανεν ἱλαρόν·
 ἀλλ' ἀπεστράφη μὲ τὸν καιρὸν,
 καὶ νεκρὸν ἤδη φυλλορροεῖς.
 Θὰ σὲ ποτίζω, ἄνθος ξηρὸν
 διὰ δακρύων πικρᾶς ῥοῆς.

Ἄν εἰς τὸν τάφον μου, ῥόδον, τεθῇς,
 ἴσως μ' ἐν δάκρυ τῆς ὑγρανθῆς·
 καὶ τότε πάλιν, χαρᾶς καὶ τρυφῆς!
 Λαμπρὸν καὶ θάλλον ὡς πρὶν θὰ βαφθῇς.

Ο ΕΡΩΣ

Δικατετράστιχον (Sonnet)

Ἴδὲ, ὦ φίλη μου, τὸ πᾶν διακοσμῶν ὁ πλάσας,
 τὴν γῆν μας κατεσκεύασεν ἀπὸ δακρύων ζύμην.
 Εἰς δάκρυα τὴν ἡδονήν, εἰς δάκρυα τὴν φήμην,
 εἰς δάκρυα συνέμιξε τὰς ἀπολαύσεις πάσας.

Περνᾷ μ' ἀγῶνας ὁ θνητὸς ἠπείρους καὶ θαλάσσας·
 περνᾷ, καὶ δὲν κατέλιπεν οὐδ' ἔχνος οὐδὲ μνήμην.
 Δακρύων πρὸς τὴν ἀναυδὸν προστρέχει ἐπιστήμην,
 καί, πρὶν σπουδάσῃ τὴν ζωὴν, ἀπέθανε γηράσας.

Οἱ πόθοι τοῦ ἀμφίβολοι εἰς μαῦρον πλέουν χάος.
 Ἐλπίζει, κ' αἱ ἐλπίδες τοῦ μαραίνονται ἀκαίρως.
 Σκιάς διώκει πτερωτάς, πλὴν φεύγουν ἀεννάως.

Ἐνὸς δὲ μόνου πρὸς αὐτὸν εἰρηνικοῦ ἀστέρος
 ἔρπει ἀκτὶς ἐλλάμπουσα διὰ τοῦ σκότους πρῶως,
 ἐν μόνον τὸν παραμυθεῖ μειδίαμα, ὁ Ἔρως.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Όμοιον. Κατὰ Σχίσμα)

«Θνητοὶ προσέλθετε!» Ὁ Ζεὺς ἐκάλει, διανέμων
 ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του τὰς ἀνθρωπίνας μοίρας·
 καὶ ἄπληστοι συνέρρουν ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας,
 καὶ ἀπηλλάττοντο, καθεὶς δῶρων μεστός, κ' εὐδαίμων.

Τῷ μὲν ἐδόθη σύνεσις, καρπὸς ὠρίμου πείρας,
 τῷ ἄλλῳ βίου ἀνεσις καὶ ἔλκος πολυθρέμμων·
 ἄλλῳ ἀνδρεία ἔλαχε καὶ δάφνη τῶν πολέμων,
 καὶ ἄλλῳ κράτος, καὶ τιμαὶ καὶ δόξα τῆς πορφύρας.

Εἷς μόνος ἔμενε μακρὰν, βαρυαλγῶν καὶ ψάλλων,
 καὶ λησμονοῦντα ἑαυτὸν ὁ Ζεὺς τὸν ἐλησμόνει.
 Ἐστράφη τέλος, κ' ἐνδακρυν τὸν εἶδε, καὶ ἀσγᾶλλον,

«Τὸν κόσμον, εἶπεν, ἔδωκα· ἡ φαντασία μόνη
 μοὶ μένει. Ἐγὼ τὴν λαβὼν, καὶ πλάσον κόσμον ἄλλον.
 Κλαῖε κ' ἐκεῖ καθὼς ἐδῶ, πλὴν κλαίων εὐδαίμονει.»

Ο ΑΔΑΜ

(Ὁμοιον)

Καὶ τί σοὶ ἔλειπεν, Ἀδάμ, ἐντὸς τοῦ παραδείσου ;
 Ἀνθῶν δὲν εἶχες τάπητα καὶ στέγην νεφελῶν χρυσῶν ;
 Εἰς δρόσον μὴ δὲν σ' ἔλουνεν ὁ γλυκὺς ζέφυρος φυτῶν,
 καὶ ἡ ἀηδὼν δὲν σ' ἔψαλλεν· « Ἐγὼ φρουρῶ κοιμήσου ; »

Δὲν σ' ἤκουε προστάζοντα ἔρπων ὁ λέων τῶν δασῶν,
 ὁ αἰτὸς τῶν οὐρανῶν, ὁ δράκων τῆς ἀβύσσου ;
 Καὶ ἐξαίφνης, στηριζόμενον εἰς σέ, οἱ ὀφθαλμοί σου
 βλέμμα δὲν εἶδαν, ἀβυσσονοφωτὸς, καὶ ἦν τὸ βλέμμα σόν ;

Δὲν σ' ἔφθανε τοῦ βλέμματος τοῦ πανεράστου ἡ τρυφή,
 δὲν σ' ἤρκει νὰ σέ προσκυνοῦν μονάρχην των τὰ ὄντα·
 τὴν ἀπληστόν σου ὀρεξίν ἄλλη ἐκέντησε τροφή.

Εἶδες πῶς μῆλον πάγκαλον μηλέα ἔφερε χρυσῇ,
 καὶ ἐπ' αὐτὸ ἐκίνησας τὸν λαίμαργον ὀδόντα.
 Ἀλλ' ἔξω τώρα τῶν πυλῶν δούρεσαι, καὶ πταίεις σύ.

Η ΕΥΑ

(Ὅμοιον)

Πῶς ἔσπευσε παλίμβουλος ἀπόρασις τοῦ πλάστου
 τὸν γήϊνον παράδεισον εἰς κόλασιν νὰ τρέψη;
 Τὸν ἄνδρα ἔπλασε. Καλά. Τί ἤθελε νὰ κλέψῃ
 τὴν σάρκ' ἀπὸ τὴν σάρκα του, ὅσοῦν ἐκ τῆς πλευρᾶς του;

Ἄδὰμ, ἐπὶ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ τρισεράστου
 ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου σου μὴ εἶχες ἀναβλέψει!
 Σ' ἠγάπησεν ὁλόκληρον ἡμέραν. Ποῦ νὰ στρέψῃ
 τοὺς ἐρωτύλους ὀφθαλμοὺς ἄλλου, τοὺς γόητάς του;

Ἄλλ' ὄφρις τὴν ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἄνθη.
 Ἦτο τὸ δέριμα του στιλπνόν, τὸ χρῶμά του ποικίλον·
 καὶ ἦλθε, κ' εἰς τὸ βλέμμα της τὸ φλέγον ἐθερμάνθη.

Ἦτο καιρὸς τὸν χθεσινὸν νὰ λησμονήσῃ φίλον,
 κ' ἐντὸς τῆς κλίσιν γυναικὸς φιλάρεσκον ἠσθάνθη,
 καὶ μειδιῶσα ἐκλινε, καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μελωδ. Florino: (Il mio primo amore), B, 4φ. 22

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, τὴν ἤκουσα, σημαίνει.

Πηγαίνεις, καὶ πηγαίνει
μαζῇ σου κ' ἡ ψυχὴ μου.

Τ' ἄσπρα πτερά του τ' ἀνοίξεν ὁ δράκος τῆς θαλάσσης.

Ποῦ πᾶς; Θὰ μᾶς ξεχάσης,
γλυκόστομο πουλί μου;

Μὴ σπρώχνης, ναύτη ἄπονε, τὸ μαῦρό μας περιγιάλι.

Τ' ἀγγελικά της κάλλη
νὰ ξαναδιῶ, ἄχ! στάσου.

Ἰδοῦ, βογγᾷ ἡ ἄγκυρα, κι' ἀκούω τὸ γι α λ έ σ σ α,

κ' εἰς τὴν καρδιάν μου μέσα
ἀκούω τ' ὄνομά σου.

Πηγαίνεις, καὶ ὀπίσω σου σὰν ἴσκιον σου μ' ἀφίνεις,

σὰν ἴσκιον μὴ μὲ σβύνης
ἔς τὴν τρυφερά ψυχὴ σου.

Θυμήσου τί οὐράνιαις στιγμαῖς μαζῇ σου ζοῦσα·

ἄχ! πῶς σὲ ἀγαποῦσα,
πῶς σ' ἀγαπῶ θυμήσου.

Ὅταν τὸ βράδυ ζέφυρος σὲ τρυφεροχαδεύη,

τὰ ἄχ! μου συνοδεύει,
τοὺς στεναγμούς μου σέρνει.

Ὄταν ψυχάλα ἔρχεται νὰ σὲ γλυκοδροσίση,
τῶν πόνων μου τὴν βρύσι,
τὰ δάκρυά μου φέρνει.

—
Ὄταν μαζῇ ἐβγαίνομεν 'ς τὸ λυκαυγὲς θυμήσου,
καὶ ἔκλαια μαζῇ σου,
καὶ ἔκλαιες μαζῇ μου.

Μονάχον ἀφ' οὗ μ' ἄφησες, θρηνολογῶ μονάχος,
καὶ μοναχὸς ὁ βράχος
μ' ἀκούει τῆς ἐρήμου.

—
Γιατί δὲν εἶμαι ἄνεμος νὰ πνέω 'ς τὰ πανιά σου,
νὰ παίζω 'ς τὰ μαλλιά σου
μαζῇ σου ν' ἀρμενίζω;

Γιατί δὲν εἶμαι θάλασσα τριγύρω σου νὰ πλέω,
'ς τὸ πλάγι σου νὰ κλαίω,
νὰ νυκτομουρμουρίζω;

—
Ἰχνη λευκὰ τῆς σκάφης σου ἡ θάλασσα μὲ δείχνει.
Ἀφῆκα τάχα ἶχνη
κ' ἐγὼ εἰς τὴν ψυχὴν σου;

Τὰ ἶχνη καθὼς ἔσθυσαν 'ς τὰ κύματα ἐκείνης,
κ' ἐμένα μὴ μὲ σβύνης
εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.

ΠΙΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μέλος: Schoene Minka, B, 42-27

Μαίε μου χρυσομάλλη,
 ἤλθες, καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
 τὰ νεανικά σου κάλλη
 'ς τὰ χλωρὰ κλαδιά.
 Μὲ χαρὰν σὲ ἀντικρύζει
 ὅλ' ἡ φύσις ποῦ ἀνθίζει·
 πλὴν 'ς τὸ στήθος μου γογγύζει
 ἡ πικρὴ καρδιά.

Δύω δύω τὰ πουλάκια
 'ς τῆς μυρσίνης τὰ κλαδάκια
 τῆς ἀγάπης τραγουδάκια
 τραγουδοῦν γλυκά.
 Πουλί ἔρημο καὶ ξένο,
 τί γυρεύω; ποῦ πηγαίνω;
 Εἰς λειβάδι χιονισμένο
 θάνατος βογγᾷ.

Ἄν ἡ νέα φύσις θάλλῃ,
 τὰ μαγευτικά της κάλλη
 ἄς τ' ἀπολαμβάνουν ἄλλοι.
 Ἄδιαφορῶ.
 Ταχυδρόμος διαβάτης,
 σαθροῦ ξύλου ἐπιβάτης,

καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καλὰ της
δὲν θενὰ χαρῶ.

Διὲ αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῦμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἓνα βῆμα
᾿ς τὸ ἀπέραντόν των μνῆμα,
τὸν ὠκεανόν.

Σὰν αὐτὰ κ' ἐγὼ πηγαίνω·
δὲν ἐλπίζω, δὲν προσμένω,
παρὰ τάφον ἀνοιγμένο
κ' εἰς τοὺς δυὼ κοινόν.

Ὡς σκιά της, ὡς φωνή της
ἃς διέμενα μαζῇ της.

Ἦ ἃς ἤμουν ὁ πλανήτης,
καὶ εἰς τὰ κενά,

ἃς ἐστρέφετο μαζῇ μου!

Ἄλλ' ἡ ἔρημος ζωὴ μου

ὡς ὁ ρύαξ τῆς ἐρήμου

κλαίει καὶ περνᾷ.

Ὡς τὸ ἄνθος μαραμμένη

ἡ νεότης μου χλωμαίνει·

ἡ χαρὰ μὲ εἶναι ξένη,

κ' ἡ ἐλπίς αὐτή.

Πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα,

καὶ τοῦ τάφου μου τὴν θύρα

μὲ τὴν μελανὴν της χεῖρα

ἀνοικτὴν κρατεῖ.

Κ' ἐγὼ, φίλοι, εἶχα ζήσει·
 τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύσῃ.
 ὦ! ἀφῆτέ το νὰ σβύσῃ
 εἰς τὸν οὐρανό.
 Μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω.
 Εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω
 ἕως πότε θενὰ μνήσκω
 Διὰ νὰ θρηνῶ;

ΑΤΟΛΜΙΑ

Μέλοδ. Carolina, B. 42. 23

Ὡς τὴν κιθάρα τραγουδοῦσες
 σὰν ἀνοιξέως ἀηδόνι,
 Ὡς τὰ λουλούδια τριγυρνοῦσες
 σὰν λουλοῦδι τρυφερή.
 Ἐλαμπ' ἡ γλυκειὰ μορφὴ σου
 καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
 καὶ ἡ κόμη ἡ λυτὴ σου,
 καὶ ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
 εἰς τ' ὠραῖον πρόσωπόν σου,
 τὰ μαλλιά σου κυματοῦσαν
 ὡσὰν ῥύακες χρυσοῖ.

Ἦτον χάρις κ' ἁρμονία
κάθε βῆμα τῶν ποδῶν σου,
καὶ ἡ φύσις ἐμειδία
ἔταν ἐμειδίας σύ.

Θέλησα νὰ πλησιάσω,
τὰ λουλούδια νὰ φιλήσω,
ἔς τὴν σκιάν σου νὰ πλαγιάσω,
νὰ ξεχάσω τὴν ζωὴν·
Θέλησα ἔς τ' ἀγγελικά σου
δύω χεῖλη, νὰ κολλήσω,
νὰ ροφήσω τὴν γλυκειά σου
μαγικὴν ἀναπνοήν.

Σὰν μαγνήτης μὲ τραβοῦσε
τὸ οὐράνιόν σου βλέμμα,
γρηγορώτερα μετροῦσε
τὴν ζωὴν μου ὁ σφυγμός.
Μὲ τὸ σοβαρόν σου ἦθος
σύ μ' ἐπάγωσες τὸ αἷμα·
μόλις τόλμησ' ἀπ' τὸ στῆθος
νὰ βγῇ ἓνας στεναγμός.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Μουσ. Reine de Chypre: (Tout n'est dans ce bas monde), B, 42. 31

Ὅσαις φοραῖς νὰ νεύῃς
 σὲ διῶ,
 τὰ μάτιά μου μαγεύεις,
 τὰ δυῶ.

Ὅταν κινῇς τὸ σῶμα,
 ῥωτῶ
 ἂν εἰς τὴν γῆν ἀκόμα
 πατῶ.

Γελᾷς, καὶ μέλι χύνεις
 γλυκὸ,
 πλὴν καὶ φαρμάκι δίνεις
 κακόν.

Κεντρώνεις μ' ἐν ἀγκάθι
 μικρὸν,
 κ' ἐμβαίνει ὡς τὰ βάθι,
 πικρό.

Φωτιά εἶν' ἡ ματιά σου,
 ὦ! ὦ!

Φοβοῦμαι μὴ κοντά σου
 καῶ.

Ὅ τὸ στῆθος ἔχω φλόγα
 κ' ἐγώ.

Φαρμακευμένη ῥῶγα
 τρυγῶ.

Θαῤρουσα πῶς δροσίζει·
 κ' αὐτὴ
 τὰ σπλάγχνα μου φλογίζει
 καυτὴ.
 Ἄς καίη, ἂν μαζῇ σου
 συζῶ.
 Δὲν θέλω ἄλλως πείσῃ,
 νὰ ζῶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΔΙΑΜΟΝΗ

Τὴν εὐτυχίαν
 μ' ἐπιθυμίαν
 ζητῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
 Καλὴ μου κόρη,
 ἔς αὐτὰ τὰ ὄρη
 ὡς μ' εἶπαν κατοικεῖ.

Ξεύρεις ποῦ εἶναι;
 — «Κοντά μου μεῖνε,
 καὶ βλέπομεν μαζῇ.
 Ξεύρω πλησίον
 ἔς αὐλὰς πλουσίων
 σπανίως ὅτι ζῇ.

» Πέρα οἱ λοφίσκοι
 κ' οἱ παχεῖς ἴσκιοι
 τὴν βλέπουν τὴν αὐγή.
 Μὲ τὸ κοπάδι
 παίζει τὸ βράδυ
 'ς τὴ δροσερὴ πηγὴ.

» Μέσα 'ς τ' ἀμπέλι
 νὰ στρώνῃ θέλει,
 κ' ἐκεῖ μὲ προσκαλεῖ,
 καὶ 'ς τὸ τραπέζι
 γελᾷ καὶ παίζει
 καὶ μὲ συχνοφιλεῖ.

» Δός με τὸ χέρι,
 καὶ πᾶμε 'ταίρι,
 γυρεύοντες κ' οἱ δυὼ.
 Κ' ἂν κάπου μένῃ
 ἐδῶ κρυμμένη,
 ἢ πρώτη θὰ τὴ διῶ.»

Τὸ χέρι παίρνω,
 κοντὰ τὸ φέρνω·
 'ς τὰ χεῖλη τὸ κρατῶ,
 κ' εὐθὺς μ' ἐφάνη
 πῶς καταθάνει
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ.

— «Τὴν ἡῦρα· στάσου.
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
 ἐκρύφθ' ἢ πονηρή.
 Ἄλλοῦ δὲν τρέχω.
 Τώρα τὴν ἔχω.
 Ἄς φύγῃ ἂν ἴμπορῃ.

Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελὸς Schubert: (Die Forelle), A. ἄρ. 14

Ἵς τὴν ἀνθισμένην βάττο,
 ἔς τὴν πράσινη φραγῇ,
 λουλουῶδι μυρωδάτο
 ἐστόλιζε τὴν γῆ.

Πλησίασα, καὶ τόσο
 μ' ἐφάνη θαυμαστὸ,
 ποῦ θέλησα ν' ἀπλώσω
 καὶ νὰ τὸ μυριστώ.

Μὲ εἶπ'· «Ἔχω ἀγκάθι,
 μόν' ἵπερνα ἔς τ' ἀνοικτά.
 Κάποιος ἴμπορεῖ νὰ πάθῃ,
 καὶ θὰ πονῇ φρικτά.»

Τὸ ἔλεγε, κ' ἐγέλα,
 κ' ὥς εἶχε μὲ φανῇ,
 τὸ νεῦμα ἔλεγ' «Ἐλα»,
 καὶ «Φεῦγα» ἡ φωνή.

Τὸν δρόμον μου δὲν πῆρα,
 μόν' ἔρχομαι κοντὰ,
 καὶ διὰ κακὴ μου μοῖρα
 φαρμάκι μὲ κεντᾷ.

Ἄνθος κακό· 'ς τὰ βάλθη
 τρυπᾷς τὰ σωθικά.
 Ἡ πέταξε τ' ἀγκάθι,
 ἢ μὴ γελαῖς γλυκά.

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Μόψδ. δεμετ. : (Schöne Mädchen, muntre Knaben)

Εὐμορφά μου κοπελούδια,
 θέλετε χλωρά λουλούδια;
 πάρετε πουλῶ.
 Σιγαλά, μὴ γίνουν λάθη.
 Μὲ τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι
 ἔποιαν βρῶ, φιλῶ.

Διέτ' ἐδῶ τί ὠραιότης!
 Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλωότης,
 τ' ἄσπρο γιασουμί.

Τ' αγοράζετε; Για πόσο;
Χάριν λέτε νὰ τὸ δώσω;
Χάριν; Κ' ἄς νὰ μὴ!

—
Ἕνα ῥόδον! Τῶν ἐρώτων
εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.
Ἕχει δυὸ φιλιά.
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἀρπάζει,
μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μοιάζει
τριανταφυλλιά.

—
Τὸ γαρόφαλο ποῦ λέει
πῶς μιὰν κάποιαν καρδιὰν καίει
πάθος δυνατὸν,
ποιά τὸ θέλει; ποιά τὸ παίρνει;
Μιὰ πενήντα φιλιὰ φέρνει,
κ' ἄλλη ἑκατόν.

—
Ἐδὼ ἔχω ἄνθος βάττου.
Λέγουν πῶς ἡ ἐννοιά του
εἶν' ἡ ἡδονή.
Μὴ, προσέχετε, μὴ βία!
Ἕχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἀχρεῖα,
κ' ἔπειτα πονεῖ.

—
Βλέπετ', ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι
τὸν ἀέρα βαλσαμόνει
ἡ πορτοκαλλιά.

Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
καὶ ἡ νόμφη πῶς τὴν πλέχει
ἔς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλλαις.

Ἔχει ἀρκετόν.

Ἔχει γιὰ μικραῖς, μεγάλαις·
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις
εἶναι περιττόν.

Κληματίδα ποία θέλει;
Αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει.

Ὅλοι τὴν πωλοῦν.

Πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ κάμμιά σας;
Τὴν χαρίζω. — Χάρισμά σας,
λέγουν, καὶ γελοῦν.

ΤΡΥΓΟΣ

Μέλος Ἰταλ. (Viveva lietto), Α, 49. 26

Κόραις εὐμορφαῖς ἔς τ' ἀμπέλια
μὲ τραγοῦδια καὶ μὲ γέλοια
μιὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τρυγοῦν.

«Κόραις, λέγω, 'ς τὴ ζωὴ σας
 πάρτε με κ' ἐμὲ μαζῇ σας,
 νὰ σᾶς δείξω πῶς κ' ἐγὼ
 κάπως ξεύρω νὰ τρυγῶ.»

— «Ἐλα, σὰν σ' ἀρέσῃ, τρύγα·
 ἔμω,ς, λέγουν, λόγια λίγα.»
 — «Ἐγὼ; Ἔνοια σας· μιλιὰ!
 Θὰ μὲ διῆτε 'ς τὴ δουλειά.

»Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τ' εἶν' ἐκεῖνο;
 Κόραις, ἡῦρα ἕναν κρίνο!
 Ἦτον χέρι ἀπαλό;
 Μὲ συμπάθειο. Τὸ φιλῶ.

»Σ τὰ σταφύλια τρέχω. Νά τα,
 ἡῦρα κόκκινα, μωσχάτα.
 Δὲν τὰ τρώγω. Μιὰ στιγμή.
 Μόνον ὡς γιὰ δοκιμή.

»Πῶς; Γελάτε; Ἦταν χεῖλια,
 ὄχι κόκκινα σταφύλια;
 Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ
 ἔτσ' ἤξεύρω νὰ τρυγῶ.»

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ)

Μόψδ. Donizetti Mar. Faliero : (Or che in cielo), B, 42. 17

Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀναρίθμητοι λύχνοι
 ὅλοι ἀνάφτουν καὶ λάμπουν μὲ χάρι,
 καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
 καὶ τὸ ὠραῖό του πρόσωπο δείχνει.

Διὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη τὰ χίλια·
 ἔβγα διέτα. Καθὼς σ' ἀντικρύσουν,
 ἓνα ἓνα τ' ἀστέρια θὰ σβύσουν,
 θὰ κρυφθῇ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ζήλεια.

Τοῦ μαῖου ὁ ψάλτης, τὸ ἀηδόνι,
 εἰς τὸ δάσος γλυκὰ λαρυγγίζει,
 καὶ τὸ δάσος, ποῦ ἄγρια βοῖζει,
 μὲ τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι μαλόνει.

Ἄμα ἀνοιξῆς τὰ ῥόδινα χεῖλια,
 μιὰ τὸ στόμα σου λέξι ὥς προφέρῃ,
 θενὰ πέση τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι,
 θὰ σωπάσῃ τὸ ἀηδόνι ἀπὸ ζήλεια.

Τὰ τριφύλλια, τὰ ῥόδα καὶ οἱ κρίνοι
 ὥς εἰς κἀνίστρο ἀνθοῦν μυροδόλον,
 καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον
 ἀρμονίαν καὶ ἀρώματα χύνει.

Ὡς πατήσης ἐσὺ τὰ τριφύλλια
 μ' ἐλαφρὸν ἀλαβάστρινον πόδα,
 μαραμένῃ θὰ πέσουν τὰ ῥόδα,
 θὰ σφαλήσουν οἱ κρίνοι ἀπὸ ζήλεια.

ΔΙΚΤΥΑ

Μουσ. Gordigiani: (È lo mio amore), B, 42. 18

Κόρη εὐμορφη μὲ μαῦρα μάτια
 ψάρια ἔπιανε μὲ τὰ πλεμμάτια.
 Ἐκεῖ ἔτυχε ποῦ κολυμβῶ,
 'ς τὰ πλεμμάτια της τυφλὰ νὰ 'μβῶ.

Τέτοιο ἔπιασε μεγάλο ψάρι!
 Σκύπτει εὐθυμη γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.
 Πῶς μ' ἐπέτυχε χαμογελᾷ,
 καὶ τὰ δίκτυα της δένει καλά.

«Κόρη, ἄφησε νὰ φύγω. Λύσε.»
 — «Ὅχι. Ἀριστα, μὲ λέγει, εἶσαι.»
 Ἀγωνίζομαι καὶ σπαρταρῶ,
 ὥς ποῦ τὰ 'κοψα κ' ἀναχωρῶ.

Ἀφ' οὗ ἔσχισα πλὴν τὰ πλεμμάτια,
 εἰς τὰ μαῦρά της τὴν βλέπω μάτια·
 κ' ἐκεῖ πιάσθηκα, κ' ἂν προσπαθῶ,
 μ' εἶν' ἀδύνατο ν' ἀπολυθῶ.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μελ. Rossini: (Orgia), II, σφ. 39

Τρεχᾶτε,
 γελᾶτε,
 πηδᾶτε, παιδιά.
 Νὰ λειόνει
 τὸ γιόνι,
 κ' ἀνθοῦν τὰ κλαδιά.
 Τοργότερο τρέχει τῶν νέων τὸ αἷμα.
 Ἀνάπτει τὸ βλέμμα,
 χτυπᾷ ἡ καρδιά.
 Προβάλλει
 μὲ κάλλη
 γλυκὰ ἢ βραδιά,
 μυρίζει ὁ θυμός, ἀνθίζ' ἡ ῥοδιά.
 Καιρός!
 Πηδᾶτε,
 γελᾶτε,
 τρεχᾶτε παιδιά.
 —
 Σταθῆτε.
 Πιασθῆτε.
 Τὰ χέρια πλεκτά.
 Ἄς πάλλη
 ἀγκάλη
 ἔς ἀγκάλην σφικτά.
 Ὡς τὰ χόρτα τὸ βῆμα γλυστρᾷ μαλακά·
 κ' ἂν πέση κἀνένας, θὰ πέση γλυκά.

Καιρὸς χαρῶν,
καιρὸς χορῶν.
Περνᾶτε·
πετᾶτε·
τὰ χέρια πλεκτά.

Τ' ἀηδόνι
ὑψόνει
φωνήν 'ς τὸ κλαδί·
κ' ἢ βρύσις
ἐπίσης
γλυκὰ κελαϊδεῖ.

Κοράσι' ἀπλῶστε μαλλιά χρυσαφένια.
Μακρὰν πᾶσα ἔνοια·
τὸν βίον μαδεῖ.
Μιά ψάλλει,
καὶ ἄλλη
τὸ ἴσον βαστᾷ,
κ' ἢ ἄλλαις τὰ χέρια 'ς τὰ χέρια κλειστά.
Καιρός!
Πηδᾶτε,
τρεχᾶτε,
πετᾶτ' ἐμπροστά.

Χαρῆτε
καὶ ζῆτε.
Περνᾷ ἡ χαρὰ,
καὶ ἔχ' ἡ νεότης κ' ἐκεῖνη πτερά.

Ἡ ἀνοιξίς εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
 γελώτων
 κ' ἐρώτων
 καιρὸς εὐτυχῆς,
 καιρὸς χαρῶν
 καιρὸς χορῶν.
 Πηδᾶτε,
 πετᾶτε.
 Ὁ βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μουσ. Schubert: (Das Fischermädchen), A, 47. 13

Μιά κόρ' εἶδα 'ς τὴ βρύσι
 μ' ἀνάστημα κομψό.
 Τὴν εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ
 νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

Κοκκίνισεν ἐκείνη,
 κ' ὡς ἔκλινε σεμνὴ,
 τὰ χέρια τῆς μ' ἀφήνει
 μαζῇ μὲ τὸ σταμνί.

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
 πλὴν μ' ἔδωσες, θαρρῶ,

φωτιά νὰ πιῶ καὶ καίγω·
δὲν μ' ἔδωσες νερό.»

Πῶς μὲ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ' ἀπορεῖ,
καὶ τὴν σταμνιά φκαιρόνει,
καὶ παίρνει δροσερή.

Τοῦ λαῖνιοῦ τὸ στόμα
μ' ἐπρόσφερεν εὐθύς,
καὶ μ' εἶπε· «Πιὲς ἀκόμα,
καὶ θὰ ἱατρευθῇς.»

— «Ἀχ! ὄχι. Θέλεις, φίλη,
νὰ παύσῃ τὸ κακό;
Τὰ δυὼ σου δὸς με χεῖλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μελῳδ. Gounot : (Ange adorable), B, 42. 3

Τὸ ρόδον θάλλει
μ' ἀγνὰ τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὐγὴν·
κ' ἡ καλλονή σου,
ἀγνὴ ἐξ ἴσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

Τὸ κάλλος ἔμως
αὐτοῦ συντόμως
φθείρει χειμῶν τραχύς.
Τὸ σὸν δὲ μένει.
Οὐδὲν μαραίνει
τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς.

Ἄκτις ἀγία
ἡ εὐφυΐα
ἀστράπτει ἀπὸ σοῦ,
ὥς ἡ σελήνη
τὰ φῶτα χύνει
τοῦ δίσκου τοῦ χρυσοῦ.

Εἰς τὸν αἰθέρα
δὲν εἶδ' ἀστέρα
ὥς σὲ περικαλλῇ.
Ἐκεῖνος δύνει
πλὴν σὲ ἐνδύει
αἰέφωτος στολή.

ΚΑΘΩΣ ΦΑΝΗΣ

Μόψδ. (Jungfernechorus Freyschütz) 105 Weber, B, άρ. 32

Καθώς φανῆς τὸ πᾶν γελᾷ,
καὶ θάλλ' ἡ γῆ καὶ χαίρει.
Φυτρώνουν τ' ἄνθη τὰ πολλὰ,
μυρίζει καλοκαίρι.
Φῶς σκορπίζεις,
φῶς σκορπίζεις ὡς περνᾷς·
κ' ἡ καρδιά μου ποῦ σκιρτᾷ
εἰς τὰ χεῖλη σου πετᾷ.

Περνᾷς, κ' ἡ γῆ μυροβολεῖ
καὶ τὰ καλὰ λουλούδια.
Καθὼς σὲ βλέπει τὸ πουλὶ,
τονίζει τὰ τραγούδια.
Κ' ἡ καρδιά μου,
κ' ἡ καρδιά μου σὰν αὐτὰ
ὡς κοντά της σ' αἰσθανθῇ,
ψάλλει καὶ πετᾷ κ' ἄνθει.

Εἶν' ἡ ματιά σου φωτεινὴ,
τὰ βλέμματα θαμβώνει.
Λαλεῖς, κ' ἡ αὔρα σὲ φθονεῖ,
καὶ σὲ φθονεῖ τ' ἀηδόνι.
Γύρνα διέ με,
γύρνα διέ με μιὰ φορά.
Δότε δότε με ζωὴν
μαῦρα μάτια φλογερά.

Ἄνίσως ἐξουσίαζα
καὶ Βασιλέως θρόνον,
τὸν θρόνον ἐθυσίαζα
δι' ἐν σου βλέμμα μόνον.
Δὸς μ' ἐν βλέμμα,
δὸς μ' ἐν βλέμμα μόνον σὸν,
καὶ ἅς ἔχουν βασιλεῖς
θρόνους, στέμματα, χρυσόν.

—
Ἵς τὸ σκότος εἰς' ἀκτὶς φωτός·
Ἵς τὸν ὕπνον σὲ φωνάζω·
ς' τὰ ὄνειρά μου ἔυπνητὸς
σὲ μόνην σχεδιάζω.
Ὅπου στρέφω,
ἔπου στρέφω σ' ἀπαντῶ.
Καὶ εἰς γῆν κ' εἰς οὐρανὸν
σύ πληθύνεις τὸ κενόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μελ. J. Marras: (Sulla placida), B, 4p. 24

Μ' εἶπαν τ' ἄνθη τοῦ μαίου·
 «Φύγε βάσανα τοῦ βίου
 καὶ φροντίδων ἀφορμὰς,
 κ' ἔλα νὰ στρωθῇς σ' ἐμᾶς.»

Μ' εἶπαν τὰ χλωρά μου δάση.
 «Πρὶν τὸ γῆρας νὰ σὲ φθάσῃ,
 ἄφες τύρβην καὶ βοῇν,
 κ' ἔλα νὰ χαρῇς ζωὴν.»

Μ' εἶπαν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου.
 «Τὰ βιβλία σου ἀρνήσου,
 κ' ἔλα νὰ γενῇς σοφὸς
 ἔς τῶν βλεμμάτων μας τὸ φῶς.»

Κ' ἐγὼ ἔρριψα βιβλία,
 κ' ἡ φροντίς μου εἶναι μία·
 νὰ ζῶ, ἄγγελε χρυσέ,
 μὲ τὴν φύσιν καὶ μὲ σέ.

ΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ

Μεταφρ. Πιζάνη, Α, 4ρ. 23

Εἰς χρυσᾶ μαλλιά ἐφόρει,
κόκκινο λουλοῦδ' ἢ κόρη.
—Δὸς, τὴν εἶπα, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο πιά δὲν σὲ ζητῶ.

Ἐρυθρά μοι τὸ προσφέρει,
μ' ἄσπρ' ὥσαν τὸν κρῖνον χέρι.
—Δὸς τὸ χέρι, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μοὶ τὸ δίδει τὸ ἀφράτο,
καὶ τὰ μάτια ρίχνει κάτω.
—Δὸς, τὸ βλέμμα δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μιά ματιά σὰν φῶς μὲ ρίχνει,
καὶ 'ς τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.
—Δὸς φιλή 'ς τὸ στόμ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Χεῖλια μέλι μὲ προβάλλει,
καὶ τὸ ἄσπρο στῆθος πάλλει.
—Δὸς τὸ στῆθος, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Σάν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει,
καὶ ᾿ς τὴν ἀγκαλιά μου πίπτει.
—Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ,
τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Μουσ. Bonaparte Elisir d'amore: (Io son ricco), Α, α. 28

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
καὶ ἂν ἦμαι θὰ ἴντραπῶ ;
Ἐντροπή δὲν ἔχ' ὁ ἔρως·
νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

Φεύγουν χρόνια μετὰ χρόνια·
φεύγουν ὥρα τους καλή·
ᾶς στιβάζονται τὰ χιόνια
᾿ς τὴ λευκή μου κεφαλή.

Λευκή εἶναι ἄλλη ἔνοια !
Φθάν' ἢ αὖρα νὰ φουσᾶ
᾿ς τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾶ.

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
τὸ μυρσίνι τὸ γλωρό.

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δὲν εἶσαι,
 ἀνθηρὴ πορτοκαλλιά;
 Μὴ λοιπὸν δυσαρεστεῖσαι
 διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

—
 Ὅλη χάρες ἂν ἡ νέη
 προχωρῇ ἀνατολῇ
 καὶ τῆς δύσεως ὥραι
 εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

—
 Μὴ νομίζης μὲ ρυτίδες
 πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾷ;
 Καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶδες
 μὲ ρυτίδες πῶς γελᾷ;

—
 Καὶ ἂν ἄρχισαν αἱ πάγοι
 νὰ μαραίνουν τὰ κλαδιὰ,
 τὸ ξερόκλαδο ἄς πάγη·
 ἔχω πρᾶσινη καρδιά.

—
 Ὅς τοὺς χοροὺς καὶ ἔς τὰ παιγνίδια
 ῥίχνω πέρα τὸ ῥαβδί,
 κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἴδια,
 δὲν γερνᾷ, δὲν ἀπαυδεῖ.

—
 Ἐχω σῶμα γηραλέο,
 ἔμωσ αἰσθημα νωπὸ,
 κ' ὅσῳ ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
 θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ.

ΑΥΡΑ

Νικόλδ. Mendelsohn : (Fleurs messagères), Β, σ. 7

Σ' ένα πράσινο κλαδί
κάθιγ' ἐν ἀηδόνι,
καὶ 'ς τὴν αὔρα κελαῖδεϊ,
καὶ μ' αὐτὴν μαλόνει.

«Αὔρα, λέγει, ποντιάς,
ποῦ τὴν νύκτα πνέεις,
πῶς δὲν παύεις νὰ βοᾷς,
νὰ βογγᾷς, νὰ κλαίης;

»Πρωτοψάλτης εἰμ' ἐγώ·
πάντα πλὴν δὲν ψάλλω.
Λέγω ἓνα, καὶ σιγῶ,
καὶ ἀρχίζω ἄλλο.»

—«Τ' εἶσαι σὺ ποῦ κελαῖδεῖς
δὲν μοὶ λέγεις πρῶτον;»

—«Εἶμαι ἄγγελος ἡδὺς
εὐτυχῶν ἐρώτων.»

—«Εἰς ἐμὲ πλὴν τῆς ψυχῆς
ἀντηχοῦν οἱ θρῆνοι
ἔσους ἔρωσ δυστυχῆς
ἀκοιμήτους χύνει.

»Εἶναι σοῦ ἡ ἡδονή
 κ' ἡ ὥδῃ βραχεῖα·
 ἀλλ' ἐμοῦ παντοτεινὴ
 εἶν' ἡ δυστυχία.»

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Μελ. Donizetti: (Don Pasquale), B, σφ. 15

Τὴν εἶπα· «Κόρη σ' ἀγαπῶ, καὶ θενὰ μ' ἔλθη τρέλλα»,
 κ' ἐκεῖν' εἰς ἄλλον ἔστρεψε τὸ βλέμμα της κ' ἐγέλα.
 «Διὰ σέ, τὴν εἶπα, κλαίω,
 καὶ τήκομαι καὶ καίω»·
 καὶ τότε θύμωσε πολὺ,
 καὶ μ' ἄλλον ὁμιλεῖ.
 Πολὺ καλὰ· σὰν θέλει,
 ἅς ᾔναι, δὲν μὲ μέλει·
 τὸν ἔρωτά της παραιτῶ
 καὶ ἀλλαχοῦ πετῶ.
 Τὸ βλέπει, ἐπιστρέφει.
 Σκορπίσθησαν τὰ νέφη·
 μὲ χάριν μὲ γνέφει·
 γελαῖ καὶ μ' ὁμιλεῖ·
 κ' ἐνῶ τὴν φεύγω, ἡ καλὴ
 ὀπίσω μὲ καλεῖ.

Σάν τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ ποτὲ δὲν εἶν' ἡ ἴδια.

Μιά σκυθρωπή, μιὰ γελαστή, ἔχει πολλὰ παιγνίδια.

Μιά κρύα καὶ μιὰ καίει,
καὶ μιὰ γελᾷ, μιὰ κλαίει,
καὶ ἔχει 'ς τὴ γοργὴ ματιὰ
μιὰ φῶς καὶ μιὰ φωτιά.
Τὸ βλέμμα της ὁ ἔρωσ
γυρίζ' εἰς κάθε μέρος,
καὶ στῆθος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ
ὥς εὖρη, τὸ κτυπᾷ.
Σωροὺς θυμάτων θέλει,
καὶ ποῦ κτυποῦν τὰ βέλη
ὀλίγον τὴν μέλει·
κ' ἡ εὐστροφος γυνὴ
τοὺς αἰχμαλώτους λησμονεῖ,
τὰ ἔπλ' ἄλλου κινεῖ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Μόψ4. Gumbert : (Die Vogelwelt), 8, 42. 16

Χαρά 'ς τὸ ἐλεύθερο πουλί.
Ἀπλώνει τὰ γοργὰ πτερὰ,
περνᾷ ξηραῖς, περνᾷ νερά,
ἔπου ἡ καρδιά του τὸ καλεῖ.

Ἄν τὸ κλαδί του μαραθῇ,
 τὴν πρώτη του φωλεὰ χαλᾷ.
 Γι' αὐτὸ ἡ ἀνοιξὶς γελᾷ
 ὅπου εἶν' ἐκείνη ποῦ ποθεῖ.
 Ἐκεῖ πετᾷ κ' ἐκ νέου ζῇ.

Ἐγὼ 'ς τὸ ἔρημο κλουβί
 τὸ εὐτυχισμένο τὸ φθονῶ.
 Θέλω νὰ φύγω, καὶ θρηνῶ,
 καὶ εἶν' οἱ θρῆνοί μου βωβοί.

Ἡ πικραμένα καὶ βαρεὰ
 παράπονα ἂν κελαῖδῶ,
 ποιὸς θὰ μὲ φέρῃ μέσα ἐδῶ
 τὴν ἄχαρι παρηγοριά,
 ὅταν δὲν ζῶ ἐκεῖ ποῦ ζῇ;

Νά 'γω ζητῶ κάμμιὰ φορὰ
 νὰ διῶ ἐκείνην π' ἀγαπῶ,
 ὅμως 'ς τὰ σίδερα κτυπῶ·
 νεκρὰ μὲ πέφτουν τὰ πτερά.

Μὲ χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ,
 κρυμμένη μέσα 'ς τὸ πτερὸ,
 βλέπω τὴ γῇ παντοῦ θολή,
 καὶ νὰ πεθάνω λακταρῶ,
 παρὰ νὰ ζῶ ὅπου δὲν ζῇ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Μελωδ. Schubert : (Die Post), Α, ἀρ. 10

ὦ ταχυδρόμε, πτερωτῇ
 περιστερά μου, διατί
     γοργῇ περνᾷς;
 Εἰπὲ, εἰπὲ ἂν ἀπ' ἐκεῖ
 ὅπου ἡ φίλη κατοικεῖ
     ἐδὼ γυρνᾷς.

Τί εἰς τὸ ῥάμπος σου κρατεῖς;
 Ἐπιστολὴν τῆς ποθητῆς;
     Χρυσὸ πουλὶ,
 ὦ! δός με την, νὰ σὲ χαρῶ,
 καὶ φέρε την τὸ τρυφερὸ
     αὐτὸ φιλί.

Ἄν σ' ἐρωτήσῃ πλὴν κ' ἐγὼ
 τί κάμνω, πὲ, πουλὶ γοργὸ,
     πῶς σὲ φθονῶ,
 γιατί πετᾷς νὰ τὴν ἰδῇς,
 κ' ἐν ᾧ κοντά της τραγουδεῖς,
     ἐγὼ θρηνῶ.

Μὴ 'ς τὴ φωλεά σου σταματᾷς,
 καὶ ὅπου 'ς τ' ἀψηλά πετᾷς,
     γοργὸ πουλὶ,

ἀψήφει βόλια καὶ φωτιά-
φοβήσου ἔμως μιὰ ματιὰ
ποῦ πυρπολεῖ.

ΕΥΧΗ

Μεϊνδ. Offenbach : (Violon enchanaté), B, 47. 26

ὦ! ἄς γένουμουν πουλί,
νὰ πετάξω νὰ σὲ διῶ,
καὶ νὰ δώσω ἓνα φιλὶ
εἰς τὰ μάτια σου τὰ θυώ.

Εἰς τὸν ὦμο τὸν λευκὸ
τὸ κεφάλι ν' ἀκουμπῶ,
καὶ τὸ στόμα τὸ γλυκὸ
μὲ τὸ ράμφος νὰ τσιμπῶ.

ὦ! ἄς εἶχα θυὸ πτερά,
γῆ κ' ἀέρα νὰ περνῶ,
κ' ἔταν ψάλλῃς λυγερὰ
νὰ σὲ περιτριγυρνῶ.

Νὰ σ' ἀκούω, νὰ μεθῶ
'ς τὴν ἀγγελικὴ φωνή,
κ' εἰς χαρὰ κ' εἰς ἡδονή
βυθισμένος νὰ χαθῶ.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Μελωδ. Β, ἀρ. 34

Γυρίζουν πάλαι τὰ πουλιά
 'ς τὴ μυρισμένη τους φωλεά.
 Πουλί μου, 'ς τὴ φωλεά καὶ σὺ
 γυρίζεις πάλαι τὴ χρυσῇ.
 Τί θέλεις πράσινα κλαδιά;
 Σὲ δέχεται θερμὴ καρδιά.
 Τί θέλεις ἄνθη καὶ νερά;
 Σὲ δέχετ' ὅλων ἡ χαρά.

Ἐφάνηκες, γλυκὸ πουλί,
 κ' ὁ κόσμος ἀκτινοβολεῖ.
 Τὰ χεῖλη ἀνοίγεις τ' ἀπαλά,
 καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ γελά.
 Μὲ βλέπεις, καὶ μὲ μιὰ ματιὰ
 ρίχνεις 'ς τὸ στῆθος μου φωτιά.
 Ἦλθες κ' εἶν' ὅλα φωτερά,
 κ' εἶν' ὅλαις ἡ καρδιαῖς χαρά.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Χρυσόπτερο πουλί
 'ς τὸ στόμα μὲ φιλεῖ,
 καὶ ἀνοιξα τὸ στόμα
 μιὰ λέξι νὰ τῷ πῶ,
 καὶ «φίλει, εἶπ', ἀκόμα-
 πουλί μου, σ' ἀγαπῶ.»

— «Μὴ μὲ ζητεῖς πολὺ-
 σ' ἀρκεῖ ἓνα φιλί.»
 Ὅμως ἐγὼ 'ς τὰ χεῖλη
 τὸ ἔσφιγγα κοντὰ,
 κ' αὐτὸ, ἐν ᾧ μ' ἐφίλει,
 τὰ χεῖλη μου κεντᾷ.

Καὶ τὸ χρυσὸ πουλί
 σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ.
 «Νὰ μὴ παραπονῆσαι»,
 μὲ λέγει, καὶ γελαῖ.
 «Ἀχόρταγος ἂν ᾔσαι
 τὴν ἔπαθες καλὰ.»

Τῷ λέγω· «Τὸ φιλί
 μὲ πόνεσε παλὺ.
 Καὶ τί εἶν' ὅλ' οἱ πόνοι
 ἂν ἔλθουν μὲ φιλιά;»
 Πλὴν τὰ πτερὰ ἀπλώνει,
 καὶ φεύγ' εἰς τὴ φωλεά.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μελ. Schubert: (Wasserfluth), A, όρ. 11

Δύω δύω τὰ πουλιά,
 μέ τραγούδια καὶ χαραῖς,
 κτίζουν τὴν κοινὴ φωλεὰ
 εἰς μυρσίναις ἀνθηραῖς.

Κ' εἰς ξηρὸ, γυμνὸ κλαδί
 ἕνα ἔρημο πουλί
 λυπημένον κελαῖδεῖ
 καὶ σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ:

« Ἀφ' οὗ πέταξες, κ' ἐδὼ
 ἐγὼ μένω μοναχὸς,
 μόνον θρήνους κελαῖδῶ,
 καὶ στενάζω 'ς τὴν ἡχώ.

» Εἴν' ἡ φύσις σκοτεινὴ,
 χόρτα κ' ἄνθ' εἶναι ξηρά,
 καὶ φαρμάκ' εἶν' τὰ νερά,
 κ' ἡ καρδιά μου με πονεῖ.

» Καλὰ μ' ἔλθουν ἡ κακὰ,
 ἂν χαρῶ, ἂν ἀγαπῶ,
 ἂν λυποῦμαι μυστικά
 εἰς ποῖόν ἔχω νὰ τὸ πῶ;

» Ἰξοὺς βάλτε 'ς τὰ κλαδιά,
 ἢ κτυπάτε, κυνηγοί.
 » Ἐχω μέσα 'ς τὴν καρδιά
 τὴν βαθύτερη πληγή. »

NANNOΥΡΙΣΜΑ

Μετὰ Weber : (Wiegenlied), B, 42. 33

Ναννά, κοιμήσου, γλυκὸ πουλάκι μου.
 Κοιμοῦντ' οἱ ἄνεμ' εἰς τὰ βουνά.
 'Σ τὰ θυώ σου μάτια ὁ ὕπνος κάθησε,
 καὶ μ' ἓνα φίλημα τὰ σφαλνᾷ.

Θενὰ κατέβουν τὰ χρυσᾶ ὄνειρα
 νὰ σὲ σηχώσουν μὲ τὰ πτερὰ,
 καὶ νὰ σὲ φέρουν 'ς ταῖς κρίαις βρύταις τους,
 καὶ 'ς τὰ λειβάδια τὰ ὀροσερά.

Νὰ διῆς τὰ λάφια πῶς τρέχουν γρήγορα,
 τ' ἀρνάκια εὐμορφα πῶς πεδοῦν,
 πῶς μουρμουρίζουν ν' ἀκοῦς τὰ ἔλατα,
 καὶ τ' ἀηδονάκια πῶς κελαῖδοῦν.

Θὰ σὲ πλαγιάσουν σὲ τριαντάφυλλα
καὶ σὲ μυρσίναις θὰ σὲ κυλοῦν.
Αἱ γλυκαῖς αὔραις θὰ παίζουν γύρω σου,
καὶ τὰ μαλλάκια σου θὰ φιλοῦν.

Καὶ 'ς τὰ λουλούδια ποῦ φέρν' ἡ ἀνοιξίς
μὲ πεταλούδαις θενὰ πετᾷς,
μὲ τῇ δροσιᾷ τους θενὰ ποτίζεσαι,
'ς ταῖς εὐωδίαις τους θὰ βουτᾷς.

Καὶ μέσ' 'ς τὰ κρῖνα τὸ γλυκοφίλημα
ἐνὸς ἀγγέλου θὰ σὲ ξυπνᾷ.
Κοιμήσου τώρα. Ὁ ὕπνος τρέφει σε.
Κοιμοῦ, πουλί μου, ναννά, ναννά.

Η ΧΩΡΑ

Μετ. φ.δ. Wiener in Berlin, A, 4 p. 17

Εἰς τὴν χώρα, λέει, ὅπου πᾶς, λέει,
 πᾶσα θύρα, λέει, μὴ κτυπᾶς, λέει,
 γιατί κόσμος, λέει, εἶν' ἐκεῖ, λέει,
 καὶ καλοὶ, λέει, καὶ κακοί.

Ἐκεῖ μάθε, λέει, πῶς κἀνεῖς, λέει,
 δὲν γεννᾶται, λέει, ἀγενής, λέει.
 Μὴ μυρίζῃς, λέει, τὸ χωριό, λέει,
 σὲ τὸ λέει, λέει, ἡ Μαριώ.

Κύτταξ' ὅταν, λέει, ὁμιλῇς, λέει,
 νὰ προσέχῃς, λέει, πῶς λαλεῖς, λέει.
 πολλοὶ εἶναι, λέει, 'κεῖ μ' αὐτιά, λέει,
 καὶ μεγάλα, λέει, καὶ πλατυά.

Ὅποιον βλέπῃς, λέει, μὲ χρυσᾶ, λέει,
 νὰ φουσκώνῃ, λέει, νὰ φυσᾶ, λέει,
 μὴ γυρεύῃς, λέει, ἂν πεινᾶ, λέει,
 βγάλ' τὸ φέσι, λέει, ταπεινά.

Θ' ἀπαντήσῃς, λέει, βουλευτῇ, λέει,
 μὲ τὴν μύτη, λέει, σηκωτῇ, λέει.
 Κ' ἂν δὲν ξεύρῃ, λέει, γρὺ νὰ πῇ, λέει,
 εἶναι ῥήτωρ, λέει. Σιωπῇ!

Θενά βλέπης, λέει, λοχαγούς, λέει,
ταγματάρχας, λέει, στρατηγούς, λέει,
μ' έπωμίδες, λέει, κεντηταῖς, λέει,
καί με πτέρναις, λέει, τρυπηταῖς.

Τῆς Ἑλλάδος, λέει, μέγα φῶς, λέει,
εἶν' ὁ κοῦρκος, λέει, ὁ σοφός, λέει,
ποῦ κουνιέται λέει, σοβαρά, λέει.
Μιά μετάνοια, λέει, με οὐρά!

Θά διῆς ἴσως, λέει, καί πολλούς, λέει,
πατριώτας, λέει, τοὺς καλοὺς, λέει,
μισθοὺς ν' ἄχουν, λέει, δυὼ καί τρεῖς, λέει,
νά παχαίνῃ, λέει, ἡ πατρίς.

Θ' ἀκοῦς ἄλλους, λέει, νά σέ λέν', λέει,
πῶς τὸν τόπον, λέει, αὐτὸν κλαῖν', λέει,
πῶς ὁ κόσμος, λέει, θά πνιγῇ, λέει,
ἂν δὲν γίνουν, λέει, ὑπουργοί.

Νά φερθῆς πλὴν, λέει, με πολλή, λέει,
με μεγάλη, λέει, συστολή, λέει,
ς τῆς Ἑλλάδος, λέει, τοὺς γαμπροὺς, λέει,
τοὺς ἐνδόξους, λέει, καί λαμπροὺς.

Ὅταν βλέπης, λέει, μιὰ κυρά, λέει,
με καπέλλα, λέει, με πτερὰ, λέει,
ποῦ τὰ ἡῦρε, λέει, δὲν ῥωτᾷς, λέει,
καί με σέβας, λέει, χαιρετᾷς.

Ἄν δὲν ξεύρης, λέει, Γαλλικά, λέει,
 εἶσαι ζῶον, λέει, παστρικά, λέει·
 κ' ἂν τὸ χέρι, λέει, στρογγυλὰ, λέει,
 δὲν τὴν δώσης, λέει, σὲ γελᾷ.

Ἄν σὲ πάρῃ, λέει, 'ς τὸν χορὸ, λέει,
 νὰ μὴν κάμῃς, λέει, σὰν μωρὸ, λέει·
 ὅταν παίζῃ, λέει, ὁ ζουρνᾶς, λέει,
 σὰν ἀνέμη, λέει, νὰ γυρνᾷς.

Ἦ τὴν μαζούρκα, λέει, πεταχτὸς, λέει,
 καὶ 'ς τὴν πόλκα, λέει, πηδηκτὸς, λέει,
 μὴ γλυστρίσης, λέει, προσοχή, λέει,
 καὶ γελάσῃ, λέει, μιὰ ψυχὴ.

Κ' ἂν χορτάσης, λέει, ἀρχοντιαῖς, λέει,
 καὶ κλωτζιαῖς, λέει, καὶ δοντιαῖς, λέει,
 ἔλα 'πίσω, λέει, 'ς τὸ χωριὸ, λέει,
 'ς τὴν πιστὴ σου, λέει, τὴν Μαριώ.

Ο ΨΑΛΤΗΣ

Μονάχος ὁ ψάλτης πηγαίνει, γυρνᾷ,
 μονάχος ἔς τὸν κόσμον, μονάχος.
 Στενάζει, φωνάζει λακαῖς καὶ βουνά,
 βουβά ἀποκρίνεται ὁ βράχος.
 Παντοῦ ὅπου ἴαγῃ εὐρίσκει δεινά,
 παντοῦ ἡ καρδία του πᾶλλει.
 Βουβά τὸν αἶρα ταραττ᾽ ἡ χορδή.
 Τοὺς τάφους τρομάζει ἡ μαύρη ὥδή.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ἡ νύκτα σκεπάζει μὲ σκότη τὴ γῆ,
 καὶ ἡ φύσις τὸ σκότος φοβᾶται.
 Ὡς τοὺς μαύρους τοῦ κόλπου κοιμᾷτ' ἡ αὐγὴ,
 καὶ ὁ ἔρωτας μόν' δὲν κοιμᾶται.
 Στοιχιά τριγυρίζουν κοντὰ ἔς τὴν πηγὴν,
 καὶ κάμνουν τρομάρα μεγάλη.
 Μονάχος ὁ ψάλτης στοιχιά δὲν ῥωτᾷ.
 Ἀλλοῦ, μακριὰ τοῦ ὁ νοῦς του πετᾷ.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ὁ ψάλτης δὲν θέλει ἔς τὴ γῆ πιά νὰ ζῇ,
 καὶ νὰ, στρατιῶται προβαίνουν.
 Ὁ ψάλτης τοὺς βλέπει, πηγαίνει μαζῇ,
 καὶ σπάθην ἔς τὴν μέσην του δένουν.
 Αὐτοὶ μ' εὐθυμίαν χορεύουν, πηδοῦν,
 ἐκεῖ τρωγοπίνουν οἱ ἄλλοι,

κ' οἱ ἄλλοι παιᾶνας νικῶν τραγουδοῦν·
 κ' ἐν ᾧ τὴν ζωὴν ἄνθος ἄνθος μαδοῦν,
 ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ἡ σάλπιγξ φωνάζει, βροντὴ ἀντηχεῖ.
 Τὰ στήθη κτυποῦν ἀπὸ θάρρους.
 Ἐμπρὸς ἀναμμένη πετᾶ ἡ ψυχὴ,
 τὰ νύχι' ἀκονίζει ὁ Χάρος.
 Νὰ τώρα, κανόνι' ἀντηχοῦν καὶ βροντοῦν.
 Νὰ τώρα, νὰ τρόμος καὶ ζάλη.
 Κ' ἐν ᾧ σὰν χαλάζι τὰ βόλια πετοῦν,
 κ' ἐν ᾧ εἰς ταῖς φλόγες τουφέκια κροτοῦν,
 ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Τὸ χέρι του σφάζει, 'ς τὸ πλῆθος κτυπᾷ.
 Πολὺς 'ς τοὺς ἐχθροὺς εἶν' ὁ θρῆνος.
 Πλὴν διέ! μαῦρο βόλι τὸν ψάλτην τρυπᾷ.
 Ὁ ψάλτης χλωμαίνει σὰν κρῖνος.
 «Ποιὰ ἔπαυσαν, λέγει, λοιπὸν τὰ δεινὰ,
 καὶ ποιὰ ἡ καρδιὰ δὲν θὰ πάλλῃ;
 Κ' αὐτὸ τὸ φιλί μου 'ς ἐκείνην, πτηνά!»
 Τὸ λέγει, καὶ ὅταν τὸ στόμα σφαλνᾷ,
 ἀκόμῃ τὸν ἔρωτα ψάλλει.

ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜΩ

Ἡ σελήνη χρυσοβάφει τὸν ὀρίζοντά μας μόλις,
 κ' ἐγὼ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πολυχρότους πόλεις,
 ὡς τὸν κόρακα τοῦ σκότους τὰς ἐρήμους περιτρέχω,
 τὸ θεόγραφτον βιβλίον τῆς δημιουργίας ὅλης

ἀνοικτὸν ἐμπρὸς μου ἔχω,

καὶ μὲ πάλλουσιν καρδίαν, καὶ μὲ πόθους ἐνδομήχους
 τὴν γῆν βλέπω ἡρεμοῦσαν καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡσύχους.

ὦ! ἡ φύσις τὸ ἐσπέρας φιληδόνως ἔταν ῥίπτῃ
 ἀπὸ τοῦ σεμινοῦ τῆς κάλλους τὸν καλύπτοντα μανδύαν,
 ποίαν εἰς τοὺς ἐραστάς τῆς μαγικὴν ἀποκαλύπτει

καὶ ὠραίαν ἀρμονίαν!

Πῶς αἰσθάνετ' ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν θόλον τῶν αἰθέρων
 τὴν προσάλληλον ἀγάπην καὶ τὴν ἔλξιν τῶν ἀστέρων,
 καὶ πῶς βλέπ' εἰς τὰς κρυφίας καὶ θρησκευτικὰς ἐκστάσεις
 τὰς νεφέλας κοιμωμένας εἰς τοὺς κόλπους τῆς θαλάσσης!

Ναί! τὴν πλάσιν πρὸς τὸν πλάσῃν δεσμὸς ἀῤῥήτος συνδέει·
 καὶ τὸ δάσος τῆς κοιλάδος, καὶ ἡ κυματοῦσα λίμνη,
 καὶ ὁ ῥυαῖς ὁ ἀφρίζων, καὶ ἡ αὔρα ὅταν πνέῃ,
 τῆς μεγάλης ἀρμονίας συμφωνοῦντες εἰσὶν ὕμνοι.

Ἄλλ' ἐγὼ, κακοφωνία εἰς τὸ μέγα τοῦτο μέλος,
 εἰς τῆς πλάσεως τὸ ᾄσμα ῥυθμὸς ἄχρηστος καὶ χαίνων,
 τῆς δημιουργίας εἶμαι ἀποκεκομμένον μέλος,
 μόνον κ' ἔρημον ἐντὸς τῆς, καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ξένον.

Εἶμαι οἷος εἶν' ἐκεῖνος ὁ καθρέπτης τῶν ὑδάτων,
 ὅστις στίλβων εἰκονίζει ὑπὸ χρώματα ποικίλα
 καὶ τ' ἀερόπορα νέφη, καὶ τοῦ ἔαρος τὰ φύλλα,
 ἀλλ' ὁ ἴδιος στερεῖται ποικιλίας καὶ χρωμάτων.

Κάμινος κἄν ἄς μὴν ἦτον αἰσθημάτων ἢ ψυχὴ μου!
 Ὡς τοὺς βράχους ὅπου τρέχω ξηρὸς βράχος κἄν ἄς ἤμην!
 Ἦσυχος, μὴ ἔχων πόθον, οὐδ' ἐλπίδα, οὐδὲ μνήμην,
 ὥς ἐκεῖνοι θὰ ἐκεῖμην
 εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

Σὺ ποῦ μ' ἔλχεις καὶ μὲ φλέγεις, σὺ ὁ πύρινος μαγνήτης,
 εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ βίου σὲ ἀπήντησα, ὦ νέα!
 Τρυφερά ὥς ἄνθος ἦσο καὶ ὥς ἄγγελος ὥραία,
 κ' ἐμειδία τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ στόμα σου γλυκύτης.
 Ἦσαν θέλγητρα χαρίτων τῶν θελγέτρων σου τὰ πλήθη·
 ἡ φωνὴ σου ἐμμεῖτο ἀηδόνας μελωδίας·
 εἶχες τράχηλον χιόνα καὶ χιόνα εἶχες στήθη,
 πλὴν χιόνα καὶ καρδίαν.
 Ὡς σὲ εἶδα, πῦρ καχλάζον εἰς τὰς φλέβας μου ἐχύθη,
 καὶ ἐστράφην ὥς πλανήτης
 περὶ σὲ τὸν ἥλιόν μου.

Πλὴν μ' ἀντέκρουσ' ἐν σου βλέμμα, καὶ πυρίφλεκτος κομήτης
 πρὸς ἀγνώστους ἐρημίας ἔστρεψα τὸ σταδίόν μου.

Ὅταν σ' εἶδα κατὰ πρῶτον
 καὶ ὥς ἄγγελος ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐμειδίας,
 εἰς τερπνὰς ἐλπίδας πλέων καὶ εἰς ὄνειρα ἐρώτων,
 εἰς τὰ κύματ', ἀλκυόνος ἐκελάδουν μελωδίας,
 καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου ποῦ μὲ φέρει δὲν ἡρώτων.
 Ἀλλ' ἀφ' οὗτου αὐστηρότης εἰς τὸ βλέμμα σου ἐφάνη,
 εἶναι μαύρη καὶ ἀγρία ἡ ἐπίγειός μου πλάνη·
 ἡ γῆ σβύνετ' ἀπ' ἐμπρός μου καὶ ὁ κόσμος εἶναι μέλας,
 καὶ ὥς φύλλον ποῦ χειμῶνες εἶχον πάρωρα μαράνει
 φέρομαι εἰς τὰς θυέλλας.

Εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου μ' ἀπεξήραναν ἡ λύπη·
 ἡ νεότης μου ἐσβέσθη καθὼς ἔχνος ἐπὶ ἄμμου,

καὶ ἐσθῆσθησαν συγχρόνως τὰ ὠραῖα ὄνειρά μου.

Ὡς τὸν τάφον τί μοὶ λείπει;

Τί μοὶ λείπει ὡς τὸν τάφον; Λείπει τῆς ψυχῆς εἰρήνη,
τῆς καρδίας ἡσυχία,

ὅ,τι λείπει εἰς τὸ σκάφος ὅπου δῆρ' ἡ τρικυμία,
πρὶν τὸ φέρ' εἰς τὸν λιμένα ἢ θαλάσσιος γαλήνη.

Ἄφετέ με εἰς ἐρήμους ὅπου κλαίων ἀποθνήσκω,
τὰ παράπονα νὰ θάψω τῆς πασχούσης μου ψυχῆς.

Εἰς τὸν κόσμον παντοῦ θλίψεις, παντοῦ δάκρυα εὐρίσκω·
δυστυχῆς εἰμὶ κοντά σου, καὶ μακράν σου δυστυχῆς.

Ὅταν ἔρχωμαι κοντά σου

διατί ριγῶ καὶ καίω,

κ' εἰς ἐλπίδας, καὶ εἰς φόβους, κ' εἰς ἐπιθυμίας πλέω;

Ὅταν φεύγω μακριά σου

διατί ὡς βρέφος κλαίω,

διατί ἀναστενάζω πρῶτ' βράδυ τ' ὄνομά σου;

Εἶσαι ἄγγελος χαρίεις,

ὡς ἀκτὶς τοῦ παραδείσου

εἰς τὴν γῆν μας καταβάς;

Εἶσαι πνεῦμα τῆς ἀβύσσου,

κ' εἰς τὴν ἄβυσσον μ' ἐλκύεις,

κ' εἰς τὰς φλόγας μὲ τραβᾷς;

Τῶν βλεμμάτων σου τὰς φλόγας, ὦ σκληρὰ παρθένε, κρύψε,

καὶ εἰς τὸν ἄφρον τοῦ στήθους τοῦ νεανικοῦ σου ῥίψε

τοὺς χρυσοὺς αὐτοὺς πλοκάμους.

ὦ! νὰ βλέπω μὴ μ' ἀφήνης τῶν θελγῆτρων σου τὸ πλῆθος.

Βασανίζ' ἢ στέρησίς των τὸ νεανικόν μου στήθος.

Ἄφες, ἄφες τεθαμμένους

εἰς τὰς ἀπκλήτους ἄμμους,

ἄγνωστος, λησμονημένος,
 τῶν θνητῶν νὰ γίνω μῦθος,
 καὶ μακράν των τὴν φιάλην τῶν δακρύων μου νὰ πίνω.
 Ἦ, διάταττε, ἂν θέλῃς, ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω;
 Εἰς τὰ δάση ἂν πλανῶμαι, εἰς πελάγη τῆς θαλάσσης,
 εἰς τὸν τάφον ἂν κατέλθω τὸν θυμόν σου θὰ χορτάσῃς;

Λέγε μοι, καὶ ὑπακούω·
 πλὴν μὲ δάκρυ' ἂν σὲ λούω
 καὶ παράπον' ἂν σ' εἰπῶ,
 μὴ θυμόνης· τί σοὶ πταίω;
 Εἶναι σφάλμα μου πῶς κλαίω,
 σφάλμα μου πῶς σ' ἀγαπῶ;

Σφάλμα εἶναι τοῦ μαγνήτου ἂν ἡ φύσις τὸν ὠθῇ
 πρὸς τὸν σίδηρον νὰ πάγῃ;

Ἦ ἐπίσης εἶναι σφάλμα τῆς φλογὸς ἥτις ποθεῖ
 τὰ αἰθέρια πελάγη;

Ἀγαπᾷ ὁ λευκὸς κύκνος εἰς τὸν ῥύακα νὰ πλέῃ,
 ὁ ποιμὴν τῆς ποιμενίδος νὰ ὕμνῃ τὰ γλυκᾶ κάλλι, καὶ ἡ ἀηδὼν τὰς τέρψεις τῆς ἀνοίξεως νὰ ψάλλῃ,
 κ' ἡ καρδία μου νὰ κλαίῃ.

Σὲ φωνάζω, καὶ ὁ ῥύαξ τῶν δακρύων μου μὲ λούει.

Ἐὰν κλαίω, τίς μὲ βλέπει;

Ἄν στενάζω, τίς μ' ἀκούει;

Μάρτυρές μου εἶν' οἱ βράχοι καὶ τῶν οὐρανῶν ἡ σκέπη.

ὦ! μὲ ὄμματα ὡς πότε θ' ἀτενίζῃς θαμβωμένα
 τὴν ψευδῇ σκιάν τοῦ κόσμου;

Τὰ φαντάσματά του λάμπουν εἰς τὸ φῶς του χρυσιωμένα·
 ψεύδη εἶν' ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν παθῶν χρωματισμένα,
 εἰς τὴν κρίσιν τοῦ νοός μου.

Ἡ ψυχὴ πρὶν τὰ γνωρίσῃ εὐτυχεῖς χιμαῖρας πλάττει·
πλὴν παρέρχεται τὸ ὄναρ, γυμνὴ φαίνεται ἡ ἀπάτη,
καὶ μακρὸν παράγει κόρον ἡ βραχεῖα ἡδονή.

Εὐτυχίαν μὴ πιστεύῃς ἣν ὁ κόσμος σ' ἐπαινεῖ.

Εἶναι ὡς τὴν φουσσαλίδα, ἥτις, μόλις τὴν ἐγγίξεις,
κ' ἐξαλείφετ' ἐσθεςμένη.

Εἶναι ὡς σκιά ὠραία, ἥτις, μόλις τὴν φωτίζεις
φεύγει, καὶ σκιά δὲν μένει.

ᾠ! τοῦ φυσικοῦ θεάτρου ἔλθε, θαύμασον τὰ κάλλη.

Τῶν ὁρέων ἰδὲ τούτων τὰς ζωγραφικὰς καμπύλας,
τὰς μορφὰς ἰδὲ τῶν λόφων καὶ τῶν κόλπων τὰς ποικίλας,
καὶ τοὺς βράχους, πῶς ὑψοῦνται ὡς ἂν γίγαντες μεγάλοι,
καὶ τὴν λίμνην· ἡ γλαυκὴ τῆς πεδιάς δὲν σὲ μαγεύει;
Καὶ τὸν ἥλιον· εἰς ῥόδα καὶ εἰς φλόγας ἀνατείλας,
εἰς πορφύραν βασιλεύει.

Ἰδὲ λάμποντα τὸν πόντον, καὶ τὴν γῆν ἰδὲ πῶς θάλλει,
καὶ καρδίαν ἔαν ἔχῃς, ἡ καρδιά σου θὰ πάλλῃ.

ᾠ! τοῦ κόσμου ἕως πότε ἡ λαμπρὰ κακοφωνία
τὴν ψυχὴν σου προσηλόνει;

Ἐχει θέλγοντας τοὺς τόνους, ὅμως εἶναι ψευδεῖς τόνοι.
Σειρὴν εἶναι, ἀποπνίγει ἐν ᾧ θέλγ' ἡ κολακεία.

Εἰς τὴν φύσιν ἔλθε μόνη·

ἄκουσον ὅποια πλήρης εἰς τὴν πλάσιν ἁρμονία!

ἄκουσον εἰς τὰς μυρσίνας τὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνας,
καὶ τὸν ἄδοντα ποιμένα,

καὶ τὸ δάσος πῶς μυκᾶται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ λειμῶνος,
καὶ τὰ κύματα τοῦ πόντου πῶς βρυχῶνται ἀφρισμένα,
καὶ τὴν νέαν ποιμενίδα πῶς τοὺς ἔρωτάς της ψάλλει,
καὶ καρδίαν ἔαν ἔχῃς, ἡ καρδιά σου θὰ πάλλῃ.

Ὅταν βλέπ' ὀλόγυρά μου, καὶ ὡς νύμφη στολισμένη
 εἰς τ' ἀρώματα κοιμᾶται τῆς ἀνοιξέως ἡ φύσις,
 ὦ! ἂν ἤθελες, φωνάζω, καὶ τὸν κόσμον ἀρνούμενη
 καὶ τ' ἀπατηλὰ καλὰ του,

εἰς τὸ σκάφος μου τὴν λίμνην τῆς ζωῆς μας ν' ἀρμενίσῃς,
 καὶ ν' ἀράξωμεν συνάμα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ θανάτου!

ὦ! ἂν ἤθελες μαζή μου

ἀνθηράν τινα γωνίαν νὰ ἐκλέξῃς τῆς ἐρήμου,
 ἀβεβήλωτον ἀκόμη ὑπὸ πόδα διαβάτου!

Ἡ τερπνὴ μας κατοικία ἐκεῖ σπήλαιον βαθύ,
 ἢ τοῦ δένδρου θενὰ ἦναι ἢ ἀπλόχωρος κουφάλα.
 Ἐκεῖ νέα ῥοδοδάφνη εἰς τοὺς πόδας σου θ' ἀνθῇ,
 ἄλλα ἄνθη οὐρανόν σου, κοίτην σου θὰ ἔχῃς ἄλλα,
 καὶ τὸν βίον θ' ἀπολαύσῃς, πρὶν ὡς ἄνθος μαρानυῇ.
 Ἐκεῖ γάλα θὰ σοὶ δίδω, καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι,
 καὶ τὰ δῶρα τῆς ἀμπέλου·

εἰς τὸν ῥύακα θὰ λούῃς τ' ἀπαλόλευκά σου μέλη,
 κ' εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ σρέφῃς ὀφθαλμοὺς ἀγνοῦ ἀγγέλου.
 Τότ' ἐν ᾧ μᾶς καθιθύνει ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος,
 θὰ καθήμεθα τὴν νύκτα εἰς τὰ χόρτα τοῦ λειμῶνος,
 γλυκὺν ὕπνον θενὰ χύνη ὁ λεπτὸς τῶν φύλλων ἤχος,
 καὶ ἡ αὔρα καὶ ὁ φλοῖσθος τοῦ πλησίον ποταμοῦ,
 καὶ κοιμοῦ, θενὰ σοὶ λέγω, εἰς τὸ στῆθός μου κοιμοῦ,
 κλίν' ἐπάνω μου ἡσύχως·

ἄφες με εἰς μελωδίας τρυφεράς νὰ σὲ κοιμίζω,
 καὶ λατρεύων ν' ἀτενίζω τοὺς κλειστούς σου ὀφθαλμοὺς,
 νὰ μετρῶ τοὺς ἀταράχους τῆς καρδίας σου παλμούς,
 μὲ τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη τὰ γλυκᾶ σου νὰ ἐγγίζω,

τὴν πνοήν των ν' ἀναπνέω, καὶ τὸ κάθε κίνημά των
 μὲ στοργὴν παραφυλάττων,
 ὅλην νύκτα ν' ἀγρυπνῶ·
 καὶ κινούμεν' ἂν νομίσω πῶς προφέρουν τ' ὄνομά μου,
 εἰς τοὺς πόδας σου νὰ πίπτω, καὶ μὲ τὰ φιλήματατά μου
 τὰ θερμὰ νὰ σ' ἐξυπνῶ.

ὦ! ἰδὲ, θενὰ σοὶ λέγω, τὴν σελήνην πῶς προβαίνει
 ἔχουσιν χρυσὴν τὴν κόμην, στέμμα ἔχουσιν ἀστέρων.
 Αὐτὴ μόνη σύντροφός μας ὑπεράνω τῶν αἰθέρων,
 αὐτὴ μάρτυς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἡδονῶν μας μένει.
 ὦ γλυκεῖα ἐρωμένη!

Εἰς τὴν λάμπιντης τοῦ κόσμου τὴν σιλπνότητα λησιμόνει,
 καὶ τὰς χαμερπεῖς τοῦ δόξας καὶ τοὺς πλάνους τοῦ ἐπαίνους.
 Τῶν ἐρώτων μας τὰς φλόγας ἅς γνωρίζῃ αὐτὴ μόνη,
 αὐτὴ μόνη ἅς μᾶς βλέπῃ εὐτυχεῖς καὶ ἡνωμένους.
 Ἄν δ' ἰδοῦσα μετὰ λύπης τὰς ἀκτῖνας ἔσας χύνει,
 δὲν θὰ σβύσῃ; μ' ἐρωτήσης,

«Ναί, θ' ἀποκριθῶ, θὰ σβύσῃ· καὶ ἐν ᾧ ἡ μαύρη δύσις
 εἰς τὰ σύννεφα ὀπίσω σκοτεινὴν τὴν καταπίνει,
 χλωμὸν ἴσως κ' ἐσβεσμένον θενὰ μὲ ἰδῇς ἐπίσης.
 Ἐλαφρὰ ἡ κεφαλὴ μου θενὰ κλίνει πρὸς τὴν γῆν,
 καὶ τὰ χεῖλη μου θὰ κλείσουν εἰς τῶν τάφων τὴν σιγὴν.

Τότε σκύψε, φίλησέ με,
 εἰς τοῦ ρύακος τὴν ὄχθην ῥίψε ἄμμον, κάλυφέ με·
 καὶ τὸ μνήμα τῆς ἐρήμου
 οὔτε στέμματ' ἅς στολίσουν οὔτε πέτρα νεκρικὴ.
 Ἄγνωστος ἅς ᾔν' ὁ τάφος, καθὼς ἦτον ἡ ζωὴ μου.

Μία μόνη
 ἀνεμῶνη
 κ' ἐν σου δάκρυ μοὶ ἀρκεῖ.

Ἄλλ' ἐδῶ συχνάκις ἔρχου τὰς ἑαρινὰς ἐσπέρας,
καὶ τὴν λάμπουσαν σελήνην ἀκολούθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
εἴτ' ἐβγαίνει, εἴτε δύη.

Ἡ ψυχὴ μου τὰ πτερά της ἴσως ἀπ' ἐκεῖ θὰ σείη·
ἐκεῖ ὅταν μ' ἐνθυμῆσαι ἴσως θενὰ εἴμ' εὐδαίμων·
ἴσως εἰς τὸ μέτωπόν σου ὡς ἀκτὶς θὰ καταβαίνω,
ἢ τὴν κόμην σου ὡς δρόσος ἐσπερία θὰ ὑγραίνω,
ἢ τριγύρω σου θὰ πνέω εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.
Ἐκεῖ ἴσως εἰς λειμῶνας ποθουμένου παραδείσου

θὰ προσμένω νὰ φανῇς,
καὶ εἰς κύματ' ἀρωμάτων ἀτμοσφαίρας φωτεινῆς
θενὰ κολυμβῶ μαζῇ σου.»

Διηγοῦνται εἰς τὰ ὄρη τῆς ἐρήμου Ἀραβίας
πῶς ὁ Φοῖνιξ τὴν ἡμέραν τῆς θανῆς του προνοεῖ,
καὶ καμίνους ἀρωμάτων εἰς θαλλούσας ἀκρωρείας
ἐτοιμάζει νὰ καῇ.

Ὡς ἐκεῖνος τοῦ θανάτου τὴν πληγὴν καταλαμβάνω,
καὶ τὰς ἀπαρχὰς συνάγων τῶν θερμῶν μας αἰσθημάτων,
πόθους, ὄνειρα κ' ἐλπίδας, ὡς πυρὰν ἐξ ἀρωμάτων,
εἰς τὸν τάφον μου στιβάζω, καὶ μαζῇ των ν' ἀποθάνω.
Εἰς τὴν ἔρημον στενάζω ὡς ὁ κόραξ τῆς ἐρήμου,
καὶ ὁ χεῖμαρρος τὸν γόνυ τῆς καρδίας μου μιμεῖται·
κλίνουσα ἡ κεφαλὴ μου εἰς τὴν χεῖρά μου κρατεῖται,
κ' αἱ πικραὶ μου ἐνθυμήσεις εἰςὶ μόνῃ ἡδονῇ μου.

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Death is in the world.
Byron, Cain.

Εἰς παραπέτασμα θολὸν ἐκρύβη ἡ σελήνη.
Ὁ νυκτικόραξ, τῶν κρημνῶν τὴν φωλεὰν ἀφῆνει
    μέθλιβερά κροάσματα.
Ἀποθανόντες φίλοι μου τριγύρω μου κοιμῶνται,
κ' εἰς τὴν ὁμίχλην τοῦ βουνοῦ ἀμφίβολα πλανῶνται
    ἀτμόπλαστα φαντάσματα.

Ναί, θέλω εἰς τὰ σκότη σου, ὦ νύξ ἡγριωμένη,
ἡ ὑπαρξίς μου ἄγνωστος νὰ κεῖται τεθαμμένη
    εἰς λήθην αἰωνίαν.
Καὶ ὥς ἡχῆσῃ δι' ἐμὲ τοῦ κώδωνος ὁ κρότος,
νὰ πέσω καθὼς ἔζησα εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
    καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἀφ' ὅτου πλέω τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα πελάγη,
τὴν πρόραν μου ἀντέκρουσαν καὶ σκόπελοι καὶ πάγοι,
    καὶ ἀφρισμένα κύματα·
πλὴν τ' ἄρμενά μου ἔδεσα τ' ἀνεμοξεσχισμένα,
ν' ἀράξω ἐπεθύμησα εἰς ἥσυχον λιμένα,
    καὶ ἤραξα εἰς μνήματα.

Εἰς μνήματα! ὦ! καὶ τὸ πᾶν δὲν εἶναι μέγα μνῆμα;
Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν ἡ γῆ ὑπὸ τὸ βῆμα
    γογγύζει τοῦ θανάτου.

Ἀχόρταγος τὰ τέχνα του ὁ χρόνος καταπίνει,
 κ' εἰς τὸν αἰῶνα ὁ αἰὼν ἐνθύμημα ἀφήνει
 τὰ νεκροσάβανά του.

Ἐθαύμαζον τὸν πλάτανον εἰς τῶν βουνῶν τὰ ὕψη.
 Τοὺς λόφους θέλων περίξ του ἐφαίνετο νὰ κρύψη
 εἰς τὸ παχύ του φύλλωμα.
 Πλὴν σκώληξ τὴν καρδίαν του αἰῶνας εἶχε φθείρει,
 καὶ ἦδη σκέλεθρον γυμνὸν ὁ θάνατος τὸν σύρει
 εἰς τῶν κρημνῶν τὸ κοίλωμα.

Ῥοποῦν ξηρὰν μετὰ ξηρὰν τ' ἀχόρταγα πελάγη.
 Τὴν Σιβηρίαν ἐπνίξαν γιγαντιαῖοι πάγοι,
 τὴν Ἀραβίαν ἄμμοι.
 Τὸ στάδιον τῆς κτίσεως εἰς τάφον εὐρὺν λήγει.
 Πᾶν πλάσμα εἶναι κτῆμά του, ἀφ' ὅπου καὶ ἂν φύγῃ,
 καὶ ὅπου ἂν προσδράμῃ.

Περιγηθήτην εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐρωτῶν ποῦ εἶναι
 ἢ οὐρανόκτιστος Τρωάς, αἱ ἐνδοξοὶ Ἀθῆναι,
 ἀπῆντησα συντρίμματα.
 Μετὰ τὴν γῆν, τὸν οὐρανὸν ἠτένισα μ' ἐλπίδα·
 τὰ ἄστρα ἐμελέτησα· κ' αὐτὰ νὰ σβύνουν εἶδα
 εἰς μαῦρα διαστήματα.

Σὺ δὲ δι' αὐλακος φλογὸς ὀργώνεις τὸν αἰθέρα,
 φωστήρ! Ἡ φύσις σέ ὕμνεῖ αἰῶνιον πατέρα,
 πηγὴν τῶν οἱ αἰῶνες.

Καθὼς φανοῦν αἱ γόνιμοι ἀκτῖνες τοῦ φωτός σου,
τ' ἀκάθαρτα φαντάσματα σοβοῦνται ἀπ' ἐμπρός σου,
καὶ φεύγουσ' οἱ χειμῶνες.

Εἰς ῥύακας διαφανεῖς οἱ πάγοι ἀναλύουν,
τὴν γῆν πορφύραι κεντηταὶ καὶ τάπητες ἐνδύουν
κ' ἀνθέων διαδήματα.

Ἀπὸ τοῦ θάλλους σου ζωὴν ποτίζεται ἡ φύσις.
Τὸν ἐρχομόν σου εὐλογοῦν ποιμενικαὶ ὀρχήσεις
κ' ἐρωτικὰ φιλήματα.

Σὲ, τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς, τὸν πρὸ αἰώνων ζῶντα,
Σὲ μόνον ὡς ἐνέχυρον παρίστων εἰς τὰ ὄντα
πῶς εἶν' ἀθανασία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δίσκον σου τὸν φλογισμένον εἶδα
πῶς ἔβησεν ὁ θάνατος τὴν μαύρην του σφραγίδα,
καὶ εἶπ' «ἀπελπισία!»

Εἰς σκελετοὺς κατάκειται ὁ γίγας τοῦ θανάτου.
Τὰ ἄδενδρα Οὐράλια καὶ τ' Ἄλπ' εἶναι πλευρά του,
ἡ Αἶτνα εἶναι στόμα του.

Τὴν γῆν συντρίβουσ' οἱ συχνοὶ σπασμωδικοὶ του κλόνοι·
εἰς λάβαν, εἰς πυρκαϊάν κ' εἰς ἄσφαλτον ἀπλόνει
τὸ φλογισμένον στρῶμά του.

Ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καταστροφὴν σαλπίζει.
Φυστὰ διγύνοισιν, λαοὺς κατὰ λαῶν ἐπλίζει
μὲ ξίφος μαιοφόνον.

Πετᾶ ὡς βόμβα φλογερὰ εἰς τάγματα νεκρά των
 κ' εἰς φλογισμένας πόλεις των· καὶ εἰς τὰ πτώματά των
 τυράννου στήνει θρόνον.

Ναὶ, φρίττων τῆς μητρός μου γῆς πατῶ τὸ νεκρὸν χῶμα.
 Αἱμάτων εἶναι ζύμωμα, πτωμάτων εἶναι στῶμα
 ἡ μαύρη κατοικία μας.

Πολλοὶ παρῆλθον πρὸ ἐμοῦ, πολλοὶ περνοῦν ἐμπρὸς μου,
 θενὰ περάσω μὲ πολλοὺς ὡς ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου.
 Ἴδου ἡ ἱστορία μας.

Ὡς ὑπομίσθους τὰς σειρὰς ἂν εἶχες τῶν αἰώνων,
 ὦ ὁδοιπὸρ' ἐφήμερε, ἐγείρεις μετ' ἀγώνων,
 λαμπρὰς ἀεροπόλεις.

Ἄλλ' εἰς τοῦ νέου κόσμου σου τὴν ὠγκωμένην πλάσιν,
 ἀπρόβλεπτε δημιουργέ, ὡς μόνην ἔχεις βάσιν
 τὸ Ἄν, καὶ τοῦτο μόλις.

ὦ ματαιότης τῆς ζωῆς! — Γνωρίζετε τὸν μόνον
 ὅστις εἰς τρίμματα πατεῖ βασιλειῶν καὶ θρόνων;
 Τὸν γίγαντα γνωρίζετε;

Ἴδέτ'· ἡ γῆ γονυπετῆς τὸ νεῦμά του προσμένει.
 Πατεῖ, κ' ὁ κόσμος σείεται. Περνᾷ, κ' ἡ οἰκουμένη
 ἐπάνω του ζυγίζεται.

Πρὸς τὰ στοιχεῖ' ἀτρόμητος ἠλείφθη νὰ παλαίσῃ.
 Μετρᾷ τοῦ κόσμου τὰς φυλάς ὅπου θ' ἄλυσοδέσῃ,
 καὶ τὰς φρονεῖ ὀλίγας.

Ἐκεῖ — ὁ θάνατος περνᾷ! — Εἰς τὴν ἀκτὴν ἐν μνήμα,
πέτρα ἣν βρέχ' ἡ καταιγίς, πρὸς ἣν θρηνεῖ τὸ κύμα·
ἐδὼ κοιμᾷτ' ὁ γίγας.

Ἔως ἐδὼ· κ' ἐπέκεινα ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη
ἐσθέσθησαν, καὶ μοναχὴ ἡ τεθλιμμένη μνήμη
φρουρεῖ τὸ κοιμητήριον.

Υπήκοος καὶ ἡγεμὼν ἐδὼ κοιμῶνται ἴσοι.
Εἰς ἐν χωνεύει τῶν θνητῶν τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση
τὸ μέγα χωνευτήριον.

Ὡς ἄνθος ἀρτιγέννητον σ' ἐγνώρισα, ὦ κόρη!
Ἦσουν ὡς ἄγγελος σεμνὴ· λαμπρὸν ἐπανωφόρι
σ' ἐκάλυπτε χαρίτων.

Ὁ νοῦς μου, ὅταν σ' ἔβλεπον, τερπνῶς ὠνειροπόλει.
Σ' ἐλάτρευον σιωπηλῶς. Ἡ ὑπαρξίς μου ὅλη
νὰ σέ λατρεύω ἤτον.

Σὲ εἶδα, κόρη, ὡς ὠχρὰν, μὲ μειδιῶντα χεῖλη,
σὲ ἔφερον δακρύοντες, πενθηφοροῦντες φίλοι
εἰς μαῦρον νεκροκράββατον.

Ἐτάφην ἔκτοτε μὲ σέ, κ' ἐλπίζω νὰ σέ πείσω
διὰ κλαυθμῶν νυκτερινῶν, νὰ διαβῇς ὀπίσω
τὴν δίοδον τὴν ἄβατον.

ὦ! διατί ὁ θάνατος τὴν θύραν μου δὲν κρούει;
Τέρπεται ἴσως στεναγμοὺς κατόπιν του ν' ἀκούῃ
καὶ δάκρυα νὰ βλέπῃ;

Ἄν εἶχε σβύσει ἀντὶ σοῦ τὸν ἔρημόν μου βίον,
ποτὲ δὲν ἤθελε βραχὴ ὑπὸ σπονδῆς δακρύων
τοῦ τάφου μου ἢ σκέπη.

Εἰς χειροπεριποίητον εὐθυγραμμίαν κλάδων,
εἰς κῆπον ὃς ὑπὸ στοῶν καὶ θόλων ἐξ ἀράδων
πρασίνων καλλωπίζεται,
ἕκαστος κλάδος συνεργεῖ εἰς κόσμον ἀρμονίας,
καὶ ἂν ἐν δένδρον ἀρπαγῇ ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
ἡ συμμετρία σχίζεται.

Ἄλλ' ἐγὼ, θρέμμα τῶν κρημνῶν βλαστῆσαν εἰς χειμῶνα,
ποτὲ μου δὲν κατώρθωσα τὸν ἀφυλλόν μου κλῶνα
μετ' ἄλλου νὰ συνδέσω.

Ποτὲ δὲν μὲ ἠυλόγησεν εὐγνώμων διαβάτης,
καὶ ἂν πλημμύρα τῶν βουνῶν μὲ σύρ' εἰς τὰ νερά της,
ἄγνώριστος θὰ πέσω.

Ἐν ᾧ τὸν κόσμον ἔβλεπον εἰς τὴν λαμπρότητά του,
ὡς λαίλαψ ἐπεφύσησε τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου,
καὶ γενεὰς ἠλῶνισε.

Ἐμπρὸς μου ἔσκαψ' ἔρημον βαθὺ νεκροταφεῖον,
καὶ ἔμψυχον ἐρείπιον ἐν μέσῳ ἐρείπιων
μονήρη μ' ἔλησμόνησε.

Περὶ τὸν κόσμον ὡς σκιά πλανῶμαι καὶ στενάζω,
σπουδάζω τοὺς κατοίκους του, τὰ πάθη των θαυμάζω,
τὴν τύχην των λυποῦμαι.

Ὅσακις βλέπω εἰς τὴν γῆν χωρὶς φροντίδων ὄντα
καὶ ἀδακρύτους ὀφθαλμοὺς καὶ χεῖλη μειδιῶντα,
τὸν τάφον ἐνθυμοῦμαι.

Θνητοί, πατεῖτ' ἀμέριμνοι τὴν γῆν ποῦ σᾶς προσμένει.
Σταθῆτε, κ' ἐξετάσατε ὁ χρόνος ποῦ πηγαίνει
τοῦ κόσμου τὰ συντρίμματα.

Τὴν βακτηρίαν πρὸς καιρὸν τοῦ δρόμου σας ἀφῆτε,
καὶ ἀπὸ τὸν αἰώνιον φθορέα διδαχθῆτε
αἰώνια μαθήματα.

Λεπτοῦ γεννήματ' ἀσθενῇ, πρὶν ἔλθετε περνᾶτε!
Εἰς πότε οἱ ἀπέραντοι σκοποὶ οὓς μελετᾶτε;
Ἡ ὥρα σας σημαίνει.

Τὴν γῆν κατεποντίσατε εἰς ποταμοὺς αἱμάτων,
τὸν κόσμον κατεκτήσατε μ' ἀγέλας στρατευμάτων.—
Ποῦ κεῖσθε τεθαμμένοι;

Τί θησαυρίζεις ὁ γυμνὸς τοῦ κόσμου διαβάτης;
Τί βασανίζετε τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐντόσθιά της
ζητεῖτε ν' ἀνασκάψετε;

Ἡ γῆ ὀπίσω εἰς τὴν γῆν θὰ μεταπέσῃ πάλιν.
Ἀγῶνας δὲν χρειάζεσθε, οὐδ' ἔκτασιν μεγάλην
τὸ πτώμα σας νὰ θάψετε.

Ἀπόνοια! — Εἰς τῆς ζωῆς τὸν σιδηροῦν κρατῆρα
κιρᾷ μὲ χεῖρα φειδωλὴν ἢ φθονερά μας μοῖρα
σπανίᾳ τὰς ῥανίδας.

καὶ ὅμως ἐξοδεύομεν τὰς μαύρας μας ἡμέρας,
τὰς μὲν, εἰς πάλιν πρὸς σκιάς, τὰς δὲ περισσοτέρας
εἰς ὄνειρα καὶ ἐλπίδας.

Νέος καὶ ἐγὼ ἀνέπνευσα τοῦ ἔρωτος τὴν φλόγα·
εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄμπελον καὶ ἐγὼ τὴν τερπνὴν ῥῶγα
τῆς ἡδονῆς ἐτρύγησα.

Τὸ ξύλον ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ τῆς ἐπιστήμης·
καὶ ἐγὼ, ἐν ζέσει νεαρᾷ, τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης
τὴν λάμψιν ἐκυνήγησα.

Ἡ δόξα πλὴν ἦτο σκιά καὶ ἐχάθη εἰς τοὺς αἰθέρας,
καὶ ἡ φήμη, μάταιος ἀὴρ χυθεὶς εἰς τοὺς ἀέρας,
ἀπέπτη μετὰ βίας.

Ἀνύπαρκτοι θεότητες νοῶν εὐαπατήτων!
Τῆς ἐπιστήμης τὸν καρπὸν ἐμάσησα, καὶ ἦτον
καρπὸς χωρὶς οὐσίας.

Πολὺ πρῶτ' ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.
Τοῦ δρόμου τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ταλαιπωρίαν
πολὺ πρῶτ' ἐγνώρισα.

Ἐκάθησα ἐν ἀναπαυθῷ εἰς ξενοδόχον μνημα,
καὶ ἀπὸ τῶν συντρόφων μου τὸ φοβισμένον βῆμα
τὸ βῆμά μου ἐχώρισα.

Ἐδῶ ποῦ σβύν' ἡ ὑπαρξὶς τὰ ὄνειρά μου σβύνω·
τὸ φόρτωμα τῶν πόνων μου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφήνω,
τὰ πάθη ἀπαρνοῦμαι,

εἰς ἄλλα κλίματα τροφήν ὑπάγω νὰ ζητήσω,
καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὅσ' ἂν ἀφήν' ὀπίσω
τὸν ἔρωτα λυποῦμαι.

—

Ἐδὼ κρεμῶ τὴν λύραν μου εἰς κυπαρίσσους μαύρας·
ᾗς κλαίῃ ὅταν πνέηται ἀπὸ μελλούσας αὔρας.

Παρὰ τῶν ἀπογόνων μου

δὲν περιμένει ἔπαινον ἢ δάφνην Ἑλικῶνος.

Ἦτο πιστῇ μου σύντροφος· ὅταν ἐθρήνηουν μόνος,
ἐγλύχαινε τὸν πόνον μου.

—

Τὸ πλοῖον ἂν τὴν ἄγκυραν προώρως ἀνελκύσῃ,
εἰς τὰ λυτά του ἄρμενα ἢ αὔρα νὰ φυσήσῃ
προσμένει ἀραγμένον.

Ἐχω κ' ἐγὼ τὴν ἄγκυραν καὶ τ' ἄρμενα λυμένα·
ἀπὸ τῆς γῆς εἴμ' ἔτοιμος νὰ ἔβγω τὸν λιμένα,
τὴν αὔραν περιμένων.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
Τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί;

ΕΥΡΙΠ. Φοῖβε

Δι' ἄλλους μορμολύκειον ἐπίφοβον ἂν ᾗσαι,
μετάβασις, ἐξόντωςις, ἢ ὅπως ἂν καλῇσαι,
Σ' ἐπικαλοῦμαι, χαῖρε!
οὐδὲ τρομάζω, θάνατε, τὴν ἄχαρίν σου θέαν.
Τὸ μελανόν σου κάλυμμα μὲ χεῖρα θαρραλέαν
νὰ διασχίσω φέρε.

ὦ πλάστα, ἔταν μ' ἔδωσες παλμούςς καρδίας ζώσης,
τὴν εὐτυχίαν ἔπρεπε συγχρόνως νὰ μοὶ δώσης
τροφὴν τῆς ἐπιούσιον.
Ἀφ' οὗ δὲν μοὶ τὴν ἔφερεν ὁ κόσμος πρὶν τὸν φύγω,
παρὰ τῶν τάφων τὴν ζητῶ, κ' ἐλπίζων διανοίγω
τὸν κόλπον των τὸν πλούσιον.

Εἰς τοῦτον τὸν ἀπέραντον καὶ ἄφλοισβον λιμένα,
ἔπου ὁ ναύτης ἔρχεται, τ' ἀνεμοξεσχισμένα
ἱστία περιστέλλων,
καὶ παύ' ἡ πολυκύμαντος τοῦ βίου ναυτιλία,
πυθμὴν ὑπάρχει σταθερὸς, ὑπάρχει παραλία,
ὑπάρχει ἄλλο μέλλον;

Σπουδάζων τὸ ἐφήμερον φαινόμενον τοῦ βίου,
 εἶδα τὸν μέγαν θεριστὴν ὡς στάχεις τοῦ πεδίου
     τὰς γενεὰς θερίζοντα,
 καὶ εἶδα τάφους χαίνοντας ἔπου πατῶ τὸν πόδα,
 καὶ εἶδα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς τὰ ῥόδα
     πρωίμως ἀπανθίζοντα.

Καὶ εἶπα: Πάντα πρόσκαιρα, παντοῦ ἀβεβαιότης·
 ἡ γῆ παρόδου σκηνώμα, ὁ κόσμος ματαιότης,
     καὶ ὄνειρον ὁ βίος!

Πλὴν τὴν τροφὴν τῶν τὴν νεκρὰν χωνεύσαντες οἱ τάφοι
 ἐκλείσθησαν; ἠρώτησα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐγράφη
     τὸ μαῦρον αἰωνίως;

Τ' ὁμολογῶ! Τοῦ τέλους μου ἡ ζοφερά ἰδέα,
 καὶ τῆς ζωῆς μου ὁ σκοπὸς, καὶ τῆς φθορᾶς ἡ θέα
     τὸ πνεῦμά μου ἀπέλπιζε.

Πλὴν τῆς καρδίας ἡ φωνή, ἡ φιλαλήθης μοῦσα,
 ἡ μάντις ἡ θεόπνευστος, αὐτὴ παραμυθοῦσα,
     αὐτὴ μοι λέγει: «Ἐλπίζε!»

Ζητοῦντος τὸ δυσεύρετον τῆς ἀληθείας ἔχνος,
 εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς τῆς πίστεως ὁ λύχνος
     τὸ βῆμά μου φωτίζει,
 κ' ἡ γλῶσσά μου πιστεύουσα εἰς πρόρρησιν βεβαίαν,
 εἰς τοὺς ἐλπίζοντας θνητοὺς ἀνάστασιν, καὶ νέαν
     ζωὴν εὐαγγελίζει.

Ὅπότεν εἶδον κατ' ἀρχὰς οἱ ἄνθρωπ' εἰς τὴν δύσιν
τὸν ἥλιον κρυπτόμενον, τὴν σκοτισθεῖσαν φύσιν
ὥς νήπια ἐθρήνησαν.

Ἀλλὰ ἰδόντες τὸν λαμπρὸν εἰς τῆς αὐγῆς τὰς πύλας
νὰ πυρπολῇ τοὺς οὐρανοὺς ἐκ νέου ἀνατείλας,
πρηνεῖς τὸν προσεκύνησαν.

Ἡ μὴ ἐχάθ' εἰς τὸ μηδὲν ὁ πύρινος κομήτης
ἀφοῦ ἐξέπληξε τὴν γῆν, διότ' οἱ κάτοικοί της
τὴν λάμψιν του δὲν βλέπουν;

Ἄν ἐπλανθῇ εἰς τὸ κενὸν τὴν τροχίαν του χάσας,
θὰ ἔλθῃ, καὶ τὰ ἔχνη του ἐκ νέου καὶ θαλάσσας
καὶ ὄρη θ' ἀνατρέπουν.

Ἡ πλάσις στίλβει καθαρά ἐμπρός μας ὡς ἀδάμας,
οὐδ' εἰς ὁμίχλην κρύπτεται, καὶ εἰς τὰ βλέμματά μας
ἀνοίγει τὸ βιβλίον της.

Ἀμβλυωπεῖ τὸ ὄμμα μας κ' ἡ ἀμυδρά μας κρίσις·
ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν τὸ φῶς, ἐμπρός μας κεῖται λύσις
σαφὴς τῶν μυστηρίων της.

Ἦτον ἐσπέρα κατηφής, ἐσπέρα φθινοπώρου,
ἔταν εἰς βράχον ἔρημον κοιλάδος δενδροφόρου
ὠνειροπόλουν μόνος,
καὶ ἔβλεπον πῶς ἔσυρε τὰ φύλλ' ἀπὸ τῶν κλάδων,
κ' ἐμάραινε τὴν ἀνθηρὰν στολὴν τῶν πεδιάδων
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος.

Καὶ παρέτήρουν τὰς χλωμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ἤκουον μαστίζοντας τὰ δένδρα τοῦ πεδίου
τὸν ὄμβρον καὶ τὴν χάλαζαν·
κ' ἐν ᾧ ἡ φύσις ἐκλαιεν, ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου,
βεβαρυμμένα ὡς αὐτὴν, θερμὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὰ δάκρυα ἐστάλαζαν.

Ἐκεῖ ἀπὸ τὰς σκέψεις μου ὡς μαγικὸς μαγνήτης
ἐξαίφνης ἀποσπῶσά με ἡ μουσικὴ φωνή της
μ' ἐρώτησε τί κλαίω.

— «Τὴν φύσιν βλέπω θνήσκουσαν ὡς κόρην ἐρασμίαν,
κ' εἰς τὸ νεκρὸν της λείψανον χορὴν ἐπικηδεῖαν
δακρύων ἐπιχέω.»

Καὶ δεῖξας τὰ συρόμενα εἰς τοὺς χειμάρρους φύλλα,
«Ποῦ, εἶπα, αἱ τερπναὶ σκιαὶ καὶ τ' ἄνθη τὰ ποικίλα;
Πῶς ἔχνος των δὲν φαίνεται;
Ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἰδέ την ἐμαράνθη,
καὶ τ' ἄνθη ἐμαράνθησαν. ὦ φίλη μου! ὡς τ' ἄνθη
καὶ ἡ ζωὴ μαραίνεται!»

— «Τῆς γῆς, μοι εἶπε, πῖςευσον, δὲν βλέπεις τὴν κηδεῖαν.
Κοιμᾶται ἀπαυδῆσασα, καὶ τὴν κρατεῖ δεσμίαν
ὁ χιονώδης γέρον.
Ἐν καλλονῇ θὰ τὴν ἰδῇς ν' ἀναστηθῇ χαρίτων.
Τὸ ἔαρ πάλιν θὰ προβῇ στολὴν θεοποιήτων
διαδημάτων φέρον.

Φθοράν ποῦ εἶδες ; Ὁ χειμῶν τὸ ρόδον ἂν μαράνη,
ρίπτει τὸν σπόρον κατὰ γῆς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ βλαστάνει
τὸ ρόδον τὸν ἀπρίλιον.

Ὁ σκώληξ εἰς μεταξωτὸν ἐὰν ἐτάφη μνήμα,
θὰ τὸ ἀνοίξ' ὑπὸ χρυσοῦν ὥραιας νύμφης σχῆμα,
πετώσης πρὸς τὸν ἥλιον. » —

Τὸ εἶπε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ οὐρανία νέα
πρὸς τοὺς αἰθέρας βλέπουσα, ἀπέθανεν ὥραια,
ὥς ἡ σελήνη δύει.

Ἐτάφ' εἰς ἀκρωτήριον τῆς παραλίας ἄμμου,
καὶ εἰς τὴν ἄμμον ποτισθὲν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου
ἐν ἄνθος ἀνεφύη.

Ναί ! δέχομαι τὸν οἰωνόν ! Ὡς ἄνθος ἀνακύπτεις
ὑπὲρ τὸν τάφον θάλλουσα, καὶ εἰς τὸν τάφον ρίπτεις
τὸ κάλυμμα τὸ δάνειον.

Ὅπόταν ἔλθω μετὰ σέ, ἡ καθαρὰ ψυχὴ σου
θενὰ κοσμή τούς οὐρανοὺς ἐντὸς τοῦ παραδείσου,
ὥς ἄνθος ἐπουράνιον.

Συκοφαντοῦν τὸν θάνατον· μὲ φονικὸν ὁδόντα
δὲν πνίγει ὅ,τι ζωντανόν, οὐδὲ ῥοφᾷ τὰ ὄντα
οὐδὲ τὴν ὕλην φθείρει.

Ἀπὸ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖ τὸν τακτικόν της φόρον·
δρέπει τοὺς στάχεις τοὺς ξηροὺς καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν σπόρον
πρὸς νέον θέρος σπείρει.

Τὸ φύσημά του τῆς ζωῆς τὰ ὕδατα ταραττεῖ·
τὴν φύσιν σπρώχν' εἰς τὰ ἐμπρὸς, καὶ τὴν ὁδόν της φράττει
ὀπίσω ῥίπτων μνήματα.

Συλλέγει μετ' ἐπιμονῆς τὰ ῥάκη τῶν αἰώνων,
καὶ ὕλην δίδει πρόχειρον εἰς τὸν τεχνίτην χρόνον
πρὸς νέα τεχνουργήματα.

Ἀλλὰ πρὸς τ' αὔλα πετοῦν οἱ αὔλοι σπινθῆρες.
Τοὺς σέβονται θρησκευτικῶς αἱ βάνηυσόι του χεῖρες
κ' ἐγγίζουσιν μόνον χῶμα·
διότι αὔλος ψυχὴ τὰ σώματα συνδέει,
διότ' εἰς τὸ ναυάγιον τῶν ὄντων ἐπιπλέει
αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα.

Εἰς τὸ ψυχρόν σου μάρμαρον, ὦ νέα, τί μ' ἐλκύει,
ἂν ἐπ' αὐτοῦ πλανώμενον τὰς πτέρυγας δὲν σείῃ
τὸ πνεῦμά σου ἀθάνατον;

Ἦ ποῖον ἔχει δι' ἐμὲ τὸ θέλγητρον ἢ κάλπη,
μετὰ τῆς τέφρας μέρος σου, ὦ φίλη, ἂν δὲν θάλπη
περιφρονοῦν τὸν θάνατον;

Καὶ ἂν δὲν περιφέρεσαι τὰς οὐρανίους σφαίρας,
καὶ ἂν, ὥς ψάλλω πεποιθῶς, εἰς τοὺς χρυσοῦς ἀστέρας
δὲν ἔχῃς κατοικίαν,
οὐχ ἤττον ζῆς εἰς ἱερὰ καὶ εὐλαβῇ τεμένη,
διότι ζῆς δεσπόζουσα καὶ ζῆς λατρευομένη
εἰς ταύτην τὴν καρδίαν.

Τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος περίβλεπτοι κοιμῆται,
 ὅσοι τὸ φῶς ἐχύσατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ζῆτε,
 διότι μᾶς ἐμπνέετε·

διότι σῶμα καὶ ψυχὴν οἱ τάφοι σας ἂν θάπτουν,
 πῶς ἔτι αἱ ἰδέαι σας πυρκαϊὰς ἀνάπτουν;
 καὶ πῶς σθεσθέντες καίετε;

—
 Ὁ διαβάς τὰ ὄρη μας τὴν νύκτα ὁδοιπόρος,
 πολλάκις ἤκουσε φωνὰς κρυφίας εἰς τὸ ὄρος
 καὶ ἀποκρίσεις ξένας,
 κ' ἤσθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν του τὸ αἷμά του παγόνον,
 καὶ εἶδε φρίττων μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῶν κλώνων
 σκιάς κατερχομένας.

—
 Καὶ βλέπων λάκκους καὶ σωροὺς ὀστέων καὶ κρανίων,
 ἐγνώρισεν ὅτι μαχῶν ἐπέρασε πεδίον,
 κ' ἐκεῖνοι ὅτι τάφοι μας·
 καὶ πῦρ ἐχύθη καυστικὸν εἰς τὰς ψυχράς του φλέβας,
 κ' ἐστάθη μὲ θρησκευτικὸν νὰ προσκυνήσῃ σέβας
 τὰ ἱερὰ ἐδάφη μας.

—
 Σεῖς εἰσθε τῶν προμάχων μας σκιαί! συχνὰ σᾶς εἶδα.
 Ἐπαμεινώνδα, Βότσαρη, Ἥλία, Λεωνίδα,
 ἀθάνατοι, σεῖς εἰσθε!

Ζωὴν εἰς τῆς πατρίδος σας τὸ πτώμα ἐμφυσᾶτε,
 πρὸς νέα κατορθώματα, πρὸς μάχας μᾶς κεντᾶτε,
 καὶ χαίροντες ἡγεῖσθε.

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐρρίπτεσθε ὡς στρόβυλος ἀνέμων,
καὶ ὑπὸ τὴν ἀνδρείαν σας ἡ πλάστιγξ τῶν πολέμων
ἡ σιδηρᾶ ἐλύγισεν.

Ἄλλ' ἔταν ἦλθε διὰ σᾶς τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων,
τὰς ἀθανάτους σας ψυχὰς εἰς σκήνωμα δαφνῶνων
ὁ θάνατος ὠδήγησεν.

Ἐρώτησον τὸν πάσχοντα καὶ τὸν ἀγωνιῶντα·
ὁ θάνατος κατέρχεται μὲ χεῖλη μειδιῶντα
καὶ ὑπ' ἀγγέλου σχῆμα,
καὶ κάθηται παραμυθῶν εἰς τῶν κλαυθμῶν τὴν κλίνην,
καὶ ἡ ὀρησκέα μετ' αὐτοῦ κρατοῦσα τὴν εἰρήνην,
διακοσμεῖ τὸ μνήμα.

Ὁ χειμασθεὶς ἐπὶ πολὺ ὡς ξύλον ναυαγίου
εἰς τρικυμίας, εἰς δεινοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου,
εἰς ἔρωτα ἐπίγειον,
εἰς θυελλώδη ὄνειρα, εἰς ψυχοφθόρα πάθη,
τὸ βλέμμα στρέφει πρὸς αὐτὸν, κ' εἰς τ' ἄσυχλά του βάθη
εὕρισκει καταφύγιον.

Εἰς τὴν σκοτίαν τῆς εἰρκτῆς πολλάκις παρεισδύει,
καὶ τοὺς τυράννους ἀπατῶν, τοὺς κρίκους διαλύει
τῶν δουλικῶν σιδήρων.

Ἐσχατος σύμμαχος ψυχῶν μεγάλων κ' ἐλευθέρων,
εἰς τὰ μεγάλα θύματα κατέρχεται, προσφέρων
τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων.

Κ' ἐγὼ ἀφ' ὅτου εἰς τῆς γῆς τὴν φυλακὴν ἐκλείσθην,
εἰς λύπας περιφέρομαι, εἰς σκότῃ ἐβυθίσθην
τὸ πνεῦμά μου φοβίζοντα.

Καθ' ὅσον ζῶ μοὶ φαίνεται ἡ νύξ ζοφερωτέρα,
ἀνακαλύπτω δὲ μακρὰν ὥς ἄγνωστον ἀστέρα
εἰς ἄγνωστον ὀρίζοντα.

Εἰς σέ, ἀστήρ γλυκύφωτε, μὲ ὀδηγεῖ ὁ τάφος·
εἰς τοῦ θανάτου ἐπιβάς τὸ ταχυπόρον σκάφος
εἰς νήνεμον ἐσπέραν,
ἐλπίζω τὰ αἰθέρια πελάγη διασχίσας,
σκιαί τῶν προπατόρων μου, νὰ εὔρεθῶ μαζῇ σας
εἰς γῆν ἐντελεστέραν.

Ἐκεῖ, ὦ φίλοι, μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ἀγγέλων,
πραύνας τὴν καρδίαν μου, ἀδάκρυτον τὸ μέλλον
θα ζήσω τὸ αἰώνιον.

Ἐκεῖ αἱ δύο μας ψυχαὶ ὑπὸ σκιάς ἀνθρώπων
θα ἴπτανται, ὦ φίλη μου, πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον
ὥς μέλλος ἐναρμόνιον.

Ὅταν χειμῶνος ἄνεμος εἰς τὰ βουνὰ συρίζῃ,
τὴν παλαιάν της φωλεὰν ἢ χελιδὼν κρημνίζει,
καὶ μὲ πτερ' ἀνοιγμένα,
ἐλπίζουσα πῶς ἀλλαχοῦ θεν' ἀπαντήσῃ θέρος,
πλανᾶται, μετὰ τῆς πνοῆς πετῶσα τοῦ ἀέρος
εἰς ἄγνωστα καὶ ξένα.

Κ' ἐγὼ, ἀφ' οὗ ἐμάρανον χειμῶνες τὴν χαρὰν μου,
ὥς χελιδὼν ἐκρήμνισα τὴν πρώτην φωλεάν μου,
τὴν γῆν ἀπεχαιρέτησα,
τοῦ μέλλοντος διέτρεξα τ' ἀπάτητα ἐδάφη·
ρίγῳσα ἡ καρδίᾳ μου πρὸς οὐρανούς ἐστράφη·
τοὺς τάφους ἐμελέτησα.

MYOOI

10078

Ο ΖΙΖΙΚΑΣ

Καλοκαῖρι κ' ἀνοιξι,
ἔταν ἦταν τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζιζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια.

Τὰ λουλούδια πέρασαν
ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ ζιζικας,
καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγῃ.

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προβλεπτικὸ μυρμῆκι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν,
ἓνα σπόρο ἢ σκουλήκι.

Τὸ μυρμῆκι ἐκθαμβὸν
ἔρωτᾷ.—Καλέ μου γείτων,
δὲν μὲ λές τί ἔκαμνες
καλοκαῖρι ἔσω ἦτον;

—Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ἔσω ἦτο καλὴ ὥρα.
—Τραγουδοῦσες; Εὐγέ σου!
Χοροπήδα λοιπὸν τώρα.

Τί ὁ μῦθος ἐννοεῖ,
 κ' ὁ τυφλὸς αὐτὸς τὸ βλέπει.
 Μάζων' ἔταν ἡμπορῆς,
 γιὰ νὰ ἔχῃς ἔταν πρέπη.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
 κλάδου ἐκάθητο ἐλαίας.
 Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
 καὶ εἰς τὸ ῥάμφος εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμῶκλαδα κοντὰ
 ἀλώπηξ ἴστατο δολία.
 Αὐτῆς τοὺς ῥώθωνας κεντᾷ
 τοῦ κρέατος ἡ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει· περιττὸς
 ὁ κόπος, μάτην ἢ σπουδὴ της!
 Τί ὕψος! κ' εἶναι πτερωτὸς
 ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτήτης.

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾷ
 εἰς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρῃ.
 Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾷ,
 καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

«Καλῶς μᾶς ὥριστες ἐδῶ,
 ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρῃς.
 Τρελλαίνομαι ἔταν σ' ἰδῶ.
 Πόση κομψότης! πόση χάρις!

»Τίς ἔχει τόσῃν καλλονῇν,
 τίς πτέρυγας ποικιλοτέρας;
 τί κρίμ'! Ἄν εἶχες καὶ φωνήν
 θὰ ἤσουν τῶν πτηνῶν τὸ τέρας!»

— «Φωνὴν δὲν ἔχω! Νὰ χαθῇς!»
 ἐντός του εἶπε· «Θὰ σὲ δεῖξω.
 Περίμενε νὰ τρελλαθῇς
 ἀφ' οὗ τὸ στόμα μου ἀνοίξω.»

Καὶ πλατὺς φάρυγξ ἀνοίγεις
 δύο τραχέα κ ρ ἂ ἐβγάξει,
 καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
 καὶ χάπ! ἡ πονηρὰ τ' ἀρπάξει.

Ἀκόμη τρέχ' εἰς τὸ βουνόν
 καὶ ἀφ' οὗ ἔκρυψε τὸ κρέας,
 γελῶσα λέγ' εἰς τὸ πτηνόν
 τὰς λέξεις ταύτας τελευταίας·

«Μάθε, ὦ φίλτατον πουλὶ,
 μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
 πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
 τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων.»

Ο ΠΗΧΥΣ

Εἷς μωρὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων (λέγεται πῶς κ' οἱ ἀρχαῖοι
εἶχον ἁπτοτε μωρίας, καὶ πῶς εἶχον οὐκ ὀλίγας)
ἐφαντάζετο πῶς ἦσαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν πυγμαῖοι,
καὶ αὐτὸς πρὸς ὅλους γίγας.

Εἶχε δὲ καὶ τοῦ τοιούτου τὴν ἀπόδειξιν ἀρίστην.
Ἡ ἡμέρα ὡς ἐχρύσου τῆς ἀνατολῆς τὰς θύρας,
κατεμέτρει τὴν σκιάν του ἔχων πῆχυν εἰς τὰς χεῖρας,
καὶ τὴν εὗρισκε μεγίστην.

Κ' ἐξερχόμενος κατόπιν, ὅτε μέσ' ἦν ἡ ἡμέρα,
εἰς στοὰς καὶ λεωφόρους ὅν ἀπῆντα κατὰ τύχην,
τούτου τὴν σκιάν ἐμέτρει πρὸς τὸν ἰδίον του πῆχυν
κ' ἦτον ὅλων μικρότερα.

Δι' ἀκρίβειαν δὲ πλείστην καὶ δι' εὐσυνειδησίαν,
ὅταν ὁ φωστὴρ πρὸς δύσιν ἔτρεπε τὴν τροχίαν του,
πάλιν ἀκριβῶς ἐμέτρει ὁ γεννάδας τὴν σκιάν του,
κ' ἦτον ὅση τὴν πρωίαν.

Τοῦτον φρόνιμος ἰδὼν τις, τῷ λαλεῖ ὑπερηφάνως·
«Τὸ σκιάριόν σου μέτρει ὡς καὶ ὅτε τὰ τῶν ἄλλων,
» ἂν νὰ διακρίνης θέλῃς τοὺς μικροὺς ἐκ τῶν μεγάλων,
» τίς ὁ γίγας, τίς ὁ νάννος.»

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ βάτραχοι ἀπηύδῃσαν νὰ ᾔναι δημοκράται,
καὶ πατρικὴν ἐπόθησαν ἐδραίαν βασιλείαν.
«Δὲν θέλομεν τὴν φλύαρον, ἐβόων, ἀναρχίαν.
»Διὰ κοᾶς καὶ βρεκκεκῆς λαὸς δὲν κυβερνᾶται.»

Καὶ εἰς τὸν Δία ταπεινὰς ἀπέτειναν δεήσεις·
«Ζεῦ πάτερ, εὐεργέτησον τὸ γένος τῶν βατράχων.
»Δὸς βασιλεία εἰς ἡμᾶς, καὶ δὸς κορμὸν ἢ βράχον.
»Εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους μας αἱ αὐτοκυβερνήσεις!

»Σαπρὰ τὰ πάντα παρ' ἡμῖν, ἀνάπλεα ἐρίδων.
»Νυχθημερὸν κραυγάζοντες, σηπόμεθα εἰς ἔλη.
»Δημαγωγοὶ διὰ κενῶν μᾶς βόσκουσιν ἐλπίδων.
»Ὅλοι κοάζουσιν ἀρχὰς, πλὴν ἀφορῶς εἰς τέλος.»

Κ' ὑπεμειδίασεν ὁ Ζεὺς, καὶ ἔφριξεν ἡ λίμνη,
κ' εἰς τὰ νερά της κόπανος κατέπεσ' ἐστεμμένος.
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς τὸ κοάζον γένος!
Γῆν καὶ αἰέρας πλήττουσι ζητωκραυγαὶ καὶ ὕμνοι.

Καὶ ἐκ τελμμάτων καὶ λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ λάκκων
μὲ προθυμίαν ἔτρεχον καὶ μὲ σπουδὴν μεγίστην
τῶν αὐλοδοῦλων αἱ φυλαὶ καὶ τῶν αὐλοκολάκων,
κ' ἐπώλουν ἀφοσίωσιν, καὶ μετεπώλουν πίστιν.

«Τί βασιλεύς! Ὁ εὐτυχὴς λαὸς ἐκοινολόγει.

» Ἄν ἦσαν ὅλοι τῶν ἐθνῶν τοιοῦτ' οἱ κυβερνῆται!

» Δὲν θέλει πολυτέλειαν, δὲν δαπανᾷ, δὲν τρώγει,

» δὲν ἀδικεῖ, δὲν τυραννεῖ, καὶ οὐδὲ καὶν κινεῖται.»

— «Ναί, δὲν κινεῖται, ἤρχισεν ὁ φθόνος τονθορίζων.

» Τὸ βλέπομεν. Παννύχιος δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται,

» ἀκόμη καὶ πανήμερος ὁ τοὺς λαοὺς ὀρίζων.

» Νὰ ἦναι πρέπει ἄγρυπνοι οἱ τῶν λαῶν προστάται.

» Τὸν βασιλέα θέλομεν τῆς πολιτείας στύλον,

» ἀλλ' ὄχι στύλον ξύλινον· νὰ σείηται, νὰ πράττῃ,

» ν' ἀμείβῃ καὶ νὰ τιμωρῇ, νὰ κυβερνᾷ κατὰ τι,

» νὰ ἐννοῶμεν ὅτι ζῇ. Αὐτὸς εἶν' ὁλος ξύλον.»

Καί, ὡς συνήθως, ἡ μικρὰ φωνὴ τῶν εἰς μεγάλην

ἐκορυφώθη βαθμηδόν, καὶ οἱ λιμνοπολιῖται

ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Διὸς προσέφυγον καὶ πάλιν,

ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινῆται.

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀναίσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!

» Δὸς μας μονάρχην κραταῖον, ὦ Ζεῦ μεγαλοδότα!

— «Μ' ἐξεκωφάνατε, καλοὶ,» ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων

διὰ τῶν δύο του χειρῶν τ' ἀμβρόσιά του ὦτα.

«Μονάρχην σᾶς ἐχάρισα· ἐκεῖνος δὲν σᾶς φθάνει;

» σᾶς δίδω ἄλλον. Ἔχετε υἱείαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»

Καὶ πελαργὸς καλλιπτερος ἐξ οὐρανοῦ ἐφάνη,

καὶ ἐπιστήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

Τί εὐτυχία! Ἐλαβον, λοιπόν, ὡς ἐποθεῖτο,
 ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ ῥάμφος βασιλέα.
 «Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαία
 ἐκραύγαζε: Καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθήτω.»

Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὡς εἶδαν καταδύντα,
 «Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἔκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἄρχῃς.
 »Εἶσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
 —«Καλόν· πλὴν μὴ φωνάζετε», ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
 Τὸν ἑπαινὸν τοῦ ἔφαλλον δεκαπλασιασθέντα
 ἐν ὧσφ ἔλεγεν. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος μετὰ τάχους
 διὰ τοῦ ῥάμφους κυνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

Αὐτὸ τοὺς δυσηρέστησεν. Ἀλλ' ἂν ἐμεμψιμοίρουν,
 ὁ βασιλεὺς των ἔβλεπε δριμύ, καὶ ἐπελέκα.
 Οἱ δὲ ταραχωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεχείρουν,
 περιοδεύων, ἔτρωγεν ἐκείνους δέκα δέκα.

Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὑγρὸν κατεῖχε τώρα τόπον.
 Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσιν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
 Οἱ βάτραχοι ἐστέναζον κρυφίως, κ' ἐσιώπων,
 καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συγχονευθῶνται.

Καὶ πρὸς τὸν Δί' ἀνέκραξαν· «ὦ Ζεῦ κεραυνοπλήκτα,
 »δὲν θέλομεν τὸν πελαργόν. Πάρα πολὺ κινεῖται.»
 Ἀλλὰ χασμώμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
 » Ἄλλοτε πρῶτον σκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»

Η ΑΡΚΤΟΣ

Τῆς φυλῆς τῶν τετραπόδων ἐβασίλευεν ὁ λέων,
δικαιώματι κ' ἐλέω τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων.
Ἦτον ἄριστος μονάρχης, ἦτο τύπος βασιλέων,
καὶ νομίμως ἐκυβέρνηα μὲ τὸν νόμον τῶν λεόντων.

Πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν σέβας ἔτρεφε τῶν ζώων,
κ' ἐξ αὐτῆς λαμβάνων τρία, ἄφην' ἐν καὶ εἰς ἐκεῖνα.
Ἦτον ἐνθερμος προστάτης τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων,
οὐδὲ ἔτρωγε τινὰς τῶν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐπέινα.

Εἶχε δύναμιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἀφθόνους ὁ εὐδαίμων
εἶχεν ὑπουργοὺς, συμβούλους, στρατηγοὺς κ' ὑποσρατήγους.
Ἐπειδὴ δὲ πρᾶος ἦτο, καὶ ἀμέτοχος πολέμων,
στρατηγοὺς πολλοὺς μὲν εἶχε, στρατιώτας δὲ ὀλίγους.

Ἄν τινὲς τῶν μεμψιμοίρων εὐσεβάστως ἀπετόλμων
ἢ μικρὰς παρατηρήσεις, ἢ παράπονα ὀλίγα,
ὡς ἐγύμνου ἀγριαίνων τῶν ὀδόντων τοῦ τὸν ὄλμον
καὶ τὴν χαίτην τοῦ ἀνώρθου, τὸ ὑπήκοον ἐσίγα.

Δὲν ἐσίγα πλὴν ἡ Ἄρκτος, ἡ σφυγνὴ τοῦ πόλου κόρη,
ἀλλ' εἰς τοὺς βαρεῖς τῆς πόδας κ' εἰς τὸ ῥύγχος πεποιθυῖα,
ὅπου ἴστατο, καὶ ὅπου ἐκινεῖτο, κατηγόρει,
καὶ διέβαλλε βλασφήμως ὑπουργοὺς καὶ ὑπουργεῖα.

Εἰς τὸν λέοντα μὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν φάγῃ,
ἀλλὰ εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα τινὰς εἶχε δυσκολίας,
καὶ πρὸς τρόπους γλυκυτέρους διακείμενος, συνάγει
τοὺς ὑπόπτους ὑπουργούς του, νὰ κριθοῦν ἐπ' ἐκκλησίας.

Κλοπὰς ἄλλους ὠφελοῦσας μισῶν, ἤθελε νὰ μάθῃ
ἂν τοὺς ὑπουργοὺς δικαίως ἔψεγον ἢ ἀνυπάρκτως.
Ἄφ' οὗ ἦλθον, καὶ καθεὶς των εἰς τὸν τόπον του ἐστάθη,
εἶπεν· «Ἄρκετε, τώρα λέγε!»—καὶ ὠμίλησεν ἡ Ἄρκτος.

—Βασιλεῦ, τῶν ὑπουργῶν σου καταγγέλλω σοὶ τὴν πίσιν.
Ὁ καλὸς σου πῖθηξ οὗτος, χειρονόμει, χοροπήδα,
βασιλεῦ, τὸ κράτος κλέπτει μὲ ἀναίδειαν μεγίστην,
καὶ τὰς χεῖρας νὰ γεμίῃ καὶ τὰς γνάθους του τὸν εἶδα.

Τὰς πολλὰς του καταχρήσεις παραιτοῦμαι νὰ ἐκθέσω.
Ἐσωτερικῶν τὸν ἔχεις, ὄρκον δύναμαι νὰ λάβω,
ἐσωτερικά του εἶναι τοῦ στομάχου του τὰ ἔσω.—
Καὶ ὁ λέων ἀπεκρίθη ἡγεμονικῶς· «Τὸν παύω!»

—Ὁ τῶν στρατιωτικῶν σου, λαγῶδες ὁ τροπαιοῦχος,
γλωρὸν φύλλον δὲν ἀφήνει. Εἰς τὸ κράτος πόση βλάβη!
Ὁ τῶν ναυτικῶν, τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων ὁ εὐνοῦχος,
τρώγει μόνον καὶ κοιμᾶται.—«Καὶ αὐτὸς κ' ἐκεῖνος παύει.»

—Καὶ ἡ τίγρις, τοῦ δικαίου, τῶν φονέων καὶ καχοῦργων
εἶναι τρεῖς φονικωτέρα· κάμνει τοῦ λαοῦ σου θραῦσιν.
Ὁ τῶν οἰκονομικῶν σου!... Κλέπτειν ὡς αὐτὴν πανοῦργον
τὴν ἀλώπεκα δὲν ἔχει ἡ φυλὴ τῶν ζώων.—«Παῦσιν!

Ἴδού, ἔπαυσα, ὦ ἄρκτη, ὑπουργοὺς τοὺς δημοβόρους.
 Σὺ ἀντικατάστησόντους, καὶ καλῶς, πιστῶς κυβέρνα.» —
 «Δέχομαι μετ' εὐπειθείας καὶ τὸ βάρος καὶ τοὺς ἔρους.
 Μὴ φοβεῖσαι. Τῶν ποδῶν μου φθάνει νὰ μέθρῃς ἡ πτέρνα.»

Καὶ ἰδού, ἡ ἄρκτος μέγας ὑπουργὸς ἰσχύων τῶρα,
 καὶ δι' ἐν μειδιάματι τοῦ μικροὶ τρέχουν καὶ μεγάλοι,
 καὶ τίς πρῶτος νὰ τῷ φέρῃ κολακείας, καὶ τίς δῶρα,
 καὶ τῆς μὲν ῥοφᾷ τὴν κνίσσαν, καὶ τὰ δὲ δὲν ἀποβάλλει.

Ἄλλ' ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ, τὸ μνησίκακον θηρίον,
 εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα. — «Ἡ ἰσχὺς σου ἀπατάται.
 Θ' ἀποδείξω ὅτι ἔχεις κλέπτῃν ὑπουργὸν κ' ἀχρεῖον,
 ἂν νὰ πράξω μὲ ἀφήσης.» Καὶ ὁ λέων εἶπε. «Πράττε.»

Τότε σχίζει κορμὸν δένδρου, πονηρὰ μηχανωμένη,
 καὶ τοῦ κράτους τὸ ταμεῖον, σάρκας, κόκκαλα καὶ κῶλα,
 ἄλλοτε διεσπαρμένα καὶ ἀνέλεγκτα, τὰ δένει,
 τὰ μετρᾷ, καὶ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ τὰ κλείει ὅλα.

Ἴδού ἔρχεται ἡ ἄρκτος, μακρὰς ὥρας ἐργασθεῖσα,
 πεινασμένη, ὡς ἐδόθη εἰς τὰς ἄρκτους νὰ πεινῶσι.
 Πλησιάζει τὸ ταμεῖον. Τί γλυκεῖα ὄζει κνίσσα!
 Τί θαυμάσι' εὐωδίαί τοὺς μυκτῆράς της κεντῶσι!

Περιβλέπεται, μὴ ξένος ὀφθαλμὸς ἐπιτηρήσῃ,
 καὶ τὸ σχίσμα τοῦ ταμείου ἐρευνᾷ ἐκ τοῦ πλησίον,
 καὶ τὸ ῥύγχος παρενδύει, λέγουσα ἐν πεποιθήσει
 ὅτι ζῇ ἐκ τοῦ ταμείου ὁ δουλεύων τὸ ταμεῖον.

Αἴφνης κλείεται τὸ σχίσμα, καὶ τὸ ῥύγχος ἐντὸς μένει.
Μάτην στρέφεται ἡ ἄρκτος, καὶ φρυάττει, καὶ μυκᾶται.
Συνελήφθη! Κ' ἡ ἀλώπηξ ἰδοὺ φθάνει ὀρχουμένη,
καὶ φωνάζει· «Κλέπται, κλέπται! Χωροφύλακες, ἐλάτε.»

Αἱ κραυγαὶ τῆς συναθροίζουσι ὅλον στράτευμα ποιμένων.
Τρέχουν ἐκθαμβοὶ, κρατοῦντες ἄλλος λίθον, ἄλλος ξύλον,
καὶ τὸν ὑπουργὸν ὡς βλέπουν εἰς παγίδα δεσμευμένον,
ὅλοι τὸν περικυκλώνουν, καὶ ξυλοκοποῦν τὸν φίλον.

Ἐκεῖ φθάνει καὶ ὁ λέων, πνέων πῦρ ἐκ τῶν μυκτῆρων.
— «Δοῦλε ἄπιστε, τῇ λέγει, σ' ἐπιστεύθην. Τί μωρία!
Σὺ τοὺς ἄλλους κατηγόρεις, καὶ τῶν ἄλλων εἶσαι χείρων.
Πήγαινε, σὲ περιμένει ἡ ἐσχάτη τιμωρία.» —

Τὸ συμβὰν ἠκούσθη. Τρέχουν μικρὰ ζῶα καὶ μεγάλα
ἐν χορδαῖς καὶ ἐν τυμπάνοις καὶ μετὰ χαρᾶς μεγίστης.
Ἄλλα δράμους ἢ πηδῶσιν, ἔρπουσ' ἢ πετῶσιν ἄλλα,
καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἦλθον ὡς καὶ ἄρκτοι συγγενεῖς τῆς.

Καὶ ἀναλαβὼν ὁ λέων τὸν βασιλικὸν τοῦ τρόπον,
εἰς τὴν πλήθουσιν ἐκείνην τῶν ἀλόγων ἐκκλησίαν
νὰ τῷ φέρουν διατάττει τὴν αὐθάδη κρεωκλόπον,
καὶ εἰς ὑψηλὴν ἀγχόνην τὴν κρεμᾷ μακρὰν πλατεῖαν.

Κ' ἐπαιδεύθ' ἡ συκοφάντις, κ' ἐπεκρότησε τὸ πλῆθος,
κ' ἡ ἀλώπηξ νὰ τὸ λέγῃ τρέχει καὶ ἀκόμη τρέχει.
Τί δηλοῦσι ταῦτα ὅλα; Ὅλα ταῦτα εἶναι μῦθος.
Καὶ τὸ ἐπιμύθιον τοῦ; Ἐπιμύθιον δὲν ἔχει.

BOYKOLKA

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ

Εἰς ἡμᾶς ὦ! πόσον εἶσαι, ποιμὴν φίλε, φθονητός!
Κλῆρος εἶναι πατρικός σου ὁ παράδεισος αὐτός.
Εἰς τὴν γλὸν τὴν παχεῖαν τῶν ἀρχαίων σου δασῶν,
εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην τὴν φλογέραν σου φυσῶν,
βλέπεις σίτου πεδιάδες νὰ κυμαίνωνται χρυσαῖ,
βλέπεις ἄμπελοι τοὺς λόφους νὰ κοσμῶσι περὶ σέ.
Εἰς φιλήματα ζεφύρων κυματοῦσι τὰ σπαρτὰ,
ἔπου ἡ ἀμνάς σου βόσκει καὶ ὁ τράγος σου σκιρτᾷ,
καὶ ὁ ταῦρος προηγεῖται τῆς ἀγέλης σοβαρός.
Τὰς στιλπνὰς πινακωτάς σου πληροῖ γάλα καὶ τυρός.
Λευκὴ λάμπ' εἰς τοὺς ταλάρους ἡ μιζῖθρα ἡ νωπὴ,
κ' εἰς καλὰ τοὺς καλλιπλόκους γλυκεῖς βρίθουσι καρποί.
Μ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν σὲ στέφει ἡ καλὴ Ἀμαρυλλίς,
καὶ τὸ βλέμμα τῆς σ' εὐφραίνει, καὶ τὰ χεῖλη τῆς φιλεῖς.
Ἄλλ' ἐγὼ καθὼς τὸ φύλλον ποῦ ἐμάρανε χειμῶν,
ἐρημοπλανῆς στενάζω, ξένος μεταξὺ ὑμῶν.
Μοὶ ἀφῆρεσεν ἡ μοῖρα καὶ τὴν μάνδραν καὶ τὰς βοῦς·
μ' ἄφησε γυμνοὺς τοὺς βράχους, καὶ τοὺς ῥύακας βωβούς.
Δὲν μοὶ μένει οὐδὲ βρύσις ἡ ἀμνάς νὰ ποτισθῇ,
οὐδ' ἀμνάς μοὶ μένει πλέον εἰς τὴν βρύσιν νὰ λουσθῇ.
Ποῦ αἰ λιπαραὶ βοσκαὶ μου, ποῦ τὰ δάση τὰ καλὰ;
Ποῦ ἡ γλὸς ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Εὐάνθης νὰ γελᾷ;

Στείραι εἶν' αἱ πεδιάδες, ἐρημίαι τὰ βουνά·
 ὁ ποιμὴν φυγὰς εἰς ξένα περιφέρεται, πεινᾷ·
 οὐδ' ἡ ποιμενὶς ἀκούει τὸν αὐλὸν τοῦ δυστυχοῦς,
 νὰ ἐγείρ' εἰς τὰς κοιλάδας ἀποκρίσεις τῆς ἡχοῦς.
 Ἡ ἀλγοῦσά του καρδία τρώγεται ὑπὸ γυπῶν,
 καὶ τὰ χεῖλη του πικραίνουν τὸν γλυκύτερον καρπὸν.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἡ βαρεῖα συμφορὰ σου, ὦ πολύπλαγχτε ποιμὴν,
 συμπονοῦσιν εὐσπλαγχνίαν διεγείρει παρ' ἡμῖν.
 Στερηθεὶς τῶν σῶν κοιλάδων, τῶν ποιμνίων, τῆς νομῆς,
 βλέπεις καὶ φθονεῖς δικαίως ὅσα ἔχομεν ἡμεῖς.
 Πικρὸν θῦμα δυστυχίας εὐτυχεῖς ἂν ἀπαντᾷ,
 διπλασίως ἢ χαρὰ τῶν τὴν καρδίαν του κεντᾷ.
 Ἀλλὰ τίς τῆς συμφορᾶς σου ὁ παραίτιος αὐτῆς;
 Ὁ τὸ ποίμνιον πατάξας, τὸν ποιμένα τρώσας τίς;
 Ἴσως λύκος νυκτοβάμων, ἴσως λέων τῶν δρυμῶν;.....

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἦν θηρίον ὑπὲρ λύκους, ὑπὲρ λέοντας ὤμῶν.
 Σπλάγχνα ἔχουσιν οἱ λύκοι, καὶ οἱ λέοντες στοργήν,
 ἐν ᾧ τούτου ἡ σκληρότης φέρει φρίκην εἰς τὴν γῆν.
 Ἀντηγεῖ εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς φωνῆς του ἡ βροντή·
 φλόξ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὰ σκότη κυματεῖ,
 εἰς αἱμάτων ἐμβατεύει ἀποτρόπαιον ῥοήν,
 κ' ἡ πνοή του ἀποσβέει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωήν.
 Κορεσθὲν αἱμάτων, ῥέγγει ἀδρανὲς, καὶ κατοικεῖ
 τόπον ὅστις νὰ καλεῖται πόλις ἤκουσα ἐκεῖ.
 Πάντες ἔλεγον πῶς εἶναι κατοικία ἡδονῆς,
 πλὴν δὲν ἔλεγε, νομίζω, τὴν ἀλήθειαν ἀνείς.

Τί κατήφεια, τί σκότος εἰς τοὺς δρόμους τοὺς στενοὺς,
 ὅπου θλίβεται τὸ στῆθος καὶ πιέζεται ὁ νοῦς!

Ἵππουλος ὁ δόλος ἔρπει, ψεῦδος κατοικεῖ ἐκεῖ,
 καὶ μ' ἀφήρει τὴν πνοήν μου ἢ χρυσῇ των φυλακῇ.
 Πόσον εἰς τῶν ἐλευθέρων λόφων μου τὰς κορυφὰς
 πόσον εἶχον ἀγνοτέρας, γλυκυτέρας τὰς τρυφάς!
 Εἰς τὴν χλόην κατεκειμένην εἰς σκιὰν τῶν φυλλιρῶν,
 καὶ ὠδήγει ὁ αὐλὸς μου τῶν νυμφῶν μας τὸν χορὸν,
 καὶ ἡ θεὰ τῶν ποιμνίων, τῶν βοῶν μου, τῶν αἰγῶν
 ἀπεκοίμιζε τὸν πόνον τῶν ἀρχαίων μου πληγῶν,
 ὅτ' ἐκ τῶν δασῶν θηρία, τοῦ θηρίου ὑπουργοί,
 μετὰ μυκηθμῶν ἐπῆλθον, κ' αἶμ' ἀνέβλυσεν ἡ γῆ.
 Ὡς ἐφάνησαν, ὁ ταῦρος, πρωτοστάτης τῶν βοῶν,
 τόσον μέγα καὶ ἀγρίως ἐμυκήσατο βοῶν,
 ὥστε ἔσεισε τοὺς λόφους ἡ φωνὴ ἡ φοβερά,
 καὶ τις προμηνυομένη μᾶς ἐφάνη συμφορά·
 καὶ ὁ ταῦρος, δν σοβοῦντα παντοῦ εἶχον ὀπαδὸν,
 πρὸς τοὺς βράχους, τρέμων ὄλος, ἔφυγεν ἀποπηδῶν·
 καὶ τῆς παχυσκίου γραίας, τῆς χιλιετοῦς δρυὸς,
 ἀπεκλάσθη εἰς τῶν κλάδων, καὶ ἐβράβη ὁ φλοιός.
 Ἐφθασαν φυσῶντες φλόγας, κ' ἡ τερπνὴ μου πεδιάς
 λίμνη ἔγινεν αἱμάτων καὶ βορὰ πυρκαϊᾶς.
 Ἦ παμφάγος μάχαιρά των, ὁ ἀνόσιος δαυλὸς
 χαρᾶς πάσης κ' εὐτυχίας μ' ἀπεγύμνωσ' ἐντελῶς.
 Πρὶν, τῶν προβειῶν ἀφήνων τὴν στρωμνὴν τὴν ἀπαλὴν,
 δι' ἁσμάτων ἐχαιρέτων τὴν χρυσὴν ἀνατολήν,
 κ' ἡ τὰς αἶγας τὰς σκιρτώσας ἔφερον εἰς τὸ βουνόν,
 ἢ τὸ ἄροτρον ὠδήγουν, ἄδων τὸ ἐωθινόν·
 τὸ δ' ἐσπέρας, ὅτ' ἤρχόμεν εἰς τὸν οἶκον κεχημικῶς,
 περδῶν, σείων τὴν οὐράν του μ' ὑπεδέχετ' ὁ Λευκός.

Τράπεζα ξεστῆς σανίδος παρετίθετο λευκή,
 ἔπου ἔρρεε τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ,
 ἔπου σύκων πυραμίδες, σμαραγδίνων σταφυλῶν,
 καὶ λοιπῶν τοῦ φθινοπώρου προϊόντων τῶν πολλῶν.
 Ἦτον τάπης μου ἡ χλόη, ἦτον στέγη μου καλὴ
 ἡ πτελέα, ἦν ἀκόμη ἡ καρδία μου φιλεῖ,
 κ' εἰς ἦν εἶχον ἐγχαράξει ἐν περιπλοκῇ μιᾷ
 τοῦ Εὐάδνη καὶ Ἀμύντας τὸ Ε μόνον καὶ τὸ Α.
 Ἦ δὲ φλόξ ἡ ἀδδηφάγος τῶν φρικτῶν πυρκαϊῶν,
 τοῦ δεσμοῦ ἐφείσθη τούτου τῶν πιστῶν μας καρδιῶν·
 τὰς λαμπρὰς φαγοῦσα χώρας, τὰ πεδία τὰ χρυσᾶ,
 ἔπαυσεν, εἰς τὴν πτελέαν ἀφιχθεῖσα, νὰ φυσᾷ.
 Μόνος ἦδ' ἡ θησαυρός μου μέν' ἡ ῥάβδος μου αὐτῇ,
 ἦν μοι εἶχε πρὶν δωρήσει ἡ Εὐάδ' ἡ ποθητῇ.
 Ἔλαβ' ἐπὶ τούτῳ κλάδον τῆς πτελέας στερεόν,
 καὶ διέπλεξε τὴν ἄκραν δι' αὐτῶν τῶν ταινιῶν.
 Μοὶ τὴν ἔδωκε καὶ εἶπεν· «Ὡς δὲν λύνονται αὐταί,
 κ' οἱ δεσμοὶ ἅς μὴ λυθῶσι τῆς καρδίας μας ποτέ.»
 Ποῦ πλανᾷτ' ἐκείνη τώρα; Γυμνητεύει καὶ πεινᾷ;
 Τῇ ἐπέκλωσεν ἡ μοῖρα ὅσα κ' εἰς ἡμᾶς δεινά;
 Περιφέρεται κ' ἐκείνη εἰς τὴν ξένην ὥς ἡμεῖς,
 καὶ ὁμοίως καταψύχει καὶ αὐτὴν χειμῶν δριμύς;
 Ὅπαδ' ὅν καὶ σύντροφόν της πάντοτ' ἔχει τὸν κριόν
 ὃν τῇ εἶχον ποτὲ δώσει παχὺν, μέγαν, κεραόν,
 οὗ τὰ κέρατα, εἰς σχῆμα τῶν σαλπίγγων τῶν κυρτῶν,
 μ' ἄνθη ἔστεφε, κ' ἐχρύσου τὴν αὐγὴν τῶν ἑορτῶν;
 Ὅταν τὸν αὐλὸν λαμβάνης εἰς τὰς χεῖρας τὰς χρυσᾶς,
 κ' εἰς τὰ χεῖλη σου τὸν φέρης καὶ μελωδικῶς φυσᾷς,
 τότε ἄρα μνημονεύεις, φίλη ποιμενίς, κ' ἐμοῦ,
 ὅστις εἶχον τὸν τρυπήσει εἰς καλᾶμην ποταμοῦ;

ὦ τοῦ παρελθόντος βίου!

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ὦ ποιμήν μου, μὴ λυποῦ.

Μεθ' ἡμῶν, ἐλθὲ, συσκήνει καὶ συσσίτει τοῦ λοιποῦ.

Τὰς μεγάλας συμφοράς σας τώρα ἐννοῶ σαφῶς.

Γέρων ἦλθ' ἐπιδημήσας ἐκ τῆς χώρας σας σοφός.

Τὸ μαρτυρολόγιόν σας οὗτος διηγήθη πᾶν,

οὗ ἄς προφυλάττη πάντα φίλον του βοσκὸν ὁ Πᾶν!

Καὶ μᾶς εἶπεν ἔτι ὅτι διὰ ξύλων καὶ δοκῶν

μετ' ἀνδρείας τὸ θηρίον προσβαλόντες τὸ κακὸν,

εἰς τὰς σάρκας του καιρίας κατεφέρατε πληγὰς,

δι' ἃς σὺ μετριοφρόνως, εὐτολμε ποιμήν, σιγᾶς.

Μὴ νομίσης ὅμως μόνον ὅτι χύνει ἐφ' ὑμῶν

ἡ ἀγρία εἰμαρμένη τὸν πυρώδη της θυμὸν,

οὔτε διακρίν' ἡ μοῖρα μεταξὺ μικροῦ καὶ μῆ'

ὥς ὁ ξυλουργὸς τὴν θάμνον καὶ τὴν δρῦν ὕλοτομεῖ.

Εἶχον ἀπαλὸν ἀρνίον μὲ λευκὴν τὴν προβειάν.

Διὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα τὸ ἐτήρουν δωρεάν.

Μ' ἔθελγε διὰ τῶν δύο νοημόνων ὀφθαλμῶν,

κ' ἤκουον τὸ βέλασμά του προσφιλέσ μοι ὡς ψαλμόν.

Μόνος ἔκοπτον τὸ χόρτον δι' αὐτὸ τὸ τρυφερόν,

καὶ τῷ ἔδιδον νὰ πίνη ἐκ τοῦ κοίλου τῶν χειρῶν.

Πλὴν χθὲς λύκος ἐκ τοῦ δάσους τοῦ ἀπέναντι πετῶν,

κατεσπάραξ' ἐν τῷ ἅμα τὸ ἀρνίον μεληδόν.

Καὶ ταχέως μὲν τὸ τέρας εὖρε θάνατον πικρόν,

πλὴν τί τ' ὄφελος; Δὲν ἦτο τὸ ἀρνίον μου νεκρόν;

Τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς του ὑγροὺς εἶδα τοὺς γλυκεῖς

κ' ἐγὼ ἔκλαυσα. Τὸ εἶχον ἄθλον λάβει μουσικῆς,

ὅτ' εὐτύχησα εἰς πάλην νὰ νικήσω τραγωδῶν

τὸν Μελάμποδα, τὸν μέγαν τῶν ποιμένων αἰοδόν.

Αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀκούσης, καὶ πῶς ψάλλει νὰ ἰδῇς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Λοιπὸν ψάλλεις, Μελικέρτα ;

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Σὺ, Ἀμύντα, τραγωδεῖς ;

Ἐγὼ ψάλλω.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Κ' ἐγὼ ψάλλω.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἐλθὲ τότε μετ' ἐμοῦ·

ᾧ καθήσωμεν εἰς χεῖλος τοῦ φλυάρου ποταμοῦ,
ὅστις ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ῥέει ὡς χυτὸς χρυσὸς
ὅπου παρὰ τὴν πτελέαν περιπτύσσεται κισσός·
εἰς τὸ σπήλαιον πλησίον ᾧ καθήσωμεν ἐκεῖ,
ὅπου ἡ σκιά παχεῖα, καὶ ἡ ὁρόσος κατοικεῖ.
Ἐκεῖ ἄγωμεν. Εἰς χόρτον θὰ στρωθῶμεν ἀπαλόν,
κ' ὑπὸ βρίθουσιν σκιάδα ἐκ γενναίων σταφυλῶν,
θὰ ῥυθμίσωμεν τὰ μέλη πρὸς τῆς λύρας τὰς χορδὰς·
κ' ἐγὼ μὲν αὐτὰς θὰ πλήττω, σὺ δὲ ψάλλε τὰς ᾠδὰς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄς καθήσωμεν. Πολλάκις διὰ τῶν μελωδιῶν
κατευνάζονται οἱ πόνοι οἱ πικροὶ τῶν καρδιῶν.
Λάβε τὴν καλὴν σου λύραν· Συμφωνία φιλικὴ
τῶν ψυχῶν εἶν' ἱατρεῖον καὶ πανάκιον γλυκύ.

«Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,

καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἓν ἔλαι συνελθοῦσαι,

καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,

συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Τίς ὁ μέλας οὗτος λόφος,
 κ' ἡ ἀγρία πεδιάς;
 Πέριξ μου τὰ πάντα ζόφος,
 καὶ ὁ ῥύαξ ὑποκώφως
 θρηνῶν φεύγ' εἰς τὰς σκιάς.
 ὦ τῶν πρῶτῃν μου κοιλάδων,
 τῶν πεδίων τῶν τερπνῶν,
 ὅπου μεθ' Ἀμαδρυάδων
 ἔπλεκον χοροὺς, προσάδων,
 καὶ τὰς Μούσας ἐξυπνῶν!

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
 Εἰς ἐν ὅλῃ συνελθοῦσαι,
 καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
 συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Ῥύαξ ὅστις κελαρίζει
 εἰς τοὺς χάλικας ἡδύς,
 καὶ ἀνχλόην διασχίζει
 ὅμως ξένην γῆν ποτίζει,
 δι' ἐμὲ εἰν' ἀηδής.
 Ἐν ᾧ χεῖμαρρος ἀντρέχει
 καὶ εἰς βάθος ἀχανές,
 τὸν ἀγρόν μου ὅταν βρέχει,
 φαίνεται μοι ὅτι ἔχει
 μέγα τι καὶ εὐγενές.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Τὸ καλύβιον, ἀχύρων
ἔχον στέγασμα λιτὸν,
οἴκων ἀργυροπορφύρων
δὲν μοὶ ἦτον οὐδὲ χεῖρον
οὐδὲ ἥττον ποθητόν.
Δὸς μοι πάλιν τοὺς ναρκίστους
τῆς αὐλῆς μου, τὸν κισσόν,
κ' ἔχε σὺ τοὺς παραδείστους,
τὰς στοὰς τὰς πολυχρύσους
τῶν πλουσίων αἰθουσῶν.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Πῶς ἐδὼ ἡ αὔρα πνέει
ὥς στενάζουσα ψυχῇ;
Διατί ὀρύαξ ῥέει
ἄγριος, καὶ ὥς ἂν κλαίῃ,
καὶ ὥς ἂν ἀντηχῇ;
Διατί τῆς ἀηδόνης
ἡ μελιόρρυτος φωνή,

ἤδη, ἔταν κλαίω μόνος,
κόπτεται, καθὼς ὁ στόνος
τῆς καρδίας ποῦ πονῇ;

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ἑμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλοι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἑμοῦ.

Λάλε χελιδὼν, δὲν κτίζεις
ἔπου πρὶν τὴν φωλεάν.
Τὰ πτερὰ κτυπᾷς καὶ τρύζεις,
ἔτ' εἰς τῆς γνωστῆς σου ῥίζης
δὲν μ' εὕρίσχεις τὴν σκιάν.
Ἀνεσπᾶσθ' ἡ ῥίζα τώρα,
κ' ἐγὼ φεύγω πλανηθεὶς.
Φλογὸς κύματα παμβόρα
ἐξεχύθησαν, κ' ἡ χώρα
σποδὸς ἐγένεν εὐθύς.

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ἑμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλοι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἑμοῦ.

Πάντα περίξ ἐρημία.
Φίλος, σύντροφος καὶ νείς.

Δέν ὑπάρχει γνωριμία,
οὐδὲ χαιρετᾷ καμμία
τὸν ποιμένα ποιμενίς.
Δέν βελάζει τὸ ἀρνίον
καὶ ἡ αἶξ ἔταν φανῶ·
οὐδ' ἀναπηδᾷ ὁ κύων
ἐὰν ἔρχωμαι πλησίον,
ἢ ἐὰν τὸν προσφωνῶ.

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὅλῳ συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Κλαύσατε, καλαὶ Δρυάδες,
μαυροφόρησον, ὦ Πᾶν.
Ἐρημ' εἶν' αἱ πεδιάδες,
αὐχμηραὶ εἶν' αἱ κοιλάδες,
ἄχρουν καὶ νεκρὸν τὸ πᾶν.
Ὅπου ἄνθη, ἤδη βάττοι·
βάλτος εἶν' ἡ πεδιάς.
Γυμνὴ ἴστατ' ἡ ἐλάτη
ἥτις, παχυφυλλοτάτη,
πρὶν ἐσκόρπιζε σκιάς.

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηγεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Φεῦ! Φωνὴ τὸ οὖς μου μέλλει
νὰ προσβάλλῃ ξενικὴ,
καὶ οὐχὶ τὰ γνωστὰ μέλη,
ρέοντα καθὼς τὸ μέλι
εἰς τὸ σίμβλον τὸ γλυκύ.
Τ' ὄμμα τὸ θολὸν θὰ κύψῃ
πρὸς τὴν γῆν τοῦ δυστυχοῦς,
λησμονῆσαν φῶς καὶ ὕψη,
μέχρις ὅτου τὸν καλύψῃ
ξένος καὶ ὀλίγος χοῦς.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηγεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Κᾶν ἰτέα, κεκοιμένη
ἐκ τοῦ κήπου μου ἐκεῖ,
εἰς τὸν τάφον μου ἄς μένῃ,
νὰ ῥιζώσῃ, καὶ νὰ ῥαίνῃ
δάκρυ ἐπ' αὐτὸν γλυκύ.
Ἄς φωλεύσ' εἰς τὴν ἰτέαν
καὶ ἡ ψάλτις ἡ πτηνὴ,

κ' εἰς τοῦ τάφου μου τὴν θέαν
κατὰ πᾶσαν αὐγὴν νέαν
γνωστὸν μέλος ἄς θρηνῇ.

Μοῦσαι φίλαι μου, θρηνεῖτε,
καὶ σεῖς Χάριτες, πικρῶς.
Βλέπουσαί με νὰ εἰπῇτε·
«Εἰς τὴν ξένην ἐδῶ κεῖται
ὁ πρὶν λάτρης μας νεκρός.»

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εὐγε, φίλτατε Ἀμύντα. Εἶσαι ὄντως ἱκανὸς
πρὸς τὴν σύριγγ', ἂν θελήσης, νὰ ἐρίσης τοῦ Πανός·
ὄχι ὥπως ἦν αὐθάδης ὁ βουκόλος τῶν δασῶν
ὁ τὸν Φοῖβον προκαλέσας εἰς τὴν πάλην τῶν Μουσῶν.
Τὸν ἐξέδειρεν ἐκεῖνος, κ' ἡ ποινὴ του νουθετεῖ
πάντα πεφυσιωμένον νὰ ἡξεύρη τί ζητεῖ.
Ὅχι οὕτω. Σὲ αἱ Μοῦσαι, φίλτατόν των ὑπαδόν,
φέρουσ' εἰς τοῦ Ἑλικῶνος τὴν δαφνόσπαρτον ὁδόν.
Ἐκεῖ στέφανον ταῖς πλέκεις ἐκ τῶν ἱερῶν θαλλῶν,
καὶ σὲ στέφουσι κ' ἐκεῖναι, ψάλτην εὐγενῶν μελῶν.
Δέχθητι τὴν σύριγγά μου.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄν τὴν λύραν μου δεχθῇς.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εἶδες, ἔμεινα θαυμάζων ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς.
Ἀρ' οὐ ἤκουσα ἐκεῖναι ν' ἀντηχῶσιν αἱ χορδαί,
μὴ ἐλπίσης πῶς ἐμπρός σου θεὰ ψάλλω, αἰοιδέ.
Πλὴν τὴν δέχομαι. Ὅσάκις κρούεται, θὰ μοὶ φανῇ
εἰς αὐτὴν ὅτι προσάδει ἡ γλυκεῖά σου φωνή.

Ἐκεῖ βλέπεις τὰς ἐκτάσεις τῶν ἀνθοσκεπῶν γαιῶν,
 ἔπου κρέμανται οἱ κλάδοι λυσικόμων ἰτεῶν;
 Πλήρη κατοχὴν σοὶ δίδω τῆς παχείας ταύτης γῆς,
 νὰ τὴν ἔχῃς, νὰ τὴν σπείρῃς καὶ νὰ τὴν καλλιεργῇς.
 Καὶ τὴν ἄμπελον σοὶ δίδω. Ἄν δὲν λάμπῃ ὥς αἱ σαί,
 εἰς τὸν ἥλιον αἱ βότρυς καὶ αὐτῆς εἰσὶ χρυσαῖ.
 Ἐδῶ φέρε τοὺς ἀρχαίους τῆς λατρείας σου Θεούς·
 Ἰδρυσον βωμοὺς εὐξόους, οἰκοδόμει τοῖς ναοὺς,
 κ' ἐπιδήμει καθὼς φίλος ἀδελφὸς ἐν ἀδελφοῖς,
 τῆς ζωῆς ἡμῶν μετέχων καὶ μετέχων τῆς ταφῆς.
 Ἀλλὰ βλέπω, ἀνατέλλει ἡ σελήνη ἀπ' ἐκεῖ,
 κ' εἶναι τῆς νυκτὸς ἡ δρόσος τὸ φθινόπωρον κακὴ.
 Ὁ Μενάλκας ἐκ τοῦ λόφου καὶ αὐτὸς ἀναχωρεῖ,
 καὶ τὸ ποιμνιόν μου μόνον πρὸς τὴν μάνδραν προχωρεῖ.
 Ἀγωμεν κ' ἡμεῖς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

ὦ! πόσῃν ἔχω σοὶ τὴν ὀφειλήν!
 Βάλσαμον εἰς τῆς καρδίας ἐπιπάσσεις τὴν οὐλήν.
 Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρίμων, γλυκυτέρων μου καρπῶν,
 τῶν νεογενῶν ἀρνίων, τῶν τυρῶν μου τῶν νωπῶν,
 εἰς ἐκάστου μηνὸς τέλος κ' εἰς ἐκάστου τὴν ἀρχὴν
 τῆς εὐγνώμονος φιλίας θὰ σοὶ φέρω ἀπαρχήν.
 Ἀλλ' ὑπάγωμεν! Τῶν ἄστρων τὸ χρυσοῦν ἀσπράπτει φῶς,
 καὶ ὁ ἥλιος κατῆλθεν εἰς τὴν Ῥόδον κεκυρῶς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'

Ο ΔΥΣΕΡΩΣ

ΡΟΔΟΠΙΣ

Ἐδὼ ἀνθόσπαρτος εἶν' ὁ λόφος,
 καὶ θερμὸς ζέφυρος τὸν φιλεῖ.
 Εὐθυμα βόσχετε, πρόβατά μου·
 τὸ νέον χόρτον σᾶς προσκαλεῖ.
 Τῷ παραρρέει ὁ ψυχρὸς ῥύαξ,
 τὰ ὕδατά του δὲ τ' ἀργυρᾶ
 τὴν προσφιλῇ του βρέχουσι χλόην,
 ἣτις αὐξάνεται τρυφερά.
 Παρὰ τὰς ὄχθας του ὀροσισθῆτε
 κ' εἰς τοῦ σπηλαίου του τοὺς μυχοὺς,
 καὶ τὸν ποιμένα ἀφῆτε μόνον
 θρηνοῦντα σύντροφον τῆς ἡχοῦς.
 Ἄς ἡμὴν λίθος, κορμὸς ἄς ἡμὴν,
 ἄς ἡμὴν βράχος καθ' ἣν στιγμὴν
 τὸ πόμα ἔπια τῆς πικρίας
 ὁ κακοδαίμων ἐγὼ ποιμὴν!
 Χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν σελήνην
 ἐν ᾧ συνέπαιζεν ἡ Γοργὼ
 μετὰ τῆς Δάφνης καὶ τῆς Δωρίδος,
 λαθραίως βαίνων φθάνω κ' ἐγώ.
 Εἰς τὰς μυρσίνας ἐκρύβην· ῥίπτω
 ἐν ῥόδον, ἄνθος ἐρωτικόν,

καί, ἐπιτήδειος σκοποβόλος,
 κτυπῶ τὸ στήθός της τὸ λευκόν.
 Ἔπειτα φαίνομαι. Ἄλλ' ἐκείνη....
 Θὰ τὸ πιστεύσητε, ποταμοί;
 Οἱ στεναγμοί μου εἰς τὰ νερά σας
 ποσάκις ἔσθυσαν οἱ θερμοί!
 Θὰ τὸ πιστεύσητε καὶ σεῖς δάση,
 καὶ σεῖς κοιλάδες καὶ κορυφαί;
 Ποσάκις μάρτυρας δὲν σᾶς εἶχον
 αἱ ὑποσχέσεις της αἱ κρυφαί!
 Χθὲς λοιπὸν, μόλις ἀνακαλύπτει
 ὅτι τὸ ῥόδον ἦτον ἐμοῦ,
 ἀπὸ τοῦ στήθους της τὸ λαμβάνει
 καὶ τὸ τινάσσει μετὰ θυμοῦ,
 κ' εἰς τὰς συντρόφους της ποιμενίδας,
 μεταστραφεῖσα, λέγει· «Καιρὸς
 ν' ἀναχωρήσωμεν. Εἶν' ἐξώρας.
 Ὁ ποιμὴν οὗτος εἶν' ὀχληρὸς.
 Στιγμὴν τὰ ἔχνη μου δὲν ἀφήνει
 καθὼς ὁ κύων καὶ ἡ σκιά.»
 Καὶ πρὸς τὴν Δάφνην διευθυνθεῖσα,
 τῇ ψιθυρίζει καὶ μειδιᾷ·
 «Ὅπισθ' ἔφερε τὴν ἀγέλην
 ὁ ἀδελφός σου ὁ Τελαμῶν,
 καὶ θενά ἦναι εἰς τὴν καλύβην,
 ἂν ἐπιστρέψωμεν, μεθ' ἡμῶν;»
 Ὡς ἄλλοπρόσαλλε Γοργῶ, ποῖον;
 τὸν Τελαμῶνα μοῦ προτιμᾷς;
 οὐδ' ἐνθυμεῖσαι τῆς εὐτυχίας
 καὶ τῶν ἐρώτων μας τὰς στιγμάς;

Μῆ, φίλε ῥύαξ, ἡσύχως ῥέης,
 ὥς πρὶν φιλόγελως καὶ ἡδύς,
 μὴ σκιρτᾶς εὐθυμος εἰς τοὺς θύμους,
 καὶ εἰς τὴν χλόην μὴ κελαδῆς·
 ἀλλ' ἀφρῶν πλήσθητι καὶ πατάγων,
 χεῖμαρῖος γίνε ἀγανακτῶν,
 βροντῶν τὸ ὄνομα τῆς ἀπίστου
 καὶ τὰ δεινά μου διὰ νυκτῶν.
 Καὶ σεῖς, ὦ ζέφυροι, τὴν πνοήν σας
 μὴ σπαταλᾶτε τὴν ἀπαλὴν
 περιπετῶντες ὥς εἰς τὰ ῥόδα
 εἰς τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆς·
 ὑποχωρήσατε εἰς λυσσῶντα
 καὶ εἰς ἀκάθεκτον τὸν βορρᾶν,
 ἔπως βοῖζῃ εἰς τὰς ἐρήμους
 τὴν προδοσίαν τὴν στυγεράν.
 Ποῖμαι, ἀγέλαι, βοσκοί, βουκόλοι,
 ἂν ποτε ἔψαλλεν ἀφελῶς
 καὶ σᾶς συνήθροίζεν εἰς τὸν λόφον
 ὁ θλιβερός μου αὐτὸς αὐλὸς,
 ἀφῆτε τ' ἄλσῃ τὰ σκιερά σας,
 ἀφῆτε ἄσματα καὶ χοροὺς,
 κ' ἔλθετε ἔπου τὸν ῥοῦν τῆς κρήνης
 θερμῶν δακρύων αὐξάνει ῥοῦς·
 ἔλθετε, ἴδατε τὸν ποιμένα
 ὃν ἐγνωρίζετε εὐτυχῇ.
 Ὡς νυκτικόρακος κοπτομένου
 ὁ πικρὸς θρῆνός του ἀντηχεῖ.
 Εἰς τὰς ἀκάνθας τὸν στέφανόν μου,
 τὴν κυρτὴν ῥάβδον καὶ τὸν ἀσκόν!

Μακράν μου πᾶσαι αἱ κεναὶ τέρψεις
 καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν βοσκῶν!
 Ἐδῶ ἀκίνητος θενὰ μείνω,
 ἦ, ἀφ' οὗ θέλεις, κακὴ Γοργῶ,
 ἰδοὺ ὁ ῥύαξ· βλέπεις τί βάθος;
 Ἐκεῖ θὰ πέσω καὶ θὰ πνιγῶ.
 Τότε ἤξεύρω ὅτι θὰ ἔλθῃς
 καὶ θενὰ κλαύσης ἂν μὲ ἰδῇς,
 καὶ τὸν Ῥοδόπιν θενὰ φωνάζῃς,
 ἐν ᾧ τὰς τρίχας σου θὰ μαδῇς.
 Καὶ τί ἂν κλαύσης; Δὲν θὰ σὲ βλάψῃ.
 Μήπως δὲν κλαίω κ' ἐγὼ, σκληρά;
 Σπονδὴ θὰ μ' εἶναι τὰ δάκρυά σου,
 καὶ τελευταία μου κᾶν χαρά.
 Ἀλλὰ τί σ' ἔκαμα, καὶ πῶς τάχα
 παρεκινήθῃς νὰ μὲ μισῇς;
 Παρὰ τοῦ πάππου μου εἶχον μάθει
 πῶς ἄστατ' εἰσθε αἱ νύμφαι σεῖς.
 Ποία ἡ χάρις τοῦ Τελαμῶνος
 ὥστε ὠραῖος νὰ σοὶ φανῇ;
 Ἐπρεπε τόσον νὰ σὲ μαγεύσῃ
 αὐτοῦ ἡ κόμη ἡ μελανή;
 Ξανθὴ δὲν βλέπεις ἡ ἐδική μου
 πῶς εἰς τοὺς ὤμους μου κυματεῖ;
 Τοιαύτην λέγουσιν ὅτι εἶχεν
 ὁ καλὸς Ἀδωνις, ὡς αὐτή.
 Τοιαύτη εἶναι ἡ τῆς σελήνης
 ὅταν τὴν λίμνην ἐπιχρυσοῖ,
 τοιαύτην ἔχει ἡ Ἀφροδίτη,
 τέλος τοιαύτην ἔχεις καὶ σύ.

Τὸ ποίμνιόν του μήπως εὐρίσκεις
     τόσον ἐξαίσιον καὶ καλόν;
 Ἴδὲ ὀλίγον τὰ πρόβατά μου
     ἔχουν παχύτερον τὸν μαλλόν.
 Ποῦ τὰ ἐρίφια τὰ λευκά μου,
     ποῦ τῶν αἰγῶν μου ἡ καλλονή;
 Ἄν τινα αἶγα κ' ἐκεῖνος ἔχῃ,
     εἶναι κλοπὴ τοῦ νυκτερινῆ.
 Διὰ σὲ μόνην ἔτρεφον πέντε
     τῶν καλητέρων αὐτῶν αἰγῶν,
 καὶ βοῦν πλατύνωτον, κερασφόρον,
     μὴ δοκιμάσαντα τὸν ζυγόν.
 Πρόσμενε τώρα νὰ σοὶ τὰ δώσω.
     Τρία κυδώνια διὰ σὲ
 εἶχον φυλάξει. Θενά τὰ ρίψω.
     Οὐδ' αἱ πλεξίδες σου αἱ χρυσαῖ
 θενά φορέσωσι τοὺς στεφάνους
     οὓς σοὶ διέπλεκον εὐπρεπῶς.
 Ἄλλ' ἐνθυμήθητ' ἡμῶν ἡ σχέσις
     ποῦ συνεδέθη, πότε καὶ πῶς.
 Ἡ μελανόφθαλμος Λευκοθέα,
     ἥτις νομίζεις εἶναι Δρυάς,
 μ' ἐκράτει δέσμιον, ὥς ἂν εἶχεν
     ἰχθὺν εἰς ἄγκιστρον ὀρμιάς·
 καὶ οἱ ποιμένες μ' ἐφρόνουν πάντες
     αὐτῆς εὐδαίμονα ἐραστήν.
 Καρδίαν ὅμως εἰς αὐτὴν εὔρον
     οὐχὶ ἀκλόνητον καὶ πιστήν.
 Ὅποιαν βλέπεις τὴν χρυσαλλίδα
     ἄνθος δι' ἄνθος νὰ παραιτῇ,

καὶ τὴν σελήνην ν' ἀλλάσσει φάσιν,
 ὁμοίως ἤλλαξε καὶ αὐτή.
 Μόλις ἐφρόνει τὸν ἔρωτά της
 ὅτι κατέκτησεν εἰς ποιμήν,
 κ' εἰς ἄλλον ἔρριπτε τὴν σαγήνην
 τὴν ἐπομένην εὐθὺς στιγμὴν.
 Ἐκτοτε ὥμοσα εἰς τὸν Πᾶνα,
 εὐθὺς ὡς νύμφην ἰδῶ ἐγὼ,
 μακρὰν νὰ φεύγω, κ' εἰς τὰς ἐρήμους
 τὸ ποίμνιόν μου νὰ ὀδηγῶ.
 Πλὴν γέροντός τινος ἡ κατάρρα,
 ἥ ἔσως τύχη μου ἡ κακὴ,
 Γοργῶ, εἰς ὥραν τιν' ἀποφράδα
 εἰς τὰς μυρσίνας σ' ἔφερ' ἐκεῖ.
 Πῶς μὲ ἡγάπας, γνωστὸν μοι ἦτο.
 Πάντοτ' ἐφρόντιζες δι' ἐμέ.
 Φόβον ἐξέφραζες αἱ ἡμέραι
 μήπως μὲ βλάβῃσιν αἱ θερμαί,
 μήπως ὁ ἥλιος ἐπιβάψῃ
 μέλαν τὸ δέρμα μου τὸ λευκόν,
 τὴν πᾶχνην μ' ἔλεγες ν' ἀποφεύγω
 καὶ τὸν ἀέρα τὸν νυκτικόν.
 Παρεπονεῖσο πῶς οὔτε ψύχος
 καὶ οὔτε καύσων μὲ ἐκροβεῖ,
 καὶ πῶς οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγῶνες
 μ' ἦσαν ἡ μόνη διατριβή.
 Καὶ ἔμως ἤθελον διαμείνει
 εἰς τὴν ἀπόφασιν σταθερῶς,
 καὶ δὲν θὰ μ' ἤθελε μεταβάλει
 οὐδὲ ὁ τόπος, οὐδ' ὁ καιρὸς,

ἔάν δ' ἐβλεπον εἰς τοὺς θεῖους
     τοὺς ἀθανάτους σου ὀφθαλμοὺς
 ἐξ εὐσπλαγχνίας ἀναδυθέντας
     δύο νὰ λάμπωσι σταλαγμοὺς.
 Τότε κατόπιν σου ἐδεσμεύθην,
     τὸ πῶς καὶ μόνος μου ἀπορῶν.
 Ἦ Ἀφροδίτη ὅπόταν ἦλθε
     μετὰ τῶν δώδεκα τῶν Ὁρῶν,
 κ' εἶδε, κυπάρισσον ἐστεμμένη,
     τὸν Ἀδωνίν της ἐπὶ τῆς γῆς,
 λευκὸν ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ῥόδων
     ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς,
 κ' εἰς τὴν ἀμβρόσιον παρειάν της
     δάκρυα ἔρρευσαν ἀργυρᾶ,
 ὑπὲρ σέ, κλαίουσα, δὲν ἐφάνη
     οὐδὲ ὠραία οὐδ' ἱλαρά.
 Οὐδὲ ὅπόταν ἡ Ἥῳ κλαίῃ
     τὸν γέροντά της τὸν Τιθωνόν,
 τόσον τὸ κάλλος της δὲν ἐκπλήττει
     γοητευθέντα τὸν οὐρανόν.
 Ἄλλ' ἕως πότε ματαίως κράζων
     ἀτελευτήτως πολυλογῶ;
 Τὴν ἀρνακίδα μου θενὰ ρίψω,
     καὶ θενὰ πέσω καὶ θὰ πνιγῶ.
 Τοῦτο σ' ἐφάνη γλυκὺ ὡς μέλι.
     Ἄλλὰ τοῦ ῥύακος ὁ Θεός
 θὰ μὲ κυλίσῃ, καὶ θὰ μὲ λάβῃ
     εἰς τὰ νερά του ὁ Πηνειός,
 κ' ἐκεῖνος πάλιν θενὰ μὲ φέρῃ
     εἰς τῆς καλύβης σου τὴν φλιάν,

ὅταν εὐδαίμονες σὺ κ' ἐκεῖνος
     θὰ εὐθυμῆτε εἰς τὴν σκιάν.
 Τὰ Τέμπη ὅλα θὰ ὀλολύσουν·
     χορὸς Δρυάδων θὰ μὲ ἰδῇ,
 κ' εἰς τὰς ἰτέας θενὰ καθήσῃ
     καὶ τὸν βοσκόν των θὰ θρηνωδῇ.
 Φαῦνοι καὶ Σάτυροι συστραφέντες
     θεν' ἀναπέμπουν βρυχμοὺς ὀξεῖς.
 Τίς θὰ τοῖς ψάλλῃ ἂν ἀποθάνω,
     θὰ ἐρωτῶσιν, εἰς τὸ ἐξῆς.
 Ὅμιχλης πέπλος εἰς τὰ πεδία
     καὶ εἰς τοὺς λόφους θεν' ἀπλωθῇ·
 θὰ κλαί' ἡ φύσις πενθηφοροῦσα
     ἔτι ὁ ψάλτης τῆς θὰ χαθῇ.
 Ἄλλ' ἰδοὺ πίπτω· καὶ τὴν μὲν ῥάβδον
     ὁ ῥοῦς ἅς λάβῃ τοῦ ποταμοῦ,
 ὁ δὲ ἀσκός μου κενὸς ἅς κεῖται
     εἰς μαύρην φάραγκα τοῦ δρυμοῦ.
 Τὸν δ' αὐλόν, φίλον παρήγορόν μου,
     ἱερὸν γράφω τῇ Ἀθηνᾷ.
 Καθὼς περὶ τίνος τῶν βουκόλων
     μοὶ διηγοῦντο εἰς τὰ βουνὰ
 πῶς αὐλὸν εὔρε ψάλλοντα μόνον
     ἄνευ χειλέων καὶ συνδρομῆς,
 ἅς ψάλλῃ οὗτος ἐκ ταυτομάτου
     ὅσα ὑπέστημεν καὶ ἡμεῖς.
 Ἄν ποτ' ἐντεῦθεν, Γοργῶ, διέλθῃς,
     λάβε εἰς χειράς σου τὸν αὐλόν.
 Τὴν ἀπιστίαν σου θὰ σ' ἐλέγξῃ
     διὰ πενθίμων αὐτὸς μελῶν.

Τὸ ἀνοδήγητον ποίμνιόν μου
     ἔστω ἀνάθημα τῷ Πανί.
 Κἄν τὸ ἀθῶον μικρὸν ἀρνίον
     ἂν εἰς συμπάθειαν σὲ κινῇ,
 ἐπόταν ἔλθῃ καὶ σοὶ ζητήσῃ
     νὰ τὸ ποιμάνῃς, μὴ θυμωθῇς.
 Περίθαλψόν το, καὶ ἂν δὲν θέλῃς,
     μὴ τὸν Ῥοδόπιν ἐνθυμηθῇς.
 Ἄλλ' ἰδοὺ πίπτω. Λοιπὸν ὑγείαν
     νὰ σοὶ ἀφῆσω καὶ νὰ πνιγῶ,
 πρὸς τὸν ψυχάρπαγα Ἑρμῆν πέμπων
     ἐσχάτην δέησιν, ὦ Γοργῶ,
 καὶ παραγγέλλων τὰ Τέμπη ἄνθῃ
     ν' ἀναβλαστήσωσι τρυφερά,
 ἔπου ἰδῶσι τὸ ποίμνιόν σου
     ἐπὶ τὰ ἔγνη σου νὰ περᾷ;
 Θέλεις νὰ πέσω; Δὲν μοὶ τὸ λέγεις;
     Ἄς ἐρωτήσω καὶ τὴν Ἥχῳ.
 Πιστὴ μου σύμβουλος εἶν' ἡ νύμφη
     ἔταν στενάζω καὶ δυστυχῶ.
 Ἥχῳ νὰ πέσω; Εἰπέ. Τὸ βάθος
     τοῦ Πηνειοῦ μας δὲν μ' ἐκφοβεῖ.
 Ἡ Γοργῶ ἄρα τὸ θέλει, νύμφη;
     Ἄλλὰ καὶ αὕτη μένει βωβή.
 Αἶγες, ἀρνία μου συναχθῆτε.
     Ἡ αὔρα ἔπνευσε ὁροσερά,
 καὶ ἡ νυκτοβάτις χρυσῇ σελήνῃ
     τρέμ' εἰς τὰ φύλλα καὶ εἰς τὰ νερά.

Τώρα υπάγωμεν εἰς τὴν μάνδραν
 νὰ σᾶς κοιμήσω, νὰ κοιμηθῶ.
 Βλέπομεν αὖριον νὰ πνιγῶμεν,
 ἂν ἕως τότε ἐνθυμηθῶ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'

ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΣΕΙΛΗΝΟΝ

ΔΑΦΝΙΣ, ΛΙΠΟΛΟΣ

ΔΑΦΝΙΣ

Εἰς πέτραν, ὡς τὴν ἔριφον, γυμνὴν μεμονωμένον,
 εἰς τοῦ βαθέως Πηνειοῦ τὴν ὄχθην ἐρριμένον
 ὁ Δάφνις προσερχόμενος πῶς βλέπει τὸν Αἰπόλον;
 Πῶς, τῶν πεδίων μας μακρὰν καὶ τῶν ποιμένων ὄλων,
 ἔχεις κυρτὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ τεθλιμμένον ὄμμα
 εἰς τὸ θολὸν πλανᾷς νερὸν κ' εἰς αὐχμηρὸν τὸ χῶμα;
 Τί ἔγινεν ἡ ῥάβδος σου καὶ τί τὸ ποίμνιόν σου;
 Τὴν σύριγγα ποῦ ἄφησες, τὸν κρεμαστὸν ἄσκόν σου;
 Συνήθως, ἔταν ἡ αὐγὴ τὰς κορυφὰς ἐχρύσου,
 ἐπέρας, καὶ κατόπιν σου οἱ λιπαροὶ κριοί σου
 σὲ ἠκολούθουν σοβαροί, κ' αἱ αἶγες κατ' ἀράδα,
 κ' εἰσήρχεσθε εἰς τὴν στενὴν κατάρρυτον κοιλάδα,
 ἔπου κοσμοῦσι τὴν πηγὴν αἱ κλαίουσαι ἰτέαι,
 ἔπου οἱ νέοι σφένδαμνοι, ἔπου αἱ δρυὲς αἱ γραῖαι,
 καὶ ἔπου ἔρπει κελαδῶν ὁ ῥύαξ ἐλευθέρως,
 θερμὸς τὴν ὥραν τὴν ψυχράν καὶ δροσερὸς τὸ θέρος.

Πρῶτον αὐλοῦντα ἤλπισα ἐκεῖ νὰ σ' ἀπαντήσω.
 Πλὴν μάτην ἔτρεξα κ' ἐκεῖ κ' εἰς τὰ βουνὰ ὀπίσω.
 Ἐλθὲ λοιπόν. Τὰς αἰγὰς σου ποῦ ἔχεις λησιμονήσει.
 Ὁ Εὐανθὺς δὲν εἶν' ἐδῶ. Τίς θέλει τὰς φροντίσει;
 Ἀνάστα. Τί ἐπιθυμεῖς εἰπὲ, νὰ σοὶ τὸ δώσω.
 Ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνων σε, ἰδοῦ, θὰ σὲ σηκώσω.
 Αἶ! τί βαρὺς!

ΑἰΠΟΛΟΣ

ὦ! ἄφες με.

ΔΑΦΝΙΣ

Πῶς λέγεις νὰ σ' ἀφήσω;

Ἦλθα ἐπίτηδες ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ζητήσω.
 Σήμερον τὸν παχὺν κριὸν τοῦ εὐτυχοῦς Τιττύρου
 ὁμοῦ μετὰ τοῦ τράγου του καὶ τοῦ ἑμοῦ τοῦ χοίρου
 θυσίαν εἰς τὸν Σειληνὸν θὰ φέρωμεν, ἡξεύρεις.
 Πάντας ἐκεῖ ἀνθοστεφεῖς, κωμάζοντας θὰ εὕρῃς.
 Ἐλθέ! Τὸν ἕνα τρέχοντα θὰ βλέπῃς μετὰ βίας,
 καὶ οὐλοχύτας φέροντα καὶ σκευὴ τῆς θυσίας,
 τὸν ἄλλον σπεύδοντα βωμὸν ἐκ πόης ν' ἀνεγείρῃ,
 ἄλλον ξηρόκλαδα νὰ θλᾶ καὶ φρύγανα ν' ἀγείρῃ,
 καὶ ἕτερον τοῦ Σειληνοῦ τὸ ἄγαλμα νὰ στέφῃ.
 Ὅλοι πηδῶσι, κρᾶζουσι, καὶ χαίρουσιν ὥς βρέφη.
 Τὰς ποιμενίδας θὰ ἰδῇς ἐξ ἄλλου λυσικόμους,
 νὰ φέρωσι τραγήματα, ὕδρίας εἰς τοὺς ὤμους,
 κ' ἔχουσαι στέμματα θαλλῶν καὶ ἡνθισμένων κλάδων,
 νὰ ὁμοιάζωσι Νυμφῶν χορείας καὶ Δρυάδων.
 Ἡ φύσις ἐορτάσιμα φορεῖ καὶ χαρὰν πνέει.
 Εἰς τ' ἄλσῃ λέγεις ἔπαυσε καὶ ἡ τρυγὼν νὰ κλαίῃ.
 Ὅρχήσεις ἐτοιμάζονται καὶ ὀρχηστὰι ζητοῦνται.
 Τὰς ἀηδόνας οἱ αὐλοὶ κ' αἱ σύριγγες μιμοῦνται.

Σὺ μεταξὺ τῶν ὀρχηστῶν, Αἰπόλε, εἶσαι πρῶτος,
 κ' ἐνώπιον τοῦ σοῦ αὐλοῦ πάντες σιγῶσ' εἰκότως.
 Σὲ τῶν ποιμένων ὁ χορὸς ἐπικαλεῖται ὄλος,
 κ' ἐρωτᾷ πᾶσα ποιμενίς, ποῦ εἶναι ὁ Αἰπόλος;
 Τοιαύτην πίστευς' ἐορτὴν ὥς τῶρα πῶς δὲν εἶδες.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τί ἐορταί, τί πρὸς ἐμὲ χοροὶ καὶ ποιμενίδες;
 Φεύγω τὸν θόρυβον. Μισῶ αὐτὸ τὸ ποιμνιόν μου.
 Ἀπώλεσα τὴν σύριγγα, δὲν ἔχω τὸν αὐλόν μου.

ΔΑΦΝΙΣ

Πλὴν τί σημαίνει; Πρὸς αὐτὰ πόθεν τὸ νέον μῖσος;
 Μὴ ἀσθενεῖς; Μὴ σὲ πονεῖ ἡ κεφαλὴ σου ἴσως;
 ἢ μήπως ἡ βασιλικὴ συκὴ σου ἐξηράνθη;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Δάφν', ἡ καρδιά σου ποτὲ τὸν ἐρωτα ἡσθάνθη;
 Συνέβη σοι νὰ ἐρασθῇς, ἀλλ' ὄχι ν' ἀντερᾶσαι;
 ἢ ὅτι εἶσαι ἄγευστος τοῦ ἐρωτος καυχᾶσαι;
 Ποτὲ δὲν σ' ἐτραυμάτισε τὸ βέλος τοῦ τοῦ θεῖον;

ΔΑΦΝΙΣ

Καυχῶμαι ὅτι τὸ μικρὸν ἢ βρέφος ἢ θηρίον,
 εἰς ὃ πολλοὶ γονυκλιτεῖς προσφέρουσι θυσίας,
 εὐώδη ἄνθη καὶ στρουθῶν συμπλέκοντες καρδίας,
 καὶ ὃ νὰ φεύγω ἔμαθον, τοὺς γέροντας ἀκούων,
 πάντοτε τὸ ἐστύγησα, τὸ μόλυσμ' ἀποκρούων.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Αὐτὸ μοὶ κατεκέντησε τὸ στῆθος ἀνιάτως.

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, τὸ βρεφύλλιον σ' ἐπλήγωσεν! Ἐσχάτως;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

ΔΑΦΝΙΣ

Καὶ τίνος ἐρᾷς τώρα;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τῆς Ἰριδος, εἰς ἣν προχθὲς προσέφερα τὰ δῶρα.

ΔΑΦΝΙΣ

Ὡραίαν τὴν ὁμολογεῖ πᾶς ὅστις τὴν γνωρίζει.

Ἄλλ' ἀντερᾶσαι;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Παντελῶς. Αὐτὸ μὲ βασανίζει.

ΔΑΦΝΙΣ

Κ' ἔχεις ἐλπίδα προσεχῇ πῶς θὰ σ' ἀνταγαπήσῃ;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ποτέ μ' οὐδὲ τὸ ἤλπισα ἢ θέλω τὸ ἐλπίσει.

ΔΑΦΝΙΣ

Μὴ ἀγαπώμενος λοιπὸν, μὴ ἔχων καὶ ἐλπίδα,
 συντρόφους, φίλους λησμονεῖς διὰ τὴν ποιμενίδα!
 Λυποῦμ', Αἰπόλε μου, πολύ. Ἄν μὲ ἡρώτας πρῶτον,
 ἰδέας μελαγχολικῶν θ' ἀπέκρουες ἐρώτων.
 Ἔρωτας ἔστω, δέχομαι φαιδρούς, γελῶντας μόνον,
 ὅχι πικροὺς καὶ κλαυθμηροὺς καὶ πλήρεις παραπόνων.
 Ἀνάλαβε τὴν ῥάβδον σου, τὰ σκεύη τὰ γλυπτὰ σου,
 προσκάλει καὶ τὸν Λάμπουρον ἐδῶ τὸν φύλακά σου,
 καὶ τὰς σκιρτώσας αἰγὰς σου ὡς πρῶτῃν διευθύνων,
 κατὰβα πάλιν τραγωδῶν τὴν στενωπὸν τῶν σχοίνων·
 μὴ λησμονήσης τ' ἄσματα, τὴν ἰσύριγγα μὴ ῥίψῃς,
 κ' εἰς λήθην πνέξον δάκρυα καὶ ἔρωτας καὶ θλίψεις,
 καὶ ἄφες τὸν ξηρότοπον αὐτὸν, ἔπου, στενάζων,
 ἀνέβῃς καὶ μ' ἐκάθησας ὡς αἰετὸς κλαγκάζων.

ΑΠΟΛΟΣ

ὦ Δάφνι, μ' εἶναι προσφιλὴς αὐτὸς ὁ βράχος τώρα.
 Ὅποτε εἰς τὴν Ἰριδα προσέφερα τὰ δῶρα,
 ἓνα κριὸν καλλίκερων καὶ πέντε λευκάς αἶγας
 καὶ ἓνα τράγον (τί καλὸς, καὶ πόσον ἦτο μέγας!),
 αἰτῶν δύο φωλεὰς μετὰ τῶν αἰτῶν των
 καὶ τῶν αἰτιδέων των καὶ ὄλων τῶν αὐγῶν των,
 κ' ἐκείνη δὲν τὰ ἔλαβεν, ὀργῆς δὲ οὔσα πλήρης,
 «Ποίμνιον ἔχομεν κ' ἡμεῖς», μοὶ ἀπεκρίθ' ἡ Ἴρις,
 τότε' ἐπιστρέφων ἄπελπις καὶ τεθνατωμένος,
 ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ γυμνοῦ εὐρέθην ἐρριμένος,
 καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν χεῖμαρρον ἀκούων τῶν κοιλάδων,
 ἀπέκλαιον τὸ πάθος μου, αὐτοσχεδίως ᾄδων
 τὰς λέξεις ἅς ἡ μνήμη μου μοὶ λέγει μίαν μίαν.

ΔΑΦΝΙΣ

Θὰ μ' εἴπῃς ἀδιάκριτον, ἐὰν ἐπιθυμίαν
 τὰς λέξεις ταύτας παρὰ σοῦ ν' ἀκούσω σοὶ προβάλλω;

ΑΠΟΛΟΣ

Τὴν αὐτοσχεδῖον ᾠδὴν ἐπιθυμεῖς νὰ ψάλλω;

ΔΑΦΝΙΣ

Δικαίως θενὰ φθονηθῶ, Αἰπόλε, ὑπὸ πάντων
 τῶν εἰς τῆς πανηγύρεως τὸν τόπον συρρέουσάντων,
 ἂν μάθωσι πῶς σ' ἤκουσα μόνος ἐγὼ νὰ ψάλλῃς·
 κ' εὐγνωμοσύνης ἄξιον τὸν ἔρωτα μεγάλῃς
 θενὰ κηρύξω τοῦ λοιποῦ, ἂν ἄσματα σ' ἐμπνέῃ,
 καὶ ὅταν κλαίῃς, μετὰ σοῦ ἡ μουσά σου ἂν κλαίῃ.
 Πλὴν τὰ μελιόρυτ' ἄρχισον καὶ ἔρρυθμά σου μέλη.

ΑΠΟΛΟΣ

Ἀρχίζω τὴν πικρὰν ᾠδὴν. Ὁ Δάφνις μου τὸ θέλει.

«Δρυμοί, κοιλάδες καὶ βουνά, λοφίσκοι, πεδιάδες,
ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν τῆς φρένα,
ἢ καὶ παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἀπαλαὶ Δρυάδες.

» Ἐρῶ, ἐρῶ καὶ τήκομαι· πλὴν ποῖος μὲ ἀκούει;
Τοὺς φλογερούς μου στεναγμούς ὁ ποταμός μας σβύνει·
ἢ ἄμμος ἢ ἐρημικὴ τὰ δάκρυά μου πίνει,
καὶ ἡ θρηνοῦσά μου φωνὴ εἰς τοὺς κρημνοὺς προσκρούει.

» Εἰς σκληρὰν πέτραν καὶ γυμνὴν, εἰς ποταμίαν ὄχθην,
μεμαχρυσμένος τῶν λοιπῶν βοσκῶν καὶ τῶν αἰπόλων,
καὶ ἀρνηθεὶς τὰς χάριτας τῶν ποιμενίδων ὄλων,
ἐκ τῶν ἀγρῶν μου μόνος μου ἐνταῦθα ἐδιώχθην.

» Καθὼς ἡ αἶψα δὲν ἀγαπᾷ τὰ λιπαρὰ πεδία,
ἀλλ' εἰς τραχεῖς σκιρτᾷ κρημνοὺς καὶ εἰς βράχους ἀναβαίνει,
οὕτω καὶ ἐμὲ ἡ πέτρ' αὐτὴ ἡ ἀπορρώξ εὐφραίνει,
καὶ μ' εἶναι τέρψις οἱ κρημνοὶ, χαρὰ ἡ ἐρημία.

» Ἐδὼ ἀκούω τὸν βαρὺν τοῦ καταρράκτου κρότον·
ἐδὼ μακρόθεν ἔρχεται ὁ γόος τῶν τρυγόνων·
καὶ ἐγὼ ῥυθμίζω πρὸς αὐτοὺς τοῦ μέλους μου τὸν τόνον,
ψάλλω τραχὺ καὶ γοερὸν τὸ ᾄσμα τῶν ἐρώτων.

» ὦ Ἴρις! πῶς ἐφάμιλλον δὲν ἔχ' ἡ καλλονὴ σου
οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Ὀλυμπον κοινὴ ὑπάρχει γνώμη.
Ἐπὶ τοὺς ὤμους χύνεται ἡ κόμη σου, καὶ οἱ ὤμοι
μοὶ φαίνοντ' ἐξ ἐλέφαντος πλασθέντες ἐπιχρύσου.

»Νεογεννοῦς ἀρνίου σὺ ἀπαλωτέρα εἶσαι·
 τοῦ μέλιτος τοῦ Ὑμηττοῦ σὺ εἶσαι γλυκυτέρα·
 ἀλλ' ἔμῳς εἶσαι τῆς αἰγὸς ὑπερηφανωτέρα,
 κ' ἐγκαύχημα τὸ θεωρεῖς σκληρὰ νὰ ἐπαινῇσαι.

»Δὲν ἦν Θεὰ ἡ Ἄρτεμις, ποιμὴν δ' ὁ Ἐνδυμίων;
 Ποιμὴν δὲν ἦν ὁ Ἀδωνις, θεὰ δ' ἡ Ἀφροδίτη;
 Ἄλλ' οὐδετέρα ἀπ' αὐτῶν νὰ φύγῃ δὲν ἐξήτει,
 καὶ σὺ μὲ φεύγεις, ἄσπλαγχνε, ὡς ὁδηγὸν ποιμνίων.

»ὦ Πᾶν, ἐὰν τὴν Σύριγγα εἰσέτι ἐνθυμῆσαι,
 ἂν τὴν Ἥχῳ ἡ μνήμη σου εἰσέτι δὲν ἡρνήθῃ,
 ὦ! μάλαξον τ' ἀδάμαστα τῆς ποιμενίδος στήθῃ.
 Σὺ τοῦτο δύνασαι, ὦ Πᾶν, διότι Θεὸς εἶσαι.

»Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ δάκρυα, πρὸς τί κ' οἱ κοπετοί μου;
 Τί ἡ καρδία μου ζητεῖ; Θρηνοῦσα τί ἐλπίζει;
 Ὁ ἄνεμος, ὅστις περᾶ τὰς νάπας, ὀλολύζει,
 καὶ μόνος εἶναι μάρτυς μου ἡ λαίλαψ τῆς ἐρήμου.

»Μακρόθεν νυκτικόρακα ἀκούω εἰς τὰ δάση.
 Τῆς δυστυχίας ὄρνεον τί ἄρα μοὶ ἀγγέλλεις;
 Ἦ μήπως τὰς βασάνους μου νὰ τελειώσῃς θέλεις;
 Ἰδοῦ. Τὰ μαῦρά του πτερὰ ἐπάνω μου τινάσσει.

»Πετᾶ, καὶ φαίνεται ζητῶν νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
 Ὑπάγω, εἰς τὸν Κωκυτὸν ἀνίσως καὶ μὲ φέρῃ,
 εἰς τῶν νεκρῶν τ' ἀφώτιστα, τ' ἀπηλπισμένα μέρη,
 κ' εἰς τῆς Στυγὸς τὰ κύματα τὸν ἔρωτα νὰ σβύσω.

»Χαίρετε, ὦρ' εὐδαίμονες καὶ ὀλβιαὶ ἡμέραι·
χαῖρε, αὐλὲ, ὅστις πολλὰς πικρίας παρηγόρει·
χαίρετε, βλέμματ' αὐστηρὰ τῆς ἀμειλίχτου κόρης,
καὶ σὺ γλυκεῖα τύραννε, καὶ σὺ ὦ Ἴρι, χαῖρε.

»Δρυμοὶ, κοιλάδες καὶ βουνά, λοφίσκοι, πεδιάδες,
ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν τῆς φρένα,
ἢ καὶ παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἀπαλαὶ Δρυάδες.»

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, μὲ καθήδυνε τὸ ἄσμά σου ὡς μέλι.
Ἄλλ' ἄλλα εἰσὶ πρέποντα εἰς τοὺς ποιμένας μέλη.
Τὸν Πᾶν' ἀρμόζ' οἱ εὐσεβεῖς αὐλοὶ μας νὰ ὑμνῶσι.
Ἄκουσ' ἐν ἄσμα ὁ προχθὲς ὁ Θύρσις μ' εἶχε δώσει.

«Ὡ Πᾶν, ἰδοὺ ἀνέτειλε τοῦ θερισμοῦ ἡ ὥρα.
Οἱ χρυσοὶ στάχεις τὰς μεστὰς ὑψοῦσι κεφαλὰς των.
Τ' ὀξύτομόν μας δρέπανον προσμένουν μόνον τώρα.
Ἐλθέ, ὦ Πᾶν, εὐλόγητον καὶ σὺ τοὺς θεριστάς των.

»Ἄν ψάλλ' ἢ γλαυξ δυσοίωνος μαντεύματ' ἀπευκταῖα,
ἢ ἀηδῶν τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ τερπνὰ δεινὰ των,
ἢ χελιδῶν τὴν γλῶσσάν της καὶ τὸν σκληρὸν Τυρέα,
ψάλλω τὸν Πᾶνά μας ἐγὼ, πατέρα τῶν προβάτων.

»Μόλις χαράζει, ὁ ποιμὴν κατέλιπε τὸν οἶκον,
τ' ἀρνία φέρων εἰς βοσκὰς καὶ εἰς τὰς κρύας βρύσεις.
Ὡ Πᾶν, προφύλαττε αὐτὰ καὶ σῶζε ἀπὸ λύκων,
καὶ τὸν ποιμέν' ἀπ' ὀφθαλμῶν βασκάνων σῶζ' ἐπίσης.

»Πάχυνον, Πᾶν, τὰς αἰγᾶς μου καὶ τρέφε τοὺς ἀρνούς μου.
 Πλήρου καρποῦ τοὺς στάχεις μου, ὧ σεβαστὴ Δημήτηρ.
 Ἡ αὖλαξ ἅς χαράττηται χρυσῇ ὑπὸ τὰς βοῦς μου.
 Τοῦ πλούτου εἶναι τοῦ χρηστοῦ ἡ ἐργασία μήτηρ.

»Ἀρκεῖ ὁ ὕπνος θερισταί· ποιμένες ἐγερθῆτε.
 Γοργῶ τῷ βήματ' ἡ αὐγὴ ῥοδοστεφῆς προβαίνει.
 Τὰ δρέπανά σας λάβετε, τὰ ποίμνια καλεῖτε.
 Τοὺς ὀκνηροὺς ὁ ἥλιος, ἐργάται, δὲν προσμένει.

»Τοὺς στάχεις δέσατε καλῶς, ἅς γίν' ἡθημωνία,
 κ' ἐξαιρεθῆτω ἐξ αὐτῆς ἡ τῶν Θεῶν δεκάτη,
 καὶ εἰς τὸν Πᾶν ἀμόλυντα ἅς θύσωμεν ἀρνία,
 ἀπὸ θηρίων καὶ κλεπτῶν τὰς μάνδρας νὰ φυλάττη.»

Ἴδου ὅποῖα ἄσματα ἀρμόζουσ' εἰς ποιμένα.

ΑΠΟΛΟΣ

Εὐδαίμων, ἐὰν ἔθελγον αὐτὰ κ' ἐμοῦ τὴν φρένα!

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'

ΛΕΥΚΟΠΙΣ

ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ, ΛΥΚΙΑΣ

Ἡμέρα ἦτον ἔαρος, τῆς φύσεως ἡ ἥβη.
 Ἦδ' ἡ σελήν' εἰς τῶν Τεμπῶν τὰς κορυφὰς ἐκρύβη,
 καὶ τοῦ ἡλίου πορφυροῦς ἀνέτελλεν ὁ δίσκος.
 Τὴν χλόην ὁ φιλόγελως ἐρίλει ζεφυρίσκος,
 καὶ τ' ἄνθη ἀνακύπτοντα εἰς τὴν κλιτὺν τῶν λόφων,
 μῦρα ἐξέπεμπον ἀντὶ τῆς δρόσου τὴν ἐρρόφων.
 Τὰ δένδρ' ἀνθέων ἔφερον στολὴν ἑορτασίμως,
 καὶ εἰς τάπητας ἐπλέκοντο ὁ λάδανος καὶ θύμος.
 Ἡ ἀηδὼν ἐφώναζε τὸν Ἴτυν εἰς τὰ φύλλα,
 καὶ εἰς ἀπόκρισιν αὐτῆς ἐθρήν' ἡ Φιλομήλα.
 Ἦδη ἐχώρουν ποίμνια ἐκ πάντων τῶν σημείων,
 καὶ ἐχύνοντο ἀπλούμενα εἰς τὸ πλατὺ πεδίον·
 οἱ λόφοι ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ βελάσματά των,
 καὶ οἱ κύνες ἔβαινον βραδεῖς κατόπιν τῶν προβάτων.
 Ἰδοῦ, μακρόθεν φαίνεται μετ' ἄλλων συμπροβαῖνον
 ἐν ποίμνιον παχύμαλλον, καλὸν καὶ τεθραμμένον.
 Εἰς προὔπορεύετο ποιμὴν ῥοδόχρους, ξανθοκόμης,
 καὶ τύπον μᾶλλον χάριτος ἐμφαίνων παρὰ ῥώμης.
 Τὴν σύριγγα κηρόχριστον εἰς χεῖράς του ἐκράτει,
 καὶ τῶν ἀρνῶν ἡγούμενος σεμνῶς περιεπάτει.
 Ἦν ὁ Μενάλκας. Εἰς κριοὺς καὶ εἰς ἀρνούς τῇ πόρει,
 καὶ ἀδιστάκτως πᾶς ποιμὴν εἰς τοῦτον ὑπεχώρει,

πλήν ἐνὸς μόνου, ὅστις ἦν Λυκίδας ὁ βουκόλος.
 Τίς ὁ πρωτεύων ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλεγες δυσκόλως.
 Ἡ Λεύκοπις ἦν καὶ αὐτοῦ κ' ἐκείνου ἐρωμένη,
 κ' εἰς αἰωνίαν ἔριδα ἐφαίνοντ' ὠρισμένοι.
 Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου προχωρεῖ πολύκερως ἀγέλη,
 ὥς μόνῃ της ἂν τὰς νομάς νὰ κατακλύσῃ θέλῃ.
 Ἦν τοῦ Λυκίδα τοῦ καλοῦ, οὗ μέλαινα ἡ κόμη
 ἐπὶ τοὺς ὤμους ἐπιπτε, κ' ἦσαν εὐρεῖς οἱ ὦμοι.
 Αὐτὸς δ' εἰς χεῖράς του κρατῶν τὸν τρυπητὸν αὐλὸν του,
 ἐσεῖετο περιπατῶν πλησίον τῶν βοῶν του.
 Ὡς δ' ὁ Μενάλκας οὐ μακρὰν διέκρινεν ἐκεῖνον,
 ἤρχισε λέξεις δηκτικὰς τοιαύτας ἀποτείνων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

ὦ βόες, εἴσθε δυστυχεῖς. Τόσον μεγάλα ζῶα,
 εἰς ζῶον ὑποτάσσεσθε τόσον μικρὸν ἀθρόα!

ΛΥΚΙΔΑΣ

Πῶς μένεις τόσον ἄφοβον, ὦ ποιμνιον ἀθῶον;
 Τόσον μικρά, ὑπόκεισθε εἰς τόσον μέγα ζῶον!

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Τὸ σκῶμμα ἔχεις πρόχειρον, ὦ φίλε μου Λυκίδα.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Μενάλκα, ὑπερήφανον σὲ βλέπω παρ' ἐλπίδα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Νὰ εἶμαι ὑπερήφανος νομίζω πῶς μοι πρέπει,
 ἂν ὑπὲρ πάντας εὐμενῶς ἡ Λεύκοπις μὲ βλέπῃ.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἄν δίδ' ὑπερηράνειαν ἢ ἐπ' ἐκείνης νίκη,
 εἰς τὸν Λυκίδαν πρὸ παντὸς τὸν νικητὴν ἀνήκει.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ὅστις τῆς νίκης ἄξιος, αὐτὸς τὴν νίκην δρέπει.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Περὶ ἀξίας νὰ λαλήῃς εἰς σέ ὀλίγον πρέπει.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ὅποτε ψάλλῃς, φίλτατε, θαρρῶ λαλεῖ κορώνη·
ἐμέ δέ, ὅταν ἐψαλλον, ἡ ἀηδὼν ἐφθώνει.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Περὶ ἀσμάτων ὁμιλεῖς, κ' ἐπιθυμεῖς συγκρίσεις;
Τίς ἡ κορώνη ἐξ ἡμῶν προχειροτάτ' ἡ λύσις.
Ἴδου ὁ Θύρσις, τῶν Μουσῶν ὁ πολὺς θεράπων.
Οἱ ψάλλται τὸν φημίζουσι πατέρα των καὶ πάππον.
Εἰς τοῦτον ἄς ἀνενεχθῇ ἡ μεταξὺ μας δίκη,
καὶ ὃν ὁ γέρων ἂν εἰπῇ, ἐκείνῳ ἔστω νίκη.
Εἰς τὸν νικῶντα στέφανος δοθήτω ἀμαράντων,
καὶ πρῶτος ἄς φημίζηται αἰεὶ καὶ ὑπὸ πάντων.
Προσέτι καὶ τὸν στέφανον ἄς λάβῃ τῶν στεφάνων,
τὸ δῶρον τὸ ὑπέρτατον, τὴν Λεύκοπιν λαμβάνων.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ἄ! προκαλεῖς τὴν σύγκρισιν; Τὴν δέχομαι ἐγὼ χαίρων.
Καὶ τ' ἄθλα δέχομαι. Ποῦ δέ εἰν' ὁ κριτὴς ὁ γέρων;

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἐκεῖ πλησίον τῶν δαφνῶν καθήμενον τὸν εἶδα.
Αἰ σύ! Αἰ Θύρσι! Αἰ ποιμήν!

ΘΥΡΣΙΣ

Τί θέλεις, ὦ Λυκίδα;

ΛΥΚΙΔΑΣ

ὦ γέρων, ἄκρος δικαστὴς σὺ εἶσαι τῶν ἀσμάτων.
Σὺ ὁ ποτὲ μὴ νικηθεὶς εἰς τ' ἀγωνίσματά των,

ἐλθὲ νὰ κρίνης καὶ ἡμᾶς. Θὰ ψάλλωμεν ἐμπρὸς σου,
καὶ ὁ νικῶν θ' ἀναδειχθῇ δι' ἀποράσεώς σου·
ἐξ ἀμαράντων παρὰ σοῦ τὸν στέφανον θὰ λάβῃ,
διηνεκοῦς εἰς τ' ἄσματα πρωτείου θ' ἀπολαύῃ,
καὶ τῆς Λευκόπιδος μνηστήρ θὰ κηρυχθῇ πῶς εἶναι.

MENAĀKAS

Τὴν δίκην ταύτην, ὦ ποιμὴν, δεόμεθά σου, κρίνε.
Εὐδαίμων ὅστις διὰ σοῦ τὸ ἄθλον κατακτήσῃ!
Νικώμενον καὶ νικητὴν ἡ κρίσις σου θὰ πείσῃ.

ΘΥΡΣΙΣ

Ἵπῃρξεν ἄλλοτ' ἐποχὴ καθ' ἣν αὐλῶν ἦ ἄδων,
συνῆγον περὶ ἑμαυτὸν τὰς νύμφας τῶν κοιλάδων.
Ἐάν ποτ' ἔτρεχε Δρυᾶς τὴν ἔλαφον νὰ φθάσῃ,
καὶ μὲ ἀπὴντα ψάλλοντα ἐσπέρας εἰς τὰ δάση,
ἐδέσμευον τὸ βῆμά της οἱ μουσικοὶ μου τόνοι,
καὶ ἴστατο, κ' ἐκστατικὴ τὸ ζῶον ἐλησμόνει.
Πλὴν φεῦ! Ἦ δρῦς ἡ ἄλλοτε ὑπὸ πρασίνοισι θόλους
αἰπόλια στεγάζουσα, ποιμένας καὶ βουκόλους,
ἤδη ξηρὸν ἐγείρεται εἰς τὴν κοιλάδα ξύλον,
γυμνὸς καὶ μέλας σκελετὸς, ἄνευ σκιᾶς καὶ φύλλων.
Ὁ Μολοσσὸς, πρὸ πέντ' ἐτῶν τὸ φόβητρον τῶν λύκων,
μόλις κινεῖται σήμερον, γηράσκων εἰς τὸν οἶκον.
Οὕτω κ' ἐμὲ μ' ἡρνήθησαν αἱ Μοῦσαι, ὁ Ἀπόλλων,
καὶ μάτην θέλω ἄσματα νὰ ψάλλω τῶν αἰπόλων.
Ἀντὶ τὸ πνεῦμα ἐμμελὲς ἐκ τοῦ αὐλοῦ νὰ ἔβγῃ,
ἀβρύθμῳ διὰ τῶν ὀπῶν σκορπίζεται καὶ φεύγει.
Πλὴν καίτ' ὑπὸ τὴν πολιὰν κλειστὰ καὶ κεχυφότα,
ἂν ὅλως δὲν παρήκμασαν τὰ γηραιά μου ὦτα,
ἂν ἔτι διακρίνωσι καὶ ἄσματα καὶ μέλη,
καὶ εἰς αὐτὰ ἐκάτερος νὰ πιστευθῇ ἂν θέλῃ,

εἰλικρινῇ τὴν γνώμην μου θὰ σᾶς εἰπῶ ἀσμένως.
Ἄρχίσατε.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Σὺ ἄρχισον, υἱὲ καλοῦ ποιμένος.

ΜΕΝΑΚΑΣ

«Ἡ δρυς εἶν' ὑπερήφανος ὅπταν ὑπερέχῃ
ὅλων τῶν δένδρων τοῦ δρυμοῦ, κ' εἰς τὸν βορρᾶν ἀντέχῃ·
ὁ τράγος ὁ μακρόκερως μεθ' ὑπερηφανείας
τοὺς βράχους καὶ τὰς φάραγκας περὶ τῆς Θεσσαλίας·
ὑπερηφάνως τὴν αὐγὴν ὁ Φοῖβος ἀνατέλλει,
στέλλων παντοῦ τὰς φλόγας του καὶ τὰ χρυσᾶ του βέλη·
ἀλλ' εἰς ὑπερηφάνειαν τὰ πάντα ὑπερβαίνει
ὁσάκις βλέπ' ἡ Λεύκοπις ἐμὲ ὀργιζομένη.

ΛΥΚΙΔΑΣ

«Εἰσὶν ὠραιᾶ τῆς δρυὸς τὰ σκιοφόρα φύλλα·
ὠραιᾶ ὠριμάζουσι τοῦ κήπου μου τὰ μῆλα·
ὥραιότερα ἢ αὐγὴ τὴν κόμην τῆς ἀπλόνει,
κ' εἰς τοῦ ἡλίου τὴν ὁδὸν χρυσᾶ τὰ ῥόδα στρώνει·
ὥραιότατα τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον διανύει
ἢ Ἴρις, ποικιλόχρουν τῆς τὸ τόξον ὡς ταννύει·
πλὴν τίς πρὸς τῆς Λευκόπιδος τὸ κάλλος ἀντερίζει,
ὅπταν μοὶ προσμειδιᾷ γλυκὺ, καὶ μ' ἀτενίζει;

ΜΕΝΑΚΑΣ

«Προχθὲς εἰς τὰ πεδία μας ἡ χλόη ἐξηράνθη·
ἀπὸ τῶν δένδρων ἔπεσαν τὰ φύλλα των καὶ τ' ἄνθη·
ἀγρίως ὠρυόμενος ὁ ῥύαξ ἐκυμάτει·
εἰς δάση, κήπους καὶ ἀγρούς ἡ λαίλαψ ἐπεκράτει·
τὸ ποίμνιον ἀπέφευγε τὴν λιπαρὰν βοσκήν του,
καὶ ἀδρανὴς κατέκειτο στενάζων ὁ ποιμὴν του.

Τούτων δὲ πάντων τῶν κακῶν τίς ἦτον ἡ αἰτία ;
 Ἦ Λεύκοπις μου ἔλειπε, τὸ πᾶν ἦν ἐρημία.

ΛΥΚΙΑΣ

« Ἀντιπροχθὲς ἐπάχυνεν ἡ ἄσπρη μου ἀγέλη·
 ἡ αὔρα ἐψιθύριζεν ὡς τῶν ἐρώτων μέλη·
 ἡ ἀτμοσφαῖρα, λάμπουσα, ἦν ὅλη εὐωδία·
 τὰ δένδρα ἀντησπάζοντο, τὸ δάσος ἐμειδία·
 οἱ λάλοι ῥύακες ἐντὸς ἐσκίρτων τοῦ λειμῶνος·
 οἱ Φαῦνοι καὶ οἱ Σάτυροι ἐχόρευον συμφώνως,
 καὶ οἱ ζέφυροι τὰς κεφαλὰς ἐφίλουν τῶν ἀνθέων·
 καὶ διατί ; Ἦ Λεύκοπις μ' ὠνόμασεν ὠραῖον.

ΜΕΝΙΑΚΑΣ

« Δὲν ἐπεθύμουν τὰ πτερὰ νὰ ἔχω τοῦ ἀνέμου,
 οὐδὲ τὴν δόξαν ἥθελον τῶν ὅπλων τοῦ πολέμου.
 Δὲν εὐχομαι, ὑποτελεῖς οἱ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου,
 τὸ ἄρμα τοῦ θριάμβου μου νὰ σύρῳσιν ἐμπρὸς μου.
 Ἄν μόνον ἔρια λευκά μοι δίδωσι τ' ἀρνία,
 ἂν σῖτον φέρωσι πολὺν τὰ εὐφορα πεδία,
 ἂν, Λεύκοπι, θαυμάζων σε εἰμὶ ἀπέναντί σου,
 δὲν θέλω δόξαν ἥρωος καὶ θησαυροὺς τοῦ Κροίσου.

ΛΥΚΙΑΣ

« Ὡς τὸν Ἀλκείδην δὲν ποθῶ νὰ εἶμαι ῥωμαλέος·
 τὸ μέγα δὲν ἐπιζητῶ τοῦ Τριπτολέμου κλέος·
 δὲν θέλω ὡς ὁ αἰτὸς, ὁ ἄρχων τῶν ὀρνέων,
 ἢ ὡς ὁ ἄρχων τῶν δασῶν, ὁ αἰμοπότης λέων,
 τὴν φρίκην ἢ τὸν κεραυνὸν εἰς τοὺς θνητοὺς νὰ φέρω.
 Ἄλλ' ὅταν τῆς Λευκόπιδος τὸν ἔπαινον προσφέρω,
 ὅταν τὴν ἔχω εἰς αὐτὰ τὰ γόνατα ἐπάνω,
 εἰς ἀκμὴν δόξης καὶ εἰς ἀκμὴν εὐδαιμονίας φθάνω. »

Ἐνταῦθα ἐτελείωσε τὸ ᾠσμα τῶν ποιμένων,
 κ' ἐσίγησεν ἐκάτερος, τὴν κρίσιν περιμένων.
 Ἐπὶ βραχείας δὲ στιγμᾶς ὁ Θύρσις σιωπήσας,
 εἶπε·

ΣΤΡΞΙΣ

Μικρὰν διαφορὰν εὕρισκω μεταξύ σας.
 Ποιμὴν, Μενάλκα μουσικῆ, τὰ ἔρρυθμά σου μέλη
 μὲ ἤδυναν ὡς στάζοντα τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι.
 Τὸ ᾠσμά σου ἀντήχησε γλυκὺ, Ἀμύντα φίλε,
 ὡς αἱ ζεφύριαι πνοαί, αἱ τοῖς ἀνθρώποις φίλαι.
 Ἄλλ' ἐὰν κρίσις παρ' ἐμοῦ προσμένητε νὰ γίνη,
 καὶ πρέπη ἀδιαίρετος ὁ στέφανος νὰ μείνῃ,
 εἰς τοῦ Μενάλκα ἤθελον τὸ μέτωπον τὸν βάλει,
 ἂν τὸν Λυκίδα μετ' αὐτὸν δὲν ἤκουον νὰ ψάλλῃ.
 Ἰδοῦ, Λυκίδα, παρ' ἐμοῦ τὸ φθονητὸν βραβεῖον.
 Οὐχὶ θριάμβου εὐχεροῦς θεῶρει το σημεῖον.
 Σὺ δὲ, Μενάλκα, σύγγνωθι, καὶ γνῶθι πεποιθότως,
 ὅτι ἂν τούτου δεύτερος, τῶν ἄλλων εἶσαι πρῶτος.

Οὕτω τὸ ἄθλον ἔλαβε τῆς νίκης ὁ Λυκίδας,
 καὶ τοῦτο ἠὺχαρίστησε πολὺ τὰς ποιμενίδας·
 κ' ἐκάστη αὐτῶν σπεύδουσα θερμῶς νὰ τὸν συγχαίρῃ,
 τίς ῥόδον, τίς ὑάκινθον προστήρχετο νὰ φέρῃ.
 Ἄλλ' ὅτε καὶ ἡ Λεύκοπις εἰς νύμφην τῷ ἐδόθη,
 πρὸς τὸν Μενάλκαν τῶν λοιπῶν ἐστράφησαν οἱ πόθοι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε'

ΘΗΡΑ ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝ

ΚΟΡΥΔΩΝ, ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ΚΟΡΥΔΩΝ

ὦ Τίττυρε !

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ὦ Κορυδών !

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πῶς εἰς αὐτὰ τὰ δάση ;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Καὶ σὺ πῶς ἤλθες ; Διὰ τί καὶ πότε εἶχες φθάσει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εὖγε ! Φαρέτρα χρέμαται εἰς τοὺς εὐρεῖς σου ὤμους !

Λοιπὸν εἰς τῆς Ἀρτέμιδος περιπατεῖς τοὺς δρόμους ;

Παιδίον μόλις, καὶ ζητεῖς θηρία νὰ δαμάζῃς !

Ἦξεύρεις ποῖον, ὥς κρατεῖς τὸ τόξον, ὁμοιάζεις ;

Ἐκεῖνον τὸν περίφημον ποιμένα τῆς Φρυγίας,

ὅστις ἀφ' οὗ ἐπότιζε τὰ ποίμνια τῆς Τροίας,

τὸν θώρακα περιζωσθεὶς, βέλη λαβὼν καὶ τόξα,

ἀπέκρουε τοὺς Ἑλληνας, ὧν εἶναι τόσ' ἡ δόξα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Σὲ βλέπω πρῶτον σήμερον κ' ἐγὼ νὰ ἔχῃς βέλη,

ἄξεστον δέρμα νὰ φορῇς εἰς ὅλα σου τὰ μέλη.

Πῶς σοὶ ἐμπρέπ' ἡ ἀνδρική αὐτὴ ἐνδυμασία !

Θὰ παρεφρόνει νὰ σ' ἰδῇ ἡ νέα Θηρασία.

Φαίνεσαι ἀπαράλλακτος καθὼς ὁ Ἐνδυμίων,
 ὁ κυνηγῶν τὴν ἔλαφον εἰς τὸ γραπτὸν μνημεῖον.
 ὦ! τόσον ἐπεθύμησα κ' ἐγὼ νὰ τὴν φορέσω!
 Πρὸς τὴν μητέρα ἔτρεξα νὰ τὴν παρακαλέσω.
 Προχθὲς ὅμως μ' ἐπέπληξε πῶς ἔσφαλα ν' ἀφήσω
 νὰ κοιμηθῇ τὸ ποίμνιον χωρὶς νὰ τὸ μετρήσω·
 καὶ μάλιστ' ἀπωλέσαμεν καὶ νεογνὸν ἀρνίον,
 διότι εἶχον ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν, τὴν μάνδραν κλείων.
 Χθὲς λοιπὸν, ὅτ' ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπέστρεψα ὀπίσω,
 ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.
 Τῆς μάνδρας μας τὰ πρόβατα τὸν δρόμον ὡς ἐπῆραν,
 ἐν ἐν τὰ κατεμέτρησα, καθήσας εἰς τὴν θύραν·
 τὰς ἀγελάδας ἤρμεξα καὶ ἔκρυψα τὸ γάλα.
 Εἶχε γεννήσει πρὸ μικροῦ ἡ μαύρη μας βουβάλα·
 κ' ἐγὼ τὸ νεογέννητον λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην,
 κ' εἰς τὴν μητέρα εἰσελθὼν, τὴν παρεκάλουν πάλιν.
 Τὴν παρεκάλεσα πολὺ. Δὲν ἤθελεν ἐκείνη.
 Δὲν ἐπεθύμει, ἔλεγε, χωρὶς υἱοῦ νὰ μείνῃ,
 καὶ νὰ μὲ φάγωσιν ἐμὲ τὰ ἄγρια θηρία.
 Ὡς τέλους μοὶ ἐπέτρεψεν, ἂν κ' ἔτι ἐδειλία,
 ν' ἀπέλθω καὶ τὰ πρόβατα ὁ Μῶψος ἔχει μείνας.
 Τὸν Κέρβερον καὶ Μολοττὸν μοὶ ἔδωκε, τοὺς κύνας,
 καὶ μ' εἶπε μόνον λαγωοὺς ἂν εὔρω νὰ προσβάλλω,
 καὶ ὄχι ἀγριόχοιρον, ἢ λύκον, ἢ τι ἄλλο.
 Αὐτά μου τὰ δερμάτινα ὡς εἶδ' ἡ Λευκοθέα,
 πρῶτον τὴν κατετρόμαξεν ἡ ἀσυνήθης θέα·
 ἐρυθριῶσα ἔπειτα, μοὶ εἶπε μετὰ λύπης·
 «Αἱ! μᾶς ἀφήνεις, Τίττυρε. Πολὺν καιρὸν θὰ λείπης;»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ πῶς σ' ἐράνησαν λοιπὸν τὰ δάση καὶ οἱ βράχοι;
Θηρί' ἀπήντησας πολλά; Συνεκροτήθη μάχη;

ΤΙΤΙΤΡΟΣ

Ὡς εἶδα δάση καὶ βουνά, τὴν φύσιν τὴν εὐρεῖαν,
ἤσθάνθην ὡς ἂν μ' ἐδίδον πτερά εἰς τὴν καρδίαν.
Ὡς ἄφετος ἢ ἔριφος, καθὼς ἰδῆ τὰ ὕψη,
σκιρτᾷ εἰς βράχους ἑαυτὴν καὶ εἰς κρημνοὺς νὰ ῥίψῃ,
κ' ἐγὼ ὁμοίως τοὺς δρυμοὺς, τὰ ὄρη καθὼς εἶδον,
ἔτρεχον ὡς παράφορος, ἀκάθεκτος ἐπήδων.
Ἐν τούτοις, βλέπ', ὁ Κέρβερος χαμαιθατεῖ, μυρίζει,
κ' εἰς λόγχμην σύμφυτον σταθεῖς, νὰ ὑλακτῇ ἀρχίζει.
Τρεῖς αἰφνηδῶς λαγωὶ τινάσσονται καὶ φεύγουν.
Ὡ δυστυχία! Ἠργησαν τὰ βέλη μου νὰ ἔβγουν,
κ' ἐκτυπήθη μὲν ὁ εἷς, ἀλλ' ἔφυγον οἱ ἄλλοι.
Ἐδῶ τὸν ἔχω. Τί λαμπρός! Κ' ἐκεῖν' ἦσαν μεγάλοι.
Ὡ Κορυδῶν, τί θρίαμβος! Τί τρόπαιον ὥραϊον!
Δεκάκις τὸν ἐφίλησα πηδῶν, καὶ σχεδὸν κλαίων.
Στιγμαὶ ὀλίγ' ἐπέρασαν, καὶ εἰς τὸν βράχον κάτω
βλέπω καὶ λύκος προχωρεῖ. Ἐγὼ, κρυβεῖς, φυλάττω.
Ὁ Μολοττός μου χύνεται. Ἐκεῖνος ἐπιστρέφει
ὄρμα τὸν φάρυγ' ἀνοικτὸν, κ' ἐντὸς του φλόγα τρέφει.
Ἐγὼ παρασκευάζομαι, τὸ δῶρυ μου σταθμίζω,
κ' εἰς τοῦ μετώπου του εὐθὺ τὸ μέσον ἀκοντίζω.
Βάφει τὸ αἷμά του τὴν γῆν εἰς ἐρυθρὰς ταινίας.
Τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματηροὺς αὐτὸς μετὰ μανίας
κατ' ἐμοῦ ῥίπτεται· ἀλλὰ συγχρόνως τὸν προσβάλλω
ἐγὼ κατὰ τὸ ἐν πλευρὸν, κ' οἱ κύνες εἰς τὸ ἄλλο.
Τότε εἰς λόγχμην ἔφυγεν ὁ ἄνανδρος δασεῖαν.
Ἄλλως, ὅποιον λάφυρον διὰ τὴν Θηρασίαν!

"Ας λέγ' ἡ μήτηρ! Ἔμαθα νὰ μὴ φοβῶμαι πλέον
 ἂν ὄχι λύκος ἀπειλῇ τὴν μάνδραν, ἀλλὰ λέων.
 Σὺ δὲ, καλέ μου Κορυδὼν, τί ἔχεις κτυπημένα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τέσσαρας ἔχω λαγωούς καὶ λύκον ἔχω ἓνα,
 κ' ἐλάφους τρεῖς. Τὰ δέρματα δὲν βλέπεις τὰ ποικίλα
 ἐκεῖ ὅπου ἐσώρευσα τὴν ἄγραν εἰς τὰ φύλλα;
 Τὸ μέρος τὸ δασύδενδρον ἐπάνω ἐκεῖ ὄρα
 κατὰ τὴν ἄκραν. Εἶν' ἐκεῖ πολύθηρος ἡ χώρα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

"Ερχεσαι, ἀναβαίνομεν αὐτὰς τὰς ἀκρωρείας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, κ' εἶν' ὥρα μεσημβρίας.
 Τώρα τοῦ Πίνδου καὶ ὁ Πᾶν κατέλιπε τὰ δάση,
 κ' ἠπλώθ' ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιὰν νὰ ἡσυχάσῃ.
 Εἶναι ὀξύς Θεὸς ὁ Πᾶν ὀργίζεται εὐκόλως.
 Βουκόλος τὸν ἠρέθισεν; Ἀπώλετ' ὁ βουκόλος.
 Ἦλεων πάντ' ἔχε τον, καὶ φεῦγε τὴν ὀργὴν του.
 Εἰσέτι κλαίουσ' οἱ ἀγροὶ τὴν τύχην τοῦ Ἀμύντου.
 Ἐπῆλθεν εἰς τ' ἀρνία του καὶ εἰς τὰς βοῦς του φόφος,
 καὶ τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸν κατέλαβεν ὁ ζόφος.
 Φοβοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡ δεινὴ φωνὴ του ὡς ἠχήσῃ,
 τὰ πάντα τρόμος καὶ φυγὴ, ἡ φύσις πᾶσα φρίσσει.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Φοβοῦμαι, ναὶ, καὶ σέβομαι τὸν ὀρεινὸν θεόν μας,
 Πλὴν τώρα νὰ περάσωμεν πῶς θέλεις τὸν καιρόν μας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος γυμνὸν ἐδῶ τὸν βράχον τοῦτον καίει,
 καὶ πνεῦμα θερινῆς φλογὸς ἡ φύσις ἀναπνέει.

Τοῦ ῥυακίου θερμανθὲν τὸ ὕδωρ, λέγεις, βράζει.
 Αὐτ' ἡ χαράδρα στόμιον κλιθάνου ὁμοιάζει.
 Ὁ καύσων ὁ μεσημβρινὸς τὰ δένδρα κιτρινίζει,
 πᾶσαν ἰχμᾶδ' ἀποβρόφῃ, καὶ τὸν φλοιὸν τῶν σχίζει.
 Ὑπάγωμεν εἰς τὴν σκιάν, τοῦ ῥυακος πλησίον,
 ὅπου λεπτὸν ἀνέμιον τὰς λεύκας γλυκοσεῖον,
 διὰ τῶν ῥιπιδίων του ὀλίγην φέρει ὀρόσον.
 Ἐγὼ τὴν πλώσχαν ἔφερα καὶ σὺ τὸ γεῦμα στῶσον.
 Ἐκεῖ εἰς ἀναπαύσεως ῥιπτόμενοι ἀγκάλην,
 τῆς θήρας περιμένομεν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα πάλιν.
 Λάτραι κ' οἱ δύο τῶν Μουσῶν καὶ ὁπαδοὶ πιστοί των,
 καὶ στίχους ἂν ἐψάλλομεν ἴσως κακὸν δὲν ἦτον.

ΤΙΤΙΤΥΡΟΙ

Πέραν ἐκεῖ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ πρασίνου,
 ὀπίσω, κατὰ τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου,
 μικρὸν γνωρίζω σπήλαιον. Ἡ μήτηρ μ' εἶχε φέρει
 ἐκεῖ, θυσίαν θέλουσα ταῖς Νύμφαις νὰ προσφέρῃ,
 ὅταν ἀνέλαβα νοσῶν. Ἀνθόστρωτον εἶν' ὅλον,
 καὶ ἔχει κατακρύσταλλον καὶ στίλβοντα τὸν θόλον.
 Τὴν εἴσοδόν του κρύπτουσιν ἀγρίας δράνης φύλλα.
 Τὸ σκότος εἶν' αἰώνιον εἰς τ' ἄδυτα τὰ κοῖλα,
 ἐξ ὧν καταλειβόμενος ὁ ποταμὸς σταλάζει,
 κ' εἰς λίμνην συναγόμενος, ἦν πλάτανος στεγάζει,
 ἐπὶ πετρῶν μετέπειτα καὶ διὰ θάμνων ῥέει,
 ὅπου αἱ δρυὲς αἱ ὑψηλαὶ κ' οἱ σφένδαμν' οἱ ὠραῖοι,
 ὅπου συμπλέκονται εἰς ἓν ἡ κληματὶς κ' οἱ κλάδοι,
 καὶ ὅπου κτίζει φωλεὰν ἡ ἀηδὼν καὶ ἄδει.
 Τὸ φλογερὸν οὐδέποτε ἐκεῖ τοῦ θέρους στόμα
 ἢ τ' ἀνθη ἀπεξήρανεν ἢ ἔκαυσε τὸ χῶμα.

Εἰς τοῦτο τὸ ἀπόκεντρον μυστηριώδες μέρος
τὴν νύκτα, λέγουν, παίζουσιν αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Ἔρως.
Ἄν νὰ στρωθῶμεν ἤθελες ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης
καὶ εἰς τὰς πτέρας; πιστεύσον πῶς δὲν θὰ μετενόεις.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Βεβαίως ὄχι. Ποταμοὶ, δένδρα, σκιά, τὰ τρία
ποῦ ἀγαπῶ, διηνεκῆς τῶν πόθων μου λατρεία.
Ὁ ἥλιος, κ' αἱ προβῆαι ἅς φέρω εἰς τὰ νῶτα
τὰ μέλη μου εἰς ῥέοντα κατέβρεξαν ἰδρώτα.
Ἄλλ' ἰδοῦ, δράνα εἶν' ἐδῶ, καὶ ῥύαξ παραβρέων.
Εἶναι τὸ σπήλαιον αὐτό;

ΤΙΤΤΙΡΟΣ

Ναὶ, εἶναι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τί ὥραϊον!

ὦ! πῶς τὸ φῶς πραύνεται! Τὸ σπήλαιον ὦ πόσον
εἰς ἡσυχίαν προσκαλεῖ καὶ πόσῃν φέρει δρόσον!
Ἡ λίμν' εἰς ἣν βαπτίζονται στεφάναι κυρτῶν κλάδων,
στιλπνὴ λεκάνη φαίνεται, λουτρὸν τῶν Ναϊάδων.
τοῦ δὲ σπηλαίου ὁ μυχὸς αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου,
πρέπει νὰ ᾔῃ τοῦ Θεοῦ κοιτῶν τοῦ ποταμίου.
Ἐτοίμασον τὴν σύριγγα καὶ κάθησον πλησίον,
μετὰ τῆς μελωδίας μου τοὺς τόνους τῆς μιγνύων.
Ὅταν σιγήσω δέ, καὶ σὺ τὸ ᾄσμα σου ἀρχίσῃς,
διὰ τῆς σύριγγος ἐγὼ σέ βοηθῶ ἐπίσης.

ΤΙΤΤΙΡΟΣ

Νὰ σέ ἀκούσω, μετὰ σοῦ νὰ ψάλλω, τί μεγάλαι
εὐχαριστήσεις! Μὴ ἀργῆς, ἀλλ' ἄρχισον καὶ ψάλε.
Ἀκόμη ἔχω ἑναυλα τινὰ τῶν σῶν ᾠσμάτων,
καὶ τὰ μιμοῦμαι, κατ' αὐτὰ τοὺς στίχους μου χαράττων.

Εἶπε ἐκεῖν' ὃ ἔψαλλες προχθές ἐπὶ τῆς ῥίζης·
 «Γαλάτεια, Γαλάτεια, καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις...!»
 ἢ ἂν τὸ ἄλλο προτιμᾷς.—Πόσον ὠραῖον εἶναι!—
 «Ἀρχίζει νὰ λευκαίνεται ἡ κόμη σου Φιλῆνε....»
 Ἐκ τούτων τῶν μελωδιῶν ὦ! ψάλεμοι τὴν μίαν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἔχομεν ἤδη ἀφορμὰς δι' ἄλλην θρηνηδίαν.
 Τὰς μάνδρας τοῦ Ἀλχμαίωνος ἐλύπησεν ἡ τύχη,
 καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τῶν ἀοιδῶν οἱ στίχοι.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναί, εἰς τὸν Γόργον ἔλεγεν ὁ Λύκας τὸν υἱόν του
 πῶς ψάλλεις τὸν Ἀλχμαίωνα. Εἶπε τὸν θάνατόν του.
 Φίλε ποιμὴν, ἐπιθυμῶ τὰ εὐσεβῆ σου μέλη
 ὑπὲρ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν, τῶν μελισσῶν τὸ μέλι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀκόμη ὅλος, Τίττυρε, ἀσθμαίνω ἐκ τῆς θήρας.
 Ἄλλ' ἄρχομαι. Καλῶς· καὶ σὺ τὴν σύριγγα ἐπῆρας.

«Βουνά μου, τί γογγύζετε; Κοιλάδες, τί θρηνεῖτε;
 Πρὸς τί, ὦ φύσις, κατηφής, ὡς πένθιμος κηδεῖα;
 Πρὶν πέσωσι χιόνες, πῶς, δρυμοὶ, φυλλορρόεῖτε;
 Πρὸς τί ἀνθέων καὶ χροιάς στεροῦνται τὰ πεδία;

» Ἀπέθανε. Τὸ ἄνθος μας ἡρπάγη τὸ ὠραῖον.
 Εἰς τοὺς δρυμοὺς οἱ ζέφυροι, εἰς τὰς πηγὰς αἱ βρύσεις
 πένθιμῶς ψιθυρίζουσιν· «Ἀπέθανες, Ἀλχμαίων!»
 καὶ ἡ αὐγὴ δακρυρροεῖ, δακρυρροεῖ καὶ ἡ δύσις.

» Ἡ πτωχὴ μήτηρ τοῦ ζητεῖ τῶν σπλάγχων τῆς τὸν γόνον.
ὥς ὄρνις κόπτεται, κτυπᾷ τὰ γηραιά τῆς μέλη,
καὶ τ' ὄνομά τοῦ κράζουσα μετὰ κλαυθμῶν καὶ πόνων,
ἀπὸ τῶν ἄστρον τὸν ζητεῖ, ἀπὸ τῆς γῆς τὸν θέλει.

» Ἡ θῆλῃσεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θῆλῃσεν ὁ Ἄρης,
μικρὸν ν' ἀναχαιτίσωσι τῆς Ἀτροποῦ τὴν χεῖρα,
κ' εἰς τὸν πιστὸν ποιμένα των ζωῆς νὰ γίνη χάρις.
Ἄλλὰ ζωὴν ἦν ἀφαιρεῖ δὲν ἀποδίδ' ἡ μοῖρα.

» Αὐτὸς τὰς βοῦς ἠνάγκαζε νὰ σχίζωσι τὰς βώλους·
εἰς τὸν βουκόλον ἔδωκε τὴν ἄνεσιν νὰ ψάλλῃ·
τὰ δένδρα διεκόσμησεν εἰς χειροτμήτους θόλους,
καὶ τῆς εἰρήνης τὸ φυτὸν ἐκήπευσε νὰ θάλλῃ.

» Ἀφ' οὔτου σὺ ἀπέθανες, βόες, κριοὶ καὶ τράγοι,
ἀρνοῦνται τὸ ψυχρὸν νερόν· τὸ χόρτον δὲν τοὺς τρέφει·
τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς δεσμεύουσιν οἱ πάγοι,
κ' ἡ χάλαζα τοῦ γεωργοῦ τὸν κῆπον καταστρέφει.

» Τὰ πάντα πῶς ἡγρίευσαν μετὰ τὸν θάνατόν τοῦ!
Βορὰ τῆς κάμπης ἐγένινεν ὁ κῆπος ὁ καλὸς μου·
μένει θρηνηῶν ὁ γεωργὸς παρὰ τὸ ἄροτρόν τοῦ,
κ' ἡ γῆ παράγει φρύγανα ἀντὶ τοῦ ἡδυόσμου.

» Χοροὺς ζητοῦσ' εἰς τὰς σκιὰς αἱ νύμφαι τῶν Τεμπέων,
καὶ τὸν διακοσμήσοντα τὰ κοῦφα βήματά των.
Ματαίᾳ των ἡ ζήτησις! Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλκμαίων,
ὁ πάντα πάντοτε κοσμῶν καὶ πάντα διατάττων;

» Ἐκεῖνος ἤδη τὰς μονὰς οἰκῶν τὰς διαστέρους,
 ὅπου ἀστράπτ' ἡ ἀρετὴ, ἀσύντριπτος ἀδάμας
 τοὺς θρήνους δέχετ' εὐμενῶς ἐκεῖ τοὺς ἡμετέρους,
 κ' εὐχὰς του πέμπει εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ ποίμνιά μας.

» Ἡ εὐλογία του πληροῖ τὰς πεδιάδας σίτου,
 καὶ τὰς ὑδρίας γάλακτος, καὶ τοὺς ληνούς μας οἴνου.
 Δίδ' εἰς τοὺς γέροντας πυκνὴν τὴν φρένα ἡ εὐχή του,
 καὶ εἰς τοὺς νέους τὴν αἰδῶ ἡ συμβουλή ἐκείνου.

» Ἐπάνω ἤδη ἐντρυφᾷ ἐντὸς τῶν Ἥλυσιων,
 ὅπου βοσκαὶ ἀμάραντοι καὶ ῥύακες ἀργύρου.
 Ἐδῶ, βουκόλοι καὶ βοσκοὶ, προσέλθετε πλησίον·
 πλεκτοὺς στεφάνους φέρετε, κεράμους πλήρεις μύρου.

» Χλόης ἰδρύσατε βωμὸν εὐρὺν καὶ μέγαν μάλα,
 καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἀρτήσατε στεφάνας,
 καὶ ἐπιχέοντες σπονδὴν, ἐξ ἀμφορέων γάλα,
 πενθίμως πάντες ἄσατε τοὺς νεκρικοὺς παιᾶνας.

» Σὺ δ' Αἰγῶν, εἰς ὃν ἔδωκε τ' ἀρνία, τὸν αὐλόν του,
 ἐλθὲ, τὰς ἄκρας τῶν πτερῶν εἰς μέλαν κράμα βάφε,
 κ' ἐπὶ γῆς κλίνων εὐσεβὲς τὸ γόν' εἰς τὸν βωμὸν του,
 εἰς λίθου πλάκα λαξευτὴν τὰς λέξεις ταύτας γράφε·

« Ἐνταῦθα κεῖται ἄστυλος ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.

» Τῷ ἐτοξέυθη δυσμενῶς ἡ σφαῖρα τοῦ θανάτου.

» Ἄν καὶ ἀπέθανε, πλὴν ζῇ εἰς τὴν ἀγάπην ὄλων,

» καὶ κλέους ἄνω ἔτυχε καὶ μοίρας ἀθανάτου. »

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἐκ νέφους σκιεροῦ ποτὲ ψεκὰς κατερχομένη
 τὸ θέρος τὴν αὐχμῶσαν γῆν τοσοῦτον δὲν εὐφραίνει,
 οὐδὲ ἡ χλό' ἡ τρυφερά τὰ κεκηκτότα μέλη,
 ὑπόσπον μ' ἐγόητευσαν τὰ εὐγενῆ σου μέλη.
 Ἐμπρόςσου τοῦ λοιποῦ τολμῶ, σοφὲ ποιμὴν, νὰ ψάλλω;
 Ἄλλο τὸ βλέμμα λαγωῦ καὶ τῆς γλαυκὸς εἶν' ἄλλο,
 κ' εἰς τ' ἄσματ' ἄλλ' ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ κορώνη ἄλλη.
 Καθ' ὅσον τὴν ὀρίγανον τὸ ῥόδον ὑπερβάλλει,
 καὶ ὑπερέχ' εἰς καλλονὴν ἡ δρυς τοῦ ἡδυσμού,
 τὸ ἄσμά σου ἀνώτερον ἐστὶ τοῦ ἄσματος μου.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πολλή σου αὐτή, Τίττυρε, ἡ μετριοφροσύνη.
 Θὰ μὲ ἡδύνῃς, ὡς καὶ πρὶν μὲ εἶχες καθηδύνει.
 Προχθὲς παρὰ τὸν Πηνειὸν ὅπου ἀκτὴ χλωδῶδης,
 ἐστάθην καὶ σὲ ἤκουσα. Ὁραῖα ἐτραγῶδεις,
 κ' εἶδα νὰ χύνη ἀφανῶς ἐν δάκρυ τὴν Φυλλίδα,
 καὶ ὑπὸ φθόνου κίτρινον τὸν Λευκωπέα εἶδα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Μικρὸν μοὶ μέλει, καὶ γελῶ διὰ τὸν Λευκωπέα.
 Περὶ Ἀλκμαίωνος κ' ἐγὼ θὰ ψάλλω τινὰ νέα.
 Σὺ δὲ, ὑποστηρίζων με, τὴν λύραν θέλεις κρούσει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θὰ ἐξυπνήσω τὴν Ἥχῳ νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἀκούσῃ.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἰδοὺ νεκρὸς, ἰδοὺ νεκρὸς, ὦ Αἰγῶν, ὁ Ἀλκμαίων.
 Ὁ γέρων Ὀλυμπος θρηνεῖ, κ' ἡ Ὅσος ἀναστενάζει.
 Ἐμαύρισεν ὁ Πηνειὸς, τὴν Στύγα ὁμοιάζει.
 Ἐκεῖνος δ' ὡς ἐξέπνεε ζητεῖ τὸν Μελιβαῖον.

« Ἀκουσον, λέγει, ἀγαπῶ τὰς βοῦς μου καὶ τὰς αἴγας.
 » Τὰς πλείστας ἄθλα τέχνης μου καὶ πείρας τὰς ἐπῆρα·
 » καὶ ἦδη, ὅτε πρόωρος μὲ ἀναρπάξῃ ἡ μοῖρα,
 » ὁ πόθος μου νὰ τύχῃσι προστάτου, εἶναι μέγας.

» Οὐδεὶς βουκόλος ὅσον σὺ γνωρίζει, Μελιβαΐε,
 » πῶς, εἰς σοφὰ διδάγματα τῶν παλαιῶν ὑπείκων,
 » τὰς βοῦς νὰ σώξῃ νυκτικῶν ἐπιδρομῶν τῶν λύκων,
 » καὶ ποῦ αἱ λιπαραὶ βοσκαὶ κ' αἱ νάπαι αἱ ὠραῖαι.

» Σοὶ καταλείπω τὰ ἐμά. Εἰς τὰς νομάς τῆς Ὀσσης
 » σὺ φύλαττε τὰ ποίμνια καὶ φέρε τὰς ἀγέλας.
 » Ὁ δ' Ὀλυμπος ἂν ἀπειλῇ καὶ συννεφῶται μέλας
 » κ' ἡ θύελλα ἐπέρχεται, σὸν ἔργον νὰ τὰ σώσῃς. »

« Ὁ Μελιβαῖος δ' ἴστατο πλησίον του κ' ἐσίγα,
 τὰ ψυχοβόρα δάκρυα ἀφώνως καταπίνων.
 Τοίχους καὶ στέγην ἔβλεπε, νὰ μὴ ἰδῇ ἐκεῖνον,
 καὶ εἶπεν ἐν ὀλοφυρμοῖς μετὰ λεπτὰ ὀλίγα·

« Μὴ λέγε ταῦτα τὰ σκληρὰ, Ἀλκμαίων. Θέλεις ζήσει.
 » Ποία μας πρᾶξις τῶν θεῶν ἐξήγειρε τὸν κότον,
 » ὥστ' ἐξ ἡμῶν ἀνηλεῶς ν' ἀρπάσωσι τὸν πρῶτον,
 » καὶ ἡ ψαλλὶς τῆς Ἀτροποῦ νὰ μᾶς ἀπορφανίσῃ;

» Τίς, ὅταν ἦλθεν ἀνοιξὶς πολυανθῆς, κ' αἱ ποῖμναι
 » ἀφῆκαν τὰ λειβάδια καὶ τὰ βουνὰ ἐπῆραν,
 » εἰς τὸν ἀγένηιον βοσκὸν νὰ δεῖξῃ ἔχει πεῖραν
 » ποῦ αἱ παχύτεραι νομαὶ κ' αἱ χρυσταλλώδεις λίμναι;

» Σὺ μόνος ὅταν ἥλιος τοῦ θέρους φλέγων λάμπῃ,
 » πρόβατα σῶζεις καὶ βοσκούς, τὰς νόσους θεραπεύων,
 » καὶ μετὰ τοῦ Πανὸς ὁμοῦ τὴν Δήμητραν λατρεύων,
 » σὺ προλαμβάνεις τὴν φθορὰν ἣν φέρ' ἡ βορὰ κάμπῃ.

» Καὶ ὅταν λύκος νύκτιος ἐπέλθῃ, τὸ σὸν θάρρος
 » τὸν τρέπει, σῶζον συμφορῶν τὰ ποίμνια μεγάλων.
 » Δὲν θέλεις σὺ διάδοχον· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ἄλλον
 » ἔκλεξον. Δὲν θ' ἀναδεχθῶ ὃ καταθέτεις βάρος.»

« Καὶ οὗτος μὲν ἡρνήσατο σεμνὰ τοιαῦτα λέγων.
 Ἄμεσως δὲ τὸν Αἰγωνα καλέσας ὁ Ἀλκμαίων,
 τὴν ράβδον τὴν ποιμενικὴν τῷ ἔδωκεν ἐκπνέων,
 καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ποίμνια· κ' ἐδέξατο ὁ Αἰγών.

» ὦ Αἰγών, εἶσαι ἄνηθος κ' ἔργον ἐδέχθης μέγα.
 Ἐπὶ σοὶ ἔσται ἡ φροντίς καὶ ἐπὶ σοὶ ἡ τάξις.
 ῥυθμίζων τὴν πορείαν των σὺ ἔχεις νὰ πατάξῃς
 τὸ πρόβατον τὸ ἀδρανὲς, τὴν ὑλοβάτιν αἶγα.

» Σὺ σῶζον τοὺς ποιμένας μας ἀπὸ χειρῶν ἀδίκων.
 Τοὺς κύνας εἰς τὰς θέσεις των τὰς ἐπικαίρους τάττων,
 καθῆκον ἔχεις νὰ φρουρῇς τὰς μάνδρας τῶν προβάτων
 κατὰ κλεπτῶν νυκτερινῶν, καὶ κατ' ἀρπάγων λύκων.

» Ὑπάρχει λύκος ἄγριος περιπολῶν τὰς μάνδρας,
 εἰς μέλαν σπήλαιον λοχῶν κ' ἐκεῖθεν ἐπιπίπτων,
 ἐνίοτε τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας κρύπτων,
 ἀλλ' ἐπιβουλεύμενος καὶ ποίμνια καὶ ἄνδρας.

» Σὺ χρεωστέϊς νὰ ὀπλισθῇς καὶ νὰ μᾶς προστατεύσης.
Φαρέτρην περιδύθῃτι καὶ λάβε τὴν σφενδόνην,
καὶ φόρεσον τὴν μάχαιραν τῆς θήρας εἰς τὴν ζώνην,
καὶ μὴ νομίσης ἀσφαλεῖς ἡμᾶς πρὶν τὸν φονεύσης.

—
» Καὶ ταῦτ' ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἄλλους ὑπηρετεῖ,
καὶ ἔσται σ' ἡ τῶν εὐτυχῶν βοσκῶν εὐγνωμοσύνη,
ψυχῶν μεγάλων ἄξιος μισθός, ἀρκεῖ ἐκείνη.
Τὰς μάνδρας ὅσας ἔσωσας μὴ κτῆμά σου ἀπαίτει.

—
» Ἄν θέλῃς ἔν' ἀντάξιός δειχθῇς τοῦ τεθνεώτος,
εἰς τὰ πεδία, τὰς νομάς, τὰς θήρας καὶ τὰ δάση,
εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς χοροὺς, καὶ πανταχοῦ κ' ἐν πᾶσι
ἔτοιμος ἔσο πάντοτε, καὶ πάντοτ' ἔσο πρῶτος.

—
» Ἄλλ' ἢδ' εἰς σχῆμα κωνικόν, ἡ τύμβου χειροχώστου
τὸ μέλαν χῶμα ζυμῶθην εἰς δάκρυά μας, ρίψον,
καὶ λίθον ἐπὶ κορυφῇς εἰς ἀνδριάντα γλύψον,
φέροντ' **ΑΛΚΜΑΙΩΝ** χαρακτὸν ἐπὶ τῆς βάσεώς του.

—
» Κ' ἐνταῦθα, ὅτε ἄρχεται ἡ ὥρα τῶν ἀνθέων,
καὶ ὅτε λήγει τῶν καρπῶν ἡ πλουτοδότις ὥρα,
φέρε τὰ φίλα τοῖς νεκροῖς κτερίσματα καὶ δῶρα,
καὶ ζήτει ὅπως εὐμενῆς μᾶς μένῃ ὁ Ἄλκμαίων.»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ποία φωνή, ὦ Τίττυρε! Πόσον γλυκὺς ὁ τόνος!
Ἡ εὐστροφία τῆς νικᾷ καὶ τὴν τῆς ἀηδόνος.
Τὴν τέρψιν ἥς ἀπήλαυσα ὀφείλω εἰς τὴν θήρην.
Κοῖλον γελώνιον καλὸν ἐνέτεινα εἰς λύραν.

Αὐτὴν προφρόνως δέχθητι μικρὸν ἐνθύμημά μου.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἐκ ψυχῆς τὴν δέχομαι. Θὰ ᾔν' ἐγκαύχημά μου.

Καὶ σὺ τὰ δύω δέχθητι ἐκπώματα ἐκ ξύλου.

Ἀμφότερα τορρέύματα εἰς τεχνίτου φίλου.

Τὸ ξύλον των μοσχοβολεῖ. Περιπλοκάς ποικίλη

φέρουσα βότρυς σταφυλῆς περικυκλοῖ τὰ χεῖλη.

Παρίστατ' ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὁ Ἄδωνις εἰς δάση,

καὶ κάπρος ἐπερχόμενος καὶ σπεύδων νὰ τὸν φθάσῃ.

Ἐπὶ τοῦ ἄλλου Ἄρτεμις προβαίνει τοξοφόρος,

τὸν ἐραστὴν κοιμώμενον ζητοῦσα εἰς τὸ ὄρος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἐκ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ. Ὅποια λαμπρὰ δῶρα!

Πλὴν δὲν νομίζεις ἡ θερμὴ ἔτι παρῆλθεν ὥρα;

Διὰ τὴν ἄγραν πρόσφορος καὶ δροσερά ἡ δεῖλη.

Ἀφ' οὗ ἀκολουθήσωμεν τοῦ ποταμοῦ τὰ χεῖλη,

ἃς ἀναβῶμεν ἔπειτα ὅπου πολλὴ ἡ θήρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πλησίον σου, ὦ Κορυδῶν, μ' ἔφερεν εὖνους μοῖρα.

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο ΣΩΤΗΡ¹

Τὴν 1 Ἰαννουαρίου 1837

Κύριοί μου, διανέμων τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους,
καὶ νὰ τὰς ὑποδεχθῆτε εὐμενῶς παρακαλῶν,
εὐχομαι τοὺς ὑπουργοὺς μας πατριώτας ἐναρέτους,
κ' ἐνεργοῦντας νὰ ἰδῶμεν τὸ δημόσιον καλόν.

Εὐχομ' εἰς τὸν Ταχυδρόμον ὕλην, ἔννοιαν καὶ πάχος².
τὴν γερόντισσάν μας Στάελ νὰ μὴ λείψῃ ἡ φωνή της³.
τὴν Ἑλπίδα, τὴν ὁδὸν της νὰ προβαίνει ἀταράχως⁴,
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν νὰ μένῃ λαμπροῦ μέλλοντος προφήτις⁵.

¹ Ἐφημερίς ἐκδοδομένη ὑπὸ Νικ. Σκούφου.

² Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ἔφημερίς «Ταχυδρόμος» ἐφθισία. Ἐπαιάνιζε μόνον τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἡμέρας. Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἔθνη.

³ Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα», ἔφημερίς ἀποκαλέσασα αὐτὴ ἑαυτὴν Στάελ, καὶ δικαιῶσα τὴν ἐπικλήσιν ταύτην δι' ὅφους εὐφραδοῦς καὶ οὐχὶ ἀναξίου τῆς ποιητρίας ἐκείνης τοῦ πεζοῦ λόγου. Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα» ἦτον ἔφημερίς τῆς φιλελευθέρου μερίδος, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐξέλιπεν ἡ φωνή της.

⁴ Ἡ «Ἑλπίς», ἐκτοξεύουσα φλογερὰ βέλη κατὰ τοῦ τότε δυνατοῦ τῆς ἡμέρας, ἀταράχως δὲν ἐτελείωσε τὸ θορυβῶδες τῆς στάδιον, καὶ γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ συντάκτης αὐτῆς προσεδίθη ἰδιωτικῶς ὑπὸ ἰδιωτῶν διὰ τὰ δημοσίως γραφόμενά του.

⁵ Ἡ «Ἀθηνᾶ», ἡ σεβασμιωτέρα τῶν ἐφημερίδων μας, ὡς ἀρχαία καὶ σταθερὰ εἰς τὴν ὁδὸν της, συνομήλικος τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας μας, ἔμεινε πάντοτε αὐτῆς ἔνθερος κήρυξ, καὶ ἀφιλοπρόσωπος μέγχις ἀδικίας πολλαῖς.

Εὐχομαι καὶ εἰς τὸ ἔθνος τοῦ Ἰωβ ὑπομονήν¹,
 πατριωτισμὸν καὶ στήθος τοῦ καλοῦ μας Κουντουριώτου².
 ἀφοσίωσιν καὶ τόλμην καὶ στεντόριον φωνὴν
 εἰς τὰ στήθη καθεκάστου εὖ φρονοῦντος πατριώτου.

Εὐχομαι καὶ νῦν ὡς πρόην νὰ μὴ λέγῃται φιλέλλην
 ὁ φιλῶν δραχμὰς Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ Ἑλληνας φιλῶν
 κ' εἰς ἀρπάγων τινῶν ξένων τὴν ἀχόρταγον ἀγέλην³
 καὶ εἰς δύο τρεῖς βοσκούς της κατευόδιον καλόν.

Εὐχομαι... πλὴν αἱ εὐχαί μου ἰδοὺ ἤδη ἐκπληροῦνται.
 Ὁ ἀγαπητὸς μας Ἀναξ, ἡ ὡραία Βασιλὶς μας,
 εἰς τὴν γῆν, ἥτις σκιρτῶσα τοὺς προσμένει, εὐοδοῦνται,
 φέροντές μας τὰ βραβεῖα τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς μας⁴.

Ναί, μᾶς φέρουν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπρόσβλητον αἰγίδα·
 ναί, τὸ μάννα τῶν Ἑλλήνων, ναί, τὸ Σύνταγμα μᾶς φέρουν·
 περιβάλλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀρχαῖκὴν χλαμύδα,
 καὶ τὴν βλέπουν ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα καὶ χαίρουν.

¹ Ἀνυπομόνως περιμένετο τότε ὁ βασιλεὺς ἐκ Γερμανίας
 διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὴν πολιτικὴν μας κατάστασιν.

² Ὁ πατριωτισμὸς τούτου δὲν ἀπαιτεῖ σχόλιον. Ἡ ἱστορία τῆς
 ἐπαναστάσεως εἶναι τὸ λαμπρότατον σχόλιόν του. Ὅτι δὲ καὶ στή-
 θος, τὴν μεγάλην τῶν πολιτευομένων ἀρετὴν, εἶχε, μαρτυροῦσι διά-
 φοροι δυσχερεῖς περιστάσεις, καθ' ἃς δὲν ἐπτοήθη νὰ εἰπῇ τὴν ἀλή-
 θειαν, ἀν καὶ πικρὰν, ὅταν τὸν ἐκίνει τὸ ὄφελος τῆς πατρίδος.

³ Μεταξὺ πολλῶν οὕς ἀληθῆς ἀγάπη τῆς Ἑλλάδος ὠδήγησεν
 εἰς τὴν πατρίδα μας, ἦλθον καὶ τινες ἀφορῶντες μόνον καὶ μόνον
 εἰς τὸ ν' ἀφαιρέσωσι τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πτωχοῦ καὶ
 τοῦ θυσιασθέντος, διότι εἰς τὴν πατρίδα των ἐλιμοκτόνουν οἱ ἀνί-
 κανοι. Πρὸς τοὺτους οὐδ' οἱ Ἕλληνες ἡσθάνοντο φιλόξενον συμ-
 πάθειαν, καὶ οἱ ἴδιοι συμπατριῶταί των τοὺς ἀπεκάρυττον.

⁴ Μετ' οὐ πολὺ εἶδον κατὰ πρῶτον μετ' ἀγαλλιάσεως οἱ Ἕλ-
 ληνες τὴν Βασιλίδαν των ἀναδυομένην ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου κύματος
 καὶ προσμεριδιῶσαν τὴν γῆν των.

Τί νὰ εὐχρηθῶ ἀκόμη καὶ εἰς σᾶς μὲ τὰς πλατείας,
τὰς διπλᾶς, τὰς τετραπλᾶς σας κ' εὐκινήτους συνειδήσεις,
ποῦ ἀρμόζονται εἰς πάσας περιστάσεις καὶ φατρίας,
ἔπου γίνονται ἐκ νέου μὲ τὰς νέας κυβερνήσεις;

Σᾶς ἐπεύχομαι, ὅποταν θενὰ στρέψητε τὰ νῶτα,
εἰς τὸν ἥλιον ὃς δύνει,
καὶ στραφῆτε πρὸς τὸν νέον μὲ αὐχένα κεκυρῶτα,
ἢ ἐωθινή ἄκτις τοῦ ἀνοιξιν ἂν σᾶς μηνύη,
νὰ ὑμνήσητε ἀξίως καὶ αὐτοῦ τὰ νέα φῶτα,
ἕως καὶ αὐτὸς νὰ δύσῃ, καὶ ὁμοίως εἰς τὸ μέλλον,
ψάλλοντας νὰ σᾶς εὐρίσκη κάθε ἄστρον ἀνατέλλον.

Ἀφοῦ ὅμως σᾶς ἡγυρήθην τὸν μὲν τοῦτο, τὸν δ' ἐκεῖνο,
ὥς νομίζω εἰς καθένα τὰ κατὰ θυμὸν εὐρίσκων,
καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἰν' ὥρα τὰς εὐχάς μου ν' ἀποτείνω,
εἰς τὰς προαιρέσεις τείνων τὸν ὀλιγαρχῇ μου δίσκον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ¹

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΑΥΤΗΣ

Τὴν 1 ᾿Ιανουαρίου 1838

Ἐπεθύμουν, Κύριοί μου, εἰς τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν
 νὰ μοιράσω ἀνὰ μίαν εἰς καθένα σας εὐχὴν.
 Εἰς τὸν ἕνα θὰ ἡυχόμην τρίπτυχον καὶ χρυσοῦν πῖλον,
 εἰς τὸν ἄλλον κοκκαλάκι, νὰ ροφᾷ μισθὸν παχύν·
 εἰς τοὺς ὑπουργοὺς Ἑλλήνων εἰλικρίνειαν καὶ ζῆλον,
 καὶ εἰς τὸ Συμβούλιόν μας θὰ ἡυχόμην.... Ὅχι ὅμως!
 σιωπὴ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος².

Εἰς τοὺς νέους τυχοθήρας τύχας εὐχομαι καλὰς·
 κ' εἰς τὰ ἔθνη θὰ ἡυχόμην καλοὺς νόμους καὶ βουλὰς,
 καὶ ὀλιγωτέραν λάσπην εἰς τοὺς δρόμους τῆς καθέδρας,
 κ' εἰς τοὺς κράτους τοὺς συμβούλους καλητέρας συμβουλὰς,
 κ' εἰς τὰ δικαστήριά μας δυσκίνητοτέρας ἔδρας³,
 καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀχρυσώτους χεῖρας.... Ὅμως
 σιωπὴ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

¹ Ἡ γνωστὴ ὑπὸ Ἑμμ. Ἀντωνιάδου ἐκδομένη ἐφημερίς.

² Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐξεδόθησαν ἄρθρα τινὰ νόμου περὶ
 τύπου, περιορίζοντα ἔτι μᾶλλον τὰς κατὰ τὰ 1834 περὶ τοῦ αὐτοῦ
 ἀντικειμένου προεκδομένας διατάξεις.

³ Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχον ἐνεργηθῇ μεταθέσεις δικαστῶν.

Θὰ ἡνυχόμην εἰς τοὺς ξένους ὅσοι ζοῦν ἀπὸ ἡμᾶς
 νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσουν μὲ σταυροὺς καὶ μὲ τιμὰς,
 κ' εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, ἔπου ποντικοὶ χορεύουν,
 ἔσας ἡ Οἰκονομία μᾶς ὑπέσχετο δραχμὰς¹,
 καὶ εἰς τοὺς συγχωνευτάς μας ποῦ τὸ κόκκαλον χωνεύουν
 μὲ στρουθοκαμήλου πείναν², θὰ ἡνυχόμην ἴσως.... Ὅμως
 σιωπῇ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

Μ' αὐστηρότητα ὁ νόμος ἂν δὲν ἦτον ἐνεργὸς,
 θὰ ἡνυχόμην ἄρπαξ ἄρχων, τυποκτόνος ὑπουργὸς,
 ἄνθρωποι ποῦ μεταβάλλουν μορφὰς δέκα κατ' ἀράδα,
 ἀνακτόβουλος³, δασάρχης καὶ ὑπάλληλος ἀργὸς,
 ὄντα ἄγνωστα νὰ ἦναι καὶ μυθῶδ' εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Τοῦτο νὰ μ' ἐνθυμηθῇτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει ἔμως·
 περὶ τούτου δὲν προβλέπει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

¹ Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου εἶχεν ἐκδοθῇ ὑπόμνημα τῆς Γραμματείας (ὡς ἐλέγοντο τότε τὰ ὑπουργεῖα) τῆς Οἰκονομίας, ἀποδεικνύον ὅτι ἡ Ἑλλάς οὐ μόνον εἶχεν ἰσοσταθμίσει τὰ ἔσοδα πρὸς τὰ ἐξοδά της, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ χρεὴ της ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ, καὶ ἀποθεματικὰς νὰ καταθέσῃ ποσότητας.

² Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐσχηματίσθη τὸ σύστημα τῶν συγχωνευτῶν. Πεπτωκὸς τι κόμμα ἀνεφάνη κηρόττον λήθην τῶν παρελθόντων καὶ ἴσῃν διανομὴν τῶν ὠφελιμάτων, καὶ ἐσχηματίζετο μεγαλοψύχως· πως ὡς ἂν ἐπρόσφερε θυσίας, ἐν ᾧ πραγματικῶς θυσίας ἐζήτει. Τὸ εὖηχον τῆς λέξεως παρέσυρέτινας, καὶ ὅτε τὸ πεπτωκὸς κόμμα ἀνηγέρθη βοήθεια αὐτῶν, τότε συνεπὲς πρὸς ἑαυτὸ, ἐνήργησε τῷ ὄντι λήθην τῶν παρελθόντων, δηλαδὴ ἐλησμονήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς ἀρχὰς αἱ ἐπρέσβευε.

³ Ὁ τότε πρωθυπουργὸς εἶχεν ὀργανίσει τὸ ἀνακτοδούλιον ἀρχὴν ἐν τῇ ἀρχῇ, ὑπουργεῖον ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου. Ἐπειτα τὸ Ἀνακτοδούλιον ἔμεινεν ἀπλοῦν μόνον γραφεῖον τοῦ Βασιλέως.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ

Την 1^η Ιανουαρίου 1838

Ἀκατάπαυστα γυρίζων εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους,
φέρω νέα καὶ εἰδήσεις καὶ μοιράζω Ταχυδρόμους.
Ταχυδρόμους, ἀπλᾶ φύλλα κ' εὐτελῆ! Σκεφθῆτε ὅμως..
Ταχυδρόμ' εἴμεθα ὅλοι· καὶ τὸ ἔτος ὅπου λήγει,
κ' ἡ ἡμέρα ποῦ τὰς θύρας νέου ἔτους μᾶς ἀνοίγει,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι διαβάτης ταχυδρόμος.

Παρακμάζει ἡ νεότης, πρὶν ἀνθήσῃ ἐμαράνθη.
Εἰς τοῦ βίου σας τὸ ἔαρ δρέπετε τοῦ βίου τ' ἄνθη.
Χαίρεσθε ἐν ὧσ' ζητε. Δὲν θὰ ζήτετ' αἰωνίως·
καὶ ῥοφᾶτε γλυκὺ νέκταρ, ὅσον ἔχετε ἀκόμῃ.
Εἰς τὸ πέλαγος τὸ μέγα ὅπου χύνεται ὁ βίος,
εἰν' οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς μας διαβάται ταχυδρόμοι.

Εἰς σπουδαρχικὰς φροντίδας τὴν ζωὴν μὴ περισπᾶτε,
κ' αἱ τιμαὶ κ' αἱ δόξαι εἶναι ταχυδρόμοι διαβάται.
Καθ' ἡμέραν δὲν ἀλλάζουν διοργανισμοὶ καὶ νόμοι;
Διαδέχοντ' αὐτοὶ τούτους, κ' οἱ διοικηταὶ νομάρχας¹,
οἱ πεινῶντες τοὺς χορτάτους, οἱ σπουδάρχει τοὺς σπουδάρχας
καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

¹ Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νεωτερίζοντες οἱ νεωστὶ ἐγκαθιδρυθέν-
τες εἰς τὰ δημόσια πράγματα, κατήργησαν τὴν εἰς δέκα Νομοὺς
διαίρεσιν τοῦ κράτους, καὶ ἀντικατέστησαν τὴν εἰς τριάκοντα διοι-
κήσεις.

Διὰ θησαυρούς, τοῦ βίου μὴ τὰς ἡδονὰς στερεῖσθε.
 Δοῦλοί σας ἂν ᾔν' ἐκεῖνοι καὶ σεῖς δοῦλοί των μὴ εἰσθε.
 Θὰ τοὺς λάβητε εἰς τὸν τάφον ἂν τοὺς κρύψετε ὡς τότε,
 ἢ θὰ ἔχετε σεῖς κέρδος ἂν τρυφῶσ' οἱ κληρονόμοι;
 Ὅχι, διὰ τοῦτο δότε, κ' εἰς ἐμὲ δραχμάς σας δότε,
 ἐπειδὴ κ' αἱ δραχμαὶ εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο
ΑΙΩΝ¹

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1840

Λοιπὸν ἦλθε τὸ σαράντα τοῦ ἀνήγγελλον χρησμοί.
 Ὅμως μήτε διατρέχουν τὰ οὐράνια κομῆται,
 μήτε θαλασσῶν πλημμύραι, μήτε τῆς ξηρᾶς σεισμοί,
 μήτε αἵματοχυσίαι, μήτε φόνοι, μήτε μήτε....
 Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
 Καθὼς πάντα θεν' ἀρχίσῃ, θὰ περάσῃ καθὼς πάντα².

Μ' ἐπανάστασιν τῷ ὄντι ἦτον ἐγκυον τὸ ἔτος·
 πλὴν τοῦ θρόνου εἶναι φίλος ὁ ἐλεύθερος λαός.
 Τὴν Ἑλλάδα ζητεῖ μάτην ν' ἀνατρέψῃ ὁ Τζωρτζέτος,
 τὴν Ἑλλάδα προστατεύει ἐκ τοῦ ὕψους ὁ Θεός.

¹ Ἡ γνωστὴ ἀρχαία καὶ σπουδαία ἐφημερίς τοῦ Κ. Φιλίπμονος πατρὸς, καὶ ἔπειτα υἱοῦ.

² Ἡ πρόληψις ὅτι μεγάλα συμβάντα, καταστροφὰ καὶ ἴσως καὶ ἡ τοῦ κόσμου, θέλουσι συμβῆ κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἦτο πρὸ πολλοῦ κοινὴ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ Γάλλοι ἔλεγον ἐν παροιμίᾳ: Je m'en moque comme de l'an quarante. Ἡ κατάστασις τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος ὅτε ἐγγράφη τὸ παρὸν ποιημάτων ἐφαίνετο ἐπικυροῦσα τὴν πρόληψιν.

Γενναϊότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ἀφροσύνη σκευωροῦσα θ' ἀποτύχη καθὼς πάντα¹.

Ἀλλὰ μέγαν Γραμματέα ῥίπτει μόλις ἀνατέλλον,
εἰς τῆς δόξης του τὸ ὕψος, εἰς τὴν μέθην τῆς ἰσχύος.
Ναί, διότι ἀνεκάλει ὁ πολιτικός του βίος
τὰς ἡμέρας τῶν Ἰόνων καὶ τοὺς νόμους τῶν φραγκέλλων.
Γενναϊότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ὑπουργοὶ κακοδοξοῦντες θενὰ πίπτουν καθὼς πάντα².

Ἀλλ' ἡ Τράπεζα δὲν ἤλθε!—Θενὰ ἔλθη. Ἕνα ἓνα.
Τάλαντα θενὰ σὰς φέρῃ ἀντὶ κάθε ὀβολοῦ³.
Κύριοί μου καὶ προστάται! τοῦ χρυσοῦ της Πακτωλοῦ
μίαν σήμερον ῥανίδα δὲν θὰ δώσητε κ' ἐμένα;
Γενναϊότης, Κύριοί μου, κ' εἰς τὸ ἔτος τὸ σαράντα!
Μεγαλόδωροι φανεῖτε κ' εὐεργέται καθὼς πάντα.

¹ Ὁ Κ. Τζωρτζέτος Καποδίστριας κατηγορήθη, ὡς γνωστὸν, ὡς μελετήσας ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀσύμφωνον πρὸς τὸν γνωστὸν τοῦ ἀνδρὸς χαρακτῆρα.

² Ὁ Κ. Γ. γραμματεῦων καθ' ὃν καιρὸν ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας δι' αὐτῶν κυβερνητικῶν μέτρων ἀπηλλοτριώθη τὴν ἀγάπην τοῦ ἔθνους, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς ἡνίας τὴν μάστιγα, γραμματεῦσας δ' ἔπειτα καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Αὐγουστῖνος ψυχοῤῥαγοῦσαν ἠγωνίζετο νὰ σώσῃ τὴν οἰκογενειακὴν δυναστείαν, ἀναλαβὼν τέλος τὸ χαρτοφυλάκιον ὅταν ὁ Ἰ. Ρίζος εὐγενῶς ἀπειποιήθῃ αὐτὸ, ἐκρίνετο ὡς ἀναχρονισμὸς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπηλλάγη τοῦ ὑπουργείου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ 1840.

³ Ὁ πόλεμος ἐξήντηλσε χρηματικῶς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι ἀπέβλεπον πρὸς σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης ἵνα κινήσωσι τὸ ἄροτρον. Οἱ Ἕλληνες ἔχοντες γαίης πλουσίαις, ἐξ ἀπορίας κατέλιπον αὐτάς ἀκαλλιεργήτους, ἢ ἐδεκατίζοντο ὑπὸ ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων χρηματιστῶν. Διὰ τοῦτο ἡ σύστασις τραπέζης ἦτο πρὸ πολλοῦ γενικὴ εὐχή.

οί τήν δ' ἄρ' αὖ σθεννυμένην παρορῶντες τῶν σχολείων,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

Ἄν φιλήτε τήν παιδείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὸν θρόνον,
καὶ τὸ Σύνταγμα, ὃ πρώην ἢ πατρίς ἡμῶν ἐφίλει,
τοὺς πτωχοὺς ἂν βοηθήτε, καυχηθῆτε τότε μόνον
τοῦ Λαοῦ πῶς εἴσθε φίλοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ο

ΑΙΩΝ

Την 1 Ιανουαρίου 1841

Σβύνοντ' ἔτη ἐπὶ ἔτη μεστὰ ἔργων καὶ συμβάντων.
Ἡ κυβέρνησίς μας νόμους καὶ ὀργανισμοὺς μᾶς βραίνει·
δολιχοδρομεῖ τὸ Ἔθνος, κονιᾶται καὶ ἀσθμαίνει·
καὶ μετρᾷ τὸ στάδιόν του βῆμα ὑπουργῶν γιγάντων.
Τὴν δραστήριον ψυχὴν των πολυπράγμων κινεῖ δαίμων,
τὰς ἡμέρας των βραχύνων καὶ τὰς νύκτας των ταραττων·
κ' ἐγὼ δις τῆς ἐβδομάδος τὸν Αἰῶνα διανέμων,
τὴν σοφίαν των κηρύττω καὶ τὰ κατωρθώματά των.

Εἰς τὰς πύλας τῆς Ἑλλάδος σιδηροῦς ἠκούσθη βρόντος¹.
 Νεῖλος μαύρων Αἰγυπτίων τὴν Ἀσίαν ἐπλημμύρει·
 ἡ Εὐρώπη ὑπεσείσθη, ἤστραψε καὶ γῆ καὶ πόντος,
 καὶ τὰ ῥάκη τῆς Τουρκίας κραταιῶν διήρουν κλῆροι.
 Τοὺς δικαίους ὑπουργοὺς μας ὕπνος πλήνκατεῖχ' εὐδαίμων,
 ἐν ᾧ ἐπιπτεν ἡ Ἄκρη, κ' ἥλλαζε δεσμὰ ἡ Κρήτη².
 καὶ ὁ ὑπογεγραμμένος, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 τὴν μακαριότητά των εἰς τοὺς Ἑλληνας κηρύττει.

Τὸ Κοράνιον προβαίνει κραταιὸν, κ' ἐπιδεικνύον
 τὰ συντάγματα τῶν Τούρκων καὶ τὰς δάφνας τῆς Αἰγύπτου·
 οἷσε μνοὶ πλήν ὑπουργοί μας τὴν Ἑλλάδα λέγουν: Κρύπτου
 ἄφανής καὶ μετρίφρων εἰς τὰ φύλλα σου ὡς ἱόν.
 Μὴ στρατεύματα καὶ δόλους! μὴ τὴν σπάθην τῶν πολέμων!
 Ἄν ἐν ῥάπισμα σοὶ δίδουν, ζήτηε δεῦτερον καὶ τρίτον.
 Ταῦτα λέγουν, κ' ἐγὼ τρέχω τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 καὶ τὴν ἀνεξικακίαν τῆς καρδίας των κηρύττων.

Τῆς Ἑλλάδος οἱ λειμῶνες γεννοῦν ἄνθη αὐτομάτως·
 τίς ἀνάγκη τοῦ ἀρότρου, τῆς χειρὸς ποῦ θὰ τοὺς σπείρῃ;
 Ἡ ἂν πρέπη τῶν ἀγρῶν μας νὰ διαιρεθοῦν οἱ κλῆροι,
 γεωργοὺς οἱ ὑπουργοί μας ἀπὸ ξένον φέρουν κράτος.
 Ἄν ὁ Ἑλλήν ἀποθνήσκη ἄοικος, πεινῶν καὶ τρέμων,
 πρὶν ἐκεῖνον νὰ σιτήσουν προσκαλοῦν νὰ θρέψουν ξένους.
 Κ' ἐγὼ φίλους τοὺς κηρύττω, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 ἴσως ὅχι τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

¹ Ἡ ἐποχὴ τῆς εἰς Σορίαν ἐκστρατείας τῶν Γάλλων.

² Παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὸν Ἀντιδασεῖλα.

Ζητεῖ Σύνταγμα τὸ Ἔθνος· τὸ ζητεῖ, πλὴν τὸ ἀρνοῦνται.
 Ἐνθερμοὶ συνταγμολάτραι, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των
 τὸ ἐγκλείουν, καὶ μὲ πίστιν τὸ διατηρεῖ καθεὶς των,
 καὶ, ἂν μόνον τὸ προφέρουν, μὴ ἐξατμισθῇ φοβοῦνται.
 Ἄς ζητῇ ὁ ἄφρων ὄχλος· οἱ σπουδαῖοι πατριῶται
 δὲν τὸ δίδουν εἰς τὸν σάλον ὀχλοκρατικῶν ἀνέμων.
 Κύριοι, μὴ τοὺς μιμῆσθε· κ' εἰς ἐμὲ ζητοῦντα δότε,
 ἥδη ὅτε σᾶς συγχαίρω τὸν Αἰῶνα διανέμων.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΑΙΩΝΟΣ

Την 1 Ἰανουαρίου 1862

Νέον τέκνον του ὁ Χρόνος εἰς τὰ τέκνα του προσθέτει
 μόλις, κατ' ἀρχαίαν ἔξιν, ἔφαγε τὸ παλαιόν·
 καὶ ἰδέας φορτωμένος, ἀξιώσεις, φῶτα, ἔτη,
 προχωρεῖ τὸν σταθερόν του δρόμον ὁ παρὼν αἰών.

Τοῦ μωροῦ του προκατόχου τὰς ἀπάτας καταστρέφει,
 εἰς τὴν ἀρετὴν πιστεύει, καὶ πιστεύει εἰς Θεόν·
 πρὸς τὸν οὐρανόν, μὲ σέβας, εὐλαβῶς τὸ βλέμμα στρέφει,
 καὶ λατρεύει καὶ ἐλπίζει ὁ θρησκευτικὸς αἰών.

Ματαιότητα τὸν κόσμον, μόνον βέβαιον τὸ μνῆμα,
 τὸ πᾶν τέκνον τοῦ μὴ ὄντος, ἐπιστρέφον εἰς μὴ ὄν,
 παρελθὸν καὶ μέλλον φρουῶν, τὸ παρὸν δὲ μόνον κτῆμα,
 καὶ αὐτὸ στιγμὴν, νομίζει ὁ φιλόσοφος αἰών.

Τὸν πολιτισμὸν χωροῦντα ἀπὸ πόλου μέχρι πόλου,
ὥς τὸν ἥλιον τὴν δᾶδα λάμπουσιν τῶν ἰδεῶν,
τὴν ἐλευθερίαν κτῆμα καὶ φρουρὰν τοῦ κόσμου ὅλου
ν' ἀποκαταστήσῃ θέλει ὁ φιλόανθρωπος αἰὼν.

Τοὺς εὐγένειαν εἰς ἔργα ὅχ' εἰς χάρτεϊς κεκτημένους,
τοὺς γενναίους ὑπερμάχους τῶν δικαίων τῶν λαῶν,
τοὺς φωστῆρας τῶν ἐθνῶν τῶν καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
καὶ τιμᾷ καὶ ἀνταμείβει ὁ φιλότιμος αἰὼν.

Πλὴν καθὼς τὸν χρυσοῦν μόσχον ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων
ἐν τιμαῖς εἶχε λατρεύσει προσευχῶν καὶ θυσιῶν,
τὴν λαμπρότητα ὁμοίως χρυσοφόρων μόσχων νέων
κολακεύει καὶ θαυμάζει ὁ φιλόχρυσος αἰὼν.

Μὴ ἐκπλήττεσθ' ἐπομένως ἂν εἰς θύραν ἀπὸ θύρας
περιφέρων τὰς εὐχὰς τοῦ ποθητῶν εὐτυχιῶν,
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων, τείνῃ καὶ πρὸς σᾶς τὰς χεῖρας
ὁ Διανομεὺς ὃν μόλις διατρέφει ὁ Αἰὼν.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΩΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

1842

Δικατεγράφηκεν

~~~~~

Ὑπνρέτης τῶν Μουσῶν καὶ φρουρὸς τοῦ Ἑλικῶνος,
 σᾶς ἀνοίγω, σᾶς σφαλνῶ τὸν ναὸν τῆς Ἀρμονίας.
 Προαγγέλλ' ἔπου φανῶ ἄσματα καὶ μελωδίας,
 πρόγραμμα καὶ τύπος ζῶν τοῦ θεατρικοῦ ἀγῶνος.

—

Ὅταν ἄλλ' ὑπηρετοῦν διὰ πλούτη καὶ ἀξίας
 καὶ τὸ πνεῦμ' ἀκολουθοῦν τοῦ δοξομανοῦς αἰῶνος,
 εἶν' ὀλίγοι ὥς ἐμέ, ἂν δὲν εἶμαι ἴσως μόνος,
 ποῦ ἀκόμ' ὑπηρετῶ Μελπομένης καὶ Θαλείας.

—

Καὶ ἡξεύρετε κανὼν καὶ ἀξίωμα πῶς εἶναι
 νὰ λιμοκτονοῦν παντοῦ τῶν Μουσῶν οἱ ὑπνρέται.
 Ἄποιοι, πικρὰ τροφή εἶν' αἱ δάσναι κ' αἱ μυρσίνας.

—

Οἱ Κλεάνθαι φρεαντλοῦν κ' εἶν' οἱ Ὅμηροι ἐπαῖται,
 κ' οἱ Βιργίλιοι δὲν ζοῦν εἰμὴ ἔπου ζοῦν Μαικῆναι.
 Τοῦ κλητῆρος τῶν Μουσῶν καὶ σεῖς γίνετ' εὐεργέται.

—❖—

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1843

Εὐμενῶς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων, τὰς εὐχάς μου δεχθῆτε.
Νὰ γενῆτε εὐχομαί σας Μαθουσάλοι πρεσβύται·
τὸ προβαῖνον αὐτὸ ἔτος, ἐστεμμένον μ' ἐλπίδας,
νὰ σᾶς φέρῃ τιμὰς, πλούτη, κ' ὑπουργῶν ἐπωμίδας,
καὶ ἀποδοχὰς συμβούλου τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου,
καὶ εἰς τὰς κυρίας θέσιν οὐροφόρου δεσποίνης,
κ' εἰς τοὺς τελειοδιδάκτους ὑπευθύνου συντάκτου¹,
κ' εἰς ἐμὲ κἀνέν σου δῶρον, ὅσον μέγα ἐγκρίνεις.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ
ΦΗΜΗΣ²

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1844

Εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἔτος, ὃ σᾶς εὐχεται εὐδαῖμον,
μὲ τὰ χίλιά της χεῖλη
καὶ τὰ χίλια πετρά της, φερομένη ἐπ' ἀνέμων,
λαμπρὰ θαύματα ἢ Φήμη εἰς τὸν κόσμον θ' ἀναγγεῖλη.

¹ Τότε εἶχε νομοθετηθῇ οἱ ὑπεύθυνοι συντάκται νὰ ᾔναι τελειοδιδάκτοι τοῦ Πανεπιστημείου.

² Ἐφημερίς τὸ πρῶτον ἀγγελιῶν, ἔπειτα πολιτικῇ, τοῦ Νικολ. Παππαδοπούλου.

Τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ φρόνημα θὰ ψάλλῃ·
ὅτι εἶπον· «Τῆς δουλείας ἀποπλύναντες τὸν ῥύπον,
ὥς τὰ ἔθνη τῆς προόδου, ὥς οἱ Ἀγγλοὶ, ὥς οἱ Γάλλοι,
Σύνταγμα κ' ἡμεῖς ζητοῦμεν.» Εἶπον, κ' ἔγινεν ὥς εἶπον¹.

Θὰ ὑμνήσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν λαμπρὰν μακροθυμίαν.
Ἀρχολίπαροι ἐκάκουν λαὸν, θρόνον καὶ πατρίδα.
Ἀνεγείρεται ὁ Ἕλληρ καὶ ζητεῖ ἰσονομίαν,
καὶ ἀμόλυντον τὴν δρέπει ἀπὸ αἵματος ῥανίδα.

Θὰ φημίσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐλάβειαν, τὸν νοῦν.
Ἀγανάκτησις τοῖς καίει κ' ἐνθουσιασμός τὰς φλέβας·
μετ' ἀπελπισίας, ὅπλα ἐπαναστατῶν κινοῦν,
πλὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου κλίνουσιν αὐτὰ μὲ σέβας.

Θὰ δοξάσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν ὁμονοοῦσαν φρένα.
Ἀποβάλλοντες ἐμφρόνως ἐπιβούλους παραινέσεις²,
μὲ ἀτάραχον τὸ βῆμα πρὸς σκοπὸν χωροῦσιν ἓνα,
κ' εἰς πατρίδος ζῆλον πνίγουν τὰς ἀρχαίας διαιρέσεις.

Ἀφοῦ δὲ τὴν εὐτυχίαν προκηρύξῃ τῶν Ἑλλήνων,
καὶ τοῦ ἔθνους μας τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετάς του πάσας,
τὸ χρυσοῦν βαλάντιόν του ἂν φανῇ καθεὶς σας λύνων,
θὰ διασαλπίσῃ τέλος καὶ τὴν γενναιότητά σας.

¹ Μετὰ τὴν συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν.

² Τινῶν προσπαθούντων νὰ πείσωσιν αὐτοὺς νὰ ἐκτρέψωσι τὴν
συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν εἰς δυναστικὴν.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ

1844

Δεκατετράστιχον

Τὸ νέον ἔτος ἔρχεται, καὶ φέρει ἐπὶ κεφαλῇς
 τοῦ ἐφετοῦ συντάγματος τὸ μέγα εὐαγγέλιον.
 Κοσμεῖται μ' ἀδαμάντινον ἐλευθερίας ψέλλιον,
 κ' ἐμπρέπ' εἰς πτύχας εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοπρεποῦς σολῆς.

Τοῦ μέλλοντός της ἡ Ἑλλὰς στηρίζει τὸ θεμέλιον
 εἰς ἔδαφος ἰσοῤῥοπον ἐν μέσῳ θρόνου καὶ βουλῆς·
 καὶ φίλοι τῶν προόδων της οἱ εὐεργέται Βασιλεῖς,
 τὸ ἔργον τῆς εὐνοίας των θεὸν ἀναδείξουν τέλειον.

Ἀπλόνει πάλιν ὥς καὶ πρὶν τὰς ἐλευθέρας χεῖράς της
 εἰς δύσιν κ' εἰς ἀνατολὴν πρὸς τοὺς υἱούς της ἡ Ἑλλὰς,
 καὶ τοῖς ζητεῖ τὸ πλήρωμα τῆς περιδόξου μοίρας της.

Νὰ φέρῃ τύχας εὐχομαι εἰς τὴν πατρίδα μας καλὰς
 αὐτ' ἡ ἡμέρα, εὐκλεεῖς ἀνοίγουσα τὰς θύρας της,
 κ' εἰς σὰς πᾶν ὅ,τι ἐφετὸν, καὶ εἰς ἐμὲ δραχμὰς πολλὰς.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

1844

Δικατετράστιχον

Ὁ προβαίνων μετ' ἐλπίδων κ' εὐθυμίας νέος χρόνος,
τρισευδαίμονας ἡμέρας μᾶς ὑπόσχεται πολλάς.
Τῶν ἡρώων μας ἐκ νέου ἔσπεψε τὰς κεφαλὰς
ὁ ἀγὼν ὁ νέος, κλάδος τοῦ ἀρχαίου μας ἀγῶνος.

Εἴτε μίαν, εἴτε δύο ἀποκτήσωμεν βουλὰς,
ἂν πρωτολογίαν λάβῃ ἢ τὸ ἔθνος ἢ ὁ θρόνος,
ἂν οἱ σύμβουλ' ἰσοβίως κυβερνοῦν ἢ βραχυχρόνως,
τὸ ἀγαπητὸν θὰ λάβῃ σύνταγμά της ἡ Ἑλλάς¹.

Ὅλα τὰ καλὰ θὰ ἔλθουν δόξα, φήμη, εὐνομία·
ὅλα τὰ κακὰ θὰ φύγουν, ψεῦσται, ἄρπαγες, προδόται,
διαιρέσεις, δωροδόκοι, κ' ἡ ἰσχνόσαρκος πενία.

Εἰς τοὺς οἴκους σας ὁ πλοῦτος θενὰ λάμπη, πατριῶται,
κ' ἡ ζωὴ σας θενὰ ἦναι καὶ χαρὰ καὶ εὐλογία.
Θενὰ ἔχετε σεῖς τόσα· κ' εἰς ἐμὲ ὀλίγα δότε!

¹ Συνεζητεῖτο τότε ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τὸ πολίτευμα.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1816

Ὁ καιρὸς περνᾷ, τὰ ἔτη διαδέχονται τὰ ἔτη·
ἄλλοι χρόνοι, ἄλλοι τρόποι, ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἥθη·
καὶ ἡ μοίρα νέον νῆμα εἰς τὸ νῆμά της προσθέτει,
καὶ εἰς πέρυσιν καὶ πρῶτην τὸ ἐφέτος μετεβλήθη.

Ἄλλ' ἡμᾶς δὲν μεταβάλλει, Κύριοί μου καὶ αὐθένται,
οὐδ' ἀρχαίου ἔτους φθίσις οὐδὲ νέου παρουσία·
τὸ σαρανταῆξ, θὰ φέρῃ ὅτι τὸ σαρανταπέντε,
καὶ ἡ αὖριον θὰ ἦναι ἀδελφὴ τῆς χθὲς γνησία.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος, καὶ εἰς τοῦτο διαιρέσεις,
καὶ εἰς τοῦτο πλαστὸς δόλος καὶ κακοῦργοι σκευωρίαί,
ἐπιφάνειαι φιλίας, πρὸς τὸ θεαθῆναι σχέσεις,
κ' οἱ σωτῆρες τῆς πρώτης τὴν ἐσπέραν στιγματῖαι.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο ἀξιώσεις,
λιτανεῖαι παραπόνων, Ἰλιάς δικαιωμάτων,
καὶ τῶν δημοσίων λήψεις καὶ τῶν δημοσίων δόσεις,
καὶ ροφήσεις καὶ κενώσεις τοῦ ταμείου ὡς τὸν πάτον.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο κ' ἐγὼ πάλιν
εὐχομαι εἰς ψυχροὺς στίχους καὶ στροφὰς στερεοτύπους
νὰ ῥοφᾶτε μέχρι μέθης εἰς τοῦ πλούτου τὴν φιάλην,
νὰ τρυγᾶτε μέχρι κόρου εἰς τῶν ἡδονῶν τοὺς κήπους.

Ὅλοι ἑπαρχοί, νομάρχαι, βουλευταὶ νὰ ἐκλεχθῇτε,
 ὅλοι πρόεδροι μὲ ψήφους δώδεκα καὶ περαιτέρω¹.
 καὶ νὰ λάβητ' ὑπουργεῖα ἀνὰ τρία, ἐνοεῖται,
 καὶ ν' ἀμοιβῇτε γενναίως τὰς εὐχὰς ὅπου σᾶς φέρω.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ

1848

Δικαταγράψτην

Τὴν ἐπώνυμόν της πόλιν προσφωνοῦσα ἡ Παλλὰς,
 δι' ἐμοῦ σᾶς ἀποστέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους.
 Νὰ ὁμονοοῦν πρὸ πάντων εὐχομαι, μοὶ λέγ', εἰπέ τους,
 καὶ ν' ἀναπολοῦν πῶς εἶναι κοινὴ μήτηρ ἡ Ἑλλάς.

Νὰ μισοῦν τοὺς δημοκόπους ὥς μισοῦν τοὺς αὐθαιρέτους,
 ἐθνικὴν σημαίαν μίαν νὰ ὑψοῦν, οὐχὶ πολλὰς,
 τὰ κοινὰ βουλευομένας νὰ ἐκλέγωσι βουλὰς,
 κ' ὑπουργοὺς ἀνεπιλήπτους, κ' ὑπαλλήλους ἐναρέτους.

Ν' ἀποδίδηται εἰς πάντας ὅ,τ' εἰς ἕκαστον ἀνήκει,
 εἰς τὸν ἄτιμον ἀγχόνῃ, εἰς τὸν κλέπτην καταδίκῃ,
 εἰς τὸν ἄξιον ἀξίαι, εἰς τὸν τίμιον τιμαί.

Ταῦτα εὐχεται ἐκείνη· ἐγὼ δ' εὐχομ' ἐκτὸς τούτων
 καὶ χαρὰν, κ' εὐτυχίαν, καὶ προβιβασμοὺς, καὶ πλοῦτον,
 οὐ ἐλπίζω βραχὺ μέρος νὰ δοθῇ καὶ εἰς ἐμέ.

¹ Τότε εἶχεν ἐκλεχθῇ πρόεδρος δι' ὀλιγίστων ψήφων.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΤΕΡΠΗΣ

1844

Δικαιητράστιχον

Καὶ ἡ Εὐτέρπη προσφωνεῖ εὐχὴν συγχαριτήριον.
Δὲν εἶναι, τὴν γνωρίζετε, ἐφημερίς πολιτική·
τὸ ἄρθρον ἑκατὸν ἑπτὰ δὲν ἔχει θέμα κύριον,
καὶ δὲν φροντίζει ἂν αὐτὸς ἢ ἂν ἐκεῖνος διοικῇ.

Δὲν εἶναι οὐτ' ἐφημερίς σοφὴ κ' ἐπιστημονική·
δογματῶν φιλοσοφικῶν δὲν εἶναι σπουδαστήριον,
οὔτε προσφέρει τὸ ξηρὸν τῆς γνώσεως ποτήριον,
χωρὶς τὸ πικρὸν πόμα του νὰ συγκεράσῃ μὲ γλυκύ.

Δὲν σὰς ἐπεύχεται λοιπὸν βαθμοὺς καὶ ὑπουργήματα,
κ' ἐπιτυχίαν βαίνουσιν εἰς ἀντιπάλων συμφορὰν,
καὶ δάφνας τὰς ῥητορικὰς εἰς τῶν βουλῶν τὰ βήματα.

Οὐδὲ σοφίαν εὐχεται μεμψοίμοιρον καὶ σοβαράν.
Ἄλλ' εὐχεται ἀνώτερα αὐτῶν πλεονεκτήματα,
τὴν τέρψιν, τὴν φαιδρότητα, τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαράν.

ΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΚ. ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1860

ὦ δαδοῦχοι τῆς Ἑλλάδος, τῶν Μουσῶν ἱεροῦνται,
καὶ παρὰ τῶν ἐλαχίστων καὶ πιστῶν των νεωκόρων
τὸν αὐτὸν εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχῶν δεχθῆτε φόρον,
ὃν παρὰ τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας θὰ δεχθῆτε.

Τῶν προτέρων ἐτῶν ἔστω αἰσιώτερον τὸ νέον.
Ὅ,τι ἐφετὸν ποθεῖτε, ὥς ποθεῖτε γενηθήτω!
Διαρκὲς ἐπιτυχία πᾶν σας βῆμ' ἀκολουθήτω,
καὶ ἡ τύχη πιστὴ ἔστω, καὶ ὁ βίος σας μακραίων!

Ἡ Ἑλλὰς ἐκ στόματός σας εἶθ' ἐπὶ μακρὸν ν' ἀκούῃ
πολυχέυμονα, ὥς ρέουν, τὰ χρυσᾶ παιδείας ἔπη·
εἰς αὐτῶν τὸν βαθυδίνην ῥοῦν τὰς φρένας τῆς νὰ λούῃ,
καὶ τοῦ δένδρου τῆς σοφίας τοὺς χρυσοὺς καρποὺς νὰ δρέπῃ!

Εἶθε εὐφορον εὐρίσκων γῆν τοῦ λόγου σας ὁ σπόρος,
εἰς εὐρώστους νὰ βλαστήσῃ καὶ οὐρανομήκεις κλῶνας·
κ' ἡ πατρίς σας, ἐκτιμῶσα τοὺς ἀτρύτους σας ἀγῶνας,
ὃ προσφέρετε προθύμως, νὰ λαμβάνῃ τελεσφόρως.

ΟΙ ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Την 1 'Ιανουαρίου 1854

Ὁ νέος χρόνος ἔφθασεν· εἰς τὸ καλὸν ὁ γέρων!
 ῥικνὸς ἐκεῖνος καὶ νωδὸς, αὐτὸς ἀκτινοβόλος·
 ἐκεῖνος δυστυχήματα, σεισμούς, πλημμύρας ὅλος·
 αὐτὸς καὶ πλοῦτον, καὶ χαρὰν, καὶ δώρων πλῆθος φέρων.

Αὐτὸς τὰ φέρει, ἀλλ' ἡμῶν ἡ χεὶρ τὰ διανέμει.
 Μᾶς πέμπουν νότος καὶ βορρᾶς, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
 εἰς τὰ πτυκτὰ δελτία των τοῦ κόσμου τὰς εἰδήσεις.
 Προβοῦντες μᾶς προσμένετε, καὶ ἡ ψυχὴ σας τρέμει.

Τὰς ὠρισμένας ἐποχὰς μετρεῖτ' ἐπὶ δακτύλων
 καθ' ἃς ἀτμόπλου, ἢ χολὸν τοῦ ταχυδρόμου ζῶν,
 τὴν ἐφετὴν ἐπιστολὴν θὰ φέρῃ παρὰ φίλων,
 ἢ θ' ἀναγγεῖλῃ εὐμενῇ τὸν ἄστατον Κερδῶν.

Προσμένετε μ' ἀκράτητον ἀνυπομονησίαν,
 νὰ σᾶς εἰπῶμεν ἂν νικοῦν, ἂν προχωροῦν οἱ Ῥῶσσοί'.
 Ἡμεῖς δὲ περιμένομεν στιγμὴν τὸ ἔτος μίαν,
 ὅταν καθεὶς σας ἀφειδῶς θὰ δώσῃ ὅ,τι δώσῃ.

¹ Ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΦΑΡΟΥ ΤΗΣ ΟΘΡΥΟΣ¹

Την 1 Ιανουαρίου 1861

Ίδου τὸ νέον ἔτος· μ' ὑγείαν συμπολῖται!
 Εἰς λήθην τὰς μερίμνας! Εὐφραίνεσθε, χαρῆτε.
 Τὸ λήξαν πικρὰς ὥρας καὶ κατηφεῖς ἡμέρας
 ἂν εἶχε μὴ φοβῆσθε. Ὑπομονὴ καὶ θάρρος!
 Ἐπὶ τοῦ νέου τούτου θά λάμψ' εἰς καλητέρας
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

Ἐπὶ τοῦ ἔτους τούτου πᾶν ἀγαθὸν κ' εὐκταῖον
 τὸ ζεῦγος τῶν σεπτῶν μας ἄς στέψη βασιλέων!
 Σᾶς δέ, καὶ πᾶν σας βῆμα, καὶ τὰς ἡμέρας πάσας
 ὁ πλοῦτος ἄς διώκη, ἄς φεύγῃ δὲ ὁ Χάρος,
 κ' εὐθύμως ἄς φωτίζῃ τὰ εὐτυχήματά σας
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

Μακρὰν ὑψοῦται ὁρος ὡς ζώνην ἔχον νέφη.
 Λαμπρὸν ἀστέρων στέμμα τὴν κορυφὴν του στέφει,
 καὶ εἰς τὰς φάραγκάς του, ὑπὸ τὸ ξίφος τρέμων,
 λαὸς τὸ πάλαι μέγας πιέζεται βαρβάρως.
 Πλὴν θέλει τῷ φωτίσει τὰς τρίβους τῶν πολέμων
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

¹ Ἐφημερίς ἐκδομένη ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος Ε. Οἰκονομίδου
 ἐν Λαμίας.

Ὅπόταν δ' ἔλθῃ ἡ ὥρα ἡ ἐνδοξος ἐκείνη,
 τὸ ἔθνος τῶν μαρτύρων δὲν θέλει περιμένει
 ὁ Γάλλος τὰ δεσμά του, ὁ Ἄγγλος νὰ συντρίψῃ,
 οὐδὲ νὰ γεφυρώσῃ τὸν Δούναβιν ὁ Κζάρος·
 ἀλλ' εἰς σημεῖον, φλόγα μεγάλην θ' ἀναβρίψῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου θὰ παύσῃ ἡ ἀργία
 εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα·
 τὰς θέσεις δὲν θὰ ἔχουν ληστὰι καὶ δωροδόχοι,
 ὁ κάπηλος τῶν νόμων καὶ τῶν δραχμῶν ὁ λάρος,
 καὶ διὰ τοῦ φωτός του θὰ τοὺς καταδιώκῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Οὐδεὶς θὰ κατισχύσῃ τὸν τεῦθεν ψηροθήρας,
 πολιορκῶν καὶ κρούων τῶν ὑπουργῶν τὰς θύρας·
 καὶ ἂν τις ταπεινόφρων, πῶς εἶν' ἐπιδεικνύῃ
 πατρίς του τὸ Ζητούνι, καὶ τόπος του ἡ Πάρος¹,
 εἰς τοῦ κοινοῦ τὸ μῖσος θὰ τὸν καταδεικνύῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Αὐτὰ τ' ἀγαθὰ ὅλα καὶ ἄλλ' ἀνυπερθέτως
 ὑπόσχομαι νὰ φέρῃ τὸ νέον τοῦτο ἔτος.
 Ἐν ᾧ τὰς εὐχὰς ταύτας σὰς δίδω πρῶτῃ βράδυ,
 δειχθῆτε δὲ γενναῖοι καὶ σεῖς, καὶ μὴ πρὸς βάρος·
 κ' ἐνθυμηθῆτε ὅτι, ὡς φάρος, θέλει λάδι
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

¹ Ἀγλαδὴ «ζητῶν» καὶ θέλων νὰ «πάρῃ».

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάριος. 1862

Ἀπεχώρησ' ἐν ἔτος καὶ ἔφθασεν ἄλλο·
καὶ ἰδοῦ με, κατ' ἔθος τῶν νέων Πινδάρων,
κ' ἐγὼ φθάνω, τὴν λύραν κρατῶν καὶ τὸν Φάρον,
καὶ τὸν δίσκον κενόν, καὶ ὡς δύναμαι ψάλλω.

Πλὴν τί λέγω κενόν ὅτι φέρω τὸν δίσκον;
Τὸν προσάγω αἰσίων προρρήσεων πλήρη.
Ἐὰν ἔτος δεινῶν ᾗν τὸ ἔτος τὸ θνησκον,
θὰ σὰς φέρῃ τὸ νέον πολλὰ τὰ θυμήρη.

Θὰ σὰς φέρῃ χαρὰς κ' εὐθυμίας ἀθρόας,
τάς ἐλαίας μεστάς, τοὺς ἀγροὺς πολυπύρους,
καὶ τὸν οἶνον γλυκύν· Σπερχεῖδς ὁ βαθύρρους
Πακτωλὸς θενὰ γίν' εἰς αὐτὸ χρυσορρόας.

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἔθνους ὀρύττουσι τάφρον
οἱ τῆς τύχης του φαῦλοι, ὀκνοῦντες ἐργάται.
Ἡ Ἑλλὰς ἀνερμάτιστον σκάφος πλανᾶται,
καὶ ὀπλίζεται χεῖρ ἀσεβῆς καὶ παράφρων.

Εἰς τὸ μέλλον τοὺς οἶακας ἔμπειροι χεῖρες
θὰ κρατῶσι, καὶ θύελλα ὅταν ἐνσκήψῃ,
οὐδεὶς φόβος τὸ σκάφος εἰς πέτρας μὴ ρίψῃ.
Θὰ χωρῇ εὐπλοῦν, ὡς ταχύπλουν ἀτιμήρες.

Ἀδελφὰς δύο φίλας ἡ Ὀθρυς χωρίζει,
 ἀδελφὰς τὴν καρδίαν διδύμους. Ἡ πρώτη
 εἰς πυκνὰ καὶ εἰς μαῦρα κυμαίνεται σκότῃ·
 τὴν δὲ λάμπει ἀδύτου ἡλίου φωτίζει.

Ἀλλ' ὁ Φάρος, ὀρθὸς εἰς τοῦ ὅρους τὰ ὕψη,
 εἶν' ἐκείνῃ πυρσὸς τὸν λιμέν' ἀναγγέλλων,
 ἄστὴρ εἶναι προλέγων παρήγορον μέλλον,
 καὶ εἰκὼν τῆς αὐγῆς ἥτις θέλει προκύψει.

Κοινωνοὺς συμφορῶν, ὁμογάλακτας πόνων,
 τὴν αὐτὴν ποτισθέντας δακρύων φιάλην,
 προσπαθοῦν χαιρεκάκως νὰ ρίψωσ' εἰς πάλην
 οἱ ἐχθροὶ των, μισάδελφον σπείροντες φθόνον.

Μάτην τοῦτο. Φωνῆς ἐγερθείσης γενναίας,
 ὅλοι γίνοντ' ἐν σῶμα, ἡ ἕρις των παύει·
 δὲν εἶν' ἄλλοι οἱ Ἑλλήνες, ἄλλοι οἱ Σλαῦοι,
 ἀλλὰ πάντες μιᾶς στρατιῶται σημαίας¹.

Μανιώδης φουσᾶ ὁ Βεσούβιος δαίμων,
 πρὸς τὴν φρίσσουσαν Ῥώμην ἀγκάλας ἐκτείνας².
 Πλὴν καὶ μέχρι Βοσπόρου φλογὸς ἐμῶν δίνας,
 θ' ἀναρπάσῃ τὸ κράτος τὸ ἧδ' ὑποτρέμον.

¹ Εἶχον ἀρχίσει ἕκτοτε τὰς ἐνεργείας των οἱ συνδουλίζοντες τὰς
 διαιρέσεις μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Σλαύων.

² Ἡ Ἰταλικὴ μεταπολίτευσις.

Ἄφ' οὗ ταῦτα, ἀφ' οὗ τῶν ὀρνίθων τὸ γάλα
 σᾶς ηὐχθήθην, καιρὸς νὰ σᾶς τείνω τὸν δίσκον.
 Μὴ φεῖδῶ πρὸς ἐμέ. Ὁ μικρὰ ἀναλίσκων,
 ἂν πτωχὸν βοηθῇ, ταμιεύει μεγάλα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάρ. 1863

Παρήλθεν ἔτος. Εὐχεται παναίσιον τὸ μέλλον
 ὁ εἰς ὑμᾶς τῆς Ὁθρυος τὸν Φάρον διανέμων.
 Πρὸ χρόνων φάρον ἱδρυσά ἐπὶ τοῦ ὄρους, θέλων
 νὰ προφυλάττῃ ναυαγοὺς ἀπὸ κρυπτῶν σκοπέλων,
 καὶ ν' ἀναγγέλλ' εἰς πλέοντας τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.

Ὅταν εἰς ὄγκον ἐπαρθεῖς βουλῶν ὑπερφιάλων
 ὁ ὕπατος νομοποιὸς τὸν νόμον παρεώρα,
 καὶ πνεῦμα λαῦρον ἐγερθὲν, δεινὸν ἐφύσα σάλον,
 ὁ φάρος μου κατήγγελλε τὴν θέσιν τῶν ὑφάλων
 πρὸς ἃς ὀρθῇ ἐφέρετο τοῦ σκάφους μας ἡ πρῶρα.

Εἰς τὸ κοινὸν πηδάλιον ἐὰν ἠπλοῦτο χεῖρ τις
 ἢ κλέπτου, ἢ φατριαστοῦ, πολιτικῶν πυγμαίων,
 ἂν ὑπουργὸς προὔκαθητο ἀνίκανος, ἀγύρτης,
 ὁ φλογερός μου ὀφθαλμὸς ἐδείκνυε τὰς σύρτεις
 ἐφ' ὧν οἱ θρόνοι θραύονται ὡς σκεύη κεραμέων.

Ὅταν ἐρίδων σύγκρουσις ἀντήχει φιλοπρώτων,
καὶ τῶν παθῶν ἀκάθεκτοι αἱ λαίλαπες ἐξώρμων
καὶ συνωθοῦντο, καὶ βοῶντες ἐπάλαμει πρὸς νότον,
ὁ φάρος μου ἐδείκνυε δι' ἱλαρῶν του φώτων
τὸν ποθητὸν ὑπήμενον τῆς ὁμονοίας ὄρμον.

Ἄλλ' ἦλθε νῆξ, καὶ πορφυροῦς ἐβάφετ' ὁ ὀρίζων·
τὰ ὄρη μετὰ μυκηθμῶν ἀντήχουν ὑπογείων·
τὸ ἔδαφος ἐσχίζετο παλλόμενον καὶ τρύζον¹.
Τότε ὁ Φάρος, πελιδνὰς ἀκτῖνας ἀκοντίζων,
τὸ πέλαγος κατέδειξε σπαρτὸν ἐκ ναυαγίων.

Ἐν ὧσ' θέλει διαρκεῖ χειμῶν φυσῶν θυέλλας,
θὰ μένω, τὰς ἀκτῖνάς μου τοξεύων εἰς τὸ σκότος,
ἔπου ἢ ἄβυσσος τυφλῇ, ἔπου ὁ πόντος μέλας.
Ἐλπίδος δ' εἰς τὰς κορυφὰς ὡς ἀναλάμψῃ σέλας,
τὴν μέλλουσιν ἀνατολὴν θὰ χαιρετήσω πρῶτος.

Μὴ μειδιᾶτε δι' ἐμὲ ἄν, ὁμιλῶν ἐκ πρώτου,
σοβῶ, περιβαλλόμενος τοῦ φάρου τὰς ἀκτῖνας·
κ' ἐγὼ πολλῶν ἀκολουθῶ παράδειγμα, ἐξ ὅτου
τοσοῦτους βλέπω λεοντὴν φοροῦντας πατριώτου,
ὡς καὶ παράδειγμα πολλῶν, κενὸν τὸν δίσκον τείνας.

¹ Ἡ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΝΟΜΙΑΣ¹

Ἰαννουάρι, 1863

~~~~~

Εἰς ἐπίσημον ἡμέραν τῶν ξενίων καὶ τῶν δώρων,
 ὅτ' εὐχαὶ καὶ δεξιώσεις ἀνταλλάσσονται τῶν φίλων,
 κατ' ἐμοῦ μὴ ὀργισθῆτε πῶς ἰσχνὸν προσάγω φόρον,
 ἄσημον ἐφημερίδα, ἄχαρι καὶ ξηρὸν φύλλον,
 ἄνευ προσωπικότητων, ὕδρεων καὶ διαφόρων.

—

Μὴ τὴν ὕλην ἐρευνᾶτε, μὴ τὸ σχῆμα, μὴ τὸ εἶδος,
 μὴ τοῦ φύλλου τὰς σελίδας, ἀλλ' ἰδέτε ἀνωτέρω.
 Τίς ἀστὴρ, ἰδέτε, λάμπει ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.
 Εὐνομία! Ταύτην, ταύτην δῶρον τῇ Ἑλλάδι φέρω,
 ταύτην, σῴτειραν τοῦ ἔθνους, πολιοῦχον τῆς πατρίδος.

—

Αὕτη σύναρχος τῶν ὄντων καὶ συμπαρέδρος τοῦ πλάστου,
 ὅτε χάος, καὶ ἀγρία τῶν στοιχείων ἦτο πάλη,
 αὕτη φαινή κατῆλθε, φέρουσα τὰς ἐντολάς του,
 κ' ἐπεκράτησεν ἡ τάξις, καὶ εὐρύθμως διεστάλη
 ἡ ἐκάστου λειτουργία καὶ τὸ ὄριον ἐκάστου.

—

Τῶν παθῶν τῶν ἀτιθάσσω ἦτο δούλ' ἡ ἀνθρωπότης,
 καὶ ἡ κοινωνία πλήρης ὕβρεως καὶ ἀσεβείας.
 Τῶν λαῶν τὰ σκῆπτρα εἶχον ἀδίκια καὶ ὠμότης,
 κ' ἦσαν πόλεμος τὰ πάντα, μάχη βίας κατὰ βίας,
 καὶ ὁ ἄνθρωπος ἦ δούλος κλαίων, ἢ σκληρὸς δεσπότης.

—

¹ Ἐφημερίς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ἐν ἔτεσιν 1862—1864.

Ἄλλ' ἡ οὐρανία κόρη εἰς τὸν κόσμον ἐπεφάνη,
καὶ ἠνάνσθησαν τὰ μῖση, κ' ἐβασίλευσεν ἡ δίκη,
καὶ δικαίωμα καὶ χρέος ἴση ἔνεμε τρυτάνη·
ἐν εἰρήνῃ συνεβίων μετὰ τῶν ἀμνῶν οἱ λύκοι·
οὐδεὶς ἦν τοῦ ἄλλου δοῦλος, οὐδεὶς ἄλλον ἐτυράννει.

Ὁ ἀγέρωχος σκηπτοῦχος ὑπεραίρετ' ἐν δυνάμει,
κ' οἱ λαοὶ ἐνώπιόν του τῶν ποδῶν του εἰσὶ κόνις.
Ξίφος βίας καὶ ἰσχύος σφίγγ' ἡ κραταῖα παλάμη,
καὶ προκλητικῶς τὸ σείει· ἀλλ' ἐμπρὸς ἐκείνης μόνης
ἡ ὀφρὺς του κατεβλήθη, ὁ ἀδάμαστος ἐδάμη.

Ἐξυπνᾷ ποτὲ ὁ λέων τῶν λαῶν, ὀρθῶν τὴν χαίτην.
Φλέγουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, ἐκ τοῦ χεῖλους στάζει αἷμα·
τυφλῶς ῥίπτεται, σπαράττει, ἀνατρέπει. Ἄλλ' ἰδέ την!
«Μὴ παρέκει!» διατάττει τὸ γαλήνιον της βλέμμα,
κ' ἡ μαγεῖα της δεσμεύει ταπεινὸν τὸν ἀνδρολέτην.

Τὴν ἀγίαν της σημαίαν ὅπου στήσῃ κυματοῦσαν,
ὑπὸ τὰς πτυχάς της βλέπει καθημένην τὴν εἰρήνην,
βλέπειθάλλουσιν τὴν τέχνην, βλέπειψάλλουσιν τὴν Μοῦσαν,
ρέοντα τοῦ ἐμπορίου ποταμὸν ἀργυροδίνην,
καὶ τὴν χώραν ἐφ' ἧς ἄρχει παραδείσου τύπον οὔσαν.

Χώρα προσφιλὴς ὑπάρχει, ἀδελφῇ, ὠραία χώρα,
τοῦ μεγάλου Παλλαδίου τῶν ἐθνῶν ἐστερημένη.
Πρὶν, εἰς τὸν χορὸν τῆς δόξης πρωτοστάτις, νεκρὰ τώρα,
χεῖρας αἵρουσα δεσμίας πρὸ αἰώνων, περιμένει
τὴν λαοφιλεῖ φωνὴν της καὶ τὰ φθονητὰ της δῶρα.

Ὅταν δότεيران πλουσίων φέρω ἀγαθῶν τοιούτων,
πῶς μικρὰ ἢ προσφορά μου ἐπιμένεις, ἀναγνώστα;
Μὴ φοβοῦ πῶς θὰ ζητήσω πρὸς ἀνταμοιβήν μου πλοῦτον.
Καὶ ἂν τάλαντα ἐζήτουν, εἴν' ἀντάξιά της· δός τα.
Πλὴν αἰτῶ τὸν εἰθισμένον ὁβολόν σου. Μὴ ἄρνοῦ τον.

**ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ,
ΕΠΙΤΑΦΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ**

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΝΕΑΣ ΦΙΛΗΣ

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν πορείαν ἀπαυδήσας ὁδοιπόρος,
πρὶν ὃ ἥλιός μου δύσῃ ζητῶ σκέπην νὰ καθήσω.
Μεθ' ἰδρῶτος ἀναβαίνω τῆς ζωῆς τὸ ξηρὸν ὄρος,
καὶ μετὰ δακρύων βλέπω τὰς κοιλάδας του ὀπίσω.
Μὴ θαυμάζῃς ἂν ἀκόμη πρὶν ἢ κόμη μου ἀσπρίσῃ
ἢ φωνή μου νοθεσίας λευκοῦ γέροντος σοὶ δίδῃ·
πολλὰ ἔπαθα καὶ εἶδα εἰς τὸ σύντομον ταξεῖδι,
κ' εἰς τοῦ μνήματός μου τώρα κάθημαι τὸ κυπαρίσσι·
τὴν νεότητά μου κλαίω εἰς τὸν ἀνοιχτόν μου λάκκον,
καὶ παθῶν καὶ πείρας φέρω βαρυφορτωμένον σάκκον.
Μ' ἐλαφρόν πετᾶς τὸν πόδα εἰς τῆς γῆς τοὺς παραδείσους,
καὶ μακράν σου εἶν' ἡ λύπη, καὶ τὸ γῆρας, καὶ ὁ τάφος·
παίξεις μ' αὖρας καὶ ζεφύρους, φορεῖς ῥόδα καὶ ναρκίσσους,
καὶ ἀμέριμνος κοιμᾶσαι εἰς τοῦ βίου μας τὸ σκάφος.
Τρέχει τὸν τερπνόν σου δρόμον, πλὴν μὲ προσοχὴν προχῶρει.
Ῥόδον εἶν' ἡ εὐτυχία, ὡς τὰ ῥόδα πλὴν κεντρώνει·
καὶ ὁ στολισμένος κόσμος ποῦ τὰ βλέμματα θαμβώνει,
εἶν' ἀπατεῶν πανοῦργος μὲ λαμπρὸν ἐπανωφόρι.
"Ὅλα φεύγουσι, καὶ μόνῃ λεπτῇ μνήμῃ των μᾶς μένει·
ἡ νεότης μας γηράσκει, ἐξατμίζεται τὸ πνεῦμα,
ἡ ἡμέρα νυκτοδύει, χύνεται τὸ ὑγρὸν ρεῦμα,
καὶ μαραίνεται τὸ ἄνθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.

Μὴ προσέξῃς εἰς τοὺς τόνους ποῦ τὰ ὦτα ἐξιππάζουν,
καὶ τὰ χεῖλη μὴ ἐγγίσῃς εἰς τὸ μέλι τῶν κολάκων·
εἰς τ' ἄθῳα βήματά σου ὑποσκάπτουν κρυπτόν λάκκον,
καὶ μὲ ἄνθη τὸν σκεπάζουν.

Μὴ πιστεύῃς τῶν ἀνθρώπων τὸ πανοῦργον αὐτὸ γένος·
εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλίας μειδιᾷ ἢ δολιότης·
εἰς τῶν καρδιῶν τὰ βάθη εἶν' ὁ φόβος φωλευμένος·
ὑπερόπτου φιλαυτίας εἶν' ὁ ἔρως συνωμότης.

Ἄνθος ἀρτιανοιγμένον! ὦ! φοβοῦ, φοβοῦ τὰ σμήνη
ὅσα πέριξ σου πετῶσι, καθὼς μέλισσαι εἰς ἄνθη.

Εἶδα ῥόδον κ' εὐωδίας καὶ ἀρώματα νὰ χύνη,
ἀπὸ μέλισσαν πλὴν μόλις ἐκεντήθη κ' ἐμαράνθη.

Μ' ἀρετὴν θωρακισμένην τὴν καρδίαν πάντα ἔχε·
ἀφημέν' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς σου,
χωρὶς ἢ παθῶν ἢ φόβων εὐτυχὴς μαζῇ του τρέχε
τῆς ζωῆς τὸν τραχὺν δρόμον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.
Καὶ ἂν σύννεφα μακρόθεν σοὶ μαντεύουν τρικυμίαν,
καὶ ἂν ἄδικ' ἀγριεύσῃ ἐναντίον σου ἡ τύχη,
εἰς τὰς συμβουλὰς ποῦ δίδουν οἱ ἀσκητικοί μου στίχοι
κ' εἰς τὴν ἄδολον ψυχὴν σου θὰ εὐρίσκης εὐτυχίαν.

Τῷ Κ. Ε.

ἔκτοτε ἀρχιεπισκόπῳ Β.

ἀπερχομένῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, (Αὐγούστῳ 1842)

Σὲ ζηλεύω! Μεταβαίνεις εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
τῶν συμφύτων παραλίῳν, τῶν ἀειθαλλῶν δασῶν,
τῶν ἀγρύπνων ἀηδόνων, τῶν νυκτερινῶν ἀσμάτων,
καὶ τῶν οἰκῶν τῶν ποικίλων καὶ τῶν θόλων τῶν χρυσῶν.

Εἰς τὴν γῆν της ἐγεννήθην, καὶ ἡ μνήμη της μ' εὐφραίνει·
ἀλλ' εἰς τοὺς τερπνοὺς της κόλπους πρὶν δὲν θέλω ἐπιστρέφει,
ὁ σταυρὸς πρὶν ἐπιλάμψῃ εἰς τ' ἀλλόφυλα τεμένη,
πρὶν τοὺς ἀνθηροὺς της λόφους ἢ ἐλευθερία στέψῃ.

Τῷ Κ. Ε.

ἀπερχομένῳ εἰς Ἀθήνας

Ἀπέρχεται τοῦ προσφιλοῦς Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
ἔπου ἡσπάρθης τῶν κλεινῶν ἡρώων μας τοὺς τάφους,
τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν,
ἔπου θριάμβους ψάλλουσιν ἡ αὔρα καὶ τὸ κῦμα,
καὶ ἔπου τέχνης θαύματα ἐπάτει πᾶν σου βῆμα,
κ' ἐρείπια λαμπρῶν ναῶν.

Ὅπου πολλάκις ἤχουσας, ἀρχαίων λόγων λάτρης,
ἐν τῇ Πνυκί ἀπόρρητον φωνὴν, κ' ἐν τοῖς θεάτροις,
κ' εἰς τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν.

κ' εἰς τὸν Κεραμεικὸν σκιάς ἐξύπνας ἀθανάτους,
καί, μελετῶν τὸν Πλάτωνα, τὰ ἔχνη τοῦ Σωκράτους
ἐζήτεις εἰς τὸν Ἰλισσόν.

Ἐάν δ' εἰς τὴν πατρίδα σου ὁπότε μεταβαίνης
συνεχομένην τὴν ἰδῆς ὑπὸ νυκτὸς μελαίνης
κ' ὑπὸ χειμῶνος ζοφεροῦ,
ἐπαναστρέφων νοερώς παρὰ τῇ Ἀκροπόλει,
τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς τὸν στίλβοντ' ἀναπόλει,
καὶ εὖχου, καὶ παρηγοροῦ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Πρὸς τὸν Κ. Α. Σευτιζον, ἐπιστρέφων αὐτῷ ποίημά τι

• • • • •
Τοῦ ποιητικοῦ πυρὸς σας κ' ἐγὼ ἄλλοτε σπινθῆρα
εἶχον αἰσθανθῇ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου νὰ καίῃ.
Ὁ ἀστήρ μου πλήν ἐσθέσθη, καὶ εἰς τὴν νεκρὰν μου χεῖρα
ἀπὸ δάκρυα βρεγμένη ἐσιώπησεν ἡ λύρα,
ἢ ἐάν ποτὲ ἠχήσῃ εἰς τὸν τάφον μου θὰ κλαίῃ.

ΕΤΕΡΟΝ

Πρὸς τὸν αὐτὸν, στέλλων αὐτῷ εἰσιτήριοις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν

Ὅπόταν εἰς τὸν Ὑμητὸν προβῇ γαληνιαία

ἡ ἀργυρᾶ σελήνη,

ἔταν σκιάς ὁ Παρθενῶν γιγαντιαίας χύνη,

τῆς ἀρχαιότητος αὐτὸς σκιά γιγαντιαία,

τότε ἀργὰ τὴν ἀτραπὸν ἀνάβα τὴν ἐρήμην,

καὶ κάθησον φιλοσοφῶν εἰς κρημνισμένην στήλην,

καὶ ὅλος ἔνθους σύναζε λαμπρῶν ἀσμάτων ὕλην.

Ἐκεῖ ἄς ἐκαθήμην,

ἐπὶ πετρῶν, ἀποθανῶν εἰς τῶν θνητῶν τὴν μνήμην,

ἄς ἐλησμόνουν, θεωρῶν τὰ ἔργα τῶν προγόνων,

τὸ ψυχοφθόρον αἶσθημα τῶν ἐδικῶν μας πόνων!

ἢ ἂν προώρισται νὰ ζῶ καὶ ν' ἀποθάνω κλαίων,

χωρὶς λιμὴν νὰ προσδεχθῇ τὸν ναυαγοῦντα ναύτην,

τὸ ὄνομα τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὴν καρδίαν ταύτην,

καὶ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας ἄς ἐψάλλον ἐκπνέων!

ὦ! ἄφες, ρίψον ἀπὸ σοῦ τὰ βέλη τῆς σατύρας.

* Ἄφες τοὺς Πύθωνας νὰ ζοῦν, ὦ Ἕλλην Γιουβενάλε,

καὶ χαλαρώσας εἰς χορδὰς τῆς φιλομώμου λύρας,

τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν προπατόρων ψάλλε.

Ἐὰν ὅταν ἐτάννυες τὰ πύρινά σου τόξα

οἱ ἐχθικούμενοι λαοὶ σ' ἐπρόσφερον στεφάνους,

ψάλλε μ' ἐμπνεύσεις ὑψηλὰς ὠδὰς ὑπερηφάνους,

καὶ στέφανον ἀμάραντον σοὶ ἐτοιμάζ' ἡ δόξα.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Γ. Β.

Εἰς τοῦ βίου ὁπότε τὸ ρεῦμα
θ' ἀναχθῆς, ἀνασπῶν τὰς ἀγκύρας,
εἴθε οὖριον ἔχῃς τὸ πνεῦμα,
εἴθε λεῖον τὸ κῦμα τῆς μοίρας.

Τὰ ἱστία θαρβρύντως πετάσας,
καρτερίας προτόνους ἐντείνας,
εἴθε πλέοις ἀξένους θαλάσσας
ἄψηφῶν καὶ θυέλλας καὶ δίνας.

Τῆς φρενὸς διευθύνων τὴν κώπην
ἐκτὸς ὅλως παθῶν, ἐκτὸς σάλων,
εἴθε φέροις ἀπρόσκοπτον τρόπιν
μεταξὺ τῶν τοῦ κόσμου ὑφάλων.

Ὅπως φθάσῃς δ' εἰς αἶσιον τέρμα,
κ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ καταπλεύσῃς,
εἰς τὸν πλοῦν τῆς ζωῆς σου, ὡς ἔρμα
τὰς τῆς πίστεως πρόσλαβ' ἐμπνεύσεις.

Ὡς ἐφόδια δ' ἔχε τὸν ζῆλον
τὸν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον,
τὰ αἰσθήματ' ἀγάπης τῶν φίλων,
τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῶν γονέων.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας M. B.

Ἄν ἡ σιγῶσα προσευχὴ τῶν καρδιῶν ἀντήχει,
εἰς τὸ γλυκὺ ψιθύρισμα τῆς αὔρας τῆς ἐσπερινῆς
κ' εἰς τὴν γαλήνην τῶν νυκτῶν, ἤχος γνωρίμου σοι φωνῆς,
ὥς δέησις ἐπιφοιτῶν, θὰ σ' ἔλεγεν· Εὐτύχει.

Μακράν σου ὅ,τι τὴν ζωὴν λυπεῖ καὶ κατατρύχει.
Ἀγγέλου προστατεύοντος ἅς σὲ καλύπτωσι πτερὰ,
καὶ ἔστωσαν αἱ ὥραί σου ἀνοιξεων χρυσῇ σειρᾷ,
κ' ἐρειδομέν' εἰς προσφιλῇ βραχίονα, εὐτύχει.

Ἄν δὲν ἐδόθη τοῖς θνητοῖς ἀδάκρυτος ἡ τύχη,
ἂν ὑγρανοῦν ἐνίοτε οἱ μέλανές σου ὀφθαλμοί,
ἔστωσαν πάντοτε χαρᾶς ἢ συμπαθείας σταλαγμοί,
καὶ δυστυχίας δι' αὐτῶν πρᾶνουςα, εὐτύχει.

Καὶ ἂν ἐπέλθῃ ἡ θύελλα βαρεῖα, μὴ ἀψύχει.
Ὁ σώζων τ' ἀνθὴ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πτηνῶν τὴν φωλεάν
τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ πλάσματος τὴν πατρικὴν του δεξιάν
πῶς θ' ἀποσύρῃ μὴ φοβοῦ, ἀλλ' ἔλπιζε, κ' εὐτύχει.

Εὐτύχει. Ταύτην τὴν εὐχὴν οἱ ἄτεχνοί μου στίχοι,
ἀπὸ καρδίας ρέοντες, ἐκπέμπουσι πρὸς τὸν Θεόν·
καὶ ὅταν αὕτη θὰ σιγᾷ, καὶ ὅταν θέλω παύσει ὦν,
ἅς ζῇ καὶ εἰς τὴν μνήμην σου ἡ ἐπωδὸς, Εὐτύχει!

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Α. Β.

Νὰ γράψω στίχους μοι ζητεῖς διὰ τὸ λεύκωμά σου·
θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀναβῶ τὴν ῥάχιν τοῦ Πηγάσου.
Ἄλλ' εἶν' ὁ Πήγασος τραχὺς, ἀφρηνῆ κ' ἐκκρούει.
Καλῶ τὸν Φοῖβον βοηθόν· ὁ Φοῖβος δὲν μ' ἀκούει,
καὶ νὰ μ' ἰδῆς ἀνάσκελον ἱππότην ἐτοιμάσου.

Τὸν νοῦν μου εἰς καλῶποδας ἀπέμαθον νὰ κλείω,
καὶ τὰς ἰδέας μου ὥς βοῦς ἀρότρου νὰ ζευγνύω.
Διατελοῦς' εἰς διαρκῆ διάστασιν τὰ ζεύγη.
Ὅταν εὐρίσκω ἔννοιαν, ἡ ἔκφρασις μοὶ φεύγει,
κ' ἐνίοτε ἀποσκιρτοῦν δραπέτιδες κ' αἱ δύω.

Ἄλλ' ἔστω πῶς κατώρθωσα, ἰδρῶν καὶ ἀπαυδῆσας,
τῶν ἰδεῶν τὰς πτέρυγας νὰ περικίρω ἴσας,
καὶ τὰς ἰδέας φαλακρὰς ἐν χρῶ νὰ κατακίρω.
Τί ἂν τὸ πνεῦμά μου στρεβλῶ; τί ἂν τὸν χάρτην φθείρω;
τί ἂν λαλῶν ἀποστομῶ τοῦ Παργασσοῦ τὰς κίσσας;

Τί ἂν ὁ νοῦς μου δὲν πηχθῇ εὐδ' ἀποκάμη τίκτων
παρίσους φράσεις, ὀρμαθοὺς ὁμοιοκαταλήκτων,
ἂν συλλαβὰς σφυρηλατῶ, ἂν πελεκῶ ἰάμβους;
Δὲν θενὰ δρέψω δι' αὐτὰ ποιητικούς θριάμβους·
δὲν θὰ κινῶ εἰς θαυμασμόν, ἀλλὰ θ' ἀξίζω οἶκτον.

Ἄλλ' ἀντὶ ἴσως τοῦ νοῦς ἂν τὴν καρδίαν κρούσης,
 ἐλπίζεις κελαδήματα ποιήσεως ν' ἀκούσης;
 Νομίζεις ὅτι τὸν ἀφρόν τῆς Κασταλίας πίνω;
 Δακρύων τὸ ποτήριον εἶν' ἔμπλεον ἐκεῖνο,
 παιδρὰ δὲν εἶναι πρόποσις τῆς γλυκυφώνου μούσης.

Τῆς Μούσης; Φεῦ! Ἦν ἐποχὴ καθ' ἣν μοι ἐπεφάνη.
 Ἀκτίνων περιέβαλλε τὴν κόμην της στεφάνη,
 καὶ τῶν γοργῶν της ὀφθαλμῶν ἐξήστραπτον ἀκτῖνες.
 Βαθέως τῆς καρδίας μου ἐσχίρτησαν αἱ ἴνες,
 κ' εἰς μέθην ἄγνωστον ὁ νοῦς παραδοθεὶς ἐμάνη.

Ὠραία ἦν ὡς ἀνοιξὶς τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη.
 Τὸ βλέμμα εἶχε συμπαθὲς ὁπότεν μ' ἐθεώρει·
 κ' εἶδα ποτὲ, τὴν χάριν της κοσμοῦν, νὰ διαστείλῃ
 οὐράνιον μειδίαμα τ' ἀθάνατά της χεῖλη·
 καὶ μειδιῶσα, ὅλας μου τὰς θλίψεις παρηγόρει.

Τὴν εἶδα καὶ ὅτ' ἔπασχον, καὶ ἡ καρδιογνώστις
 μακρὸν μ' ἠτένισε, καὶ ἦν ὑγρὸς ὁ ὀφθαλμὸς της,
 κ' ἐσχίαζε τὴν ὄψιν της βαρυθυμίας νέφος.
 Τὴν εἶδα ὅτι ἔκλαιε, καὶ ἔκλαυσα ὡς βρέφος,
 κ' ἦν ἡ καρδία μου κηρὸς τηκόμενος ἐμπρὸς της.

Ἄλλοτε, — ὄραμα γλυκύ! — μ' ἐφάνη προσεληθοῦσα,
 καὶ ἐνευσεν ἐπάνω μου, κ' ἐχάραξεν ἡ Μοῦσα
 δι' ἄκρου τοῦ δακτύλου της ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου
 τὰς δύο λέξεις «σ' ἀγαπῶ» καὶ διὰ τῶν φλεβῶν μου
 ἐχύθη λάβα ρέουσα καὶ φλόξ κυκλοφοροῦσα.

Τῆς ἀρμονίας μ' ἔνευεν ὑπερχειλῆς φιάλη,
 κ' ἐνθουσιῶν τὸ στόμα μου ἠνοίγετο νὰ ψάλῃ,
 ἔταν τὴν εἶδα, κ' ἤστραψε τὸ βλέμμα της ὀργίλως,
 καὶ ἀπεστράφ', εἰρωνικῶς προτείνουσα τὸ χεῖλος,
 καὶ ὅτ' εἰσὶν ἐνόησα οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς ἄλλοι.

Δι' ἄλλους νεωτέρους μου ὁ μαγικός της γέλως
 καὶ οἱ γλυκεῖς της ψίθυροι· μετ' ἄλλων εὐτραπέλως
 ἢ τρυφερῶς συνομιλεῖ, σεμνολογεῖ ἢ παίζει·
 ἐμὲ δ' ἢ ἐγκατάλειψις εἰς θάνατον πιέζει,
 κ' ἐκπνέει πρὶν ἢ διαβῇ τὰ χεῖλη μου τὸ μέλος.

Σιγὴ μοι πρέπει τοῦ λοιποῦ. Αἱ πρῶται τῶν νιφάδων
 τὰ βλέμματ' ἀποτρέπουσι τῶν Ἑλικωνιάδων.
 Εἰς τ' ἄνθη τὰ ἑαρινὰ ἀρέσκονται κ' ἐκεῖναι.
 Εἶναι ἀθάνατοι Θεαί, πλὴν καὶ γυναῖκες εἶναι,
 καὶ γέλωτά των ἄσθεστον κινεῖ ὁ κύκνος ἄδων.

Ἦδη τὸ στάδιον ὑμῶν. Σεῖς ψάλλετε, οἱ νέοι.
 Δὲν ἦτο Μούσης ἡ μορφή ἦν εἶδα νὰ σ' ἐμπνέῃ;
 Ἐσίγα, καὶ τὴν ἤκουες, ὠμίλει, καὶ ὠχρίας,
 κ' εἰς τὸ εὐρύ σου μέτωπον νεφέλας ἢ αἰθρίας
 οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔφερον, ὡς ἥλιοι ὠραῖοι.

Γλυκὺ ἐκ τῶν χειλέων σου τῶν ποιητῶν τὸ μέλι
 τότ' ἔρρεε.—Μελωδικὴ τοῦ Παρνασσοῦ κυψέλη,
 σεῖς τῶν προγόνων βόσχετε τὰς δάφνας· σεῖς τὴν λύραν
 τονίσατε, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ζαλακώστα χήραν,
 καὶ σεῖς τ' ἀρχαί' ἀνεύρετε πολύδοξά μας μέλη.

Μετὰ μικρὸν ὑμνούμενον θὰ φέρωσιν αἱ φῆμαι
τὸ ὄνομά σου, ποιητά. Τότε νεκρὸς θὰ εἶμαι,
διότι ὁ ἀκοίμητος εἰς τὴν ψυχὴν μου σκώληξ
μὲ δάκνει, καὶ θενὰ ῥαγῇ τοῦ βίου ἡ πομφόλυξ.
ὦ! τότε ψάλλ' ἐνίοτε ἐκεῖ ὅπου θὰ κεῖμαι.

Εἰς τὰς γλυκείας σου ὠδὰς θενὰ ἐπικροτήσω·
καὶ ἡ φωνή σου, ἄγγελος τῆς γῆς ὅπου θ' ἀφήσω,
θενὰ μοὶ φέρῃ τὴν ἡχὴ ἀπὸ τὸν ἄνω βίον
τῆς εὐτυχίας ἣν εἰς σὰς ἀπῆντησα πλησίον,
τοῦ πλούτου ἐν θενὰ θρηνῶ καταλιπὼν ὀπίσω.

Τῇ Α. Θ.

Ἦτις μοὶ ἔκρινε τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐκ Κερκύρας (ὀλίγον πρὸ τῆς τῶν νήσων προσερχήσεως),
καὶ Ἦτις παιζούσα διαγυρίζοιτο ὅτι ἡγάπα μάλιστα τοὺς τότε ἄρχοντας τῆς πατρίδος τῆς.

Ναὶ, εἶδα τ' ἀνθοστόλιστα παράλια τῶν νήσων·
εἶδα τὰς πόλεις τὰς λευκὰς ἐπὶ τῶν παραλίων.
Μὲ πάλλον στῆθος ἔτρεχον διὰ τῶν παραδείσων·
νὰ δρέψω ἐπεθύμησα ἐν ἄνθος, κ' ἐδειλείων.

Σὺ μοὶ τὸ ἔπεμψας, γλυκὺ πλησίον μου νὰ θάλλῃ,
εἰς τὴν καρδίαν θέλγητρον, μαγεῖα εἰς τὰς φρένας·
τὰς ἐπτὰ νύμφας παριστῶν τὰς ἀναδυομένας,
εἰς ἐν ὁμοῦ ν' ἀντανακλᾷ καὶ τῶν ἐπτὰ τὰ κάλλῃ.

Ὁ οὐρανός σας δι' αὐτοῦ ἀκτῖνας θά μοι στέλλῃ,
 ἀρώματα ἢ αὐρά σας, ἥτις εἰς ἄνθη πνέει,
 μειδιάμα οἱ λόφοι σας θὰ στέλλωσ' οἱ ὠραῖοι,
 κ' ἢ θάλασσα κελάδημα, κ' αἱ ἀηδόνες μέλη.

Θὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὴν σεμνὴν βασιλικὴν παρθένον
 ἐπὶ τῆς ἁμμου σώζουσιν τὸ θῦμα τῶν κυμάτων,
 καὶ, διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν συμπαθῶν βλεμμάτων,
 εἰς τὴν ζωὴν τὸν ναυαγὸν ἀνακαλοῦσαν ξένον.

Τὴν ἐνθουν θὰ μ' ἀναπολῇ τῆς Αἰολίδος Μοῦσαν,
 τοῦ ἔρωτος τὴν ὕμνωδόν, τὴν μάντιν τῆς καρδίας,
 τὴν ξένην γῆν ἁρμονικῆς πληροῦσαν θρηνηδίας,
 καὶ εἰς τὸ κύμα ἴασιν τοῦ πάθους τῆς ζητοῦσαν.

Ἐξ ἀργυροῦ προκύπτουσιν ἀφροῦ θὰ μοι δεικνύῃ
 εἰς Κύθηρα τὴν πάγκαλον μορφήν τῆς Ἀφροδίτης.
 Τοὺς οὐρανοὺς θ' ἀνοίγωσιν οἱ θεῖοι ὀφθαλμοί της,
 κ' εἰς τῶν βλεμμάτων της τὸ φῶς ἢ γῆ θενὰ μεθύῃ.

Ἀγάπα τὴν πατρίδα σου, καὶ καύχημα θεώρει
 πῶς ἐγεννήθης Ἑλληνίς. Κοσμοῦσιν ἀναμνήσεις
 καὶ καλλοῦναι τὰς νήσους σας, καλὴ τῶν νήσων κόρη.
 Διπλοῦν ταῖς φέρει στέφανον ἢ δόξα καὶ ἢ φύσις.

Ἡ ὥρα ἔφθασεν, ἐντὸς τῆς μητρικῆς ἀγκάλης
 νὰ περιβάλλῃ ἢ Ἑλλάς τὴν προσφιλεῖ ἐπτάδα.
 Ὡρίσθης εἰς Ἑλληνικὸν παράδεισον νὰ θάλλῃς,
 ἄνθος τῶν κήπων τῶν χρυσῶν. Ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας Π. Κ.

ὑπὸ εἰκόνα ξηροῦ φύλλου

(Τὰ πλεῖστα φύλλα τοῦ λευκώματος περιέχον ταχνητὰς στεράνας ἀνδρῶν)

Εἰς ἀνθοδέσμας ἐκ χειρῶν
 τοσούτων φίλων
 ἄοσμον, ἄχρουν καὶ ξηρὸν
 τί θέλει φύλλον;

Δὲν εἶναι δάφνη, προῖόν
 τοῦ Ἑλικῶνος·
 καὶ τὸ ἐξήρανε χιῶν,
 πνοή χειμῶνος.

Δὲν ἔπιδε τὴν πρωϊνὴν
 μαΐου δρόσον,
 ἀλλὰ πεσὼν, ὑπὸ δεινὴν
 ἐτάκη νόσον.

Μῦρον δὲν πέμπ' εἰς οὐρανόν,
 οὐδ' εὐωδίας,
 οὐδὲ σκιάζει τὸ πτηνόν
 τῆς μελωδίας.

Δὲν ἔχει πράσινον, νεκρὸν
 ἔχει τὸ χρῶμα.
 Καθεὶς τὸ ρίπτει, καὶ πικρὸν
 εἶν' εἰς τὸ στόμα.

Τὸ σύρουσι κατὰ κρημνῶν
 χειμάρρων λίθοι,
 καὶ τοῦ στελέχους του γυμνόν,
 κατεπατήθη.

Δὲν εἶναι φύλλον τῶν χρυσῶν
 καὶ τῶν ποικίλων.
 Ἐκ τῆς καρδίας ἐκπεσόν,
 εἶν' ἐν τῆς φύλλον.

Ἄφ' οὗ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς
 δὲν τὸ ἡδύνει
 οὐδ' ἔχει κλάδον ἐπὶ γῆς
 χλωρὸν νὰ μείνη,

Ἄφ' οὗ κρυπτός, ἀνιλεῖς
 τὸ τρώγει σκώληξ,
 καὶ διεβράγ' ἡ τῆς ζωῆς
 αὐτοῦ πομπόλυξ,

Ἄφ' οὗ τὸ ἤρπασε στροφή
 σφοδρῶν ἀνέμων,
 ὦ! ἄρες, ἄρες νὰ ταρῇ
 ἐδῶ εὐδαῖμον.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τοὺς γάμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικτατέραισι

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἄν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἦττον ὅμως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἐν αἴσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἑκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων τῶν γηίνων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἐκείνων,
πρὸς ὃ οὐδὲν ἔστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὐδαίμων νύμφη! Πάντοτε εὐδαίμων, καθὼς ἦτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσάν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὐδαίμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ ὅλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρως θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, ἔπου μυρίζει θύμος,
ἐντὸς κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ' ὅχι ἀκαθάρτων,
ἐξήσαμεν μὲν μὲ τυρόν ξηρόν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐξήσαμεν εὐθύμως.

Δέν ἦτον ἡ ἀνάπαυσις μεγάλ' εἰς τὰ κελλία.
 Πλὴν τί; Ἐξηπλονόμεθα εἰς τρυφηλὰ τριφύλλια.
 Τὴν δίαιταν κατέκρινεν ὀλίγον ἡ κοιλία,
 ἀλλ' εἰς ἀμπέλια ξέφρακτα ἐκλέπομεν σταφύλια.

Πολλάκις ψάλλται πτερωτοὶ τὴν νύκτα μᾶς ἐξύπνων,
 ἐν ᾧ ἀνεῖρπον ἅπτερα τινὰ εἰς τὰς σινδόνας.
 Ἄλλ' ἀπεζημιούμεθα εἰς τῆς ἡμέρας ὕπνον
 ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, κωφοὶ πρὸς ἀηδόνας.

Ἡ κορυφή βλέπει μακρὰν ὑπὲρ τὸν Μαραθῶνα.
 Φαίνονται νῆσοι, θάλασσα, καὶ ἴσως ἡ Ἀσία.
 Ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς πρόποδας δὲν βλέπει αὐτὰ μόνα,
 ἀλλ' ἑκατονταπλάσια αὐτῶν, ἡ φαντασία.

Οὐδὲ πλὴν κατηργήσαμεν τοὺς πόδας κατὰ κράτος.
 Ὅπου τὸ λεπτοκάρυον ὠρίμαζεν εἰς δάση,
 ὅπου εἰς θάμνους ἔλαμπεν ἡ κόμμαρος ἡ βάττος,
 ὡς κυνηγοὶ ἐτρέχομεν τίς πρῶτος νὰ τὰ φθάσῃ.

Μᾶς ἠκολούθει ὁ Ἀζὺρ, μὲ ἀξιώσεις σκύλου,
 ἀπόγονος παρηχημακῶς ἐλάφου καὶ καμήλου.
 Σκιρτῶσ' αἱ αἶγες τῶν βουνῶν τὸν ἐχαιρέτων τράγον,
 ἐγὼ δὲ τὸν ἀπέφευγον ὡς θῆρ' ἀνθρωποφάγον.

Καὶ οὕτως ὅλα τὰ λεπτὰ νυκτός τε καὶ ἡμέρας
 τ' ἀπελαμβάνομεν φαιδρά, ἐλεύθερ' ἀθυμίας,
 ἡμεῖς, τὰ πέντε δίποδα, καὶ τὸ τετράπουν τέρας,
 εἰς κόλπους τῆς ἀσκητικῆς γλυκειᾶς ῥαθυμίας.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ τοῦ Α.

Ἀναγόμενος ἤδ' εἰς τὰ ξένα,
 συνταγὴν λάβ' ἐφόδιον μίαν·
 Διατῆρει θερμὴν τὴν καρδίαν,
 καὶ ψυχρὰν διατῆρει τὴν φρένα.

Τῆς Κυρίας Ε. Μ.

Τὸ ῥόδον κοσμοῦσιν ἀμίμητα κάλλη,
 τὸ Ἴον σεμνότης κοσμεῖ· ἀλλὰ ποῖον,
 ἐνοῦν ἀμφοτέρων τὰς χάριτας, θάλλει
 καλὸν ὥς τὸ ῥόδον, σεμνὸν ὥς τὸ Ἴον;

Τῆς Κυρίας Α. Π.

Ἐν μέσῳ τόσων σοι γνωστῶν καὶ φίλων ὀνομάτων
 μὴ ἀποβάλης μεθ' ὀργῆς ἐν ὀνομ' ἀδιάφορον,
 καθὼς ἐν μέσῳ εὐθαλλῶν ῥοδωνιῶν, τὴν βάττον
 δὲν ἀνασπᾶς τὴν ἄφορον.

Ἀγνωστού

Τί ἂν εἰς ἄγνωστον Θεᾶν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, θύῃ;
 Πρὸς κόσμον σπεύδω ἄγνωστον, καὶ ἔρχομ' ἐξ ἀγνώστου·
 ἀγνώστως διεβίωσα, καὶ εὖρον ἐν τῷ βίῳ
 ἔτι γλυκύτερος καρπὸς ὁ ἀγνωστότερός του.

Ἐπὶ φύλλου λευκώματος

τῆς Κυρίας Α. Β.

παριστῶντος παντοῖα κοσμήματα

Λάμπουσ' οἱ κόσμοι τῶν ἀδαμάντων
καὶ τὰ ἐκπώματα τ' ἄργυρᾶ
πλὴν ὥς οὐδ' ἄργυρος οὐδ' ἀδάμας
λάμπ' ἢ καρδία ἢ καθαρά.

Τῆς Κυρίας Μ. Τ.

Ἐκ τῶν τοῦ ΒΥΡΩΝΟΣ

Καθὼς συχνὰ ὀνόματα ἀποθανόντων φίλων
μᾶς σταματῶσ' εἰς μάρμαρον μεμονωμένων τάφων,
εἶθε παρόμοιος ἐδῶ τὸ ὄνομά μου γράφων,
νὰ σταματῶ τὸ βλέμμα σου ἔς αὐτὸ τὸ λευκὸν φύλλον.

* Ἄν μετὰ χρόνους τὸ ἰδῆς ποτὲ συλλογισμένη,
ὥς ἐνθυμεῖσαι τοὺς νεκροὺς κ' ἐμὲ τότε ἐνθυμήσου,
καὶ ὥς εἰς τάφον, ὑπ' αὐτὸ τὸ φύλλον συλλογίσου
ἢ φιλικὴ καρδία μου πῶς κεῖται τεθαμμένη.

Τῆς Κυρίας Α. Β.

ὑπὸ ζωγραφίαν καριστῶσαν αὐτὴν ὡς ῥόδον, καὶ τὴν φίλην τῆς Α. Β. ὡς κρίνον

• Καλὸν τὸ ῥόδον τὴν ὄψιν εἶναι, ὡς σεμνὴ κόρη ἐρυθριῶν.
 Λάμπει τὸ κρίνον εἰς τὰ πεδία λευκὸν καὶ ἄσπιλον, ὡς χιών.
 Ὅταν τὰ δύο δ' εἰς ἀνθοδέσμην διὰ ταινίας δεθοῦν χρυσῆς,
 τότε ἀλλήλως ἀναπληροῦνται εἰς τελειότητα, καθὼς σεῖς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

διὰ προσφορὰν κεντήτου τινος χειροτεχνήματος, τῷ νέῳ ποιητῇ Διδ...

Ναί, δέχομαι τὸ δῶρόν σου εὐγνωμονῶν,
 καλῆς χειρὸς καλλιτέχνα κεντήματα.
 Ἐνοῦσ' εἰς ῥόδα τὸ γλαυκὸν τῶν οὐρανῶν,
 ὡς συνενοῖς σὺ ποίησιν κ' αἰσθήματα.
 Λαμπρὰ εἰσὶ τῶν ῥόδων σου τὰ χρώματα.
 Ἄοσμα, λέγεις· ἀλλ' ἐγὼ, ἐπικροτῶν,
 εὐρίσκω εἰς τοὺς στίχους σου λιθανωτὸν,
 ἀρχαῖχά τοῦ Παρνασσοῦ ἀρώματα.

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

ΕΠΙΓΡΑΦΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπτερώθη πρὸς μονὰς τὰς αἰωνίας,
τὸ δὲ σῶμά τοῦ καλύπτει ἡ Ἑλλάς ἡ προσφιλέης τοῦ.
Ὅσα δ' ἂν τιμῶσα μένη τὴν παιδείαν ἡ πατρίς τοῦ,
εὐσεβῇ θὰ σώζῃ μνήμην τοῦ δαδούχου τῆς παιδείας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΡΥΦΙΛΗΣ

Ἐνταῦθα, κόρη τρυφερά, ὑπνώττ' ἡ Ἐρυφίλη.
Ἐν ᾧ χαρὰς, νεότητος τῇ ἐμειδία μέλλον,
καὶ τὴν ζωὴν ἡσπάζοντο τὰ ῥόδινά της χεῖλη,
ἡνοίχθη ἀνυπόμονος ἡ αἰωνία πύλη,
κ' εἰς οὐρανοὺς τὴν ἀδελφὴν ἐδέχθη τῶν ἀγγέλων.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ..... Ἐκ Κύπρου,

ἀποθανούσας Ἐν Αἰγύπτῳ

Μόλις θάλλουσαν ἐντός σου τὴν νεότητα ἡσθάνθης,
εἰς τὸν βόρβορον τῆς γῆς μας μόλις ἤγγισας τὸν πόδα,
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπέπτυσ, κ' εἰς τὴν γῆν μας ἐμαράνθης,
ὥς οἱ ἄγγελοι πετῶσιν, ὥς μαραίνονται τὰ ῥόδα.
Ἄνθος τῶν Κυπρίων κήπων, σ' ἔθαψαν παρὰ τὸν Νεῖλον,
ἔπου κλαίει παραῤῥέων τὸ ἀέναόν τοῦ ρεῦμα,
πίνον δάκρυα γονέων καὶ συζύγου σου καὶ φίλων,
ποῦ σ' ἐλάτρευον γυναῖκα, καὶ σ' ἐπικαλοῦνται, πνεῦμα.

Τῆς Ε..... Β.....

(ἱστῶν κα')

Τὸ κάλλος της κατώπριζε τὸ ψυχικόν της κάλλος·
 εἰς τὸν γλυκύν της γέλωτα αἱ Χάριτες ἐγέλων.
 Τὸν κόσμον ὃν ἐστόλιζεν ἐφθόνησεν ὁ ἄλλος,
 καὶ ἀνηρπάγ' εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀδελφῶν ἀγγέλων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ.

γεννηθέντος ἐν Βυζαντίῳ τῷ 1872, ἀποθανόντος ἐν Ἀγαι, οὗ ἐπιδείχεται, τῷ 1925

Ἐπὶ τάφου ἐγερθέντος ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ

«Εἰς τοῦ τάφου μου τὴν πέτραν ἓνα δάκρυ σου ἂν χύσης·
 »τὸ νεκρόν μου πτώμα πάλιν δύνασαι νὰ συγκινήσης.
 »Εἰς τὸν τάφον καταβαίνων ἀμοιβὴν δὲν σὲ ζητῶ·
 »τ' ὄνομά μου νὰ ξεχάσης μετ' ὀλίγον ἀπαιτῶ¹.»

Ταῦτα ζῶν, ποθεινὲ ἄνερ, μ' ἐμμετρον φωνὴν ἠυχθήθης·
 ταῦτα εἰς τὴν πλάκα γράφει ἀπαράμυθος γυνή,
 ἥτις ἐπὶ γῆς ἀκόμη ἔμεινε νὰ σὲ θρηνῇ,
 ἐκψυχῆς τὰς ἐντολάς σου ἐκπληροῦσα, πλὴν τῆς λήθης.

¹ Τετράστιχον ποιηθέν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Κ. Καρατζά.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

(τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀντιτύπου)

ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ

Τοῦ φιλτάτου τῆς ψυχῆς μου ὦ σκιά ἡγιασμένη,
 ἀφ' ἧς ὥρας ἐπτερώθης εἰς οὐράνια τεμένη,
 τὸ πᾶν πέριξ μου, ὁ κόσμος καὶ ἡ φύσις μετετράπη.
 Ἐν δὲ μένει, κ' εἰς αἰῶνας ἀμετάτρεπτον θά μένη,
 τῆς μητρὸς σου ἡ ἀγάπη.

Τ. Ο. Κ. Χ. Ι.

ἔ. τ. ὡ. ν. ε.

Χρηστὸς ἀνὴρ εἰς ἱερὸν ἐδὼ κοιμᾶται τόπον.
 Ἦν ἐν ἀγάπῃ καὶ τιμῇ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
 ἀλλὰ ἐν πλούτῳ κ' ἐν ἀκμῇ τὴν γῆν ἀφῆκε, ν' ἀναβῇ
 ὅπου πλουσία δίδοται τῶν ἀρετῶν ἡ ἀμοιβή,
 καὶ ὅπου ἡ ἀνάπαυσις ἀπὸ δεινῶν καὶ κόπων.

Α Λ Λ Ο

Μὴ θρηνῇτε παράκαιρον θέσπισμα μοίρας
 ἀναπύσεως ἂν τῷ ἡτοίμασε μέρος.
 Καλὸν εὖρε λιμένα πρὶν φθάσῃ τὸ γῆρας.
 Εὐπραγίαν ἐνταῦθα ὁ δίκαιος σπείρας,
 συνεχόμεισ' ἐκεῖ τὸ ἀθάνατον θέρος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ

(ὡπὸ τὴν αὐτὸν)

Τοὺς Ἑλληνας χειροκροτεῖ ἡ μήτηρ τῶν Βυρῶνων,
 τῆς Σαλαμῖνος τὸν λαὸν λαὸς θαλασσομέδων·
 καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Περικλέους, θρόνον,
 τὸν θρόνον τῆς Ἀνατολῆς προσφέρ' εἰς τὸν Ἀλφρέδον.

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ ΖΗΤΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Τῆς χειρός μου ζητεῖς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας.
 Ἴδου, ὡς τοὺς χαράττ' ἡ ἀκμὴ τοῦ καλάμου.
 Εἰς αὐτοὺς βλέπεις ἧδ' ὑποτρέμει τὸ γῆρας,
 καὶ ἡ χεὶρ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πέσῃ νεκρά.
 Ὅταν θέλει σβεσθῇ μετ' ἐμοῦ τ' ὄνομά μου,
 καὶ ἡ μνήμη μου, ὡς γεγραμμένη ἐπ' αἵμου,
 ἐνθυμήματ' ἄς μένωσι ταῦτα μικρά.

ΕΠΙ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

προσπεριφερόμενον τῇ Κυρίᾳ ΣΟΦΙΑΙ Β.....

Μικρὸν ἔναυσμα μνήμης προσφέρ' ἡ φίλια,
 τὴν ἀρχαίαν σοφίαν τῇ νέᾳ Σοφίᾳ.

ΕΠΙ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

τῆ αὐτῆς

Ἰδοὺ καὶ τόμος τέταρτος. Οὐδὲ λεπτόν δὲν δίδεις.
 Καὶ ἔμῳ περιέχεται ὁ μέγας Ἀριστείδης,
 ὁ μέγας Κάτωνεις αὐτόν.—«Φοβοῦμαι τούς μεγάλους.»
 Ἀρνεῖσαι τούτους; Παρεμπρός. Κατάβα εἰς τοὺς ἄλλους.
 Τί λέγεις; δὲν σ' εὐαρεστεῖ οὐδὲ ὁ Φιλοποίμην;
 Ἦτον ἀνὴρ περίφημος αὐτός.—«Φοβοῦμαι φήμην.»
 Ἀλλὰ θὰ ἔχῃς μετ' αὐτοὺς τὸν Πύρρον καὶ τὸν Μάριον,
 τὸν Φλαμινῖνον Κόϊντον.—«Φοβοῦμαι συναξάριον.»

ΕΠΙ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Ἀθλία μεταμφίσεις ἀθλίων πρωτοτύπων,
 κακὸν προσθεῖσα εἰς κακόν, καὶ εἰς τὸν ῥύπον ῥύπον.

ΕΠΙ ΠΕΡΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Τὸ ταμεῖον τῆς σοφίας, τὸ βιβλίον τῶν βιβλίων,
 ὁδηγὸς εἰς τὸν παρόντα καὶ τὸν μετὰ ταῦτα βίον.

ΕΠΙ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ Κ...

καρσιώσης αὐτὴν παιδίον

Τίς εἶναι ἡξεύρεις. Ἴδὲ ποία ἦτον.
 Ὁ κάλυξ ἀνέστῃ εἰς ἄνθος χαρίτων.

¹ Συνεχῆς ἀστεία ἔκφρασις τῆς εἰς ἣν τὸ βιβλίον προσεφέρετο.

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ

Εἰκὼν μου εἶναι αὕτη, πλὴν δὲν μὲ ὁμοιάζει.
Τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὅχι τὸ αἶσθημα ἐκφράζει.

Α Α Α Ο

Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύσω πρέπη.
Ὅμοία μου; Τί ὠφελεῖ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ,
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπη.

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ τῆς Κ. Α. Κ.

Αἷμα ἂν ἐξωογόνει τὴν καρδίαν καὶ τὰς φλέβας,
ἡ καρδία τοῦ φιλίου θενά ἔπνεε καὶ σέβας.

ΕΠΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΟΥ

προσφερομένης εἰς τὰς δύο ἀδελφάς Σ....., ποιητρίδας

Εἰς τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν συνήθισα νὰ θύω*
ἀλλ' ἐδυστρόπουν πρὸς ἐμὲ αἱ παλαιαὶ ἑννέα.
Ἀπελπισθεῖς τῶν παλαιῶν, ἐστράφην πρὸς τὰ νέα,
καὶ εὐχομ' εὐμενέστεραι νὰ μοὶ φανοῦν αἱ δύο.

ΕΠΙ ΡΗΠΙΔΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΣΗΣ Φ.

Υἱὸς γλυκὺς τοῦ ἔαρος ὁ ζέφυρος, εὐδαίμων
 εἰς τ' ἄνθη τὰ μυρίπνοα πετᾶ καὶ τὰ φιλεῖ.
 Πολὺ δ' εὐδαιμονέστερος σὲ περιπνέει τρέμων
 ὁσάκις τὸ ρίπιδιον αὐτὸ τὸν προσκαλεῖ.

ΕΙΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΝ ΤΕΤΑΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἄν μειδιάσης, βλέπουσα τὸ εὐτελὲς τοῦ δώρου,
 καὶ τ' ἄνθη, ἃ συνέλεξα εἰς κήπους τοῦ Βοσπόρου,
 ἐν σοὶ ζητῶ τὸν πέμποντα μὴ παῦ' ἐνθυμουμένη
 ἐν ὧσιν μόνον θάλλουσα ἢ ἀνθοδέσμη μένει.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ Κ'''

Ναί, ἀντιγράφει ἡ εἰκὼν
 τὸ εὐγενὲς σου σῶμα,
 τὸ μέτωπόν σου τὸ λευκὸν
 καὶ τὸ γλυκύ σου στόμα.
 Πλὴν τῆς ψυχῆς σου τὸ γλυκὺ
 αὐτὴ δὲν ἀντιγράφει.
 Γραφίς εἰς τοῦτο δὲν ἀρκεῖ,
 οὐδ' ἐπαρκοῦν ζωγράφοι.

ΤΗ, ΜΙΚΡΑ, Θ. Ο.

ὅτε βρέθης, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς, μετὰ ζακχαριᾶν
ἐκ μέρους τῆς ἀγαλλικῆς αὐτῆς θυγατρὸς μου

Ἔστω γλυκὺς ὁ βίος σου ὥς εἶναι τὰ κουφέττα.

Ἄν ἔχῃς ὀδόντια, φάγε τα, εἰδὲ πιπίλισέ τα.

Εἰς ΝΕΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ

Ἡ παιδεία τὸ κάλλος τῆς νέας κοσμεῖ
ὥς τὴν χάριν τοῦ ρόδου αὐξάν' ἢ ὁσμὴ.

ΤΥΧΗΣ ΙΣΟΡΡΟΝΙΑ

Ἄν ἐξ ὧν ἤλπιζες εἶδες τινὰ κατ' εὐχὴν μὴ ἐκδάντα,
μὴ ἐπελθόντα πολλὰ εἶδες ἐξ ὧν ἐφοβοῦ.

ΑἶΝΙΓΜΑ

Τίς γίγας γεννᾶται, ἀνδροῦται δ' εἰς νάννον,
καὶ πάλιν γηράσκει εἰς γίγαντ' αὐξάνων;

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι νησί·
τὸ δεύτερόν μου εἶσαι σύ
ἔταν γλυκὰ χαμογελᾶς με τοῦ ματιοῦ τὴν κόχην.
Ἐγὼ εἶμαι τὸ ὄλον μου, ὁσάκις λέγεις Ὅχι.

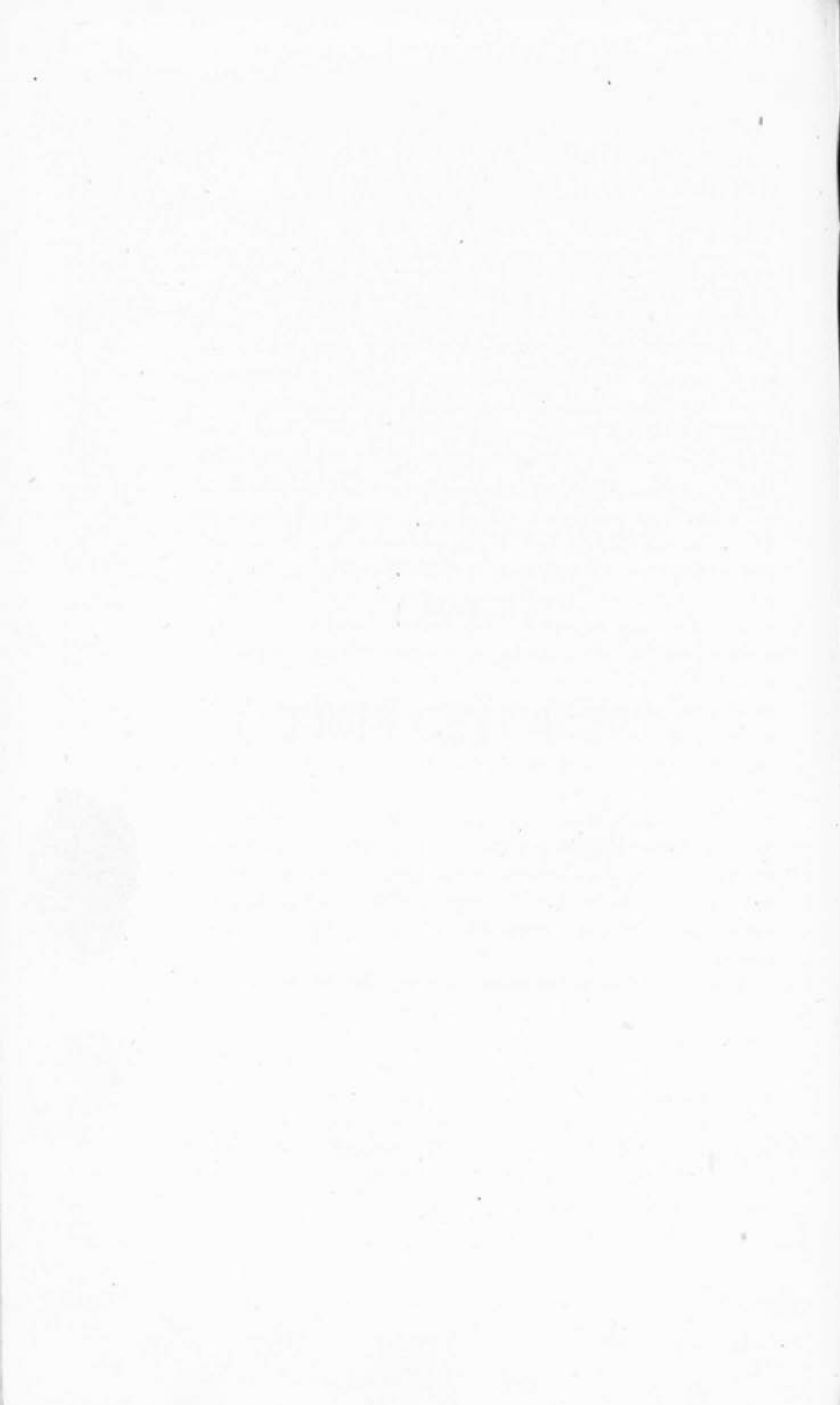

ΑΝΘΩ

ἡ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Πρὸς τὴν Κυρίαν.....

Εἰς σέ, ὦ φίλη, προσφωνῶ τὴν παροῦσαν Ἀνθώ μου, εἰς σέ, τὴν ἀδελφὴν τῶν ἀνθέων. Τὰ ἄνθη εἶν' ὅ,τι τρυφερώτατον παράγει ἡ γῆ, καθὼς σὺ, ὅ,τι τρυφερώτατον παρήγαγεν ἡ πλάσις, καὶ ἡ φιλία ἡμῶν ὅ,τι τρυφερώτατον παράγουσιν αἱ ψυχαὶ μας.

Μὴ ἐκπλήττεσαι καὶ μὴ ποσῶς μειδιᾷς ὅτι ὁμιλῶ περὶ φωνῆς τῶν ἀνθέων· ἀλλὰ πίστευσον ὅτι καὶ αὐτὰ ὁμιλοῦσιν. Ἄν δὲν τ' ἀκούωμεν, εἶν' ἐδικόν μας, ὅχι ἐδικόν των ἐλάττωμα. Ἰδέ τα τὴν αὐγὴν πῶς στρέφονται πλήρη χαρᾶς πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, πῶς ὀρθοῦσι τοὺς κάλυκάς των χαριέντως πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν σοὶ φαίνονται ὅτι ἀναπέμπουσι πρὸς τὸν πλάστην πρωϊνὸν θυμίαμα, καὶ πρωϊνὸν ὕμνον δοξολογίας; Ὅταν κοσμῶνται διὰ τῶν παμποικίλων στολῶν των, ἃς ὑφαίνουσιν ἐξ ἀκτίνων φωτός, καὶ παίζωσι μετὰ τῶν φίλων αὐτοῖς ξεφύρων, καὶ σκιρτῶσι, καὶ νεύωσι πρὸς ἄλληλα φιλοφρόνως, δὲν νομίζεις ὅτι ἀκούεις τὰς φιλαρέσκους συνδιαλέξεις των καὶ τὰς ἐρωτικές των προκλήσεις; Σπούδασον τὰ ἥθη των καὶ τὰς κλίσεις των, τὰς συμπαθείας των καὶ τὰς ἔχθρας των· παρατήρησον πῶς ἐκλέγει τὴν ἐρωμένην ὁ ἐραστής, ὁ νυμφίος τὴν νύμφην. Ἰδὲ τὸ Ἴον, αἰδημόνως κρυπτόμενον εἰς τὰ φύλλα του, καὶ τὸ ὑπερήφανον ἡλιοτρόπαιον φιλοδόξως ἔρων τοῦ ἡλίου· ἀκουσον τὴν λάλον πετέλειαν κινουσαν τὰς μυρίας τῆς γλώσσας, τὴν ὀρῦν βοῶσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ τὴν ἱτέαν κλαίουσαν ἐπὶ τάφῳ, καὶ εἰπέ ἂν δὲν πιστεύης ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἔχουσιν ὡς ἡμεῖς πάθη καὶ αἰσθήματα, καὶ ὡς ἡμεῖς φωνὴν ἵνα τὰ ἐκφράζωσιν.

Ἡ φύσις δὲν εἶναι δύστροπος· οὐδὲ φειδωλὴ διδαγμάτων εἰς ὅσους μετὰ ζήλου τὰ ἐπιζητοῦσιν. Εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας ὑπάρχουσι σοφοὶ γέροντες, οἵτινες δι' ἀόκνου σπουδῆς ἐνεβάθμουν εἰς τὰ σκοτεινότερα αὐτῆς μυστήρια. Αὐτοὶ εἰς τὴν σιωπὴν τῶν νυκτῶν ἀκούουσι τὰς συμφωνίας καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἀστέρων, καὶ βλέπουσι τῶν χορῶν των τοὺς μυστικούς κύκλους, δι' ὧν προαγγέλλουσι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας. Αὐτοὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ συνέλαβον τοὺς ἔρωτας τοῦ ῥόδου καὶ τῆς ἀηδόνης, καὶ αὐτοὶ εἰς τοῦ Μαιῶς τὰς δροσερὰς ἐσπέρας συνδιαλέγονται μετὰ τῶν πετεινῶν

τοῦ οὐρανοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀνθέων τοῦ λειμῶνος, καὶ μανθάνουσιν ὅσα ἀνθρώπινον ὥτιον ποτὲ δὲν ἤκουσε. Τῆς ἐξαιρέτου αὐτῶν εὐωχίας μικρὰ ψυχία περιέχει ἡ παροῦσα Ἀνθώ.

Ἄλλ' ὡς νὰ σὲ βλέπω δυσπίστως νὰ ὑψῶνῃς τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ μ' ἀπειλῇς. Νομίζεις μύθους ὅσα σοὶ λέγω, καὶ δὲν θέλεις νὰ δεχθῇς ὅτι ἀπλᾶ νεύματα εἰσὶ γλώσσα. Αἶ καλὴ φίλη μου! καὶ ἔχει ὁ ἔρως ἄλλην, ἢ κἄν ἔχει προσφιλεστέραν; Καὶ ὅσakis πρὸς σὲ ἐρχόμενος, βλέπω τὰς ὥραιάς ὀφρὺς σου ἐλαφρῶς νὰ συστέλλωνται, καὶ τὸ κάτω χεῖλός σου τὸ κοράλλινον εὐχαρὶ νὰ προκύπτῃ ὑπὲρ τὸ ἄνω, ἔχω ἄλλης γλώσσης ἀνάγκην ἵνα ἐννοήσω ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ; Καὶ ἡ Κιβωτός ὅλη, ἂν εἶχεν ἐκδοθῇ, ἄρκετ' ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι ἐν μόνον βλέμμα σου ἐξ ἐκείνων ἃ ἐγὼ γνωρίζω; Διηγοῦνται ὅτι τὸν Ἑρωτα τιμωροῦσα μία ποτὲ τῶν Χαρίτων διὰ τινὰ αὐθάδειαν, τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς χειρὸς τῆς. Ἐκτοτε δ' ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι λαλίστατος ἀηδό- νος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν σιωπὴν, ἐφεῦρε τῶν νευμάτων τὴν γλώσσαν.

Ἀπορεῖς ἴσως πῶς ἡ Ἀνθώ μου εἶναι γεγραμμένη ἐμμέτρως, ποῦ ἐδιδάχθη τὴν στιχοιουργίαν, καὶ ποῦ ἐδανείσθη τὴν ποίησιν. Πονηρά! καὶ δὲν τὸ ἡξεύρεις; Τί ἄλλο μ' ἐμπνέει ἡ θεά σου; τί ἡ μελωδική σου φωνή; Τί ἄλλο ἀναπνέω εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἥτις σὲ περιστοιχίζει; τί ἄλλο εἶναι ὁ ἔρως σου; Δὲν ἡξεύρεις; Ὁ ἔρως κατασκευάζει τὰ βέλη του ἐκ κλάδων τῆς δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος. Προσέτι δὲ, μᾶς λέγουσι τῆς Ἀσίας οἱ γέροντες, ἀρμονία καὶ ποίησις εἶναι ἡ γλώσσα ἣν ὁμιλοῦσι τὰ ἄνθη.

Ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ἐπικριτικὴν σου διάθεσιν. Τί ἔπραξα μέχρι τοῦδε καὶ σ' εὐχαρίστησε; καὶ πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλεις δεχθῇ χωρὶς μεμψιμοιρίας καὶ τὴν Ἀνθώ; Πῶς; θέλεις μ' εἰπεῖ, λοιπόν ὁ ἔρως σου ἔχει τὴν διάρκειαν τῶν ἀνθέων, καὶ, ὡς οἱ τέττιγες, μόνον τὸ θέρος ὁμιλεῖ, καὶ τὸν χειμῶνα μένει βωβὸς καὶ ἄλαλος; Ἡ ὅταν δὲν εὐρίσκη πρόχειρον τὴν Δάλειαν τῶν Ἰνδιῶν ἢ τὸ Ροδό- δε νδρον τῆς Ἀμερικῆς, εὐχαριστεῖται πνίγων τὰ κινήματα τῆς καρδίας ὧν ἐμβλήματα εἰσὶ ταῦτα τὰ ἄνθη, καὶ περιορίζων τὰ αἰσθηματά του εἰς τὰ τρία, ἢ τέσσαρα, ὧν μόνων τὰ σύμβολα ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς κήπους; Ὅχι, παντά- πασιν. Ὁ ἔρως μου θάλλει ὅταν τὰ ἄνθη μαραίνωνται, καὶ φωνά- ζει ὅταν οἱ τέττιγες σιωπῶσι. Τὰ αἰσθηματά μου, σοὶ τὸ λέγω ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, εἶναι ἀναρίθμητα ὑπὲρ τοὺς ἀστέρας ὅσοι λάμπουσιν

εἰς τὸ στερέωμα, ὑπὲρ τὰ ἄνθη ὅσα φύονται εἰς τοὺς κήπους. Πῶς δὲ θέλω σοὶ τὰ ἐκφράζει ὅταν ὁ χειμῶν μαράνη τὰ ἄνθη! "Ακουσον νὰ σοὶ τὸ διδάξω, καὶ μὴ φοβηθῇς τὴν λέξιν αὐτὴν· ὑπάρχουσι καὶ εὐάρεστα διδάγματα, πιστεύσον. Ἐπειτα καὶ σὺ πόσα καὶ πόσα δὲν μ' ἐδίδαξας, καὶ τὸ δυσκολώτερον ὅλων, τὴν ὑπομονήν!

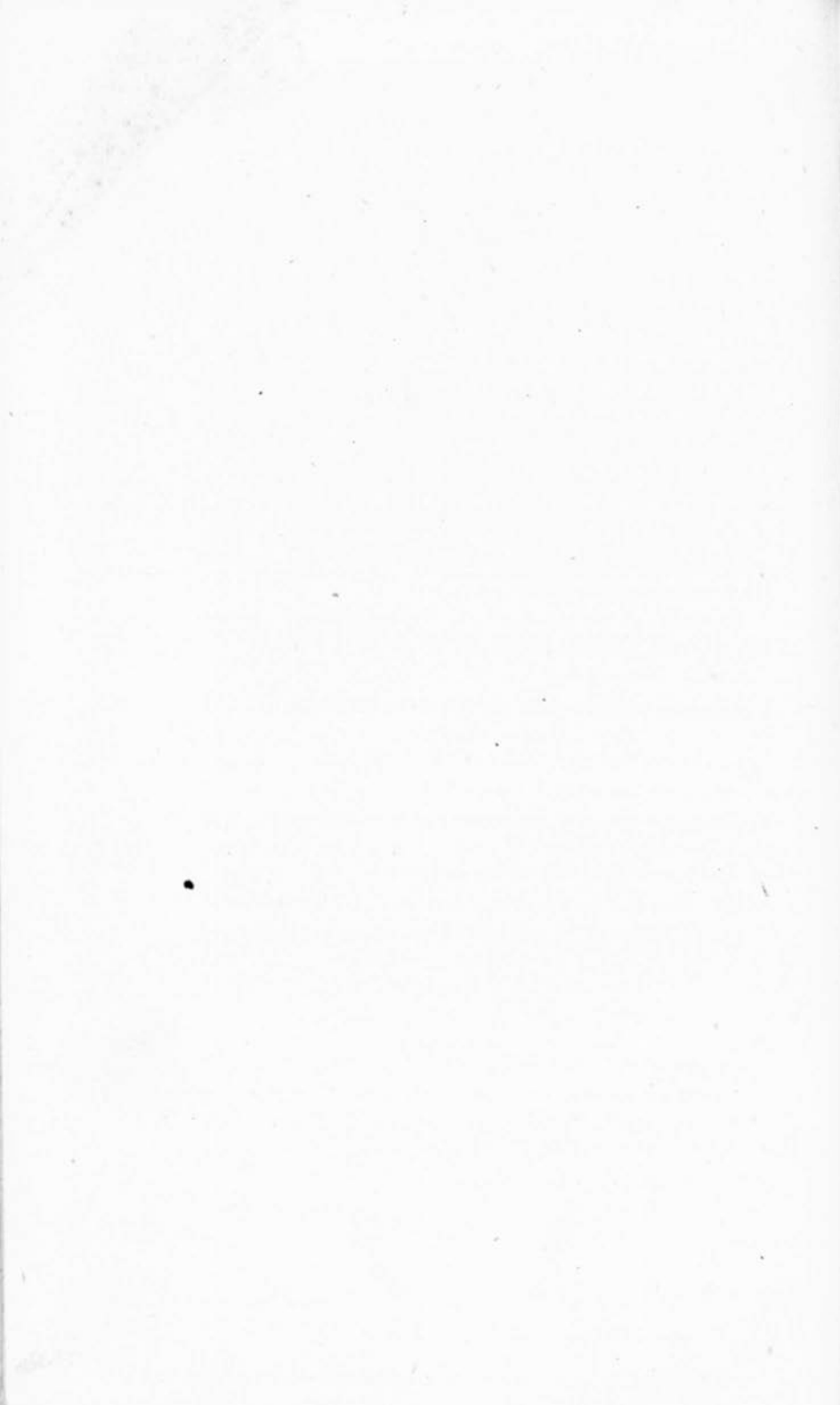
"Ακουσον λοιπόν. Στερούμενος τῶν ἀνθίων ὅσα ἡ Ἀνθὼ περιέχει, λαμβάνω κλάδον οἰουδήποτε δένδρου, ἀειθαλοῦς, τρία μόνον ἔχοντα φύλλα. Εἰς τὸ πρῶτον, τὸ ἀνώτατον, γράφω τὰς ἑκατοντάδας, εἰς τὸ δεύτερον τὰς δεκάδας, εἰς τὸ τρίτον δὲ τὰς μονάδας· ὥστε ἂν θέλω νὰ σ' ὑποδείξω τὸν στίχον 425, χαράττω εἰς μὲν τὸ πρῶτον φύλλον μίαν γραμμὴν, εἰς δὲ τὸ δεύτερον δύο, καὶ πέντε εἰς τὸ τρίτον. Συγχώρησόν μοι τὰς μονάδας καὶ τὰς δεκάδας, καὶ ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν ὀνοματολογίαν, ἀξίαν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ἐξεύρω ὅτι ὁ Ἔρως εἶναι ὁ ὀλιγώτερον ἀριθμητικὸς τῶν θεῶν· ὅταν μετρᾷ τὰ φιλήματα, πάντοτε ἀπατάται καὶ προσθέτει ἓν μηδενικόν.

Ἐντούτοις, μὴ νομίσης ὅτι σοὶ στέλλω τὴν Ἀνθὼ μου χάρισμα. Σοὶ τὴν πωλῶ καὶ πολὺ ἀκριβῶς. Σοὶ τὴν πωλῶ ἓν μείδιαιμα.

Ὁ φίλος σου

...¹

¹ Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἀνωλύτως.

ΑΝΘΩ

3

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

1. Ἀβραμη.λέα¹ (Κοκκυμη.λέα ε.² Τζάν-Ἐρίκι τ.)
Ἐντός μου πρῶτος ἔθαλεν ὁ ἐδικός σου ἔρως,
ὡς τούτου ὁ γλυκὺς καρπὸς πρωτοκοσμεῖ τὸ θέρος.

2. Ἀγιοχέρι (Ἀσκληπιδίς ε.)
Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀναγνώρισω,
νὰ κλείσω τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ τὴν θωρακίσω.

3. Ἀγιοκλημα, ἢ Αἰγόκλημα (Περικλύμενον ε.)
Καθὼς τὸ κλῆμα μ' ἔλικας τὸ δένδρον περιβάλλει,
οὕτως ἐκτείνεται πρὸς σέ ἡ φιλικὴ ἀγκάλη.

4. Ἀγκαθατιά (Φλομὶς ε.) [εἶδος ἐλελισφάκου.]
Ὀλέθριον καὶ μισητὸν τοῦ φθόνου τὸ σκωλήχι,
τιτρώσκει τὸν φθονούμενον, καὶ τὸν φθονοῦντα τήκει.

5. Ἀγριάδα (Ἀγρωστὶς ε.)
Δὲν εἶμαι ὡς σέ φαίνομαι, καὶ μὴ μὲ περιφρόνει.
Ἀγάπα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν μορφὴν λησιμόνει.

6. Ἀγριαπιδιά, ἢ Κορτσιά (Ἀχερδος ε.)
Ἄν μεταβάλης φρόνημα καὶ μεταβάλης τρόπον,
ἴσως καὶ τὴν ὑπόληψιν θ' ἀλλάξης τῶν ἀνθρώπων.

¹ Ὃταν δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς τὸ ἄνθος, τὸ φύλλον, ὁ κλάδος, ἢ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ, τότε ἐννοεῖται μόνον τὸ ἄνθος ἢ ἐν ἑλλείψει αὐτοῦ τὸ φύλλον.

² Τὸ ε. σημαίνει ἑλληνιστί, τὸ γ. χιδαχιστί, τὸ λ. λατινιστί, τὸ ιτ. ιταλιστί καὶ τὸ τ. τουρκιστί.

7. Ἀγριοελαία (Κότιρος ε.)

Φρονίμευσον, ἂν δύνασαι, καὶ ἔταν φρονιμεύσης,
ἴσως ὑπάρχει τις ἐλπίς φιλίαν νὰ μ' ἐμπνεύσης.

8. Ἀγριοζιζυφιά, ἢ Ἰτέα (Ἐλαίαντος ε.)

Σὲ εἶδα καὶ παράδεισος μ' ἐφάνη πῶς ἠνοιχθή,
καὶ ἄγγελος οὐράνιος ἐμπρός μου πῶς ἐδείχθη.

9. Ἀγριολίαντον (Δελφίνιον ε.)

Υψώθης καὶ ἀπέβλεψες ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει.
Πολλάκις πίπτει χαμηλὰ ὅστις ἐπάνω βλέπει.

10. Ἀδωνις εαρινός [πυρρόν ἀστεροειδὲς ἄνθος.]

Καθὼς τὸ στίλβον κάτοπτρον θολώνει πνοή μία,
οὕτω τῆς κόρης τὴν τιμὴν θολόν' ἢ δυσφημία.

11. Ἀζόγυρος (Ἀνάγυρος ε.)

Ποτέ σου δὲν μ' ἐνέπνευσας συμπάθειαν καυμίαν,
καὶ σ' ἀγαπῶ ὥς τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν.

12. Ἀκακία (ἢ Ψευδακακία) [ἄνθος.]

Λατρείαν ἢ καρδία μου σ' ἐπρόσφερε πυρίνην,
καὶ σὺ μ' ἐπλήρωσας μ' ὀργὴν καὶ μὲ ἀγνωμοσύνην.

13. Ἀκακία εὐαίσθητος (Μήμου ἄπτου χ. Μιμόζα λ.)

Παντός μου ἐλαττώματος ἢ πταίσματος καθάπτου·
πλὴν ὅταν περὶ ἔρωτος ὁ λόγος, μή μου ἄπτου.

14. Ἀκακία [κλάδος.]

Καρδίαν ἔχεις τρυφεράν, τὸ ἔμαθα κ' ἐλπίζω·
εἶπέ μοι τὰς ἐλπίδας μου εἰς ἄμμον ἂν δὲν κτίζω.

15. Ἀκόρτιον, ἢ Κυνοκτόνον [φυτὸν κωνιοφόρον]

Ν' ἀπέλθῃς ἀπεφάσισας καὶ θενὰ μείν' ὀπίσω.
Μετὰ θηρίων προτιμῶ κ' εἰς τὰ βουνὰ νὰ ζήσω.

16. Ἀλθαία (ὁμοία τῇ Δερδρομολόχῃ.)

Ἵπάρχ' ἡ εὐτυχία μου πρὸς ἀστραπὴν ὁμοία·
μία τὴν ἤναψε στιγμὴ, τὴν σβύνει στιγμὴ μία.

17. Ἀλόη [ἄνθος.]

Ὁ πόθος τῆς καρδίας σου βραδυπορεῖ πλὴν φθάνει,
καθὼς καὶ τοῦτο τὸ φυτὸν βραδύνει, πλὴν βλαστάνει.

18. Ἀλόη (Φυτὸν τῆς ὑπομονῆς χ.) [φύλλοι.]

Μ' ἐπρόσταξας, ὑπέμεινα· μὴ μὲ προστάξης πάλιν,
καὶ μάθε πῶς ὑπομονὴν δὲν ἔχω πλέον ἄλλην.

19. Ἀμάραντος μέγα (Ἀειζωοῦ ε.)

Θὰ σβύς' ἴσως ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄστρα κ' ἡ σελήνη,
ἄσβεστος ἔμως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου θὰ μείνῃ.

20. Ἀμάραντος μικρόν.

Εἰς θλίψεις μὴ ἀφίεσαι καὶ εἰς ἀπελπισίαν.
Μόν' ἡ ἐλπίς ἀμάραντος βλαστάν' εἰς τὴν καρδίαν.

21. Ἀμαρυλλίς καθαρὰ (εἶδος Ναρκίσσου.)

Ματαίως τῶν θελγῆτρων σου κενόνεις τὴν φαρέτραν·
δὲν θέλγεις τὴν καρδίαν μου, καὶ θὰ τὴν εὗρης πέτραν.

22. Ἀμαρυλλίς σικτή.

Τῆς χάριτος ἀνώτερος βαθμὸς δὲν εἶναι ἄλλος,
παρ' ὅταν ἡ ἀφέλεια ἐπικοσμεῖ τὸ κάλλος.

23. Ἀμυγδαλέα [ἄνθος.]

Ὁ οὐρανὸς σοὶ ἔδωκε καὶ χάριτας καὶ κάλλη,
καὶ θάλλεις ὥς ἡ ἀνοιξὶς καὶ ὥς τὸ ἄνθος θάλλει.

24. Ἀμυγδαλέα [κλάδος.]

Ἐν σου γλυκὺ μειδίαμα μὲ κάμνει ν' ἀναζήσω.
Ἐκτὸς τοῦ μειδιάματος τί ἄλλο νὰ ἐλπίσω;

25. Ἀμύγδαλον με φλοιόν.

Ἀνίσως κρίκος σιδηρᾶς ἀλύσεως σὲ θλίβῃ,
ὑπομονὴ κ' ἐπιμονὴ καὶ σιδηρὸν συντρίβει.

26. Ἀγαλλίς (Κόρχορον ε.)

Μικρὸν πῶς εἶχον ἤλπιζον εἰς τὴν ψυχὴν σου τόπον·
σὺ δ' ἀγνοεῖς κ' εἰς τὴν σειρὰν ἂν εἶμαι τῶν ἀνθρώπων.

27. Ἀρεμῶρη ἀργία.

Ἄν κατ' ἐμοῦ ἐθύμωσας, ἐθύμωσας ἀδίκως,
καὶ τὸν θυμὸν ἀπέδειξας ἀσπλάγχχνως καὶ ἀγροίκως.

28. Ἀρεμῶρη κηπαία (ὁμοία τῇ Παπαρούνῃ.)

Ἐγνώρισας τὸ σφάλμα σου· ἂν δὲν τὸ ἀποπλύνῃς,
ἀφωρισμένος ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἄλυτος θὰ μείνῃς.

29. Ἀνθεμὶς ἐρυθρά.

Ὁ βίος εἶναι στάδιον βασάνων καὶ ἀγώνων,
κ' εὐδαιμονίαν ἀληθῆ ὁ ἔρως δίδει μόνον.

30. Ἀνθεμὶς κιτρίνη.

Ὑπόσχεσις ἀπατηλὴ, ἐλπίς ματαιωθείσα,
ὥς ἀστραπὴ θαμβώσατα καὶ ἄμ' ἀποσβεσθεῖσα!

31. Ἀνθεμὶς [λευκὴ] (Παπάτια, ἡ χαμαίμηλον τοῦ
ἀγίου Δημητρίου, ἡ χαμαίρροδον κ.)

Ἀκόμη ἔγω ἄθικτον τὸ ἄνθος τῆς καρδίας·
μὴ ἄλλο ζήτει ἀπ' αὐτῆς ἐκτὸς σεμνῆς φιλίας.

32. Ἀριθορ.

Ἐρώτα τὴν καρδίαν σου, κ' ἐκείνη σοὶ τὸ λέγει,
ἡ ἐδική μου διὰ σὲ ἢ διὰ τίν' ἂν φλέγῃ.

33. Ἀντίρρονον ἐρυθρόν.

Τῆς εἰρωνείας ἄπεχε, παραίτησον τὸ σκῶμμα.
Σοὶ διαστρέφει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ καλόν σου στόμα.

34. Ἀντίρρονον [λευκόν] (Λεορτάκι χ.)

Πῶς σ' ἀπατῶ ἐνόμισας· ἀκούεις συχοφάντας.
Ἐνόμιζον πῶς εἰς ἐμὲ πιστεύεις ὑπὲρ πάντας.

35. Ἀπιδιά, ἢ Ἀχλαδιά (Ἀπιος ἐ.) [ἄρθος.]

Τῆς σήμερον ἀπόλαυε κ' εὐφραίνου μετὰ ζήλου·
ἢ αὖριον εἶν' ἄγνωστος καὶ κτῆμα τοῦ ἀδήλου.

36. Ἀπιδιον, ἢ Ἀχλάδιον.

Εἰς τέρψιν ἀνεκλάλητον ἔλ' ἡ ψυχὴ μου πλέει,
καὶ πρὸς τῆς εὐτυχίας τῆς τὴν πλησμονὴν παλαίει.

37. Ἀραβόσιτος (Κέρχρος ἐ.)

Σκληρότητος ἐπίδερμις τὴν ὄψιν μου καλύπτει·
καρδίαν πλὴν εὐαίσθητον καὶ συμπαθοῦσαν κρύπτει.

38. Ἀριστολοχία (Γενι-Δουριά τ.)

Ὁ ἔρως μου δὲν κατοικεῖ εἰς φωλεάς καὶ μάνδρας,
ἀλλ' εἰς τὰς φλόγας ἐνοικεῖ, εἶν' εἶδος σαλαμάνδρας.

39. Ἀρχειον (Πλατομαρδίλα χ.)

Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἂν δέχωμαι πλησίον σου νὰ μένω·
ἐρώτα με ἂν καὶ στιγμὴν μακράν σου ὑπομένω.

40. Ἀσπράγκαθα (Ἀκαρθα λευκὴ ἐ.)

Οἱ ὀφθαλμοί σου φοβεράς μ' ἐπέβαλον βασάνους,
ἀλλὰ λατρεύω τοὺς διπλοῦς ὠραίους μου τυράννους.

41. Ἀσπρομαρδυλίδα (Βούφθαλμον, ἢ Χαλκάνθημον ἐ.)

Ἀδίκως παροργίζεσαι καὶ τὴν χολὴν σου βλάπτεις·
δὲν ἐπραῖα ἔσα φρονεῖς, οὐδ' ἔσα μοὶ προσάπτεις.

42. *Ἀσφοδέλιον* (*Ἀσφοδελιά, ἢ Σφουρδούλι χ.*)
 Ὑψώθησαν οἱ λογισμοὶ κ' ἐπαίρεται ὁ νοῦς μου,
 ἀφ' ὅτου σὺ πληροῖς τὸν νοῦν καὶ σὺ τοὺς λογισμούς μου.

43. *Ἀτρακτυλὶς* (*εἶδος ἀκάνθης.*)
 Σ' ἐγνώρισα ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους ὄψεις,
 καὶ σοὶ τὸ λέγω καθαρῶς πῶς δὲν θενὰ προκόψης.

44. *Ἀχιλλιόχορτον, ἢ Χιλιόφυλλον.*
 Νὰ μὲ κινήσης εἰς ὀργὴν ζητεῖς παντοιοτρόπως·
 πᾶς τρόπος πλὴν εἶν' ἀσθενὴς καὶ μάταιος πᾶς κόπος.

45. *Ἀψίνθιον* (*Ἀψιθιά χ.*)
 Εἰς τὴν φιάλῃν τῆς ζωῆς προσέφερα τὸ στόμα,
 πλὴν ἡ φιάλ' ἦτο πικρά, καὶ ἄψινθος τὸ πόμα.

46. *Βαλεριάνα* (*Νάρδος ἀγρία, ἢ Φοῦ ε.*)
 Δὲν ὠφελοῦς' οἱ λόγοι σου καὶ μάται' εἶν' οἱ κόποι·
 ὁ μεταξὺ μας σύνδεσμος διὰ παντὸς ἐκόπη.

47. *Βαλσαμίνη.*
 Ἄν αἱ ὠραῖαι σὲ ἰδοῦν τοῦ κόσμου συναρχειῖται,
 ὠραιότερα ὅλων των θενὰ εἰποῦν πῶς εἶσαι.

48. *Βαμβακιὰ ἢ κοινή.*
 Εἴμ' ἔτοιμος καὶ βάσανα καὶ πόνους ν' ἀψιφῇσω,
 τὸ ἄθλον τῆς καρδίας σου ἂν μέλλω νὰ κερδίσω.

49. *Βαμβακιὰ τῆς Ἰνδίας.*
 Ἀδιακρίτως κ' ἐλαφρῶς ποτὲ μὴ κατακρίνης.
 Τὸ κάλλος καλλωπίζεται διὰ τῆς καλωσύνης.

50. *Βαρίλη* (*Ἡλιοτρόπιον.*)
 Τὴν ὑπαρξίν μου ἀγαπῶ, διότι σὲ γνωρίζω·
 εἶσαι πλησίον, εὐτυχῶ, εἶσαι μακρὰν, ἐλπίζω.

51. *Βασιλικὸν μεγαλόφυνλλον* (Ὁχιμον ε.)

Σοὶ δίδω τὴν καρδίαν μου καὶ σὺ τὴν ἀποκρούεις·
καὶ ἔμως βλέπεις τί πονῶ, καὶ τί θρηγῶ ἀκούεις.

52. *Βασιλικὸν μικρόφυνλλον.*

Τὸ μέτριον τῆς γλώσσης μου ἀπόδος εἰς δειλίαν,
καὶ ἔρωτα μετάφραζε ὅ,τι καλῶ φιλίαν.

53. *Βάτος* [ἄνθος.]

Δὲν σὲ ἀκούω, ἔκλεισα τὰ ὦτά μου τὰ δῶ·
Ἄφ' οὗ μ' ἐπεριφρόνησας, καὶ τὴν καρδίαν κλείω.

54. *Βάτος ἡ κοινὴ* [κλάδος.]

Τὴν αὐστηρότητ' ἄφησε, γλυκύτερον ὁμίλει·
φαρμάκ' εἰσὶν οἱ λόγοι σου καὶ ζάχαρις τὰ χεῖλη.

55. *Βάτος Ἰδαία* (Σμεουρέα χ.)

Τὸ ἐνδυμά σου ἄλλαξον διότι σ' ἀσχημίζει.
Δὲν εἶναι μὲν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν εἰκονίζει.

56. *Βατράχιον τὸ ὑδατοχαρὲς* (Περὸνκου.λε ιτ.)

Τὴν τύχην μὴ συκοφαντῆς, διότ' εἰς κάθε τόπον
λαμβάνεις φόρον φθονητὸν, τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων.

57. *Βεριοκκιά* (Καῖσι τ.) [ἄνθος.]

Διὰ ψυχροῦ σου βλέμματος ὁσάκις μ' ἀτενίζεις,
νομίζω τὴν καρδίαν μου ὅτι ἐκσπᾶς ἐκ ῥίζης.

58. *Βερίοκκον.*

Ὅτι πιστῶς μὲ ἀγαπᾶς ἐλπίζεις νὰ μὲ πείσης.
Πλαστή εἶν' ἡ ἀγάπη σου κ' ἡ πίστις σου ἐπίσης.

59. *Βερονίκη* (Λιρόδρυς ε.)

Τὸ μόνον ἀντικείμενον σὺ εἶσαι τῆς σπουδῆς μου,
σὺ τῆς ὑπάρξεως σκοπὸς, σὺ ὅρος τῆς ζωῆς μου.

60. *Βλαστός ὁπωροφόρου δένδρου.*

Εἶν' ἐγκλημα φρικτότερον τῶν ἐγκλημάτων ὅλων
εἰς πίστιν κ' εἰλικρίνειαν ν' ἀνταποδίδῃς δόλον.

61. *Βλίτορ.*

Τὸ ἦθός σου ἐγνώρισα, καὶ ἡ πρὸς σέ φιλία
ἐκ πείρας κατενόησα πῶς εἶναι ἀσωτία.

62. *Βούρλωσσορ, ἡ Ἀρχουσα.*

Τὸν χαρακτῆρά σου κακῶς θαρρεῖς πῶς ὑποκλέπτεις,
διότι εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πρόσωπον καθρέπτῃς.

63. *Βροῦλορ (Σχοῖτρος ἐ.)*

Ὁ τόπος κ' ἡ περίστασις ἅς μὴ σέ μεταβάλλῃ.
Μιμήσου τοῦτο τὸ φυτὸν ποῦ κ' εἰς τὴν βάλτον θάλλει.

64. *Βρωμόχορτορ, ἡ Βρωμοῦσα (Σίλφιον ἐ.)*

Καλὸν μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, ἀλλ' ἔχει δυσωδίαν,
ὡς ἔχεις τὴν μορφὴν καλὴν, ἀλλὰ κακὴν καρδίαν.

65. *Βύσσινορ.*

Ἐλθε κ' εἰς τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα ρίψον δρόσον,
καὶ δός μοι σὺ τὴν ἴασιν, ὡς μ' ἔδωσας τὴν νόσον.

66. *Γαδουράγκαθορ (Κίρσιον ἐ.)*

Τῆς λύπης εἰς τὸ στήθος μου ἐβύθισας τὸ ξίφος,
ἀφ' οὗ καιροῦ τῆς γλώσσης σου ἐτράχυνας τὸ ὕφος.

67. *Γαζία (Ἀκακία Νειλία ἐ. Ἀμπέρι τ.)*

Τὸ ὅπλον ἔχεις τὸ γνωστὸν εἰς τὴν μυθολογίαν,
τ' ὅπλον ποῦ ἔφερεν ὁμοῦ πληγὰς καὶ θεραπείαν.

68. *Γαλατσίδα (Εὐφόρβιον ἐ.)*

Μοὶ λέγεις ὅτι ἔπταισα. Εἶν' ἐδικὴ σου γνώμη.
Ἄς ᾔναι· ἔπταισα. Λοιπὸν ἅς μοι δοθῇ συγγνώμη.

69. Γαρόφαλον ἄγριον.

"Εχεις γοργούς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ζωηροὺς καὶ λάλους·
τὸ μυστικόν σου πρόσεξον μήπως εἰποῦν κ' εἰς ἄλλους.

70. Γαρόφαλον διπλοῦν (ὁλλανδικόν.)

Μὴ ὑπερηφανεύεσαι· θὰ πάθῃς μέχρι τέλους.
Ἦ ἔπαρσις κ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκρήμνισεν ἀγγέλους.

71. Γαρόφαλον [ἐρυθρόν] (Διανθορ ε.)

Συγχρόνως ἀπελπίζομαι συγχρόνως δὲ κ' ἐλπίζω.
Ὅταν ἀκούω σου τὸ μὲν, τὸ δ' ὅταν σ' ἀτενίζω.

72. Γαρόφαλον λευκόν.

Μὴ δυσπιστήσῃς. Πρὸς ἐμὲ εἰπὲ τὸ μυστικόν σου.
Θὰ μείν' εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς ἢ κλείς τῶν λογισμῶν σου.

73. Γαρόφαλον πορφυροῦν.

Ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν μου σὺ ἀπολύτως ἄρχεις.
Θενὰ φανῇς αὐθαίρετος, ἢ δίκαιος μονάρχης;

74. Γαρόφαλον στικτόν.

Κ' ἐγὼ νομίζω καθὼς σὺ πῶς θὰ σὲ λησιμονήσω,
ἀλλ' ὅταν εἰς τὸν τάφον μου τὴν μνήμην μου θ' ἀφήσω.

75. Γεντιανή (εἶδος Κερταυρίου.)

Εἰς εὐφορον γῆν ἔρριψας εὐεργεσίας σπόρον,
ἀλλ' ἢ εὐγνωμοσύνη μου ὑπερτερεῖ τὸ δῶρον.

76. Γερακοβότανον (Γεράκιον ε.)

Οἱ στεναγμοί μου μελανὰς ἐμόρφωσαν νεφέλας,
κ' ἤδη ὀρίζων σκοτεινὸς μ' ἐνέκλεισε καὶ μέλας.

77. Γεράκιον [ἄνθος.]

Σὲ εἶδα, σ' ἐπλησίασα, μ' ἐπῆρες τὴν καρδίαν·
ὅς μοι τὴν σὴν εἰς ἀμνηστὴν διὰ τὴν ἀδικίαν.

78. Γεράνιον (Ἐρπαρόζα ιτ. Ἐρτιρσαχί τ.) [φύλλοι.]
 Ὁ φλογερός σου ὀφθαλμὸς εἶν' ἔρωτος φαρέτρα·
 ἀλλ' ἡ ψυχρὰ καρδιά σου εἶν' ἄτρωτος ὡς πέτρα.

79. Γεωμηλία (Πατάτα ιτ.) [ἄνθος.]
 Τὸ κάλλος, ἄνθος τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μορφὴν προκύπτει·
 ἀλλ' ἡ καρδιά σου καρποὺς εὐγενεστέρους κρύπτει.

80. Γλυστρίδα, ἢ Ἀρτράχλα (Ἀρδράχρη έ.)
 Ναὶ μὲν ὁ μένων ἄτολμος δὲν στέφεται νικήσας,
 πολλάκις πλὴν ῥαπίζεται ὁ προπετῶς τολμήσας.

81. Γραφάλιον (Ἀμάραντος τῆς Παραγ., ἢ Καλοκοιμητιάχ.)
 Πλησίον σου ἀνώνυμος ἅς ζήσω μέχρι γήρως,
 παρὰ νὰ προκηρύττωμαι μακράν σου μέγας ἥρως.

82. Δαμασκιρία [ἄνθος.]
 Ἡξεύρω ἀνεπίδεκτος πῶς εἶσαι ἀπιστίας.
 Ἡ πίστις εἶναι καλλονὴ καὶ ἄνθος τῆς καρδίας.

83. Δαμάσκιρον.
 Ἐχεις καὶ νοῦν, καὶ ἀρετὴν, καὶ κάλλος, καλὰ τρία·
 κ' εἰς ταῦτα τῆς καρδίας μου προσφέρεται λατρεία.

84. Δαραίδα (Ἐρπυλλος έ.)
 Πληροῦται ἡ καρδία μου ἐρωτικῶν ἐλπίδων,
 πλὴν μένει πάντοτε κενή, ὡς πῖθος Δαναίδων.

85. Δανκίον (Δαῦκος έ.)
 Μὴ φεύγης, μή μοι κρύπτεσαι, καὶ στρέφου καὶ ἰδέ με,
 καὶ ἂν μοὶ δίδῃς θάνατον ἢ ἂν ζῶην εἰπέ με.

86. Δάφνη [ἄνθος.]
 Τοῦ πλούτου εἶναι δύσκολος κ' ἐπίπονος ἡ κτῆσις·
 ἀλλ' ἔτι δυσκολώτερον νὰ τὸν διατηρήτῃς.

87. Δάφνη [κλάδος ἢ φύλλοι].

Καρδίαν πρὶν ἀνίκητον ἐνίκησ' ἐν σου βλέμμα.
Εἰς σέ ἡ δάφνη, καὶ εἰς σέ τῶν νικητῶν τὸ στέμμα.

88. Δερδρόιοι [ἐρυθρ.] (Λευκόιοι ἐ. Βιόλα καὶ Χείρανθος λ.)

* Ἄς εὐφρανθῶμεν σήμερον, διότι τίς ἤξεύρει
ὅποια ἡ ἐπαύριον ὅποιους θὰ μᾶς εὕρη.

89. Δερδρόιοι χίτρινοι.

* Ἄς παύσωσιν αἱ ἔχθραι μας κ' οἱ τόσοι πόλεμοί μας,
καὶ αἰωνί' ἄς κυρωθῇ εἰρήνη μεταξύ μας.

90. Δερδρόιοι λευκός.

Τὸ αἰσθημά μας ἂν πιστῶς φυλάττης κ' ἐπιμόνως,
μὴ φοβηθῇς πῶς κατ' αὐτοῦ θὰ κατισχύσῃ φθόνος.

91. Δερδρόιοι ποικίλοι.

Συνέμιξα τὰ χρώματα τὰ κάλλιστα τοῦ κόσμου,
κ' ἐκ τούτων τὴν εἰκόνα σου διέγραψα ἐντός μου.

92. Δερδρολίβαροι (Λιθανωτὶς ἐ. Ῥοσμαρίνοι λ.)

Λαβὴν δὲν ἔχει ὁ καιρὸς εἰς τὰ αἰσθηματά μας,
καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη μας ἀσύντριπτος ἀδάμας.

93. Δερδρομολόχα (Ἀλχία ἐ.)

* Ὡς Ἀφροδίτης ἄγαλμα σ' ἐκόσμησεν ἡ φύσις,
πλὴν σ' ἔδωσεν ἀγάλματος ψυχρότητα ἐπίσης.

94. Δίκτημνοι.

* Ἄν ἔχῃ ἡ καρδία σου σκληρότητα σιδήρου,
πλὴν ἔχει καὶ θερμότητα μετάλλου διαπύρου.

95. Δομάτα (Φραγκομελιτσάνα χ.)

Αἱ δυσκολί' ἐξέλιπον, ἡ ἄκανθα ἐκόπη,
καὶ στεφανοῦνται οἱ μακροὶ ἀγῶνές μας καὶ κόποι.

96. Δρῦς (Βαλανιδιά χ.)

Εἶν' ἡ καρδία μου πιστή, κ' εἰς πάντα χρόνον ἴση,
καὶ δυνατὸν νὰ συντριβῇ, οὐχὶ καὶ νὰ λυγίσῃ.

97. Δύσκιαμος (Ύοσκύαμος έ.)

Προσῆλθα φέρων κάμινον εἰς τόπον τῆς καρδίας,
ἀλλὰ ψυχρῶς μ' ἀπήντησας ὡς πάγος Σιθηρίας.

98. Ἑλαία [κλάδος.]

Εἶναι βραχὺς ὁ βίος μας κ' ἡ ἔχθρα τὸν βραχύνει·
ᾶς καταπαύσ' ἡ ἔρις μας, καὶ συμμαχί' ᾶς γίνη.

99. Ἑλάτη.

Ἑλύθη ἡ ἀγάπη μας, καθὼς ῥανίδες πάχνης·
οἱ λόγοι σου τὴν ἔσχισαν ὡς ὕφαιμα ἀράχνης.

100. Ἑλελίσφακος (Ἀλιφασκιά χ.)

Πλησίον ἡ καρδία μου σ' ἐνόησε κ' ἐμάνη.
Ἄν ἔλθης πλησιέστερον, αὐτὸ θὰ τὴν ἰάνῃ.

101. Ἑλλέβορος λευκός.

Τὸ κῦμα τῆς καρδίας μου τὸν νοῦν μου κατακλύζει,
παρέσυρε τὴν φρένα μου καὶ τὴν καταποντίζει.

102. Ἑλλέβορος μέλας (Σκάρφη μαύρη χ.)

Ὁ νοῦς μου παραφέρεται εἰς στρόβιλον μανίας,
καὶ ἡ καρδία εἰς βρασμὸν παλαίει τρικυμίας.

103. Ἑλυτρον, ἡ Δακτυλίτης πορφυρά (Διγιδάλη λ)

Δὲν μ' ἐκθαμβοῦσ' οἱ θησαυροὶ οὐδὲ τὰ μεγαλεῖα,
ἔσον μ' ἐλκύ' ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐαισθησία.

104. Ἑμετικοκαρυνδιά, ἡ Φόλες (Στρυγχοκάρυον έ.)

Λυθέντα τῆς φιλίας μας τὸν σύνδεσμον κηρύττω,
καὶ τὴν προτέραν σχέσιν μας ἀναπολῶ καὶ φρίττω.

105. Ἐπιλόβιον (Οἰνοθήρας ε.)

Προκρίνω τὴν ἀγνότητα τῆς καθαρᾶς καρδίας,
ὕπὲρ τὸ δῶρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

106. Ἐρείκη (Ῥίχη καὶ Σκούπα χ.)

Θὰ ἤμην λάτρις τῶν βουνῶν καὶ φίλος τῆς ἐρήμου,
ἂν ἤθελες εἰς τὰ βουνὰ νὰ κατοικῇς μαζί μου.

107. Ἐσπερίς, ἢ Φιλέσπερον (Ἀξιόμ-Σεφά τ.)

Λατρεύω τὴν ἐνάστερον γαλήνην τῆς ἐσπέρας,
ὅτ' αἱ ψυχαί μας ἴπτανται ὁμοῦ εἰς τοὺς ἀστέρας.

108. Ζιζάνιον, ἢ Ἥρα.

Ὁ φθόνος ἀπεφάσισε τὴν τύχην μας νὰ φθείρῃ,
καὶ διχονοίας σκάνδαλα ἀνάμεσόν μας σπεῖρει.

109. Ζίζυφον.

Οἷσιν ἡ νεότης σου ἄς μὴ σ' ἐμπνέῃ τόσῃν.
Πολλοὶ καρποὶ γηράσαντες εἰσὶ καλοὶ πρὸς βρῶσιν.

110. Ζοχός (Σόγχος ε.)

Πιστεύω τὴν καρδίαν σου ὃ ἔρω πῶς θερμαίνει·
ἀλλὰ χωρὶς τῆς πίστεως ὃ ἔρω τί σημαίνει;

111. Ἡδόσμος ἄγριος.

Τὸ ναί σου τὴν καρδίαν μου ὥς δρόσος τὴν ποτίζει,
τὸ ὄχι σου ὥς δρέπανον τὰ σπλάγχνα μου θερίζει.

112. Ἡδόσμος λευκός.

Ἀρκοῦσα δόσις συμφορῶν ἐδόθ' εἰς τὸν καθένα.
Δὲν πρέπει διὰ βάσανα νὰ τυραννῆσαι ξένα.

113. Ἡδόσμος [μέλας] (Δύσμος χ. Βάρσαμος λ.)

Μὲ βλέπεις πῶς βυθίζομαι εἰς πέλαγος οὐδύνης.
Τοῦ ναυαγίου σώζεις με τὴν χεῖρ' ἂν μοὶ ἐκτείνης.

114. Ἡλιοτρόπιον (Ἡλιος χ.)

Τὰ ἔχνη σου ἀκολουθῶ διὰ παντὸς τοῦ κόσμου,
καὶ παρὰ σοῦ δανεῖζομαι θερμότητα καὶ φῶς μου.

115. Ἡπατόφυλλον (Εὐπατόριον, ἢ Ἀγριμονία ε.)

Τὰ βέλη τῶν βλεμμάτων σου νὰ μὲ χτυποῦν ὥς εἶδα,
κατέθεσα τὸν θώρακα, ἀφῆκα τὴν ἀσπίδα.

116. Θάλεια, ἢ Δάλεια.

Θάρρους κ' ἐλπίδων ἔμπλεως ἐν ᾧ σὲ πλησιάζω,
σ' ἀκούω καὶ συστέλλομαι, σὲ βλέπω καὶ διστάζω.

117. Θανατόχορτον, ἢ Ταγαίτης.

Ἄν ἀπεφάσισας πικρὰν φιάλην νὰ μοὶ δώσης,
καὶ δὸς μοι τὴν φαρμακερὰν, καὶ νὰ μὲ θανατώσης.

118. Θερμόχορτον [ἐρυθρόν] (Κερταύριον ε.)

Κλείσον αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμπρησικωτάτους,
διότι τὴν ἀσφάλειαν ἐπαπειλοῦν τοῦ κράτους.

119. Θερμόχορτον κυανοῦν.

Πλησίον σου πυρίκαυστον τὸ στῆθος τοῦτο ἔσται,
κ' εἰς παῦσιν τῆς πυρκαϊᾶς δὲν φθάνουν πυροσβέσται.

120. Θεροκάλι, ἢ Φινοκαλιά (Χαμαίπιτυς ε.)

Λέγεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι μετετρέπην.
Εὔρε ψυχὴν ὁμοίαν σου καὶ ζήτησον ἀγάπην.

121. Θύμος λευκός (Θυμάρι χ.)

Ἐβάδιζες ὥς πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ζωὴν εὐθύμως.
Τί σοὶ συνέβη; Διατί μαραίνεισαι ὥς θύμος;

122. Θύμος μέλας (Θρούμπη χ.)

Βουνὰ ὁ θύμος ἀγαπᾷ καὶ διαίταν ἐρήμου·
ἀλλὰ φιλερημότερον μ' ἀνέδειξας τῆς θύμου.

123. *Ίασουμι ἀραβικὸν (Φοῦλ τ.)*

Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα, κ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μου
πᾶν αἶσθημα ἀλλότριον κατέκαυσεν ἐντός μου.

124. *Ίασουμι διπλοῦν ἢ χιώτικον.*

Σὺ τῆς ζωῆς μου τήν κλωστήν, σὺ κλώθεις εἰς τὰς χεῖρας.
Ἡ Ἀφροδίτη ἔλαβε τὸν ἄτρακτον τῆς μοίρας.

125. *Ίασουμι κίτρινον.*

Ὅποταν ὄλων τῶν λοιπῶν ἡξέυρης πῶς πρωτεύεις,
τί πλέον ἔχεις νὰ φθονῇς, ἢ ποῖον νὰ ζηλεύης;

126. *Ίασουμι μονὸν (Ίάσμη ε.)*

Ἀνίσως κ' ἡ ἀγάπη σου εἰς πίστιν ἐρρίζωθη,
δὲν θενὰ μένουν ἄκαρποι οἱ φίλτεροί σου πόθοι.

127. *Ίεροβοτάνη (Σταυροβοτάνη χ.)*

Ἡ σκέψις προοδοποιεῖ, ἡ τόλμη δὲ περαίνει.
Τὸν μάτην περιμένοντα ὁ τάφος περιμένει.

128. *Ίξός.*

Μικροῖδιοτέλεια καὶ περιφιλαυτία
καὶ φιλοχέρδεια, κακὰ τοῦ χαρακτῆρος τρία.

129. *Ίορ ἄγριον, ἄοσμον.*

Ματαίως πρὸς τοὺς κρείττονας ἐλπίζεις ν' ἀντερίσῃς,
νὰ ἐπιδείξῃς χάριτας ὅσας σ' ἡρνῇ ἡ φύσις.

130. *Ίορ εὐῶδες (Ίτσιον χ. Μενεξέ τ.)*

Χαρίτων πλῆθος κέκτησθαι ἐπὶ πασῶν δὲ χύνει
τὴν ὑπερτάτην χάριν τῆς ἡ μετριοφροσύνης.

131. *Ίορ τρίχρουν.*

Λοιπὸν δὲν ἔχεις συνειδὸς, ἢ φόβον τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐγκαυχᾶσαι πῶς μ' αὐτὸν μὲ τυραννεῖς τὸν τρόπον;

132. Ὑτέα ἡ κοιτὴ.

Παρηγορίαν σοὶ ζητῶ καὶ τὴν ἀπεποιήθης,
καὶ κόπτεις τῆς φιλίας μας τὸ νῆμ' ἀφ' οὗ τὸ νήθεις.

133. Ὑτέα τῆς Βαβυλωνίας (Κ.λαίουσα χ.)

Ἐγινεν ἡ καρδία μου πικρῶν δακρύων κρήνη,
εἰς ἣν ἤχοῦσι στεναγμοὶ καὶ κελαρίζουν θρήνοι.

134. Κάλαμος ἀρωματικὸς (Ἀχορος λ.)

Τὰ πλούτη τὰ ὑπέρμετρα δὲν εἶναι εὐτυχία,
ἀλλ' εἶναι πλοῦτος ἀληθῆς ἡ ἡρεμος καρδία.

135. Κάλαμος ὁ κοιτὸς (Καλάμι χ.)

Ὡς κάλαμον ἐν ἡ πνοῇ λυγίζει τοῦ ἀνέμου,
μ' ἐλύγισαν τὰ πάθη μου κ' αἱ τόσαι συμφοραί μου.

136. Κάλαμος τῆς Ἰνδίας [ἄνθος.]

Ἄνθος παράγ' ἡ κάλαμος καὶ βέλος μαιφόνον.
Ὅμοίως καὶ τὸ βλέμμα σου τρυπᾷ, δὲν τέρπει μόνον.

137. Καρναβούρι (Κάρναβις ε.)

Δὲν φθάνει τὴν καρδίαν σου πῶς φθόνος κατατρώγει,
ἀλλ' εἶναι μάρτυρες αὐτοῦ αἱ πράξεις σου κ' οἱ λόγοι.

138. Καπνόφυτον, ἡ Νικοτιανόφυτον [ἄνθος.]

Μὴ μοὶ προσάπτῃς πῶς καπνοὶ μ' ἐσχότισαν τὸ πνεῦμα·
προῆλθον ἐκ πυρκαϊᾶς ἣν ἤναψ' ἐν σου βλέμμα.

139. Καπνόφυτον τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος προσέφερα θυσίαν,
τοὺς στεναγμοὺς θυμίαμα, καὶ θῦμα τὴν καρδίαν.

140. Κάππαρις.

Αὐθάδῃ μὲ ὠνόμασας, καὶ δι' αὐτὸ θυμώνεις·
ἀνίσως ἤμην ἄτολμος θὰ μὲ περιεφρόνεις.

141. Καππουτσῖρος, ἢ Καμβαλιέρος ἐρυθρ. (Δελφίνιον εἰ.)

Ἄν φύγῃς, ἂν μὲ ἀρνηθῇς θὰ γίνω ἐρημίτης,
ἢ θὰ ἐκλέξω μεταξὺ τοῦ τάφου καὶ τῆς σκῆτης.

142. Καππουτσῖρος κυανοῦς.

Μὴ σ' ἀπατᾷ τὸ πρόσχημα, ἐρεῖνα τὴν καρδίαν.
Κάμινος κρύπτεται φλογὸς ὑπὸ ψυχρὸν μανδύαν.

143. Καππουτσῖρος λευκός.

Καὶ θρέμῃ ἂν ἦσο τίγριδος, ἢ γέννημα λεαίνης,
εἰς τὰς δεήσεις μου κωφὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μένῃς.

144. Καππουτσῖρος ποικιλόχρους.

Ἦξεύρω πῶς ὁ ἔρωσ σου εἶν' ὥς αὐτὰ τὰ φύλλα.
Σημαίαν ἔχει καὶ αὐτὸς μὲ χρώματα ποικίλα.

145. Καρδαμίνη (Φράγκ-Τερεσι τ.)

Καθὼς τὸ χόρτον τῶν ἀγρῶν ἐμάρανε τὸ θέρος,
ὁμοίως τὴν καρδίαν μου ὁ ἐδίκός σου ἔρωσ.

146. Κάρδαμον.

Ἀφ' οὔτου τὰς ἀλύσεις μου μ' ἐπέβαλες ὑπούλως,
αἰχμάλωτός σου ἔγινα, τοῦ νεύματός σου δοῦλος.

147. Καρυδιά [κλάδος ἢ φύλλον.]

Τὸ στῆθός μου ἐτόξευσε τῶν ὀφθαλμῶν σου βέλος.
Ἐκπνέω πλὴν σ' εὐγνωμονῶ. Γλυκὺ μοὶ δίδεις τέλος.

148. Καρύδιον μὲ φλοιόν.

Τοῦ κόσμου ὅλου περὶ σοῦ ἡ κρίσις εἶναι λάθος·
βλέπει τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀγαπᾷ τὸ βάθος.

149. Καρυοφύλλι (Κόστος εἰ.)

Πολλάκις πῶς σ' ἐμίσησα τὸ στόμα μου ὁμνῶει,
ἀλλ' ἡ καρδία μου ψευδὲς τὸ στόμ' ἀποδεικνύει.

150. *Κασταρέα ἀγρία* (Ἰπποκάστανον ε.)

Ἐάν ποτε σοὶ ἔπταισα, σοὶ ἔπταισ' ἀκουσίως,
καὶ θενὰ ἦναι ὅλος μου μετάνοια ὁ βίος.

151. *Κασταρέα ἡμερος* [κλάδος.]

Τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ τιμᾷς ἂν θέλῃς νὰ τιμᾶσαι.
Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, καὶ τότε θ' ἀγαπᾶσαι.

152. *Κατυφές* (Χαλκάνθεμον ε.)

Ὅργιζεσαι πῶς σ' ἀγαπῶ. Ἀνίσως ἀγαπᾶσαι,
αἱ χόριτές σου πταίουσιν ἐμὲ τί αἰτιᾶσαι;

153. *Κανκαλίς* (Κανκαλίθρα χ.)

Εἰς ὅλους ἔσοι σ' ἀγαποῦν ἀνταποδίδεις μῖσος.
Ἄν σὲ μισήσω δι' αὐτὸ θὰ μ' ἀγαπήσῃς ἴσως;

154. *Κέδρος* (Ἀρκευθος ε.)

Ἄν μάθῃ ἔτι ἔκλειψες τὰ πύρινά του βέλη,
ὁ ἔρως αὐστηρότατα νὰ σὲ παιδεύσῃ μέλλει.

155. *Κερασιά* [ἄνθος.]

Καρδίας ἀνταλλάσσομεν εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν
τὴν γλυκυτέραν μ' ἔδωκας κ' ἐγὼ τὴν πιστοτέραν.

156. *Κεράσιον*.

Τὸν θάνατον μὴ προσκαλῆς τοσοῦτον ἐπιμόνως,
καὶ τῆς ζωῆς σου κύριος δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος.

157. *Κερατορία* (Ξυλοκερατία, ἢ Χαρουπιὰ χ.)

Φιλόπονον αὐτάρκειαν ἂν λάβῃς πολιοῦχον,
θὰ εἶσαι πλουσιώτερος ἑκατομμυριούχων.

158. *Κισσός*.

Νὰ τὴν στηρίζω εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου παράδος,
ὥς προσφυόμενον κισσὸν δρυὸς στηρίζει κλάδος.

159. *Κιτρία.*

Καυχᾶται ἡ καρδιά σου ἀγάπην πῶς δὲν θέλει.
Ὡς πότε θενὰ καυχῆθῃ ἰδῶμεν. Καλὰ τέλη!

160. *Κιτρινομανδυλίδα (Χρυσάνθειμον ἐ.)*

Τὸ πρόσωπόν σου μαρτυρεῖ καρδίας δυστροπίαν,
σκληρότητα ἡ ὄψις σου, τὸ βλέμμα ἀπανθρωπίαν.

161. *Κιτρίσμορ, ἢ Κιτροβάλασμορ.*

Νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελον, κρατοῦμαι πλὴν ἐπίσω.
Ὡ! σπεῦσον νὰ μ' ἀποκριθῇς χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσω.

162. *Κλάδος δένδρου ἀρχίζορτος ῥ' ἀνοίγη.*

Ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν μου ἀναβλαστάνει νέα,
καὶ λησμονοῦνται βαθμηδὸν τὰ βάσανα τ' ἀρχαῖα.

163. *Κλάδος ξηρὸς δένδρου.*

Πᾶσα ἐλπίς, πᾶς πόθος μου ἐντός μου ἐμαράνθη,
καὶ ἡ καρδιά ἔπαυσε ν' ἀναβλαστάνῃ ἄνθη.

164. *Κλάδος δώρας ἀνθῶν.*

Τὸ μέλλον ἔστω ἄδηλον· τὸ κρύφιον τοῦ σκότος
τὸ προτιμῶ ὑπὲρ τὸ φῶς τοῦ παρεληλυθότος.

165. *Κλήμα ξηρόν.*

Γενναίως ἄλλοτ' ἔτρεφον κ' ἐγὼ γλυκείας ῥώγας,
καὶ τώρα νὰ με ῥίψωσιν ἀξίζω εἰς τὰς φλόγας.

166. *Κλήματος βλαστὸς ἔχωρ ἔλικας (ῥαλίδας.)*

Δὲν ἤξευρον τὴν ἄμπελον πῶς ἤθελον φθονήσῃ,
διότι, ἔπου προτιμᾷ τὸ κλῆμά της τυλίσσει.

167. *Κολλητσιίδα, ἢ Περιδοκούλι.*

Ἐκεῖ ποῦ δὲν εὐαρεστεῖς μὴ τρέχῃς νὰ κολλᾷσαι,
κ' ἐκλείπει ἡ ὑπομονὴ ἐὰν τὴν καταγράῃσαι.

168. *Κολοκυνθέα* [ἄνθος.]

Τὴν χεῖρα τείνε πρὸς ἐμέ. Ἐντὸς αὐτῆς ἤξεύρω
τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζητῶ κλεισμένην πῶς θὰ εὔρω.

169. *Κολχικόν*, ἡ Ἐφῆμερον, ἡ Ἴρις ἀγρία.

Ἰδοῦ γαλήνη ἔφθασε καὶ παύ' ἡ τρικυμία.
Τῶν πόθων μου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δέσω τὰ ἰστία.

170. *Κόμαρον*.

Πῶς εἶσαι λέγω εὐειδῆς, καὶ τοῦτο σὲ ὀργίζει,
καὶ ἡ ὠραία σου ὀργὴ ἀκόμη σὲ στολίζει.

171. *Κορίανδρον* (Κόλιανδρος χ.)

Πῶς μὲ παγόνεις ἄλλοτε, καὶ ἄλλοτε μὲ φλέγεις!
Ἦ ἄς μὴ μ' ἔλεγες τὸ ναὶ, ἢ ὅχι μὴ μοὶ λέγεις.

172. *Κορομηλέα* (Προύρη ἐ.)

Ἦξεύρω πῶς τὸ στόμα σου δὲν ἀποστάζει μέλι·
τῆς γλώσσης εἰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐπρόσθεσας τὰ βέλη.

173. *Κουκκίον χλωρόν* (Κύαμος ἐ.)

Με βλέπεις, θαλασσομαχῶ, καὶ εἶναι τρικυμία.
Τὴν τρικυμίαν λέξεις σου θὰ κατευνάσῃ μία.

174. *Κουκουναριά*, ἡ Πεύκη ἡμερος (Πίτυς ἐ.)

Ὁ σοβαρὸς σου χαρακτήρ ποσῶς δὲν μ' ἐξιππάζει.
Τὸ σύννεφον τὸν ἥλιον δὲν σβύνει, τὸν σκιάζει.

175. *Κουφοξυλιά* (Ἀκτὴ ἐ.)

Τὴν προσφορὰν τῆς πίστεως νομίζεις ἐλαχίστην,
διότι δὲν συνήθισας νὰ σέβῃσαι τὴν πίστιν.

176. *Κροῖτος ἀγριος*.

Μετεχειρίσθης δέλεαρ πρὸς ὅλους τὴν ἀπάτην.
Ἄν ἤλπισας καὶ πρὸς ἐμέ, τὸ ἤλπισας εἰς μάτην.

177. *Κρήνος ἐρυθρός.*

Τὰς παρειάς σου ἡ αἰδὼς ὁσάκις ἐπιχρῖει,
κρίνον καὶ ῥόδον ἐνταύτῳ, θέλγει διπλῶς κ' ἐλκύει.

178. *Κρήνος κυανοῦς.*

Μ' ἡγάπας κ' εὐτυχέστατος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἤμην.
Τί μετὰ τῆς ἀγάπης σου δὲν μ' ἀφαιρεῖς τὴν μνήμην;

179. *Κρήνος [λευκός] (Λείριος ἑ. Ζαμπὰκ τ.)*

Ἐκεῖνος ὅστις ὕφανε τῶν κρίνων τὸν μανδύαν,
σοὶ ἔδωκε τὴν καλλονὴν τοῦ κρίνου τὴν ἰδίαν.

180. *Κρόκος (Ζαφορά χ.)*

Δὲν βλέπεις τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν εἰς τὴν βαδίζεις;
Στεφάνους πλέκεις ἀκανθῶν καὶ ἄνθη τοὺς νομίζεις.

181. *Κυδωρία [ἄρθος.]*

Μοὶ εἶπας καὶ μ' ἐπρόσταξας νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω.
Γενοῦ ἀξιομίσητος καὶ θενὰ σὲ μισήσω.

182. *Κυδώριος.*

Τὸν λόγον δὲ μοὶ ἔδωκας ὡς κτῆμά μου νομίζω
ὀπίσω μὴ μοὶ τὸν ζητῆς, καὶ δὲν σοὶ τὸν χαρίζω.

183. *Κυκλάμιον (Τριήμερον, ἢ Τσιμπουκάκι χ.)*

Ὑπὸ τὴν θάμνον τοῦ ἀγροῦ τὸ ἄνθος τοῦτο θάλλει·
ὁμοίως ὑπὸ τὴν αἰδῶ τὰ ἰδικά σου κάλλει.

184. *Κυρόγλωσσον (Γουργουριάννης χ.)*

Εἰς σὲ κ' εἰς τὴν φιλίαν σου ἀφοσιοῦμαι ὅλος.
Εἰπέ, δὲν κρύπτειτ' εἰς αὐτὴν ὡς ἄκανθα ὁ δόλος;

185. *Κυπάρισσος.*

Εἰπέ μοι ὅτι δάκρυα, ὅποταν ἀποθάνω,
θὰ χύσης εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου μου ἐπάνω.

186. *Κύπερις* (*Κύπειρος* ε.)

Μ' ἡρνήθης τὴν εἰκόνα σου, καὶ μετὰ πονηρίας
τὴν ἐκλείψα, καὶ τὴν τηρῶ ἐντὸς κλειστῆς καρδίας.

187. *Κωδῶναρθος*, ἡ *Στριφούλι* (*Μήδιον* ε. *Καμπαρούλα* λ.)

Σὲ, ὅταν τ' ἄστρον τοῦ φωτὸς ἦ δὴ ἡ ἀνατέλλει,
σὲ προσκαλεῖ τὸ στόμα μου, σὲ ἡ ψυχὴ μου θέλει.

188. *Λαγουδάκι* (*Ἀντίρρινον* ἄγριον ε.)

Τὰ δῶρα μετ' εὐθύτητος ὁ ἔρωσ δὲν μοιράζει.
"Ο,τι στερεῖται ὁ δειλὸς ὁ τολμηρὸς ἀρπάζει.

189. *Λαδαριά*, ἡ *Κουνούκλα*, ἡ *Λίσσαρον* (*Λήδαρον* ε.)

Ἀνδρίζου, μὴ ἀδημονῆς, γενναίως ἐγκαρτέρει·
ἴσως ἡ τύχη καὶ καλὰς ἡμέρας θὰ σοὶ φέρῃ.

190. *Λάθυρος* ὁ *ἄσμος* [*ἄρθος*.]

Τὴν κλειδὰ τῆς καρδίας σου μὴ δίδῃς εἰς καθένα.
Σπανίως εἶναι ἀσφαλῆ τὰ μυστικὰ τὰ ξένα.

191. *Λάθυρος* ὁ *εὐσμος* (*Λαθούρι* χ.) [*ἄρθος*.]

Τὸν τρόπον σου δὲν ἐννοῶ. Ἀκόμη δὲν γνωρίζω
ἂν προτιμᾷς ν' ἀπελπισθῶ, ἂν θέλῃς νὰ ἐλπίζω.

192. *Λαλὲς* τ. (*Λείριον* ε.)

Μ' εὐγνωμοσύνην μυστικὴν ἐνθέρμως σὲ λατρεύω
ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπρόφερες τὴν λέξιν σὲ πιστεύω.

193. *Λάπαθον*.

Ἀνίστως δὲν σ' ἐγνώριζον θὰ μ' ἐπαιζες ἀκόμη,
πλὴν τώρα μ' ἐγινε γνωστὴ ἡ πονηρά σου γνώμη.

194. *Λιδάρτα* (*Νάρδος* στάχυν ε.)

Εἰς τὴν ωραίαν σου ψυχὴν ὁ δόλος δὲν καθεύδει,
οὐδὲ τὰ χεῖλη σου ποτὲ ἀνοίγονται εἰς ψεύδη.

195. *Λεβιδόχορτον* (Ἀρτεμισία εἰ.)

Κλειστή εἶν' ἡ καρδία μου· τὴν κλεῖδα δὲν σοὶ δίδω·
εἶναι κρυφὸν πῶς σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν σοὶ τὸ προδίδω.

196. *Λεμονέα* [ἄνθος.]

Αὐτὸ κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς μελλονύμφου κόρης.
ὦ εὐτυχία, δι' ἐμὲ ἀνίσως τὸ ἐφόρεις!

197. *Λεμονέα* [ἄνθος καὶ ἄωρα λεμόνια.]

Εἰς πέλαγος κυμαίνομαι μ' ἀντίπρωρον ἀέρα,
καὶ ἔλαβον τὸ βλέμμα σου ὡς ὁδηγὸν ἀστέρα.

198. *Λεμονέα* [φύλλοι.]

Εἶναι πικρά καὶ ἄχαρις ἡ λέξις ἔχ' ὑ γ ε ί α ν,
ὅταν ἐχώρισε πιστὴν ἀπὸ πιστὴν καρδίαν.

199. *Λεμονόχορτον* (Λουτζα ιτ.)

Ματαίως ἀγωνίζεσαι κ' ἐλπίζεις. Ἀπελπίσου.
Θὰ ἦναι εὐτυχέστεροι οἱ τολμηρότεροί σου.

200. *Λεπτοκαρύα* [ἄνθος.]

Τὴν ὑπαρξίν μου εἴλκυσας ὡς πύρινος μαγνήτης·
σὺ εἶσαι μόνος τῆς σκοπῆς, σὺ μόνῃ ἀφορμὴ τῆς.

201. *Λεπτοκάρυον*.

Ὑπάρχουσιν ἐμπόδια· ἀνάγκη νὰ τὰ θραύσῃς,
καὶ τότε τῆς καρδίας σου τὸν πόθον θ' ἀπολαύσῃς.

202. *Λεύκη* ἡ βαλσαμιφόρος.

Ἐράμιλλον τοῦ κάλλους σου δὲν εἶναι ἄλλα κάλλη,
οὐδὲ κατὰ τὴν φρόνησιν σὲ ὑπερβαίνει ἄλλη.

203. *Λεύκη* ἡ βρυοφόρος.

Ὑγείας πρὶν ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν σου ἄνθη.
Τί ἔχει καὶ ὠχρίασε, τί πάσχει κ' ἐμαράνθη;

204. *Λεύκη ἡ τρέμουσα.*

Ὅτ' ἔρχομαι πλησίον σου ὁμοῦ ῥιγῶ καὶ καίω,
συγχρόνως τρέμω καὶ σκιρτῶ, καὶ χαίρομαι καὶ κλαίω.

205. *Λιτάριον (Λίρον έ.) [ἄνθος.]*

Μάτην ἀλλάζεις τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν.
Ἄν ἡμπορῆς κατόρθωσον ν' ἀλλάξης τὴν καρδίαν.

206. *Λουπινάρι (Θέρμος έ.) [ἄνθος.]*

Ἐπιμελῶς τὴν ἄδολον φιλίαν καλλιέργει.
Φθίνει καθὼς ἀμεληθῇ, κ' εἰς πᾶσαν γῆν δὲν στέργει.

207. *Λυγιά [ἄνθος ἐρυθρόν.]*

Ὁ ἔρωσ διὰ συμφορῶν μᾶς δοκιμάζει τώρα,
ἀλλὰ ἐπιφυλάττεται τῆς ἀμοιβῆς ἡ ὥρα.

208. *Λυγιά [ἄνθος κναροῦν.]*

Τὸ αἶσθημα λυγίζον μου ταραττετὶ τὴν καρδίαν,
ἥτις ἐκπέμπει ἔρωτος φλογώδους εὐωδίαν.

209. *Λυγιά [ἄνθος λευκόν.]*

Σὺ ἔχεις δύο πρόσωπα καὶ γλώσσας ἔχεις δύο·
ἐγὼ δὲ μίαν σταθερῶς, κ' ἐν πρόσωπον δεικνύω.

210. *Λυγιά, ἡ Λυγαριά (Ἄγρος έ.) [φύλλον.]*

Τὸ λέγ' ἡ κοινὴ πρόληψις· τὸ φύλλον τοῦτο παῦσε,
ἢ ἄλλως παῦσε ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ ἐλπίζης παῦσε.

211. *Λυγουριά (Παιονία, ἡ Γλυκυσιδή έ.)*

Τὴν ἔρημον καρδίαν μου ποτίζουν δάκρυά μου,
καὶ ἔρωτος ἀνθύλλιον ἐβλάστησ' ἐκ τῆς ἄμμου.

212. *Λυχνίς [πυρρόειδές ἄνθος.]*

Ὁ ἔρωσ εἶναι ὅλως πῦρ, καὶ θέλει κατοικίαν
καρδίαν τινὰ φλέγουσαν, οὐχὶ ψυχράν καρδίαν.

213. *Μαγροῦδα* [φυτὸν κωρειοφόρον.]

Ὁ ἔρως κατεδάμασε πολλὰ ἡρώων στίφη·
δὲν τὸν τρομάζουν δόρατα καὶ θώρακες καὶ ξίφη.

214. *Μακεδονίσι* (*Πετροσέλιον* ἔ. *Μαίτανος* τ.)

Τὸ ἄτοπον τῶν λόγων σου καὶ μόνος σου στοχάσου.
Τοὺς ἄλλους ἂν δὲν σέβησαι, κἂν σεαυτὸν σεβάσου.

215. *Μάλαθρον*.

Δὲν εἶν' ὁ ἔρως δυσμενής, οὐδ' ἐκ τῶν ἀχαρίστων.
Εἶναι προστάτης τῶν πιστῶν, καὶ τρόμος τῶν ἀπίστων.

216. *Μαρτσουράνα* (*Ἀμάραχον*, ἢ *Σάμψυχον* ἔ.)

Ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν γῆν ἐξ οὐρανοῦ κατέβη,
καὶ σοῦ λαβοῦσα τὴν μορφήν τὸν κόσμον γοητεύει.

217. *Μαρούλιον* (*Θρίδαξ* ἔ.)

Μὴ ἀπορήσης ὁ δειλὸς ἐὰν ἀποτυγχάνῃ.
Ἐκεῖνος μόνον δεσζήτεϊ, ἐκεῖνος καὶ λαμβάνει.

218. *Μαυροκούκκι* (*Μελάνθιον* ἔ.)

Ὡς ὅλ' οἱ κλέπται, ἀγαπᾷ τὸ σκότος καὶ ὁ ἔρως·
παρενοχλεῖται εἰς τὸ φῶς, δὲν πράττει ἐλευθέρως.

219. *Μελισσόχορτον*, ἢ *Μελισσόφυλλον*.

Ἡμέραν ἂν δὲν σὲ ἰδῶ, ἥ καὶ στιγμὴν ἂν μόνον,
θαῤῥῶ ἡμέραν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν ἡμέραν χρόνον.

220. *Μελιτζάνα* [*ἄνθος*.]

Εἰς θετικά καὶ εἰς πεζὰ τὸ πνεῦμά σου μὴ τέρπης·
ἀναπτεροῦ πρὸς αὔλα καὶ εἰς τὴν γῆν μὴ ἔρπης.

221. *Μελιτίρι*, ἢ *Διοσμαρίτι* (*Ἀδρότονον* ἔ.)

Ὁραῖον ἔχεις πρόσωπον. Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα
ψυχὴν σκληράν καὶ ὑπουλον ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

222. *Μεταξάκι* (Ἀγθήλιον ε.)

Διὰ κλωστῆς μεταξωτῆς μοι ἔδεσας τὰς χεῖρας,
καὶ ἡ κλωστή εἶν' ἄλυσις, κ' αἰχμάλωτον μ' ἐπῆρας.

223. *Μήκων* ὑπνοφόρος (Ὑπνος χ.)

Ὁ ὕπνος φίλην πρὸς ἐμὲ καὶ συμπαθῇ σὲ πλάττει.
Εἰπέ μοι, εἶναι παρ' αὐτοῦ ἢ παρὰ σοῦ ἀπάτη;

224. *Μηλέα* [ἄρθος.]

Δὲν ἐννοῶ τί αἰσθημα σὲ κατεξουσιάζει·
καὶ ὡς ἀγάπη φαίνεται, καὶ μῖσος ὁμοιάζει.

225. *Μῆλον* σχήματος καὶ χρώματος ὠραίου.

Τὸ μῆλον ὅταν ἔρριψεν εἰς τὰς θεάς ἡ Ἔρις,
ἂν ἄλλη τὸ ἐκέρδησε, σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς.

226. *Μηλορόδοάκινον* (Τουρακλί τ.)

Καθὼς αὐτὸ οὕτω καὶ σὺ πῶς συνενοῖς ἐπαίρου
τὸν ὠραιότερον καρπὸν μετὰ τοῦ γλυκυτέρου.

227. *Μηνναρθὲς* τριφύλλιον.

Ἔχεις τὸ κάλλος, τὴν μορφὴν, τὸ ἦθος τῶν Χαρίτων.
Εἶσαι ἡ μία τῶν τριῶν, ἢ καὶ τετάρτη ἦτον;

228. *Μικροδάφνη* (Χαμελαία ε. Μεξαίρον λ.)

Δὲν θέλω δόξας νικητῶν καὶ τρόπαια καὶ φήμην.
Θὰ μ' ἦρξ' ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ ἂν νικητῆς σου ἤμην.

229. *Μολόχη* ἀργία.

Μ' ἀγαπᾷς λέγεις, καὶ ζητεῖς τὸ στῆθός μου νὰ σχίσῃς.
Πῶς ἄλλως θὰ ἐφέρεσο ἀνίσως καὶ μ' ἐμίσεις;

230. *Μοσχοκαρφιά*, ἡ Σολομός (Μέλια ε.)

Θέλω σοὶ μένει σταθερὸς, ἐπὶ σὺν ὑποφέρω.
Θὰ κλαίω μᾶλλον παρὰ σοὶ παρ' ἄλλαχού νὰ χαίρω.

231. *Μοσχόχορτον, ἢ Μυρώριον* (Ἐροδίου ἐ.)

Ἐχεις ἀνάστημα μικρὸν ἀλλὰ ψυχὴν μεγάλην,
ὥς ἄρωμα πολύτιμον εἰς πάγχρυσον φιάλην.

232. *Μουσμουλιά* (Μεσπύλη ἐ.)

Παρῆλθεν ἡ νεότης μας, ἐξύνισε τὸ μέλι,
καὶ ὁμοιάζουσι κρωγμοὺς τοῦ ἔρωτος τὰ μέλη.

233. *Μπερπόι κίτρινον.*

Μ' ἐκλάπη ἡ καρδιά μου ἀπ' ἓνα τολμητίαν.
Παράδος μοι τὸν κλέπτην μου, καὶ λάβε τὴν καρδίαν.

234. *Μπερπόι λευκόν, ἢ Πωγωνίας ἀστήρ.*

Εἰς οὐρανὸν διάστερον τὸ βλέμμα μου δὲν φέρω.
Ποικίλῃ λάμπει μεθ' ὁμοιοῦ εἰς ἓν ἀστέρα χαίρω.

235. *Μυσοωτὶς* (Ἀλσίρι ἐ.)

Ἀφ' οὗτο μ' ἐμειδίασεν ὁ ἐδικός σου ἔρωτος,
ὁ ἥλιός σου ἔλαμψεν ἐντός μου ἀνεσπέρως.

236. *Μυρίκη.*

Πικρά εἶν' ἡ καρδιά μου καὶ πλήρης παραπόνων.
Τί ἔχεις νὰ ζημιωθῇς ἐὰν τ' ἀκούσῃς μόνον;

237. *Μυρσίνη.*

Ἄν ἡ μυρσίνη εἰς φυτὸν ἐκ κόρης μετεβλήθῃ,
ἡ κόρ' εἶχε τὴν χάριν σου καὶ τ' ἀπλαστά σου ἦθη.

238. *Νάρκισσος κίτρινος.*

Θυμόνεις πῶς ζηλοτυπῶ. Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία
ἀγάπης εἶν' ἐγγύησις, εἶν' ἔρωτος μανία.

239. *Νάρκισσος πορφυροῦς* (Σακράκι χ.)

Εἰς τὸ νερὸν τῆς βρύσεως τὰ βλέμματ' ἂν βυθίσῃς,
εἰς οὗτ' ἰδῇς ἐντός αὐτοῦ νὰ μὴ ζηλοτυπήσῃς.

240. *Νεκρολούλουδον* (εἶδος χαλκανθέμου.)

Τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ λοιποῦ ἐστὶ τὸ προσφιλές μοι·
 κ' ἐπὶ τοῦ τάφου μου, αὐτοῦ θὰ θάλλῃ ἀνθοδέσμη.

241. *Νεραντσία* [ἄνθος.]

Ἔχεις δριμὺν τὸν χλευασμὸν, τὴν ὄψιν σεμνοτάτην,
 τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τὴν γλῶσσαν πικροτάτην.

242. *Νεραντσία* [βλαστός.]

Ὁ ἔρως τῆς καρδίας σου τὴν θύραν νυκτοκροεῖ·
 φωνάζει καὶ ὀδύρεται. Κἄνεις δὲν τὸν ἀκούει;

243. *Νεραντσία* [κλάδος καὶ ἄωρα νεραντσία.]

Βλέπε νὰ ᾔῃ αἱ λέξεις σου μεμετρημέναι πᾶσαι.
 Πρὶν κατορθώσης ὃ ποθεῖς, μὴ σπεύδῃς νὰ καυχᾶσαι.

244. *Νεροκάρδαμον* (Σισύμβριον ἐ.)

Τῶν περὶ σέ τās συμβουλὰς ν' ἀκολουθῇς μὴ σπεύσης,
 καὶ μᾶλλον τῆς καρδίας σου ἐρώτα τās ἐμπνεύσεις.

245. *Νεροκολοκυνθέα* (Νυμφαία λευκὴ ἐ.) [ἄνθος.]

Δὲν θάλλει ἡ καρδιά μου εἰς εὐφορον λειμῶνα·
 ριζοβολεῖ εἰς δάκρυα, κ' εἰς ταῦτ' ἀνθεῖ καὶ μόνα.

246. *Νεροκυνπάρισσον* (Σοῦ-Σελδὶς τ.)

Τὸν θάνατον μοὶ ἔδωκας, καὶ μόνον ἀναπνέω
 ἔπως εἰς τῆς καρδίας μου τὸ μνημ' ἀκόμῃ κλαίω.

247. *Νηχάκι* (Μελίλωτον ἐ.)

Ἄν δὲν σοὶ ἀποκρίνωμαι, λαλεῖ ἡ σιωπὴ μου.
 Σοὶ εἶν' οἱ λόγοι ἄγνωστοι, γνωστοὶ δ' οἱ λογισμοί μου.

248. *Ξυνίθρα* (Ὁξαλὶς ἐ.)

Ἐξύνισαν, ἐτράπησαν οἱ πρὶν γλυκεῖς σου τρόποι,
 καὶ εἶναι ἡ φιλία μας ὡς γάλα ποῦ ἐκόπη.

219. Ὁρωρίς (Ἀρωρίδα χ.) [εἶδος ἀκάνθης.]

Ἀπὸ τῆς ἀνθοδέσμης σου σ' ἐζήτησα ἐν ἴον,
καὶ ἄκανθαν μοι ἔδωκας βασάνων αἰωνίων.

250. Ὁξυάκανθα (Βερβερίς λ.)

Αἰσθάνομαι τοὺς πόνους σου ὡς ἂν ἐγὼ ἐπόνουν.
Σὲ μὲν ἀλγοῦσαν ἐνοχλοῦν, ἐμὲ δὲ θανατόνουν.

251. Ὁρείραρη (Πείραρη χ.)

Καλὸν δὲν λέγω τὸ πολὺ, δὲν ἔχω ἀπληστίαν
πολὺ δὲ λέγω τὸ καλὸν, πολὺ ὡς πρὸς ἀξίαν.

252. Πασχαλιά (ἄρθος κναροῦν.)

Τὸ βέλος τοῦ τ' ὀξύτερον εἰς πῦρ ὁ ἔρως βάφει,
κ' ἐντός μου διὰ τῆς αἰχμῆς τὸ πρόσωπόν σου γράφει.

253. Πασχαλιά (Σιρίγκιον ε.) [ἄρθος λευκός.]

Δός μοι ζωὴν ἢ θάνατον, καὶ δὸς κατ' ἐκλογὴν σου
δέχομαι ἐκεῖνον, ἢ αὐτὴν ἀπὸ τὴν θέλησίν σου.

254. Παπαρούνα (Μήκων ἄγριος ε.)

Ἐὰν ὑπάρχη πούποτε ὁ ποταμὸς τῆς λήθης,
ἐκεῖ θὰ τρέξω νὰ πνιγῶ, ἀφ' ὅτου σὺ μ' ἠρνήθης.

255. Πελαργόριον ἐρυθρόν.

Κωφὸς νομίζεις καὶ τυφλὸς πῶς εἶμαι; Ἀπατάσαι.
Γνωστὰ μοι εἶν' αἱ πράξεις σου κ' αἱ ἔννοιαι σου πᾶσαι.

256. Πελαργόριον λευκόν.

Καρδίαν ἔχω ἄπλαστον, ψυχὴν εὐπιστοτάτην.
Μὴ πρὸς ἐμὲ τεχνάσματα. Τὰ δαπανᾷς εἰς μάτην.

257. Πελαργόριον ποικιλόχρουν.

Ἀφ' ὅτου τῆς καρδίας μου κατέλαβες τὸν τόπον,
δικαίως μὲ καταριθμεῖς μετὰ τῶν μισανθρώπων.

258. *Πελαργότιον πορφυροῦν.*

Ἀνῆψας τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν πυρπολήσης,
καὶ μόνῃ τῶν δακρύων μου θενὰ τὴν σβύς' ἢ βρύσις.

259. *Πετάρειρον (Ἀργόγλωσσον εἰ.)*

Τὸ ἦθος ἔχω στωϊκόν, καὶ δὲν φοβοῦμαι βέλη.
Ἐλθὲ εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ μάθῃς ἂν μοὶ μέλη.

260. *Πεπόνη (Πέπων εἰ.)*

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ τιμῶ, ἀλλ' ἔσον τὸ ἀξίζεις·
μὴ ὀλιγώτερον φοβοῦ, καὶ πλεῖον μὴν ἐλπίζης.

261. *Περιπλοκάδι.*

Σὲ μόνην περιβάλλουσιν οἱ ἔνθερμοί μου πόθοι,
καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν σὴν ἐπλέχθη καὶ ἠνώθη.

262. *Πετρόβρυον.*

Πολλάκις ἂν εἰς βλάβῃ σου μαλάσσεται ὁ λίθος,
δὲν εἶν' ἐλπίς νὰ μαλαχθῇ τὸ αὐστηρόν σου ἦθος;

263. *Πεύκη ἀγρία (Τσάμι τ.)*

Ἀνίσως τῆς ἀγάπης σου ζητῆς νὰ μὲ στερήσης,
ὦ! μάθε ὅτι μὲ στερεῖς καὶ τῆς ζωῆς ἐπίσης.

264. *Πήγαρον.*

Πικρὰ ἡ ἀναχώρησις ἔταν ψυχὰς χωρίσει,
κωλύουσα ν' ἀπαντηθοῦν τὰ δύο των ἡμίσει.

265. *Πιξέλιον (Πίσσον εἰ.) (ἄρθος.)*

Τὰ πάθη τῆς καρδίας μου ἂν βλέπῃς καὶ λυπῆσαι,
καθὼς θελήσης παύουσιν· ὁ ἱατρός των εἶσαι.

266. *Πικραγγουριά (Στρώχρον εἰ.)*

Μικροπρεπής, οὐτιδανός, ἀναίσθητος, ἀχρεῖος,
εἶν' ἓνας κάποιος ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν λέγω ποῖος.

267. Πλάταρος.

Εὐχαρί ἄνθος, πλέχθητι περὶ κορμὸν πλατάνου,
καὶ δύναιμι ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως αἰσθάνου.

268. Πολύγορον.

Παράδειςον μ' ὑπέσχετο τὸ βλέμμα τὸ γλυκύ σου,
κ' ἐξῆψ' ἐντὸς τοῦ στήθους μου καμίνους τῆς ἀδύσσου.

269. Πολυτρίχι (Πολύτριχον, ἢ Ἀδιάρτον ε.)

ῥέον τὸ δάκρυ τῆς ζωῆς σταγὼν μετὰ σταγόνα,
ἐμφαίνει ἄγνωστον εἰς σέ καὶ μυστικὸν ἀγῶνα.

270. Πορτογαλλία [ἄνθος.]

Εἰς σέ, τὰ ἄνθη νὰ δεχθῆς, εἰς σέ, ν' ἀποφασίσῃς
ἂν θὰ τὰ πλέξῃς στέφανον ἢ ἂν θὰ τὰ μαδῇς.

271. Πορτογάλλι.

Ἀμφιβολίαν δι' ἐμέ ἂν ἔχῃς ἐλαχίστην,
σχίσον τὸ στήθός μου, κ' ἐντὸς θενὰ ἰδῆς τὴν πίστιν.

272. Πρῖνος (Πουρνάρι χ.)

Ὅτι τραχὺς ὁ ἔρωσ μου μὴ σέ πτοῇ μηδόλως.
Ὅ,τι βραδέως φύεται μαραίνεται δυσκόλως.

273. Πρωτάνθη, ἢ Ἡράνθημον (Πριμαβέρα ιτ.)

Ἄν εἶχον τῆς καρδίας σου τὸ μυστικὸν κλειδίον,
αὐτὴν θεν' ἀνεγίνωσκον ὡς μόνον μου βιβλίον.

274. Πτελία (Φτελιά χ. Καραγάτσι τ.)

Ἐκ νέου τῆς καρδίας σου τὴν θύραν θενὰ κρούσω.
Θ' ἀνοίξῃς νὰ εἰσέλθω ; Ναὶ ἢ ὅχι θεν' ἀκούσω.

275. Πτέρις (Φτέρα χ.)

Τὰς κοινωνίας διατί νὰ φεύγῃς τὰς εὐθύμους ;
Μελαγχολεῖς, μαραίνεσαι ὡς χόρτον εἰς ἐρήμους.

276. *Πυξάκαρθα*, ἡ *Λύκειον* (*Μαυραγκαθιά* χ.)
 Τὰ ἐπιζήτητ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου περιφρόνει.
 Σ' ἀρκεῖ τοῦ κόσμου ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη μόνη.

277. *Πύξος* (*Τσιμισίρι* τ.)
 Προσθέτεις τὴν σκληρότητα εἰς ἀδιαφορίαν.
 Ἀγγέλου ἔχεις πρόσωπον καὶ τίγριδος καρδίαν.

278. Ῥαδίχιον (*Κεχώρη* ε.)
 Ὡς ἡ χιὼν τὴν ὄψιν μου ἐὰν καλύπτῃ σέβας,
 μοὶ πυρπολεῖ ἀόρατον ἡφαίστιον τὰς φλέβας.

279. Ῥεβινθέα.
 Μὴ λέγε γρίφους δι' ἐμὲ καὶ μὴ ματαιοπύκνει.
 Μοὶ εἶν' ἀκατανόητοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

280. Ῥεζεδάς κίτριος.
 Ὅταν τὰ ἔπλα τὰ φρικτὰ τοῦ ἔρωτος ἐκράτεις,
 τί ἤθελεν εἰς χεῖράς σου τὸ ἔπλον τῆς ἀπάτης;

281. Ῥεζεδάς λευκός (*Οἰράνθη* ε.)
 Καρδίαν καθαρὰν ζητῶ, ἥτις πιστὴ νὰ μένῃ,
 ἔχει δὲ κάλλος πρόσκαιρον, δ' ἡ στιγμή μαραίνει.

282. Ῥεογκούλα ἐρυθρά (*Βατράχιον* ε.)
 Καθὼς τὸ ἄνθος τοῦτο ζῇ καὶ τέρπεται εἰς ἔλη,
 βασάνους ἡ καρδία μου συνήθισε νὰ θέλῃ.

283. Ῥεογκούλα λευκή.
 Ἄνθος, φυνὲν εἰς βόρβορον πικροὺς χυμοὺς βυζάνει·
 ὁμοίως δόλος εἰς ψυχὴν κακότροπον βλαστάνει.

284. Ῥεογκούλα ποικίλη.
 Ὁ σταλαγμὸς τοῦ ὕδατος τὸ μάρμαρον κοιλαίνει.
 Πῶς μόνη ἡ καρδία σου ἀνέπαφος νὰ μένῃ;

285. *Ῥιζάρι* (*Ἐρυθρόδαρον* ε.)

Δὲν βλάπτει εἰς τὸ βλέμμα σου πῶς ἔχεις πονηρίαν,
διότ' ἡ εἰλικρίνεια φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν.

286. *Ῥοδακινέα* (*Περσικὴ μηλέα* ε.) [*ἄρθος*]

Τὸ κάλλος σου δὲν ἤμπορεῖ νὰ περιγράψῃ γλῶσσα.
Σὲ βλέπω, καὶ μοὶ φαίνεσαι αὐγὴ ἐρυθριῶσα.

287. *Ῥοδάκινον*.

Ἀλλάζουν ἔαρ καὶ χειμῶν, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ὁ ἔρωσ μου ἐπίσης.

288. *Ῥοδῆς φύλλον*.

Τὸ τί φρονῶ καὶ σκέπτομαι δὲν σ' ἔκρυψα ποτέ μου,
καὶ τώρα εἶν' ἡ ἀληθείς ἀπόκρισις τὸ ναί μου.

289. *Ῥόδι*, ἡ κόκκος αὐτοῦ.

Ἀφ' ὅτου αἱ καρδίαι μας συνέδεσαν φιλίαν,
θλίβει τὰς δύο ἐνταυτῷ ὅ,τι κεντᾷ τὴν μίαν.

290. *Ῥοδιά* (*Ῥοιὰ* ε.) [*ἄρθος*.]

Τὸ κάλλος σοὶ ἐδώρησεν ἀνέκαθεν ἡ φύσις,
καὶ σὺ τὸ δῶρον ἔλαβες διὰ νὰ τὴν νικήσῃς!

291. *Ῥοδοδάφνη*, ἡ *Πικροδάφνη* (*Νήριον* ε.)

Ἡ Ῥοδοδάφνη κέκτηται καὶ κάλλος καὶ πικρίαν.
Καὶ σὺ τὴν ιδιότητα δὲν ἔχεις τὴν ἰδίαν;

292. *Ῥοδόδεσμον*.

Τὰ πάντα, τῆς πατρίδος μου μακράν, μοὶ εἶναι μαῦρα.
Μαραίνονται, ὡς τὰ φυτὰ μαραίν' ἡ ξένη αὔρα.

293. *Ῥόδον ἄγριον* (*Πενρόδροδον* ε.)

Τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωὴν, τὸ πνεῦμα σοὶ χαρίζω.
Εἰπέ ἀνίσως δι' αὐτὸ ἀποστροφὴν ἀξίζω.

294. *Ῥόδον ἄρεν ἀκάνθης.*

Τοῦ ἔρωτος τὴν ἀκανθὰν φοβεῖσθαι. Τὴν ἡσθάνθης;
Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἄνθος του, ἰδοὺ χωρὶς ἀκάνθης.

295. *Ῥόδον ἀρεόν.*

Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐξ οὗ ἐξέλιπεν ὁ ἔρωσ,
δὲν διεδέχθ' ἡ νύξ τὸ φῶς, καὶ ὁ χειμὼν τὸ θέρος;

296. *Ῥόδον βαθύχρου.*

Ὅσάκις εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ῥόδου στρέφεις βλέμμα,
ἤξευρε, τῆς καρδίας μου τὸν ἔβαψε τὸ αἶμα.

297. *Ῥόδον δαμασκηδόν (Τριατάφυ.λ. Ἀπριλιάτικον χ.)*
Νενικημένον ἑμαυτὸν κ' αἰχμάλωτον κηρύττω·
τίνος, δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ, καὶ ὁ νοῶν νοήτω.

298. *Ῥόδον διπλοῦν.*

Ἀνίσως ἤμην βασιλεὺς, τὸν πορφυροῦν μανδύαν
σοὶ ἔδιδον, ἂν μ' ἔδιδες τὴν νέαν σου καρδίαν.

299. *Ῥόδον ἐρυθρόλευκον.*

Τὸ αἰσθημὰ σου ὠχρίᾳ, ὥς πρὶν δὲν σὲ φαιδρύνει.
Δὲν εἶναι πλέον ἥλιος, ἀλλὰ ψυχρὰ σελήνη.

300. *Ῥόδον ἐρυθρόν (Μαϊάτικον.)*

Τὸ αἰσθημὰ μου ἐξηγεῖ τὸ ἄνθος τῶν ἐρώτων,
καὶ εἶναι τῆς καρδίας μου τὸ μόνον καὶ τὸ πρῶτον.

301. *Ῥόδον χίτρινον.*

Ζηλοτυπίας ἔχιδνα μοὶ δάκνει τὴν καρδίαν.
Ὁ ἔρωσ κατοπτρίζεται εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

302. *Ῥόδον λευκόν.*

Εἰς ὅλα ἡ ἀγγελικὴ ἀγνότης σου δειλοῦται.
Οὔτε αὐτὸ δὲν μ' ἐκφοβεῖ, ἂν μ' ἐρωτήσῃς, οὔτε.

303. *Ῥόδου μαθημέρον.*

Πῶς ἔρωτα αἰσθάνομαι δὲν θέλω νὰ νομίσῃς,
ἀλλ' οὔτε πῶς ὅ' ἀπέδιδον τὸ μῖσος, ἂν μ' ἐμίσεις.

304. *Ῥόδου μηνιαῖον.*

Ἐφήμερος εἶν' ἡ χαρὰ, κ' ἡ ἡδονὴ δὲν μένει·
ἀλλὰ νικᾷ τὴν διαρκῆ ἡ ἀνάνευσμένη.

305. *Ῥόδου ξηρόν.*

Τὸ θάλλπον σου μειδίαμα ἄρ' ὅτου δὲν ἡσθάνθη,
φυλοῤῥοεῖ μου ἡ ψυχὴ, ἐσβέσθη κ' ἐμαράνθη.

306. *Ῥόδου παρηκμαχός.*

Τοσοῦτον ἐπὶ καλλονῇ μὴ κόμπαζε κ' ἐπαίρου.
Τὸ κάλλος εἶν' ἐφήμερον καὶ φύσεως προσκαίρου.

307. *Ῥόδου δύο κάλυκες.*

Καθὼς τὸ πῦρ δὲν κρύπτεται εἰς νάρθηκ' ἂν τὸ κλείσῃς,
ἡ μυστικὴ ἀγάπη μας δὲν κρύπτεται ἐπίσης.

308. *Ῥόδου κάλυξ (Βουβούκι χ. Κορτσέ τ.).*

Ὁ κάλυξ κρύπτει τὸ φυτὸν πρὸ τῆς βλαστήσεώς του,
καὶ κάλυξ ἡ καρδία μου εἶν' ἔρωτος ἀγνώστου.

309. *Ῥόδου κλάδος ἄνθου ἄνθους.*

Δὲν εἶν' ὁ ἔρωτος πυρετὸς οὐδ' ἔχει διαλήψεις·
πετᾶ καὶ φεύγει, καὶ στιγμὴν ἔαν τὸν καταλείψῃς.

310. *Ῥόδου λευκοῦ δύο κάλυκες.*

Ἴδὲ πῶς θάλλουσιν ὁμοῦ οἱ κάλυκες οἱ δύο.
Ἀδελφικά αἰσθήματα τοιαῦτα σοὶ ὁμνῶ.

311. *Ῥόδου λευκοῦ κάλυξ.*

Ἀπώλεσα τὴν κρίσιν μου, δὲν διακρίνω πλέον
τί εἶναι ἄξιον εὐχῆς καὶ τί τὸ ἀπευκταῖον.

312. *Ῥόδου ὀφθαλμός.*

Εἶθε νὰ μὴ ἀπατηθῶ δι' ὅσα εἰς τὸ θεῖον
τῶν μαγικῶν σου ὀφθαλμῶν ἀνέγνωσα βιβλίον.

313. *Ῥόδου φύλλον.*

Ἄν ναι ἢ ὄχι ἐρωτᾷς, ὑψώνω τὰς ὀφρῦς μου,
καὶ ὄχι, ὄχι, ὄχι τρίς, εἴν' ἡ ἀπόκρισίς μου.

314. *Ῥόχα (Εὐζωμορ ε.)*

Τίς σ' εἶπεν ὅτι ἔρωσ σου καὶ πόθος σου μὲ φλέγει;
Τὸ βλέμμα μου ἂν λέγῃ ναι, τὸ στόμα ὄχι λέγει.

315. *Σάλιαγκας (Καρακάλλα λ. Ζουλ-Φαρί τ.)*

Ὑπῆρξαν τύραννοι κακοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους·
πλὴν δὲν θὰ μοι ἐπέβαλλον ὁποίους σὺ τοὺς πόνους.

316. *Σέλινορ ἄγριορ, ἢ Ἀγγελόφυτορ.*

Ἀγγέλων ἔχεις πρόσωπον, καὶ χάριν οὐρανίαν.
Δαιμόνων στεναγμοχαρῶν πῶς ἔχεις τὴν καρδίαν;

317. *Σέλινορ κηπαῖορ.*

Ἀνάγκη ἔπως φωραθῆς δὲν εἶναι κατασκόπου.
Φωρᾶσαι διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τοῦ τρόπου.

318. *Σεῦτλορ, ἢ Κοκκινογούλι.*

Καρδίαν ἐγὼ σ' ἔδωσα θερμὴν καὶ πιστοτάτην,
σὺ ὅμως τὴν ἀπέβριψας, κατασπαράξασά την.

319. *Σημύδα (Βετοῦλα λ.)*

Τὴν ζωηρότητ' ἀρετὴν μοι λέγεις ἐρασιμίαν·
πλὴν ἀρετῶν ὑπερβολὴ ἐγίγινε εἰς τὴν κακίαν.

320. *Σινάπι.*

Σ' ὥρκισθην ὅτι σ' ἀγαπῶ. Ὁ ὅρκος ἂν δὲν φθάνῃ,
τὰ δάκρυά μου μάρτυρας ὁ ὅρκος προσλαμβάνει.

321. Σιταρόχορτορ.

Μάτην τὸ πῶς αἰσθάνεσαι ζητῶ νὰ διακρίνω.
Ἐκφράζεις τοῦτο σήμερον, καὶ αὔριον ἐκεῖνο.

322. Σίτου στάχυς ἄνευ κόκκων.

Εἰς πάντα κοῦφον ἄνεμον ὅστις φυσᾷ μὴ κλίνῃς,
ἀλλὰ εἰπὲ ἂν μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλον ἂν προκρίνῃς.

323. Σίτου στάχυς μετὰ κόκκων.

Διπλὴν πῶς ἔχεις ἀπορῶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κάλλους,
πῶς εἶναι πρὸς ἐμὲ ψυχρά, καὶ πῶς θερμὴ πρὸς ἄλλους.

324. Σκαβιδῶσα (Ψωρόχορτορ χ.)

Τὸ αἰσθημα μ' ἠλλοίωσε, καὶ ὅλως κατεστράφη·
καταστροφεύς μου δ' εἶσαι σύ. Τὴν σκάφην λέγω σκάφην.

325. Σκόλυμος (Ἀσκρόλυμπος χ.)

Μὴ μέγα ἔργον ἔλπιζε πῶς θὰ καρποφορήσῃ,
μ' ἀγῶνας ἂν δὲν φυτευθῇ κ' ἰδρῶς δὲν τὸ ποτίσῃ.

326. Σκυλόχορτορ (Ἀπόκυρον ε.)

Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὁ ἔρως μου καὶ ἄλλους ζητεῖς, Κίρκη.
Ἄν ἤξευρες τὸ βάθος του, βεβαίως θὰ σ' ἐξήρκει.

327. Σπαθόχορτορ (Ξιφίον ε.)

Ἡ νῦξ προστάτιν πτέρυγα ἔτ' ἐπὶ γῆς ἀπλόνη,
τὸν τρόπον εὔρε πρόσφορον ν' ἀπαντηθῶμεν μόνοι.

328. Σπαράκι (Ὀρόβλητον ε.)

Τὰ πάθη μου δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι τὰ μεγάλα,
καὶ ἡ ἀγρία τύχη μου μοὶ στέλλει πάλιν ἄλλα.

329. Σπαράγγιον (Ἀσπάραγος ε.)

Ἐπαίρου εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὄχι εἰς τὰ κάλλη.
Αὐτὴν ὁ χρόνος ἐμπεδοῖ κ' ἐκεῖνα μεταβάλλει.

330. Σπάρτον, ἢ Σπαρτίον.

Ὡς θάλλ' εἰς βράχους τῶν βουνῶν τὸ μυροδόλον σπάρτον,
οὕτω τὸ κάλλος σου ἀνθεῖ ἐπ' ἀρετῶν ἀφθάρτων.

331. Σπείρα.

Πᾶν μῆλον μὴ ἐπιζητεῖς ἀπόγονε τῆς Εὐας.
Κατέστρεψας τὸν ἔρωτα· κἂν ἄρες μοι τὸ σέβας.

332. Σταθῶρι, ἢ Βελουδάκι (Ἀμάραντος εἰς.)

Καὶ ἂν πᾶν ἄνθος μαρανθῇ, στείρεύσῃ πᾶσα κρήνη,
ὁ ἔρωσ μου ἀστείρευτος, ἀμάραντος θὰ μείνῃ.

333. Σταφυλὴ ἄσπρη (Βότρυς εἰς.)

Καθρέπτῃν ἔχεις τὴν ψυχὴν ὃν δὲν θαμβόνοι δόλος.
Πῶς ἐπεθύμουν εἰς αὐτὴν ν' ἀντανακλώμαι ὅλος!

334. Σταφυλὴ ἄωρος (Ὀμφαξ εἰς. Ἀγworίδα χ.)

Περίμενε ἀτάραχος, μὴ θλίβου, μὴ σοὶ μέλῃ.
Ὅσα σοὶ φαίνονται ξυνά θὰ γένουν ὅλα μέλι.

335. Σταφυλὴ κοκκίνη.

Φοβοῦμαι μὴ πλησίον σου πολλάκις ἐξετέθῃν
νὰ μ' ὑπολάβῃς πάροινον, καὶ πῶς λαλῶ εἰς μέθην.

336. Σταφυλὴ μαύρη.

Χαῖρε καὶ ἀπολάμβανε τῆς φύσεως τὰ δῶρα,
μὴ πρὶν προφάσης νὰ χαρῆς ἢ μαύρη φλόσῃ ὦρα.

337. Στρύχνος κηπαῖος.

Ὡς τώρα σὲ ἡγάπησα, ἀλλὰ μετεμελήθην.
Θάνατον θέλω, νὰ σβῇ ὁ ἔρωσ εἰς τὴν λήθην.

338. Στρύχνος ὁ μαριακός (Βελλადόνα ιτ.)

Καθὼς τὰς φρένας λέγεται πῶς ἀφαιρεῖ ὁ στρύχνος,
καὶ ἡ ἀγάπη σου φρενὸς δὲν μοι ἀφῆκεν ἔχνος.

339. *Στύραξ* (Ἀστύρακας χ.)

Τὸ βλέμμα σου ὑπόσχεσιν μοι ἔδωκεν ἀγάπης,
ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησας καὶ ἀλλαχοῦ ἐτράπη.

340. *Συκαμινέα* ἡ κοινή.

Εἰς χεῖράς σου παρέδωκα τῆς τύχης μου τὸ νῆμα. ♦
Ἦ πλέξε το, ἦ κόψε το· εἶν' ἐδικόν σου κτῆμα.

341. *Συκαμινέα* τῆς Γερούης.

Μὴ τὴν πλαστὴν ὑπόκρισιν· ἀλήθειαν ὁμίλει.
Ὅσακις ψεύδη λέγουσιν, εἶν' ἄσχημα τὰ χεῖλη.

342. *Συκῆ*, ἡ σῦκορ.

Θανατηφόρον κύλικα μὲ μέλι περιχρίεις.
Ἐλκύεις μ' ἐν μειδιάμα, κ' εἰς ὄλεθρον ἐλκύεις.

343. *Σφένδαμνος*.

Τὸ βλέπω, δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Ἄν ὅλους τοὺς ἐμίσεις,
θεν' ἀνειχόμεν πῶς νὰ μὲ μισῇς ἐπίσης.

344. *Σχοῖτος*.

Πῶς μόλις μὲ ἀνέχεται πλησίον σου, τὸ βλέπω.
Τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἔρημον ἢ πρὸς τὸν τάφον τρέπω.

345. *Τέϊ*, ἡ Τσαῖ.

Ἐντός μου τὰ στοιχεῖ' αὐτὰ κατέστησαν εἰς πάλην.
Μὲ καταψύχει παγετός, καὶ φλόξ μὲ καίει πάλιν.

346. *Τούϊα* (εἶδος κυπαρίσσου.)

Μὴ ἀρνηθῇς προτίμησιν πῶς ἔχεις ὑπὲρ ἄλλων.
Μοι τὸ προδίδει ἀντὶ σοῦ τὸ βλέμμα σου τὸ λάλον.

347. *Τρεμόχορτος*.

Πλησίον σου ὥς ἤλπιζον ἀντὶ νὰ εἴμ' εὐδαίμων,
ὥς φύλλον ἀνεμόδαρτον σὲ πλησιάζω τρέμων.

348. *Τριβόλος (Κολλησίδα χ.)*

Προκρίνω τὴν καρδίαν μου νὰ ρίψω εἰς τριβόλους,
παρὰ εἰς ἣν συνήθισε νὰ τὴν χαρίζ' εἰς ὅλους.

349. *Τριφύλλιον ἐρυθρόν (τῆς Μάλτας.)*

Ἐγὼ νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ πολλὰ τῶν ἀπορρήτων·
πλὴν μόνοι ὅταν εἴμεθα, χωρὶς μαρτύρων τρίτων.

350. *Τριφύλλιον εὐώδες.*

Ἄφες νὰ λέγῃσ' οἱ πολλοί· περίμενε καὶ σίγα.
Ἡμεῖς συνενόηθημεν. Τὰ τῶν σοφῶν ὀλίγα.

351. *Τριφύλλιον κίτρινον.*

Δὲν εἶμαι φίλος ὀχληρὸς ζηλεύων κατὰ κόρον.
Πλὴν ὑπερέβης δὰ καὶ σὺ πᾶν μέτρον, πάντα ἔρον.

352. *Τροχίσκος (Τσάρκ-Φελέκ τ.)*

Εἶν' ἀεικίνητος τροχὸς ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.
Πρὶν ἢ αὐτὸς μεταβληθῇ, μετάβαλε σὺ τρόπον.

353. *Τσαμπουργιά (Ἀγριοκοκκυμηλέα ε.)*

Τί μοι τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ κ' οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου;
Μακράν σου εἴμ' ἐλεεινὸς, μακάριος μαζὶ σου.

354. *Τσουκρίδα (Κνίς, ἢ Ἀκαλήφη ε.)*

Ἄν ἐμισθήθης, σφάλμα σου καὶ ὄχι ἄλλου ἦτον.
Ὅποῖαι εἶν' αἱ πράξεις μας, τοιοῦτοι κ' οἱ καρποί των.

355. *Ῥάκινθος ἄγριος.*

Δὲν σὲ κοσμοῦν ἀδάμαντες, χρυσὸς ἢ μαργαρίται·
ὕπ' οὐρανίας χάριτος τὸ κάλλος σου κοσμεῖται.

356. *Ῥάκινθος κυανόλευκος.*

Ἡ ἀγαπῶσα μου ψυχὴ μετὰ τῆς σῆς ὑφάνθη,
καθὼς συμμίνυνται εἰς ἓν δύο ἀλλόχρο' ἄνθη.

357. Ὑάκινθος πορφυροῦς (Ζουμπούλ τ.)

Τίς ἠδυνήθη πρὸς τὰ σὰ ποτὲ νὰ παραβάλλῃ
τὰ κάλλη ἢ τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη;

358. Ὑπέρεικον (Ἀγοθούρα ἢ Ἀγούδουρον.)

Τὴν πίστιν τῆς καρδίας μου ἀκόμη δοκιμάζεις,
ἀφ' οὗ τὴν κατεδούλωσας καὶ τὴν ἐξουσιάζεις;

359. Ὑσσωπος.

Ὁ πλοῦτος κτώμενος καλῶς δὲν εἶναι δυστυχία,
ἀλλὰ σπανίως συνοικοῦν ὁ πλοῦτος κ' ἡ σοφία.

360. Φακῆ [ἄνθος.]

ὦ! ἄφες τὴν εἰρήνην μου καὶ μὴ τὴν συνταράττης.
Δὲν εἶναι ἡ καρδία μου διὰ νὰ τὴν σπαράττης.

361. Φάλαρις (Κουκουλόχορτον χ.)

Ὁ Φάλαρις ἦν τύραννος· εἰς φλόγας ἐτυράννει.
Πλὴν σοῦ ἐκεῖνος κατὰ τί σκληρότερος ἐφάνη;

362. Φασολέα [ἄνθος.]

Μισῶ τὸ ἔαρ καὶ μισῶ τὸ θέρος ἕνεκά σου.
Τὰ φύλλα των ἐπιπροσθοῦν εἰς τὰ παράθυρά σου.

363. Φασολέα [κλήμα.]

Εἰς νόσον καὶ εἰς συμφορὰν κατὰκειμαι μεγάλην.
Νὰ μὲ στηρίξῃς ἔκτεινε τὴν φίλην σου ἀγκάλην.

364. Φλαμουρέα (Φιλόρα ἐ.) [ἄνθος.]

Ἀλήθειαν σ' ἐλάλησα, σὺ ὅμως ἐδυσπίστεις.
Ὁ στεναγμὸς τοῦ στήθους μου σοὶ εἶν' ἐγγύησίς της.

365. Φλαμουρέα [κλάδος.]

Ἀφ' οὗτο μ' εἶπες σ' ἀγαπῶ, ὁ κόσμος ἠλλοιώθη,
κ' ἡ μοῖρά μου χρυσὴν κλωστήν εἰς τὴν ζωὴν μου κλώθει.

366. Φλαμουρέα [φύλλον.]

Ὅταν ὁ ἥλιος κρυβῇ τῆς δύσεως ὀπίσω,
ἐπίτρεψον νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

367. Φλησκοῦρι (Γλήχων ε.)

Ὡς μῦρον πνέει πατηθὲν τὸ φύλλον τῆς ἐρήμου,
οὕτω, πονοῦσα, αἴσθημα ἐκπέμπει κ' ἡ ψυχὴ μου.

368. Φλομάκι, ἡ Ἀγριοφλομὶς.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς σου ὀρθαλμοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου φέρων,
δοξάζω προσευχόμενος τὸν πλάστην τῶν ἀστέρων.

369. Φλόμος (Τιθύμαλος ε.)

Τὴν πίστιν σου ἀνύποπτον μὴ δίδης εἰς τὰ κάλλη.
Ἀθῶν οὔτε ἀβλαβὲς δὲν εἶναι ὅ,τι θάλλει.

370. Φραγκοσταφυλὴ [ἄνθος.]

Φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν μου πόνος πικρὸς πρὸ χρόνων
προκρίνω πλὴν τῶν ἡδονῶν πασῶν αὐτὸν τὸν πόνον.

371. Φραγκοσταφυλὴ [κλάδος.]

Διότι σὲ ἠγάπησα ἐλέγχομαι αὐθάδης,
καὶ βάσανος μ' εἶν' ἡ ζωὴ, κ' ἡ γῆ μοι εἶναι ἄδης.

372. Φραγκοσυκῇ (Κάκτος ε.)

Ἐπιμονὴν τὸ ἄνθος μου διδάσκ' εἰς τοὺς ἀστάτους.
Βραδεῖς ἂν ἔχη τοὺς καρποὺς, τοὺς ἔχει γλυκυτάτους.

373. Φύλλον ἀμπέλου.

Ὁ κόσμος εἶναι διὰ σέ· σὺ ζῆθι κ' εὐδαιμόνει,
ἀφ' οὗ σοὶ εἶν' ἀπρόσιτοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

374. Χαμαιχειρασιά (Φράγουλα ιτ.) [ἄνθος.]

Φιλίαν μ' ἐπαγγέλλεσαι, πλὴν μόνον μὲ τὰ χεῖλη.
Ἀσπλάγχχνως θὰ μ' ἐφόνευες ἀνίσως ἦσουν φίλη;

375. *Χαμαικέρασον.*

Τὰ φύλλα καὶ ἂν πέσωσι καὶ τ' ἄνθη μαρανθῶσιν,
ἀλλ' ὁ καρπὸς ἐπέρχεται, κ' ἐστὶ καλὸς εἰς βρῶσιν.

376. *Χαμαιλεύκη (Βήχιον ε.).*

Σπεῦδε βραδέως, καὶ χωρὶς ἀνυπομονησίας.
Ταχύνεις δι' ὑπομονῆς, βραδύνεις διὰ βίας.

377. *Χαμαίμηλον (Ἀρθεμὶς, ἢ Λευκάρθημον ε.).*

Πονοῦν τὰ χεῖλη μου, πονοῦν. Ἀπέθαν' ἀπὸ πόνον,
κ' εἶναι τὰ δύο χεῖλη σου ἱατρικόν μου μόνον.

378. *Χαμαιτριφύλλι.*

Μ' ἐφάνη μ' ἐν μειδιάμα πῶς μ' ἐδίδες ἐλπίδα,
κ' ἐξύπνησα, κ' ἐγνώρισα καθ' ὕπνον πῶς τὸ εἶδα.

379. *Χειμονικόν (Υδρομήλον ε. Καρπὸν τ.).*

Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Καὶ νὰ πιστεύσω ποῖα;
Ἄλλα τὰ χεῖλη σου λαλοῦν καὶ ἄλλα ἡ καρδιά.

380. *Χελιδονόχορτον (Χελιδόνιον, ἢ Γλαύχιον ε.).*

Τὴν κοιμωμένην σου ψυχὴν διὰ νὰ ἐξυπνήσουν,
οἱ στεναγμοί μου σύννεφον βροντῶν θὰ σχηματίσουν.

381. *Χουρμαδιὰ (Φοίνιξ ε.) [φύλλον.]*

Ἐλπίς ἡμῖν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει βοηθείας.
Ἄς ἐπιλαμβανώμεθα τῆς ἀφρώγῃς τῆς θείας.

382. *Ψυλλίστρα (Κόνιζα ε.).*

Μὴ τόσῃν ἔχε μέριμναν ὁ κόσμος ἂν μᾶς ψέγη.
Ἀνίσως καὶ δὲν εἴμεθα ἐπίψογοι, ἄς λέγη.

383. *Ψυλλόχορτον (Ψύλλιον ε.).*

Καθὼς χωρὶς πηδάλιον τὰ πλοῖα εἰς τὸν πόντον,
οὕτω κυμαίνοντ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἐρώντων.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Γίτου, κατὰ τὴν μελωδίαν. Schubert. A, 42. 12

Ποῖοι εἶναι ποῦ ᾽ τ' ἄγριο σκότος γυρνοῦν;
Υἱὸς καὶ πατέρας τὸ δάσος περνοῦν.
Στριγχτὰ τὸν υἱὸν ὁ πατέρας βαστᾷ
᾽ς ταῖς δυὼ του ἀγκάλαις ᾽ς τὸν ἵππον ἔμπροστά.

- «Γιατί τὸ παιδί μου τὰ μάτια σφαλνᾷ;»
— «Πατέρα! Βουρκόλακας, βλέπεις; περνᾷ.
Στεφάνι φορεῖ, κ' ἔχει τέτοια οὐρά!» —
— «Παιδί μου! ὁμίχλ' εἶν' αὐτὴ ᾽ς τὰ νερά.» —

«Παιδάκι μου, ἔλα· ἐγὼ σ' ὁδηγῶ·
παιγνίδια πολλὰ θὰ σὲ δώσω ἐγώ.
ὦ! ἔχ' ἡ μητέρα μου ἄνθη καλὰ,
καὶ ροῦχα χρυσᾷ νὰ σὲ δώσῃ πολλὰ.»

- «Πατέρα, πατέρα, ὦ! δὲν τὸν ἀκοῦς;
Μὲ δὶν' ὑποσχέσεις μὲ λόγους γλυκοῦς.» —
— «Ἦσύχασε, μεῖνε, μὴ τρέμῃς, παιδί·
ἀέρας εἰς φύλλα ξηρὰ τραγουδεῖ.» —

«Καλό μου παιδί, ἂν μαζῇ μου ἐλθῇς,
ἢ νέαις μου κόραις θὰ τρέξουν εὐθύς.
Αὐταῖς κάθε νύκτα ᾽ς τὰ δάση πηδοῦν.
Μαζῇ σου θὰ παίζουν καὶ θὰ τραγουδοῦν.»

- «Πατέρα μου, διὲ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόραις περνοῦν!»—
— «Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δὲν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἶν' ἄσπραις ἰτιαῖς!»—

- «Παιδί, σ' ἀγαπῶ· μαζῇ μου θὰ ᾠθῇς·
εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὐθύς.»
— «Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νά μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

Φοβᾷτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει ἔμπροστά·
σφικτὰ τὸν υἱόν του ᾗ τὰ χέρια βαστά·
καὶ μόλις ᾗ τὸν οἶκόν των φθάνουν μαζῇ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δὲν ζῇ.

Η ΧΑΡΑ

Ἐκ τοῦ τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελέην τοῦ πρώτου τοῦ

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δὲν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελαῖ;

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
τὸν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῇ των δὲν ἔπαιξε πλὴν ἡ χαρά.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιάς τῶν δασῶν.
 Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
 πτηνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωράν,
 πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
 εἰς δείπνων θαλάμους λαμπροὺς κ' ἡχηροὺς,
 εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶ κ' ἀργυρᾶ,
 πλὴν οὐτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὐρέθ' ἡ χαρά.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὗρον μακράν,
 μακράν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν.
 Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετὰ,
 κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά.

Ποῦ εἴσθε, καλοὶ παιδικοὶ μου καιροί!
 Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρύ.
 Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾶ ἡ χαρά·
 καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορά.

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Μέλος. Δονζέτι, Δουκίας, Β, ἀρ. 13

Ὅταν συγνὰ εἰς ἔκστασιν
 τοῦ ἔρωτος μεγίστην
 μ' ὁμνύει πῶς μὲ πίστιν
 θενὰ μὲ ἀγαπᾷ,

οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται,
 τὸ πᾶν γελᾷ καὶ θάλλει,
 καὶ ἡ καρδία πάλλει,
 παράφορος κτυπᾷ.

Ὅταν γλυκεῖα κύρωσις
 τῶν λόγων οὖς ὠμίλει,
 ἐν φίλημα τὰ χεῖλη
 καὶ τὰς ψυχὰς ἐνοῖ,

ἐμπρὸς μου ἐξαλείφεται
 καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον,
 κ' ἡ τύχη τῶν ἀγγέλων
 τὴν τύχην μου φθονεῖ.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Όρκιος, Se tradir mi tu potrai)

Ἄν μ' ἀφήσης, μὲ προδώσης,
πᾶσαν μου ἐλπίδα θάπτεις,
τὴν τιμὴν μου ὑποσκάπτεις,
τὴν ζωὴν μου ἀπειλεῖς.

Θὰ σὲ φαίνωμαι τὴν νύκτα
ὥς σκιά παρωργισμένη,
κ' εἰς τὰς χεῖράς σου θὰ μένη
τῶν αἱμάτων μου κοιλὶς.

Σὺ ποῦ βλέπεις τὰς καρδίας
καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις,
ὦ Θεέ! μὴ ἀποκρούεις
δυστυχούσης προσευχὴν.

Δός μοι τάφον ἡσυχίας
ἔπου πᾶσα θλίψις παύει,
καὶ ὁ κόλπος Σου ἅς λάβῃ
τὴν θρηνοῦσάν μου ψυχὴν.

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΗΣ «ΛΟΥΚΙΑΣ»

(Ardon gl'incensi)

Καίουν λαμπάδες, λίβανον
 γεμίζει τὸν αέρα.
 Μᾶς εὐλογοῦν.—Τὴν χεῖρά σου
 ὦ! δός!—Λαμπρὰ ἡμέρα!
 Εἶς' ἐδικός μου!—Εἴμ' ἐδική σου!
 ποτὲ δὲν θὰ μὲ χάσης.
 Αἰ λύπαι μου μαζῇ σου
 θὰ εἴν' ἀγαλλιάσεις,
 καὶ τέρψις παραδείσου
 θὰ μ' εἶναι ἡ ζωή!

ΕΤΕΡΟΝ

(Non mi guardar si fiero)

Τὸ βλέμμα σου ἀστράπτει!
 ὑπέγραψα... δὲν βλάπτει·
 ὦ! μὴ μ' ἀρπάξης μ' ἄγριον
 θυμὸν τὸ δακτυλίδι!
 Τοῦ ἀδελφοῦ ἀπάνθρωπος
 σκληρότης μὲ προδίδει.
 Σὲ ἀγαπῶ...σὲ μόνον...
 μ' ἐπαπειλεῖς θυμόνων!

Μὴ φύγῃς! Μείνε! Μείνε!

ΧΟΡΟΣ

ὦ! τί σκληρὴ φοικτὴ!

ΛΟΥΚΙΑ

ὦ! μίαν χάριν!—Εἶναι
ἡ τελευταί' αὐτή.

«Μὴ φύγῃς, ἡ ψυχὴ μου
πρὶν φύγῃ καὶ πηγαίνῃ.

ὦ! παύει ἡ πνοή μου
κ' ἐκλείπει ὁ σφιγμός.

Ἐνὰς παλμός μοι μένει,
κ' εἶν' ἔρωτος παλμός.

ὦ! ἔρχου τὸ ἐσπέρας
ἔς τὰ μνήματα τὰ μαῦρα,
καὶ ὅταν κλαί' ἡ αὔρα
κλαῖε καὶ σὺ μαζῇ!

Κ' ἐγὼ εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐδαίμων θέλω ζῆ.

Ν Υ Ξ

*Εκ τῶν τῆς Κυρίας Γεωργίνης. (Voici l'heure où tombe le voile)

Ἰδοὺ ἡ ὥρα. Κατ' αὐτὴν μοι λύνονται τὰ χεῖλη.
Ὁ πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.
Ἄμα τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς τὸ πρῶτον ἀνατείλῃ,
ὥς ἄνθος ἡ καρδίᾳ μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.

Ὡς νύξ βαθεῖα, βασιλὶς τοῦ σκότους, τῆς γαλήνης,
εἰς τὴν σιγὴν σου ἀντηχεῖ πᾶς τῆς καρδίας μου παλμός.
Τὸ αἶσθημά μου ἄδολον σὺ βλέπεις, σὺ μὲ κρίνεις
ἄλλως ἀφ' ὅ,τι τῶν πολλῶν ὁ ἀμβλυόττων ὀφθαλμός.

Σὺ μόνη τὸ μυστήριον γνωρίζεις τῆς καρδίας,
ἥτις γογγύζει ἐν σιγῇ, ἐν ᾧ τὸ χεῖλός μου γελά·
καὶ τῆς φιλοσοφίας μου ἡξεύρεις ὁ μανδύας
πῶς εἶναι πρόσχημα ψευδές, καλύπτον τραύματα πολλά.

Εἰς τὴν προστάτιν σου σκιὰν σταλάζει ἐλευθέρως
τὸ δάκρυ μου ἄορατον, ὁ πικρὸς θρῆνος ἀντηχεῖ.
Πρὸς σέ ὁ πόνος δὲν σιγᾷ, δὲν κρύπτεται ὁ ἔρω,·
οὐδ' ὑποκρίνεται χαρὰν ἢ ἀθυμοῦσά μου ψυχή.

Ῥίπτω μακρὰν τὸ ῥόδινον τῆς κεφαλῆς μου στέμμα·
τοῦ πένθους σύρω ἐπ' αὐτὴν τὸ κάλυμμα τὸ μελανόν.
Κύπτει τὸ μέτωπον ὠχρὸν, κλίνει θολὸν τὸ βλέμμα,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου ὁ ἔρω, κάμπτει ταπεινῶν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ αὐγερινὸς προκύπτ' εἰς τὸν αἰθέρα,
κ' ἡ αὔρα πνέουσα ψυχρὰ μοι ἀναγγέλλει τὸ πρωῒ.
Ἐντός μου νύξ ἐγείρεται ὅταν ἐκτὸς ἡμέρα.
Τὸ ψεῦδος πάλιν ἄρχεται καὶ ἡ ἐπίπλαστος ζωή.

Η ΜΟΙΡΑ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Διατί κλωστήν μαύρην ἡ μοῖρα
 εἰς τινῶν ἐνυφαίνει τὸν βίον,
 καὶ πικρὸν τοῖς προσάγει κρατῆρα
 στεναγμῶν, συμφορῶν καὶ δακρύων;

Ἐπ' αὐτοὺς ἴσως μέλλουσ' ἀκαίρως
 τὸν δριμὺν θεριστὴν ν' ἀποστείλῃ,
 παιδρὸν θέλει καὶ ἄλυπον θέρος,
 γελαστὰ τῶν θυμάτων τὰ χεῖλη.

ΜΟΝΗΡΗΣ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Εἰς εὐωχίας σπεύσατε καὶ εἰς χοροὺς εὐθύμους·
 μὲν τ' ἄνθη ταῦτα τὰ πλαστὰ καὶ τ' ἄσσμα στεφῆτε.
 Δὲν σᾶς ζηλεύω. Ἔχουσι στιγμὰς ἑορτασίμους
 καὶ εἰς μυστικὰς ἐντέρπονται ὥδ' αἱ καὶ οἱ ἐρημῖται.

Μὴ μὲ λυπῆσθε ὅτι ζῶ ἐν θρήνοις καὶ μονήρης.
 Πολλάκις εἶν' οἱ γέλωτες πικρῶν δακρύων πλήρεις,
 καὶ εἰς τὰ δεινά μας βάλασμον τὰ δάκρυα σταλάζουν.
 Καλῶς γνωρίζω τῆς ψευδοῦς χαρᾶς τὴν προσωπίδα·
 τὴν εἶδα, τὸ ἐπίπλαστον μειδίαμά της εἶδα,
 καὶ ἤξεύρω τ' ἄνθη τῆς κρυπτᾶς ἀκάνθας πῶς σκεπάζουν.

Θενά σβεσθῇ ὁ ὕπουλος, παράσημός της γέλως,
καὶ θενά μείνουν δάκρυα ὀπίσω του καὶ θρήνοι,
καθὼς ὀπόταν τῆς πληγῆς ἀποσπασθὲν τὸ βέλος,
κατόπιν του πολύδακρυν τὸν θάνατον ἀφίνει.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΕΣ ΑΡΝΙΟΝ

(Μέλος τοῦ BIENNETΟΥ, ἀντιττόμενος τὰ κατὰ τὴν Δανίαν, ἐν ἔτει 1864)

Τέσσαρες κύνες θηρευταί, ἰδόντες ἐν ἀρνίον,
προσέδραμον· ὅτι καλὸν τὸ ἔκριναν εἰς βρῶσιν.
Πλὴν δύο λύκοι, τῶν δασῶν προδάντες τῶν πλησίον,
αὐτόκλητ' ὑπερασπισταὶ τῆς ἀρετῆς ὀρμῶσιν.

Ἰδόντες τους, τὸ ἔστριψαν. Ἐγνώριζον τοὺς φίλους
πῶς εἶχον φήμην πονηρὰν ἀρπάγων καὶ ἀδίκων.
Ἐπίφοβ' εἰς τοὺς γείτονας, κακοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλους,
πρὸς πράξεις μόνον ληστρικὰς φιλίαν εἶχον λύκων.

Πρὶν, εἶχον ἤδη φωραθῇ λαφύρων παρανόμων
παράνομοι διανομεῖς· καὶ ὁ λαὸς ἐμίσει
συγχρόνως τούτους τοὺς ληστὰς τοὺς ἐμποιοῦντας τρόμον,
καὶ ὅσους τὰς ληστείας των δὲν εἶχον ἐμποδίσει.

Τοιοῦτο προηγούμενον καλὰ δὲν ἐγγυᾶται·
καὶ τὸ ἀρνίον τάχιστα ἐγνώρισε τί ἦσαν.
Δὲν ἤλλαξεν ἡ τύχη του ἂν ἤλλαξαν προστάται.
Πῶς θ' ἀποφύγη τὴν σκληρὰν τῶν δασοβίων λύσσαν;

Ἐπικαλεῖται καὶ θεοὺς βελάζον καὶ ἀνθρώπους
 νὰ θέσωσ' εἰς τοὺς φόβους του καὶ εἰς τοὺς κινδύνους τέρμα.
 Ἐν τέλει κύνες δράμουσιν ἀπὸ παντοίους τόπους,
 διάφοροι τὸ μέγεθος, τὸ γένος καὶ τὸ δέρμα.

Ἐμπρὸς τῶν ἄλλων μολοσσὸς θηρευτικὸς ἐχώρει·
 Ἀπαύστως τὰς ἀλώπεκας μὲ δλεθρον ἠπείλει.
 Ὡς τίγριδος παρδαλωτὸν τὸ ἐνδυμα ἐφόρει,
 καὶ τὴν φωνὴν στεντώριον ὕψων, αὐτὰ ὠμίλει.

«Αἱ λύκοι φίλοι, τί μ' αὐτὸ ζητεῖτε τὸ ἀθῶον;
 »Τί ἐξασκεῖται κατ' αὐτοῦ ἡ ἄδικος ὀργή σας;
 »Πρὸς τί τὸ δυναστεύετε, σεῖς δύο πρὸς ἓν ζῶον;
 »Καὶ ποῖον ζῶον! Τετραπλοῦς αὐτοῦ ἐστὲ καθεῖς σας.

»Κ' ἐπαίρεσθ' ἐπὶ τῇ αἰσχυρᾷ καὶ τῇ εὐκόλῳ νίκῃ!
 »Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀνδρεία σας; Ἐδὼ θὰ διαπρέψῃ;
 »Ἡ δόξα εἰς τὸ θυμὰ σας, οὐχὶ εἰς σᾶς ἀνήκει.
 »Αἰσχύν' εἰς πάλιν ὡς αὐτὴν τὸν νικητὴν θὰ στέψῃ.

»Ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὸ ζῶον τοῦτο κεῖται.
 »Ἰδέτε τοὺς δδόντας μου. Καθένας σας νὰ κρίνῃ
 »ἀφήνω, τίς ἡ τύχη του, ἐὰν μ' ἐπικαλεῖται
 »ἡ ἀθωότης, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη.»

Τῶν λύκων τὴν δυσκόρεστον ὀρμὴν καταπραΰνας,
 τοιαῦτα εἶπε· καὶ ἐνταυτῷ δι' ἄκρων τῶν ὀμμάτων
 ὁ κομπορρήμων ἔκραζε καὶ ἄλλους δύο κύνas,
 καὶ ἤλπιζε συμπράκτορας νὰ τοὺς κερδίσῃ πρᾶττων.

Ὁ εἷς αὐτῶν ἦτο δασὺς τῆς Σιβηρίας κύων,
τραχύς, τὸ ρύγχος ἄγριος, ὄξυς ἐχθρὸς τῶν λύκων.
Εἰς πάλην πλὴν αἱματηρὰν τραυματισθεὶς κατ' οἶκον,
ἤρεϊτο, κἄν πρὸς τὸ παρὸν, ἀπράγμονα τὸν βίον.

Ἀλλ' ὅμως τὴν ἀλήθειαν ἂν μοι ζητῆτε πλήρη,
πολὺ φοβοῦμαι ὁ καλὸς, ἀντὶ διὰ τὸ θυμα
πολλὴν νὰ εἶχεν ὀρεξιν τὸ δέρμα του νὰ φθείρῃ,
ὅτι τὸ θυμα σύσσωμον νὰ φάγῃ ἐπροτίμα.

Ὁ ἄλλος ἦν Λακωνικὸς καὶ ἰχνηλάτης κύων,
ὄξυς, θρασὺς, ἀμέτοχος κακῶν δολιοτήτων,
ἐπὶ πολέμων ἄμαχον, ἀνήμερον θηρίον,
μετὰ τὴν μάχην τιθασσὸς καὶ θωπευμάτων ἥττων.

Ἰδὼν ἐκεῖ τὸν μολοσσόν, τῷ εἶπε πλησιάσας·
«Εἰρήνης βίον τοῦ λοιποῦ μοι ἐπικλώθ' ἡ τύχη.
» Δὲν θέλω πλέον πόλεμον. Αἱ δάφναι χάρισμά σας.»
Καὶ ἤρχισε τοὺς πόδας του εἰρηνικῶς νὰ λήχῃ.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Εἰς ἄλλας περιστάσεις
» σὺ, Κύριε, μὲ ἄφησας ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
» Τὴν τύχην τώρα ὕπαγε καὶ σὺ νὰ δοκιμάσῃς.
» Τὰ πράγματ' ἂν περιπλαχοῦν, διόρθωσόν τα μόνος.»

Οἱ λύκοι κατενόησαν ταχέως τί συμβαίνει,
καὶ πῶς πολὺ ὁ μολοσσὸς νὰ βλάβῃ δὲν ἤμπόρει.
Ἐπίσης πλὴν ἐνόησαν πῶς ὁ λαὸς ἐν γένει
ὥς κλέπτας καὶ ὥς ἄρπαγας κρυπτῶς τοὺς ἐθεώρει.

Καὶ νὰ τοῖς τύπτῃ ἤρχισε τὸ συνειδός. Τῶν ποίων;
 Τῶν λύκων συνειδός; Διπλοῦν τινῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ ἄνευ περιφράσεων καὶ ἄνευ προοιμίων,
 πρὸς τὸ ἀρνίον κατ' αὐτὸν ἐλάλησαν τὸν τρόπον.

«Μεγάλα μὴ περίμενε παρὰ τῶν προστατῶν σου·
 »ἀλλ' οὐδ' ἡμᾶς ἐκλάμβανε ὡς ἀδδηφάγα ζῶα.
 »Ὑπόμεινον νὰ φάγωμεν τὸν ἓνα τῶν ποδῶν σου,
 »κ' ἡμεῖς σοὶ ἐγγυώμεθα τ' ἄλλα σου μέλη σῶα.» —

«Τὸν πόδα μου! Πρὸς τοῦ Πανός! Εἶναι φρικτόν! Συνθήκη
 »θὰ μ' ἐγγυᾶται τὰ λοιπά; Ἀράχνης εἶναι νῆμα.
 »Τὴν σέβονται τὰ πρόβατα, τὴν ἀθετοῦσ' οἱ λύκοι.
 »Ὁ ἀδελφός μου ἐγίνε τῶν συνθηκῶν σας θυμὰ.

»Πάντες αὐτὴν κυρώσαντες παρέβητε πρὸς χλεύην.»
 Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ μολοσσὸς ἀπήντησεν ἐντόνως·
 «Μὴ κατ' ἐμοῦ παράπονα· ἐγὼ δὲν τὴν παρέβην.
 »Ἀλλὰ τί δύναμαι, ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθην μόνος;

»Ὡμίλησα καυχώμενος· πολλάκις μοὶ συμβαίνει.
 »Ἀλλ' εἶν' ἀπεριόριστος ὁ ὑπὲρ σοῦ μου ζήλος.
 »Πλὴν πῶς εἰς πάλην νὰ προβῶ ὅταν ὀπίσω μένη
 »ὁ ἰχνηλάτης, ὁ πιστὸς, ὁ ἐντιμὸς μου φίλος;

»Τὸν πόδα τοῦτον σοὶ ζητοῦν ἀδίκως, τὸ ὀμνύω.
 »Πλὴν τί νὰ πράξω κατὰ σοῦ ἂν ὅλοι ἐπιπέσουν;
 »Εἰς ποῦς τί εἶναι ἔπειτα; Ὁ ὄρνις ἔχει δύω,
 »καὶ ὅμως τί εὐκίνητος! Οἱ τρεῖς ἄς σοὶ ἀρκέσουν.»

— «Ὁ λόγος σου, προσάτα μου εἶν' αἰσχος, εἶναι φρίκη»,
περίτρομον τὸ δυστυχὲς ἄρνιον ἐξεφώνει·
«ἀλλ' ἄφ' οὗ μ' ἄφησας αἰσχυρῶς, ἄς ἔλθωσιν οἱ λύκοι.
» Ἄς γίνῃ ἡ ἐγχείρησις. Τοῖς δίδω ὥς τὸ γόνυ.»

—
«Ναί, ὥς τὸ γόνυ! καί, γκοδδάμ! (ὁ μολοσσὸς καυχᾶται)
» νὰ μάθῃ ποῖος εἶμ' ἐγὼ ἄς ἔλθῃ ὅστις θέλει.»
Καὶ ἴστατο προκλητικῶς, ὁπότε διαβάται
κύνες μεγάλοι καὶ μικροὶ παρέρχοντ' ἐν ἀγέλῃ.

—
Κ' ἐγαύγιζον· «Νὰ μᾶς δοθῇ ὀλόκληρον τὸ σκέλος.
» Δὲν εἶναι σκέλος ἄρνειον; Εἰς κύν' αὐτὸ ἀνήκει.
» Νὰ μᾶς δοθῇ καὶ ὁ μηρός· ἡ μᾶλλον μέλος μέλος
» ὀλόκληρον τὸ πρόβατον νὰ σκευασθῇ καρύκη.»

—
Περίτρομον τὸ πρόβατον καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ
εἶδε τὸ πᾶν ἀπολεσθὲν, καὶ εἰς φυγὴν ἐστράφη,
κ' ἐκρύβ' εἰς ἔλη ἄβατα, εἰς ἄγνωστα νησία,
ἔπου ἡ νηπιότης του ἡ εὐτυχὴς ἐτράφη.

—
Λύκοι καὶ κύνες σπεύδουσι τίς πρῶτος νὰ προσδράμῃ.
Εἰς τὰς λαμπράς των ὕλακας ἀντιλαλοῦν τὰ δάση.
Ἀπῆλθε δὲ καὶ ἡ τριάς, κ' ἠπόρει τί νὰ κάμῃ
ἔταν ἐκεῖνοι ἤθελον τὴν λείαν των μοιράσει.

—
Τὰ ὦτα κατ' ὁ μολοσσὸς, ἀλλὰ καὶ τύφου πλήρης,
ἐχώρει πρὸς τὴν κοίτην του, καὶ μεταξὺ ἐλάλει·
«Δι' ἓνα πόδα δά καὶ σὺ τὸν κόσμον διεγείρεις!
» Ἀλλ' ἀνκάνεις τὸν ὠμόν σου, τὴν κεφαλὴν προσβάλλῃ...»

Καὶ μέχρι τέλους πρὶν εἰπῇ, γῆ, οὐρανὸς καὶ πόντος
ἐκάγχασαν στεντόριον. Ἐγὼ δὲ πρὸς ἐκεῖνον
τὸν ὑποσχέσεων μεστὸν, τὸν ἐχθροφάγον ὄντως,
τοιαύτην δίδω συμβουλὴν, τὸν λόγον ἀποτεινών·

«Μὴ τοῦ λοιποῦ ὑπόσχεσαι. Οὐδένα δελεάζεις.
»Ματαία ἡ θωπεία σου καὶ ἡ ψευδοκολακεία,
»ματαία καὶ ἡ ἀπειλή. Κἀνένα δὲν τρομάζεις.
»Τὸν ἀπατῶντα συνεχῶς ἀμεῖβ' ἡ δυσπιστία.»

Εἰς δὲ τὸν δευτερότοκον τῶν λύκων· «Φίλτατέ μου,
»σὺ, λέγω, τὸν πρεσβύτερον δουλεύεις. Εἴσαι κτῆνος.
»Σὺ ἔχεις ὅλας τὰς πληγὰς, τὰ βάρη τοῦ πολέμου·
»ὅλας τὰς δάφνας, τὰς τιμὰς, τὰ λάφυρα, ἐκεῖνος.

»Τὸ ἐγκλημα πλὴν τῆς αἰσχρᾶς ὑμῶν λυκοφιλίας
»θὰ ἦν' εἰς ἀμφοτέρους σας διηνεκῆς αἰσχύνῃ·
»καὶ ἡ γῆ τὴν νέαν βλέπουσα κατάχρησιν τῆς βίας,
»θενὰ διστάζ' εἰς οὐρανοὺς ἂν ζῇ δικαιοσύνη.»

Εἰς σέ δὲ λέγω, ἄκριτε ἀγέλη κυναρίων,
οὕτω συνασπιζόμενοι, παράφρονες πῶς εἴσθε,
κατὰ τῶν ζώων τῶν μικρῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θηρίων.
Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἡμέρα σας. Νὰ μὴ παραπονῆσθε.

Πρὸς δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς τρεῖς τοιαῦτα λέγω κράζων·
—«Στηριζέτε τοὺς ἰσχυροὺς κατὰ τῶν ἀδυνάτων,
»ἀλλὰ, ὁ κατὰ δύναμιν τοὺς φαύλους μὴ κολάζων
»τί εἶναι, ἢ συνένοχος εἰς τὰ ἐγκλήματά των;»

Λέγω δ' εἰς πάντας· «Μάταιον τῶν συνθηκῶν τὸ κῦρος.
 «Τὸν κόσμον ἐδιδάξατε πῶς λόγος ἀθετεῖται,
 » πῶς ὑποσχέσεις, καὶ τιμὴ, καὶ πίστις εἶναι λήρος.
 » Ἀγέλη λύκων καὶ κυνῶν, θὰ μεταμεληθῇτε.»

ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΛΛΕΚΟΥ (HALLECK)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ὁ Ἀλλέκ (Fitz-Greene Halleck) γεννηθεὶς ἐν Κοννεκτικούτῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1795, ἀποβιώσας δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1867, ὀλίγα μὲν ἔγραψεν, ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τῆς στιχοιουργίας καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν ἀντὶ πολλῶν τιμώμενα. Εἰς τῶν κριτικῶν, ὁ Ἑρρίκος Τυκερμάν, λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἴσως ὁ γνωστότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν ἀμερικανῶν ποιητῶν. Ὡς τὸ ἐξοχώτατον δ' αὐτοῦ ἀριστούργημα θεωρεῖται ἡ εἰς Μάρκον Βότσαρην ψδῆ, ἣν ἔγραψε κατὰ τὸ 1827 ἐπανελθὼν ἐξ ὁδοιπορίας εἰς Εὐρώπην. Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν αὐτὴν τὸν ἀχρογωνιατὸν λίθον τῆς δόξης του· καὶ δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς ἐκτὸς τοῦ φύλου ὁπωσοῦν ἀγωγῆς μετασχὼν, μὴ ἡξεύρων αὐτὴν ἐκ στήθους, διότι περιέχεται εἰς πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, φιλολογικὴν φιλοκαλίαν, συγχρόνως δ' εὐτυχῶς καὶ φιλελληνικὰς συμπαθείας ἐμποιοῦσα. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο προῖόν δικαίωμα ἔχει νὰ θάλλῃ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ μεταφυτευθῇ ποτε ἐπιδεδιωκτέρον ἢ διὰ τῆς παρούσης ἀποκείρας.

Μεσονύκτιον εἶναι, κ' ἐντὸς τῆς σκηνῆς του,
 ἀσφαλῶς φρουρουμένης, ὁ Τοῦρκος κοιμᾶται.
 Θορυβοῦσι τὸν νοῦν του ὄνειρων ἀπάται.
 Τὴν Ἑλλάδα πρηνῇ πῶς πιέζ' ἡ ἰσχὺς του,

πῶς νικᾷ καὶ πῶς σφάζει εἰς τ' ὄνειρον βλέπει,
 κ' εἰς τὸν πόλεμον θέρος τροπαίων πῶς δρέπει.
 Καὶ εἰς τ' ὄνειρον μέλη ἀκούει παιάνων,
 καὶ ἀγάλλεται δῶρα Σουλτάνου λαμβάνων,
 καὶ ὑψοῦται, ὑψοῦται αὐτὸς εἰς Σουλτάνον,
 καὶ ὁ νοῦς του, ἐντὸς Παραδείσου πτερόεις
 πετᾷ ἔπως ὁ ὕπνος τὸν φέρει ὁ γόης.

Μετονύκτιον εἶναι· ὁ Βότσαρης τάττει
 ἐν σκιαῖς τοῦ δρυμοῦ τοῦ Σουλίου τὰ στίφη.
 Ἦσαν ἄνδρες χαλύβδινοι, οἷα τὰ ξίφη,
 ἃ ἡ ἀδμητος χεὶρ τῶν ἡρώων ἐκράτει.
 Μυριάδες Περσῶν ἐκεῖ ἄλλοτε ἦσαν·
 τῆς Πλαταίας τὸ ἔδαφος ὅμως σκιρτῆσαν,
 ἐποτίσθ' εἰς τὸ αἷμά των κ' ἔφυσε χλόη.
 Ἐκεῖ ἴσταται ἤδη ὁ λόχος τῶν νέων,
 τὸν θριαμβοὺς ἠχήσαντ' ἀέρ' ἀναπνέων,
 ἔχων χεῖρα στερρόαν, ἔχων στῆθος γενναῖον,
 νὰ κτυπᾷ, νὰ νικᾷ, ὡς οἱ ἄνδρες οἱ πρῶην.

Μία ὥρα παρῆλθε καὶ τ' ὄναρ ἐλύθη,
 οὐδὲ εἶδεν ὁ Τοῦρκος ποτ' ἄλλο πλὴν τούτων·
 καὶ ἠκούσθ' ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν πρὸς τὰ πλήθη·
 «Εἰς τὰ ἔπλα! Ὁ Ἕλλην! Ὁ Ἕλλην! Ἰδού τον!»
 Καὶ ἠγέρθη, ἀλλὰ ἔπως πέσ' εἰς τὸ μέσον
 τοῦ ἐμπύρου καπνοῦ, τῶν ἀγρίων φλογῶν,
 τῶν σφαιρῶν ἅς ὁ θάνατος πέμπει ἐμμέσσω,
 οἰμωγῶν ἐκπνεόντων, φυγῶν καὶ πληγῶν,
 καὶ φωνὴν λαμπροτέραν ἀκούσῃ σαλπίγγων,
 ὡς ὁ Βότσαρης κράζει, τὸ ξίφος του σφίγγων.

«Ὅσω εἷς μόνος ἔνοπλος πνέει, κτυπᾶτε,
τὴν γῆν σώσατε· γῆ τῶν πατέρων σας ἦτο·
καὶ γενναῖοι τῆς πίστεως ἔστε προστάται.
Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, κ' ἡ πατρίς ἡμῶν ζήτω!»

Κ' ἐπολέμησαν ὡς ἀγαθοὶ στρατιῶται,
καὶ νεκρῶν εἰς τὸ χῶμα ἐσώρευσαν πλήθη,
καὶ ἡ νίκη τὰ ὅπλα των ἔστεφεν, ὅτε
καὶ ὁ Βότσαρης πίπτει τρωθεὶς εἰς τὰ στήθη.
Τῶν συντρόφων του ὅσοι σωθέντες, ὀλίγοι,
εἰς τὸ ἄχρουν του χεῖλος μειδίαμα εἶδον
ὅταν ἡγγεῖλε νίκην τὸ ἄσμα ὃ ἦδον,
ὅτ' ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Τοῦρκον νὰ φύγῃ.
Κ' εἶτα εἶδον κ' ἐσβέσθη τὸ λάμπον του βλέμμα,
καὶ τὸν εἶδον εἰς σκότος θανάτου νὰ κλείσῃ
τοὺς γοργοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εἰς ὕπνον ἡρέμα,
ὡς τὸ ἄνθος, ὅπόταν ὁ ἥλιος δύσῃ.

Εἰς τὸν θάλαμον, θάνατ', ἔλθῃ τῶν νυμφίων,
πρὸς μητέρα ἔλθῃ, ὅταν τ' ὄμμα της δύον
βλέπῃ πρῶτον ἀστέρα στοργῆς ν' ἀνατέλλῃ.
Ἐλθῃ ὅτ' ἐλευθέρα δεσμῶν ἡ πανώλης
τὴν σαπρὰν της πνοὴν εἰς τὴν γῆν ἀποστέλλῃ,
κ' ἐρημῶνται χωρία καὶ κλαίωσι πόλεις·
ἢ ὡς νόσος ἔλθῃ, ὡς κοιλόφθαλμος φθίσις,
ὡς σεισμὸς ἀνατρέπων, ἢ ὡς τρικυμία,
ἢ ὅπόταν ὀργᾷ εὐτυχῆς ἡ καρδία,
ἢ εἰς πότους, εἰς ἄσματα, ἢ εἰς ὀρχήσεις·

εἶσαι φάσμα ἀπαίσιον. Σκότος ἀβύσσου,
τάφος μέλας, καὶ κώδων, καὶ μάρμαρον κρύον,
ἀγωνίαι καὶ γόοι καὶ ῥύσεις δακρύων,
γνωστοί, ἄγνωστοι φόβοι, εἰσὶν ὁπαδοί σου.

Ἄλλ' εἰς ἥρωα ὅστις ἤγεῖτ' ἐλευθέρων,
ἂν τὴν νίκην αὐτῶν ἀσφαλίζῃ ἡ θανή του,
ἡ φωνή σου ἤχεῖ καθὼς λόγος προφήτου
εὐλογίας κ' εὐχὰς εἰς τὸν τάφον του φέρων
τῶν παρόντων γενῶν καὶ γενῶν τῶν ὑστέρων!
Ἐλθὲ ὅταν τῆς δόξης κερδήσῃ τὸ στέμμα,
ἐλθὲ φέρων τὴν δάφνην ἣν ἔβαψεν αἷμα,
ἐλθὲ ὅτ' εὐφημῆται, καὶ ἔστιν ὁ κοῖλος,
ὁ σθεσπὸς ὀφθαλμός σου τῷ θνήσκοντι φίλος,
ὡς τῷ ζῶντι εἰς εἰρκτὴν τ' οὐρανοῦ οἱ φωστῆρες·
καὶ αἱ χεῖρές σου, ὡς τὴν ζωὴν του ἐπῆρες,
ἀδελφοῦ ξεναγοὶ τῷ ἐφάνησαν χεῖρες.
Καὶ ὁπότεν τὸν ἔκραξας, ἦν ἡ κραυγὴ σου
οἶα ἦν εἰς τὸν μέγαν υἱὸν τῆς Γενόης
ἡ ἀγγείλασα ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς νήσου
τῶν Ἰνδῶν, ἀφ' ἧς, ἄρωμα φέρουσ' ἀλόης,
τῷ προσέπνευσεν αὔρα θερμὴ, ζεφυρῖτις,
καὶ διέσπειρον βάλαμ' ἀνθῶν οἱ ταρσοί της,
ὅτ' εὐώδεις ἐκτάσεις περάσασα χλόης,
εἰς τὸ κύμα ἐφύσ' ἀπαλῶς τῆς Αἴτης.

Κεῖσο, Βότσαρη, ὅπου τοσοῦτοι μεγάλοι,
οὓς ἐγγράφῃ ἡ Κλειὼ εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης.
Τάφος οὐτις τὴν φήμην τοῦ σοῦ ὑπερβάλλει
οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἔσοχον χώραν τῆς φήμης.

Ἡ Ἑλλάς δὲν σ' ἐκήδευσέ φέρουσ' ἀνθέων
 νεκρωσίμων στεφάνους πλεκτοὺς εἰς τὰς χεῖρας,
 οὐδ' ἐκάλυψε σοῦ τὸν νεκρὸν εἰς πορφύρας,
 ἐπιδείξεις πομπῶν τοῦ θανάτου ματαίων.
 Πλὴν τηρεῖ σου τὴν μνήμην, υἱοῦ ὃν ἐφίλει,
 οὐ πικρὰ τὴν ὠρφάνευσεν ἄωρος μοῖρα.
 Διὰ σέ τοῦ λοιποῦ τῶν υἱῶν τῆς ἡ λύρα,
 καὶ τοῦ ψάλτου τὰ μέλη, τοῦ γλύπτου ἡ σμίλη·
 διὰ σέ οἱ γεννέθλιοι ἤχοι κωδῶνων·
 θὰ φελλίζουν τὰς πράξεις τὰς σὰς τὰ παιδιά·
 διὰ σέ θὰ προσεύχεται πᾶσα καρδιά
 εἰς καλύδας πτωχῶν κ' εἰς αὐλάς ἡγεμόνων.
 Τοῦ ὀπλίτου, ὀρῶντος πρὸς σέ τὸν ἀνδρεῖον,
 ἀνδρειότερον θέλει κτυπᾶ ὁ βραχίων·
 καὶ ἡ κόρ' ἡ πιστή του, δειλὴ ὡς ἐρώσα,
 εἰς τὸ τέλος τὸ μέγα τὸ σὸν ἀφορῶσα,
 τὴν ῥοὴν τῶν πικρῶν τῆς θὰ παύῃ δακρύων.
 Καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, ἂν καὶ ἀγγέλλει
 ὁ σθεστὸς ὀφθαλμὸς καὶ τ' ὠχρὸν μέτωπόν τῆς
 τὴν ἀκοίμητον μνήμην τῶν πρὶν ἡμερῶν τῆς
 καὶ τὰς θλίψεις τὰς νῦν, ἅς νὰ κλαύσῃ δὲν θέλει,
 καὶ ἡ θρέψασα σέ εἰς ἀγκάλην μητρίαν,
 εἰς φιλόξενον πέριξ καθήμεν' ἐστίαν,
 περὶ σοῦ μετ' ἀνύγρων λαλοῦσιν ὀμμάτων,
 ἐπειδὴ ἐλευθέρων ἀνδρῶν πρωτοστάτης,
 τῆς πατρίδος τὸ ξίφος ἐκπνέων ἐκράτεις,
 καὶ ἐτάχθης θανὼν εἰς χορὸν ἀθανάτων.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΚΑΤΑ

(Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ)

Τὸ ἑτερόδοξον τοῦτο ποιημάτιον μετεφράσθη, ἀναθεωρηθὲν ἔπειτα, ὅτε ἐσπούδαζον ἐν τοῖς σχολείοις, συζητήσεως ἐμπειροῦς μετὰ συμμαθητῶν περὶ τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τοῦ Βολταίρου, καὶ πρὸς διευκρίνισιν αὐτῶν. Ἡ Οὐρανία, πρὸς ἣν γράφεται, εἶναι ἡ Κυρίτς Ρουπελμόνδη, θυγάτηρ τοῦ στρατάρχου Ἀλέγρου. Συνετάχθη δὲ τὸ ποιημάτιον κατὰ τὸ 1822.

Νέος Λουκρήτιος, ζητεῖς, ὦραία Οὐρανία,
ἀνενδοιάστως νὰ προβῶ, ἵνα ἡ χεὶρ μου τολμηρὰ
τὸν πέπλον ὑφ' ὃν κρύπτεται ἡ δεισιδαιμονία,
καὶ ὑφ' ὃν ἔρπουσ' εἰς τὴν γῆν τὰ ψεύδη τῆς τὰ ἱερά,
θαῤῥούντως ἀνασύρη,
καὶ θέλεις ἡ ἀπτόητος ἐμὴ φιλοσοφία
τὴν πλάκα εἰς τὰς ὄψεις σου τῶν τάφων ν' ἀνεγείρη,
καὶ νὰ σοὶ μάθῃ ν' ἀψηφᾷς τὴν φρίκην τοῦ θανάτου,
τοὺς δισσηγμούς τοῦ μέλλοντος καὶ τὰ φαντάσματά του.
Μὴ φρόνει, δοῦλος τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθητηρίων,
καὶ βέβηλος βλασφημητῆς τῆς ἱερᾶς θρησκείας,
πῶς θ' ἀνατρέψω, πονηρῶς περιφρονῶν τὸ θεῖον
τὸν νόμον τὸν παιδεύοντα τοιοῦτους τολμητίας.

Μετ' εὐλαβῶν βημάτων
ἅς εἰσχωρήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου
Θεοῦ ὃν ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν οἱ ὁπαδοί του,
ἀλλ' ὃν συγχρόνως κρύπτουσιν ἀφ' ὅλων τῶν βλεμμάτων.
Νὰ ἀγαπήσω ἤθελον τὸν Θεὸν τοῦτον υἱικῶς,
ἀλλὰ μοὶ περιγράφεται ὑπ' αὐτῶν τύραννος κακός.

Μᾶς ἐπλασεν ὁμοίους τοῦ ἵνα μᾶς ταπεινώσῃ,
καὶ τὴν καρδίαν ἐνοχον μᾶς ἔδωκεν ἐν γνώσει,
ἵνα δικαίως τιμωρῇ.

Τῆς ἡδονῆς τὸν ἔρωτα μᾶς δίδει, ὥπως ἡμπορῇ
διὰ ποινῶν νὰ μαστιγῇ ἡμᾶς ἀτελευτήτων.

Καὶ μόλις κατ' εἰκόνα τοῦ πλασθεὶς ὁ βροτὸς ἦτον,
κ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τῶν ἀπροσέκτων,
αἵφνης, ἰδοὺ, μετανοεῖ·

ὥς τὰς ἐλλείψεις δυνατὸν ἂν ᾔην, καὶ θέλων, ν' ἀγνοῇ
τοῦ ἔργου τοῦ, ὁ τέκτων.

Τυφλὸς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ, τυφλὸς εἰς τὸν θυμὸν τοῦ,
μόλις συνθεὶς, συνέτριψε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ.

Διέταξε τὴν θάλασσαν τὴν γῆν νὰ κατακλύσῃ,
τὴν γῆν ἣν ἐσχημάτισεν αὐτὸς εἰς ἕξ ἡμέρας.

Ἄλλ' ἴσως ἡ σοφία τοῦ ἐζήτει νὰ ποιήσῃ
κόσμον ἀγνότερον αὐτοῦ, ἐντελεστέρας σφαίρας.

Ποσῶς. Ἄγέλῃν πλάττει
κακούργων μισητῶν.

Φυλὴ τυράννων ἀπηνῆς καὶ δούλων αἰσχροτάτη
προκύπτει, πολὺ χείρονες θνητοὶ τῶν παλαιῶν θνητῶν.

Καὶ ὁ θυμὸς τοῦ ἤδη πῶς θενὰ τοὺς τιμωρήσῃ;

Τίνα πυρώδη κεραυνὸν, τίνα ποινήν εὐρίσκει;

Εἰς χάος τὸ ἀρχαίγονον τὸ πᾶν θενὰ βυθίσῃ;

Ἄλλ', ὦ στοργῆς μυστήριον! ὦ θαῦμα τῶν αἰώνων!

Ὁ πνίκτης τῶν προγόνων
ὑπὲρ τῶν τέκνων θνήσκει.

Λαὸς ὑπάρχει ἀφανὴς καὶ κοῦρος, τῆς ἀνοίας
ἔρμαιον, παίγνιον οἰκτρὸν τῆς δεισιδαιμονίας,
ἔρπων, ἡττώμενος, κυρτὸς ὑπὸ ζυγὸν ἐμόρων,
καὶ περιφρόνημα κοινὸν ἐθνῶν τῶν διαφόρων.

Ἐκεῖ ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐγκαθιστᾶται,
καὶ γίνεται, ἐπιλησθεις τῆς παντοδυναμίας,
τῶν ταπεινῶν, τῶν μισητῶν ἐκείνων συμπολίτης.
Ἐξ Ἰουδαίας γυναικὸς ὡς ἄνθρωπος γεννᾶται·
τὰς ἀσθενείας δ' ὑποστὰς τῆς πρώτης ἡλικίας,
καὶ ἔρπων ὑπὸ τῆς μητρὸς τοὺς πόδας, διαιτᾶται.

Χυδαῖος δὲ τεχνίτης,
τὸ σκέπαρνον διὰ χειρὸς, τὸ πλεῖστον ἀναλίσκει
τοῦ βίου εἰς τὸ βάνηυσον ἐπάγγελμα ὃ ἤσκει·
τῶν Ἰουδαίων τὸν λαὸν περιϊὼν προσέτι
διδάσκει τρία ἔτη,
καὶ ὡς κακοῦργος θνήσκει.

Τὸ αἷμά του τοῦλάχιστον, τὸ αἷμα τοῦ Ὑψίστου,
δὲν ἤρκει, νῆμα εὐγενές, εἰς τὸ μηδὲν νὰ σύρη
διὰ τῆς ἐκροῆς του

ἕσας παγίδας καθ' ἡμῶν ὁ ἄδης εἶχ' ἐγείρει·
Πῶς; Ὁ Θεὸς ἀπέθανεν, ἐπὶ σταυροῦ ἐφάνη,
καὶ ἔλ' αὐτὰ εἰς μάτην!

Πῶς; Μ' ἐπαινοῦν τὴν χάριν του τὴν εὐσπλαγχνικωτάτην,
ὅτ' ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς ὁργὴν ἀναλαμβάνει,
κ' εἰς βάραθρον κολάσεως ἐκ νέου μᾶς βυθίζει;
Τὰ δῶρά του δι' ἀπηνῶν κακῶν ἀντισταθμίσας,
διὰ τὰς ἁμαρτίας μας τὸ αἷμά του χαρίζει,
καὶ μετὰ ταῦτα πράξεις μας παιδεύει μὴπραχθείσας;
Ἐν τῇ τυφλῇ του δὲ ὁργῇ δι' ἐγκλημα προγόνων
καταδικῶκει γενεὰς ἀθῶων ἀπογόνων
ὁ φῶς νὰ διαδώσῃ

ἐλθὼν ἐν μέσῳ τῶν θνητῶν, καὶ τοὺς λαοὺς νὰ σώσῃ;

Ἀμερικῇ, γῇ ἄγνωστε, γῇ ἀχανῶν χωρίων,
καὶ σεῖς οἱ εἰς τὰ πρόθυρα οἰκοῦντες τοῦ ἡλίου,

ὦ παγετόβιοι λαοὶ φυλῶν ὑπερβορείων,
οἱ οὐπὼ ἀνακύψαντες τοῦ ὕπνου τοῦ νυκτίου,
νὰ τιμωρῆσθε πέπρωται διὰ ποινῶν μυρίων

διότι ἀγνοεῖτε

εἰς ἄλλο ἡμισφαίριον, εἰς γῆν που τῆς Συρίας
ὅτι γεννᾶται ξυλουργὸς ὑπὸ τινος Μαρίας,
καὶ εἰς σταυρὸν ὑπὸ τινων Ἑβραίων ὁδηγεῖται;

Ὅχι! Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς αὐτὸς ὁ ἐλεήμων

ὃν πρέπει νὰ λατρεύω.

Θὰ ἔσφαλλον, πιστεύω,

ἂν οὕτω τὸν ἐξύβριζον καὶ οὕτω τὸν ἐτίμων.

Ἐξ ὕψους συγκατάβηθι, Θεέ, νὰ ἐπακούσης
φωνῆς πρὸς σὲ εἰλικρινῶς κ' ἐν πένθει ὑψουμένης.
Διὰ τὴν δυσπιστίαν τῆς μη, πάτερ, ἀποκρούσης
τάσιν καρδίας πάντοτε εἰς σὲ ἠνεωγμένης.

Ὁ ἄφρων σ' ἐβλασφήμησεν, ἐγὼ δὲ σ' εὐλαβοῦμαι.

Δὲν σὲ ὀργίζω ἂν εἰπῶ

ὅ,τι φρονῶ. Χριστιανὸς, ὦ πλάστα, δὲν καλοῦμαι
ἵνα σὲ μᾶλλον ἀγαπῶ.

Ἀλλὰ, τί ἀντικείμενον παρίσταται ἐμπρὸς μου;

Τί βλέπω; Εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ κύριος τοῦ κόσμου!

εἰς νέφος δὲ ἐμπρὸς του,

ἡ θεία τοῦ θανάτου του σημαία, ὁ σταυρὸς του!

Ὑπὸ τοὺς πόδας του πρηνῆς ὁ θάνατος πατεῖται·
εἰς τὴν φωνὴν του σχίζεται ὁ αἶθρς καὶ κλονεῖται.

Ὁ θρόνος του στηρίζεται εἰς αἷμα τῶν μαρτύρων·
τὴν ἐνδοξὸν του ἔλευσιν προλέγουσ' οἱ προφῆται·

θαύματα, τῶν ἀγίων του ἀγγέλλ' ἡ παρουσία,
κ' ἐκεῖνος ἔρχεται, δοτὴρ εὐτυχιῶν ἀπείρων.

Μέγα του τὸ παράδειγμα, ἡ ἡθικὴ του θεία!

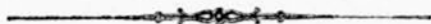
Ἐν τῷ κρυπτῷ παραμυθεῖ ἐκείνους οὓς φωτίζει·
 εἰς τὰς μεγάλας συμφορὰς τοὺς πάσχοντας στηρίζει·
 καὶ διὰ δόλου ἔτι ἂν τὴν δυνάμιν του πλάττη,
 ν' ἀπατηθῇ τις ὑπ' αὐτοῦ εἶν' εὐτυχῆς ἀπάτη.

Εἰκόνα σ' ἔδειξα διπλῇν. Ὁ νοῦς σου ἀμφιβάλλει.
 Τὴν σκοτεινὴν ἀλήθειαν σὸν ἔργον νὰ γνωρίσης.
 Ὡ Οὐρανί, ἀγχνίοναι σοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις
 ἐφάμιλλον τῷ κάλλει.

Ὁ πάνσοφος δημιουργὸς πῶς μόνος συλλογίσου
 ἐπὶ τὴν σὴν εὐαίσθητον ἐχάραξε καρδίαν
 τὴν φυσικὴν θρησκείαν,
 καὶ ὅτ' ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀφελοῦς ψυχῆς σου
 δὲν θὰ ἐγείρῃ μῖσός του οὐδὲ μνησικακίαν.
 Ἀδάμας εἶν' ἐνώπιον εἰς τὸν σεπτόν Του θρόνον
 ψυχὴ δικαία μόνον.

Ὁ Βόνζης ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἀγαθὸς Δερβίσης,
 εἰσὶν εἰς τοῦ ἐλέους του ἐγγύτεροι τὰς βρῦσεις
 παρὰ κακὸς Χριστιανὸς, Ζανσενιστῆς ἀνιλεῆς,
 κ' ἱερεὺς δόξαν καὶ καλὰ ἐπιδιώκων τῆς ζωῆς.

Καὶ τί μοὶ μέλει πῶς καὶ ποῦ καθεὶς αὐτὸν λατρεύει;
 Πᾶσα λατρεία εὐτελής, πλὴν πάσαις ἐπινεύει.
 Δὲν ἔχει χρεῖαν τῆς τιμῆς ἥτις ἡμῶν ἡδύνει
 τὰς ἀσθενεῖς καρδίας,
 καὶ δὲν τὸν ἐξυβρίζομεν εἰμὴ δι' ἀδικίας.
 Τὰς ἀρετάς μας κρίνει
 καὶ ὄχι τὰς θυσίας.

ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

A'. ΓΑΛΛΙΚΑ

ODE

SUR LA MORT DE MIAULIS

d'après le grec de P. Soutzo

Non, il n'est pas tombé, lorsqu'armé de la foudre,
il chassait devant lui cent vaisseaux orgueilleux ;
et les débris fumants de la frégate en poudre
n'ont point enseveli ses restes glorieux.

Cependant il fut grand à son heure dernière.
Lorsqu'il eut reconnu la barque des enfers,
il la vit sans trembler, de cette mine altière,
dont il fixait jadis des forts mouvants des mers.

Notre Roi, déposant l'éclat de la couronne,
vint embellir l'horreur de ses derniers instants.
Le héros tend la main, digne soutien du trône,
et lui dit : Protégez la Grèce et mes enfants !

Patras de ce grand jour conserve la mémoire,
lorsque seul, combattant les flottes de Tahir,
il vit sous les boulets et sous la flamme noire
l'horizon s'embraser et le ciel s'obscurcir.

Debout sur le tillac de sa barque intrépide,
d'une main il réglait son sillage incertain ;
de l'autre, aidant le brave, exhortant le timide,
il opposait au nombre un courage d'airain.

Il n'est plus. Couronné de laurier et de palme,
son front de ses hauts faits garde le souvenir.
Ennemi ! ce beau front est immobile et calme ;
pour la première fois viens le voir sans pâlir.

De notre liberté le grand pilier succombe.
Veuve, l'antique gloire, au milieu des débris,
pour chacun de ses fils voit s'ouvrir une tombe,
que l'étranger altier contemple avec mépris.

Des faits de tes aïeux respecte la mémoire,
jeune race, étrangère à leurs guerriers exploits ;
et si leurs monuments tombent en poudre, crois
à l'immortalité du livre de l'histoire.

Rouges de notre sang, couverts de nos lauriers,
périront-ils ces champs et ces riches campagnes ?
Ces cimes, ces vallons, ces géantes montagnes,
ce sont les monuments de nos fastes guerriers.

L'astre brillant des cieux dans sa course éternelle
éclairera ces temps toujours grands, toujours beaux,
et prêtera toujours une splendeur nouvelle
aux rayons immortels qui couvrent le héros.

Il est là ; près de lui Thémistocle repose.
On dit qu'on voit errer leurs ombres dans la nuit
sur la grève, où le flot que la mer y dépose
raconte leurs exploits à chaque flot qui fuit.

Ci-git le fils des mers. Qu'on grave sur ces pierres
cent vaisseaux ennemis à sa poupe liés,
déposant devant lui leurs superbes bannières,
et l'Asie éplorée, et l'Afrique à ses pieds.

L'histoire a réservé sa plus brillante page
à votre grande gloire Iscos et Miaulis.
La mort vous réunit sur cette aride plage,
et l'immortalité vous a de même unis.

Après de longs efforts la nature épuisée,
les ayant enfantés, rentra dans le repos.
Sa force créatrice entre eux s'est divisée,
et leur patrie en vain cherchera leurs égaux.

La comète ainsi qu'eux de splendeur s'environne ;
de ses traces de flamme elle allume les cieux ;
superbe elle apparaît et disparaît aux yeux,
et la terre longtemps s'en souvient et s'étonne.

A Mlle F. M. F. S.

qui m'avait adressé des vers sur la mort

Pourquoi ce cri d'alarme à l'heure où l'on espère ?
Qui peut t'avoir dicté ces paroles de mort ?
A peine ayant senti la brise printanière,
ton esquif fatigué se tourne vers le port !

Ton regard jeune et doux se reflète dans l'onde ;
la vague qui sourit te balance en chantant.
Que crains-tu ? ou ton cœur sent-il en palpitant
quelque bruit précurseur de l'orage qui gronde ?

Je te comprends, ô sœur ! tu ne crains pas l'écueil ;
ton courage est debout pour braver la tempête :
c'est ton âme de feu, ton âme de poète
qui se fuit elle-même et cherche le cercueil.

Des désirs enflammés qu'aucun pouvoir ne dompte,
des sentiments profonds, des rêves de bonheur,
une pensée ardente, infatigable et prompte,
des vœux indéfinis ont surgi dans ton cœur.

Plongeant dans l'avenir de ton regard avide,
tu ne vois sous tes yeux que le chaos béant ;
tu vois dans le présent le néant et le vide,
tu vois dans le passé le vide et le néant.

Il faut un aliment à ton ardeur immense,
et la réalité pour tes rêves si beaux ;
tu ne la trouves point, et ton âme s'élance
vers l'âme universelle à travers les tombeaux.

Avant de jeter l'ancre et de ployer ta voile,
navigateur pensif, regarde encor les cieux.
Dans leur voûte d'azur n'y a-t-il plus d'étoile
qui puisse te guider vers des climats heureux ?

Ainsi que toi j'avais le cœur gros d'espérance ;
joyeux je saluais la vie à son matin ;
comme toi j'ai cueilli le fruit de la souffrance ;
comme toi j'ai pleuré sur plus d'un rêve éteint.

J'ai vu que la vertu reléguée à l'histoire
n'emporte que l'honneur d'un posthume renom ;
j'ai cultivé l'étude et j'ai brigué la gloire.
L'une est un fruit amer, et l'autre n'est qu'un nom.

Ma vie aurait coulé sur des rochers arides ;
mon cœur se briserait sous le marteau du sort ;
le jour suivrait le jour, et puis viendraient les rides,
et puis la lassitude, et puis enfin la mort.

Mais j'ai persévéré ; sur mon ciel morne et sombre
de la nue aux flancs noirs un rayon a jailli ;
un arge lumineux s'y dessina dans l'ombre,
et mon cœur déchiré, mon cœur a tressailli.

J'ai vu l'ange sourire et j'ai compris la joie.
Son front resplendissait de suaves clartés.
Par un de ses regards, où mon âme se noie,
ma vie a fleuri, mes pleurs sont rachetés.

Il n'est pas temps, ô sœur, qu'au monde tu renonces.
Fleur, tu n'as pas vécu ce que vivent les fleurs.
L'anémone des champs naît souvent sous les ronces,
et le sourire ainsi naît souvent sous les pleurs.

A LA MÊME

le premier janvier 18**

Encore une feuille qui tombe,
encore un flot à l'Océan,
encore un pas vers notre tombe,
encore une année au néant.

Mais aussi, chère sœur, encore
un pas vers ton bel avenir,
un rayon matinal qui dore
le sentier que tu dois fournir.

Si notre existence s'effeuille
jour à jour, bonheur à bonheur,
mais la fleur succède à la feuille,
mais le fruit succède à la fleur.

Un regret, peut-être une larme,
suffirait au passé qui s'éteint ;
mais savoure à longs traits le charme
de l'espérance qui t'étreint.

Dieu, qui nous fait dans sa justice
de destins une égale part,
de sa main t'offrit un calice
rempli de lave et de nectar.

Ton âme puise dans ce vase
ce que la vie offre de miel :
un bonheur sublime, une extase
qui n'a de nom que dans le ciel.

D'ici bas où tout meurt, tout rampe,
s'envolant vers un monde pur,
d'une aile de flamme elle trempe
dans la poésie et l'azur.

Que sont à ton âme inspirée
nos maux, nos passions et nos pleurs,
lorsqu'elle entend dans l'empirée
les accords des célestes chœurs ?

Lorsque son sublime délire
s'exhale en soupirs mesurés,
que la renommée à ta lyre
enlace ses lauriers dorés ?

Mais qui fait que ta tête penche,
qu'un soupir se mêle à ta voix ?
Pareille à la colombe blanche,
qui te fait gémir dans les bois ?

C'est cette onde à l'ardente écume,
le génie au baiser de feu,
qui saisit, qui presse et consume,
comme un souffle enflammé de Dieu.

Ne crains pas d'en être embrasée.
 De ce feu ton cœur est l'encens.
 Il est la céleste rosée
 qui remplit ton âme de chants.

C'est ainsi que la rose en proie
 aux rayons brûlants du soleil,
 languit, se décolore, et ploie
 sa tige au calice vermeil.

Mais ce même soleil, de sève
 gonfle la branche qu'il nourrit ;
 le soir plus belle elle se lève
 et rouvre sa fleur qui sourit.

A MADEMOISELLE **

le jour de sa fête

Petite amie, agréé un faible hommage.
 Mes vœux n'y sont exprimés qu'à demi.
 Mon âme sent, mon cœur dit davantage.
 Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

Sur ta carrière à peine a lui l'aurore,
 ses rayons d'or annoncent un beau jour.
 Ces doux instants prolonge-les encore.
 Trop tôt, hélas ! ils passent sans retour.

Ils sont passés pour moi ; je les regrette ;
 ils sont passés, j'en ai souvent gémi.
 Un long printemps, oh ! je te le souhaite.
 Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

L'été viendra : deux déités rivales
partageront tes soins de moitié.
Bien qu'en beauté encor tu leur égales,
tu serviras l'amour et l'amitié.

A l'amitié porte ton culte en dette,
mais crains l'enfant dans la rose endormi.
L'amour propice, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

Plus d'un nuage obscurcira peut-être
le bleu du ciel où ton soleil a lui ;
et de la tige où le sort te fit naître
le vent viendra t'arracher, charmant fruit.

Si le vent vient, ou la main indiscreète,
frémis d'horreur, sur ta tige affermi.
Braver l'orage, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

L'hiver viendra, et la vermeille aurore
d'un crêpe brun se voilera le front.
Que dans ton cœur le soleil brille encore,
et doux encore en sera le rayon.

Que loin de toi s'amasse la tempête,
et porte ailleurs l'aquillon ennemi.
Un doux hiver, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

A MADEMOISELLE **

pour un cadeau reçu pendant que j'étais empêché de sortir

A la feuille insensible, au défaut de ma voix,
je vous confie, ô vœux de ma reconnaissance.

N'allez point, trop hardis et trop prompts à la fois,
trahir ce que je sens et plus que je ne pense.

Gravés au fond d'un cœur brisé par les revers,
vous le consolerez de votre douce flamme;

Et quand le temps jaloux effacera ces vers,
neufs comme au premier jour vous vivrez dans mon âme.

A LA PRINCESSE C. G.

sur un volume de poésies

Je t'avais rencontrée à l'heure enchanteresse
où la vie en chantant prend son premier essor.
Depuis, les maux et l'âge ont flétri ma jeunesse,
mais mon cœur fatigué, mon cœur est jeune encor.
Quand j'aurai terminé mon errante existence,
jette parfois les yeux sur ces feuilles, et pense
que le cœur d'un ami repose ~~sur~~ ces fleurs;
pense aux jeux innocents de notre heureuse enfance,
aux roses sans l'épine, aux plaisirs sans les pleurs.

/ 0 7 5

LA LARME

CHANSON

(Air, Une Larme)

Le cœur qui souffre,
le cœur que tord un souvenir,
qui voit un gouffre
dans le présent et l'avenir,
le cœur qu'alarme
l'existence comme un malheur,
raconte toute sa douleur
par une larme.

Quand les yeux pleurent,
c'est le cœur qui seul a parlé.

Les soupçons meurent
sitôt qu'une larme a coulé.

Vois cette larme
qui brille sur ta boucle d'or,
et s'il te reste un doute encor,
vois cette larme.

Quand plein d'ivresse
le cœur palpite et sent et jouit,
que l'allégresse
comme une fleur l'épanouit,
quand tout le charme,
quand il se sent baigné d'amour,
son honneur alors se fait jour
par une larme.

CHARON ET LA JEUNE FILLE

(Air, Schubert: Der Tod und das Mädchen), B, 2e éd. 43

LA JEUNE FILLE

L'éclat de mon aurore
commence à se ternir.
Mon front se décolore;
hélas! Je vais mourir.

CHARON

Viens, jeune fille; cet instant
est le repos que tu demandes.
Je vais t'endormir en chantant,
je vais te tresser des guirlandes.

LA JEUNE FILLE

Que j'aime la nature
et que le monde est beau!
La nuit est noire, obscure
au fond du froid tombeau.

CHARON

Ne tarde plus, il en est temps.
Oui, des tombeaux la nuit est sombre.
Fleur que j'emporte en ton printemps,
viens prendre racine à mon ombre.

LA JEUNE FILLE

Mon cœur, hélas! à peine
avait senti l'amour.
Encore un jour sa peine,
et son bonheur un jour!

CHARON

Viens, viens! Les morts ne sentent pas.
Chez nous plus d'espoir ou de rêve.
Sèche tes larmes. Le trépas
aux tourments de l'amour fait trêve.

ΠΑΛΑΙΚΑ

LA JEUNE FILLE

Écoute ma prière !
 Ma mère pleurera.
 Ma bonne et tendre mère !
 qui la consolera ?

CHARON

Viens ! Je ferai tarir ses pleurs.
 Rends-moi ton âme qui s'envole.
 Il est de poignantes douleurs
 et des cœurs que seul je console.

DANS L'ALBUM

de M. NADARD, célèbre aéronaute et photographe

Sur ses ailes de gaz au ciel il s'envola.
 Du soleil il s'approche ;
 il le met dans sa poche,
 et se fait un pinceau des rayons qu'il vola.

DANS L'ALBUM

de Madame S. B.

Du temple profanant le mur
 souvent la main pieuse y trace
 un nom obscur,
 que le regard dédaigne et que le temps efface.
 Ainsi d'un inutile trait
 j'inscris à cette place
 mon nom, que le lecteur distrait
regarde et passe.

DANS L'ALBUM

de Madame la Comtesse C. P., née Princesse Bonaparte

Parmi d'illustres noms cette place est bien belle.
J'y dépose le mien, du contact ennobli;
et cependant ma main, et ma plume rebelle,
hésitent à tracer un nom fait pour l'oubli
sur le rameau fleuri d'une souche immortelle.

SUR MA PHOTOGRAPHIE

offerte à une dame

D'un accident d'un jour, d'une ombre qui s'efface,
d'une ébauche d'ami cette image est la trace.

SUR UNE AUTRE

On dit que cette image est parlante. Eh bien, non.
Si ce portrait parlait, il dirait vote nom.

SUR UNE AUTRE

Ces traits inanimés excitent mon envie.
Un regard de vos yeux leur donnera la vie.

SUR UN ÉVENTAIL

Le zéphyr à l'aile légère
carresse ou la rose ou le lys;
mais, quittant les fleurs, il préfère
attendre blotti dans ces plis.

A MA PETITE AMIE H. B.

avec un écrioire représentant une chouette

L'oiseau de la déesse sage!
Ne le mettez jamais en cage.
Puissiez-vous l'égalér, et même davantage,
la surpasser.

Qu'en tout et que toujours Minerve
 et vous inspire et vous préserve;
 qu'avec mon souvenir cet encrier se conserve...
 sans se casser.

SUR UN VASE ANTIQUE

offert en cadeau, le premier de l'an, à Madame de F.

D'un passé de mille ans ce léger souvenir
 porte des vœux présents et des vœux d'avenir.

GRIFFONNÉ SUR LE MUR DU LAZARET DE SYRA.

en juillet 1839

O paradis terrestre, ô fleur des quarantaines,
 de tes accusateurs que les plaintes sont vaines!
 Jamais puce ou souris, jamais punaise ou rat
 ne trouble le repos des réclus de Syra.
 L'air pesant, et chargé de poussière qui vole,
 s'agite en ondoyant au gré des fils d'Eole,
 et lorsque le soleil darde ses feux d'été,
 l'intrépide baigneur fend le flot agité.
 O fameux Linardi, héros de la cuisine,
 quelle couronne d'ail l'histoire te destine!
 Artiste plein de goût, qui, modestie à part,
 qui connaît mieux que toi tous les effets de lard?
 Qui sait mieux à l'agneau substituer la chèvre,
 et faire rendre au chat les honneurs du lièvre?
 Dans cet Edem, la vie est pleine d'agréments.
 Les jours nous ont paru plus courts que des moments.

SUR LE NIL,

BATEAU A VAPEUR DES MESSAGERIES FRANÇAISES
en février 1870

Sur le *Nil* je quittai les bords de l'Ilissus.
Garre aux flots écumants, au roulis que j'abhorre.
Mais le palais flottant ne marche pas encore.
Quels sont ces Minarets à distance aperçus ?
Eh quoi ! Je reconnais les rives du Bosphore !
Le *Nil* arrive-t-il sans marcher ? Je l'ignore.

CHARADE

À Madame P., pour son jour de naissance

Lorsque tu vis le jour, s'approchant de ta couche
mon *premier* déposa son baiser sur ta bouche,
et te dit : « Je t'accorde, avec l'esprit fécond,
la grâce et la beauté. Bouton de mon *second*,
avec soin cultivé aux rives du Bosphore,
tu charmeras les yeux plus éclatant encore
quand, l'épanouissant à la maturité,
par les mains de l'Amour tu seras transplanté
dans mon *dernier* fameux, chanté par tous les âges,
dans mon *dernier* de l'art, dans mon *dernier* des sages.
Là, comblant de mon *tout* un homme de ton choix,
de l'amour à ton tour tu connaîtras les lois,
mon *tout* changeant ta vie en éternelle fête. »
Elle dit. Ce sera ; et je te le souhaite.

A MON AMI R., qui abusait du calembour

De maigres calembours ! Des sardines étiques !
Et le premier *bacal en bourre* ses pratiques ¹⁾).

AUTRE. AU MÊME

Ce grand maître passé de l'art calembourique,
à cheval sur ses jeux de mots, dont il se pique,
ce n'est point Apollon sur son Pégase épique,
c'est des produits d'esprit un *bacal en bourrique*.

¹⁾ Bacal, un épicier à Constantinople.

LE BLANC

SONNET

dans l'album de Mademoiselle BLANCHE B.

J'admire les couleurs que l'arc-en-ciel étale.
 Sur toutes c'est le blanc qui l'emporte en splendeur.
 Son éclat dit « Vertu », et son nom dit « Candeur ».
 Il habille aux sommets la neige virgine.

Il décore le front de la pure Vestale,
 où naît en rougissant la fleur de la pudeur ;
 l'écume sur la mer ; et, dans sa profondeur,
 la perle immaculée aux reflets de l'opale.

Aussi, dans le séjour d'éternelle beauté,
 où nous allons, au soir de ce jour agité,
 suspendre notre nid à l'éternelle branche,

où tout est radieux, où tout est saint et pur,
 nageant dans la lumière et tranchant sur l'azur
 les anges seront blancs, et l'âme sera blanche.

A Mademoiselle E. B.
 dans son album

Souvent votre œil distrait voit sur le firmament
 une étoile qui file, et qui s'éclipse et passe.
 Ainsi sur votre ciel j'apparus un moment
 pour m'éteindre aussitôt sans y laisser de trace.

Mais l'œil qui du soleil affronte les rayons,
 quand l'astre disparaît, en conserve l'empreinte.
 Ainsi toujours présente en nos cœurs nous voyons
 votre image, jamais par la distance éteinte.

B'. ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

EINIGES AUS ALEXANDER SOUTZO

Τὸ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλατος
γλυκίων ἦέν αὐδῆ.

DER NEUE DIOGÉNES

EINE Spanne eignes Landes hab'ich nicht zu meinem Grabe,
und die freygestimmte Leier ist noch Alles, was ich habe.
Federleicht von Geldesbürde leg' ich mich zum sanften
Schlummer,

und erwache ohne Kummer.

Diogénes in der Tonne, frag'ich nicht nach Ruhm und Gold,
und des blinden Schicksals Scheibe lass' ich rollen, wie sie
rollt.

Nicht vor Mächtigen und Grossen sieht man mich die Kniee
biegen.

An der Sonne mich zu wärmen, ist für mich die höchste
Wonne.

Zieht vor meiner stillen Tonne lärmend der Tyrann der
Griechen ¹⁾,

und entnimmt er mir die Sonne,
ein erzürnter Diogénes, Mensch, ruf ich, lass mir den Tag!
Mensch! du nimmst mir was dein Scepter mir zu geben
nicht vermag.

Durch die menschenreichen Strassen wandle ich allein* und
denkend.

Hier begegnet mir ein dicker aufgeblas'ner Hahn, und
weiter

einen wilden Rappen lenkend,
aus des Sattels stolzer Höhe will zertreten mich ein Reiter.
Gleich dem Diogénes lachend, schau' ich diese eitlen Wirren,
und gewinne, ruhig schlendernd, neue Pfeile für Satyren.

---

1) J. Capodistrias.

Sieh sie al le einher schreiten, ihren Kopf voll Rauch und
 Dunst,
 unsre grossen Diplomaten, Mirabeau's und Metterniche!
 Auch dem grössten Staatsmann wahrlich keiner unter ihnen
 wiche
 sey's an Klugheit, sey's an Kunst.

Doch durch ihre Haufen geh' ich mit der brennenden Laterne:
 «Diogénes, ruf ich, Herren, einen Menschen sah' ich gerne.»

—
 Für das allgemeine Beste sieh sie geh'n und sieh sie laufen.
 Für des Wohl des Landes ist es dass sie schwitzen, dass sie
 schnaufen.

Mir bekannt ist ein gewisser armer Teufel von Minister;
 nun, von lauter Schreiben Schreiben, eine hag're Mumie
 ist er.

So wie sie, und mehr als jeder, bin ich wichtig und geschäftig.

Gleich dem Diogénes roll'ich meine Tonne ernst und kräftig.

—
 Neuen Schwanz sich anzupassen suchet mancher arme Tropf,
 den man früher mochte schauen wohl mit Schwanz, doch
 ohne Kopf.

Mancher Werber dieser Gattung streift gar oft bei mir vorbe
 klopfend an das runde Haus;

«Nimmst du, ruft er, nicht Partey?»—

«Diogénes!» schrei' ich, «Herren, alle Menschen lach' ich
 aus.»

DIE PRESSE

Ein Staatsrath kommt zu mir und sagt mit zuckersüßem
Munde :

«Nun freygesinnter, lieber Freund, Glück auf zur frohen
Kunde!

So freue dich doch recht! Es geht vortrefflich mit der Presse.
Wie viel Artickel schlug ich vor in ihrem Interesse!

Die Press' ist frey, mein Herr; genug, dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen

Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.

Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug, dass man nicht
schreibe.

Mein Bruder ist ein Gouverneur in einem kleinen Orte,
und einer meiner Vettern ist am Appellationsgericht.

An einem Knochen nag' auch ich in meinem sichern Orte;
doch Freund der Presse nenn' ich mich, und ihr entgegen
stimm' ich nicht.—

Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen

Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.

Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht
schreibe.

Ein Herr Colleg, der hasst das Licht, und zwar aus guten
Gründen,

riss auf den Mund drey Ellen breit
und schwatzte gegen Pressfreyheit.

Der Belzebub! Doch fand ich Garn das Maul ihm zuzubinden.

Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
schreibe.

Von nun an schreibe sonder Furcht, verfasse freye Lieder,
und hechle durch die ganze Welt;
zieh' an die Sehne, nimm heraus den Pfeil, und schiesse
nieder

was deiner Laune nicht gefällt.
Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
schreibe.

Was säumst du noch ? nur gleich ans Werk ; ergreif das Fe-
dermesser !

nach deinem Sinne richte zu des freyen Kieles Spitze ;
in rothe Tinte tauche sie, gefällt es dir so besser ;
ergreife den Satyren-Sieb, vertrau' ihn deinem Witze.
Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
schreibe,

DER FRESSER

Bei den besten Wirthen speis' ich, und ich werde dick und
fett.
Meinen Tisch bedecken reichlich Zuckerwerk und seltn
Brühen,
Fische aus dem tiefen Meere, von den Bergeshöh'n Wildbrett;
und in rein krystallinen Flaschen köstliche Nectare glühen.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Wer mir die fünfhundert zahlet, den soll unser Herrgott
hüten.

Wächst mein Glück doch um die Wette.
Kaum umfasst die Fustanelle meines Leibs gewalt'ge Fette.
Meines Fessi's Quast erhöht meiner Wangen Rosenblü-
then¹⁾.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Tausend sollt' ich wohl empfangen und noch mehr; das
weiss doch Jeder.

Mit der bestgeschnittenen Feder
unterschreib' ich meinen Namen auf die zierlichste Manier;
doch ich frag' nicht lang worüber, und ich frag' nicht lang
wofür.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Manchem, der mir meinen Braten aus dem Munde will en-
treissen,
und mir «Sich' die Würmer!» ruft,
sag' ich ruhig: Freund, verstanden; Freund, dich lockt des
Bratens Duft,
darum euer Schrei'n, darob der Erde Bande möchten reissen.

¹⁾ Fustanelle, der Haupttheil der griechischen Tracht.— Fessi, die Kopfbedeckung.

Was frag' ich um das und jenes, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

Mich und meine Tischgenossen nennt ihr Gastronomen keck.
Auf Amerika's Gesetze soll ich meine Hoffnung setzen!
Können nähren die Gesetze? haben die Gesetze Speck?
Fett wird Niemand von Gesetzen.

Was frag' ich um das und jenes, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

Mag die Welt in Brand vergehen, mag Europa sich verkohlen,
möge nur es nie aufhören Thaler uns in's Haus zu senden.
Freyheitsliebende Franzosen stürzen ihren Karl den Zehnten,
und in ihrem edlen Blute baden sich die freyen Polen.
Doch was frage ich nach Freyheit, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

DER AUFSEHER DER OEFFENTLICHEN GEBÄUDE

Kuchenduft meine Lippen, die ich mit Champagner wasche,
und ich häufe die Ducaten in der rundgeschwoll'nen Tasche.
Meine Herrn, nehmt ab die Mützen, mach't ein tiefes Com-
pliment.

Wisset: Oberbauaufseher nannte mich der Präsident.
Trala, Heysa, so ist's recht!
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Was ist Ihr Gewinn des Monats? saget doch, Herr Gouverneur.
Was mir dreyssig Tage tragen trägt euch wohl ein ganzes
Jahr?
Tausend Phönixe ¹⁾ des Monats, und nicht mehr? Warum
nicht gar!
Jede Spanne Landes gilt mir wohl dreytausend und noch
mehr.

¹⁾ Phönix, eine griechische Münze zur Zeit des Presidenten Capodistrias.

Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Oft gönnt mir der Landesvater des huldvollsten Grusses
Ehre.

Wenn ich lange Finger mache, sieht er gnädig durch die
Finger.

Nur zuweilen soll' ich spielen den geheimen Ueberbringer
von den Thaten die ich sehe, von den Reden die ich höre.

Trala, Heysa, so ist's recht!
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Eingemau'rt im engen Napli ¹⁾ sitzt die Regierung jetzt.
Bald, bewährt sich das Gerüchte, wird sie nach Athen
versetzt.

Da werd' ich Paläste bauen. die sie traun bewundern sollen,
und aus Trümmern und Ruinen wird mir Gold entgegen rollen.

Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Ich sey bös den Schulen, sagen einige, die mich beneiden.
Höchst geneigt im Gegentheile bin ich allen Schulgebäuden.
Jüngst träumt ich, ich hätte eine Universität gebaut,
und mit einem Freudesprunge fing ich an zu singen laut:

«Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.»

Schöne Mädchen senden allwärts mir verstohl'ne Liebes-
Blicke.

Unhold sind sie nicht dem Alter, und nicht scheu vor der
Perücke.

Wo ich nur mich möge zeigen, und wo ich den Fuss bewege,
drängt man mich mit Heirathsplänen, macht man glänzen-
de Vorschläge.

Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

---

¹⁾ Das argolische Nauplion, die damalige Hauptstadt von Griechenland.

DER SPION

WER sich in dieser schlimmen Zeit aufhält in griech'schen
 Landen,
 der nehme sich recht sehr in Acht mit wem er spricht und
 was er spricht.
 Nicht jedem zeig' er aufgethan des Herzens Tiefen, ja, selbst
 nicht

dem Freund und dem Verwandten.

Vorgestern auf der Strasse trifft ein Spürhund mich der Po-
 lizey,
 und kommt auf mich, und grüßet schön mit mancher
 Schmeicheley,
 und spricht mich freundlich an, wie folgt, mit glattgeschliff-
 nen Worten.
 Doch ward von mir beschieden er mit folgenden Antworten.

Freund Soutzo, sag' er, wisse doch, oft hab' ich gnädiges
 Gehör
 bei diesem Staatsminister bald und bald bei jenem Gouver-
 neur.
 Wohl mögen die gestrengen Herrn dass ich ein wenig
 schwätze,
 und gern erfahren möchten sie was dieser oder jener spricht.
 Herrn, sag' ich, ich bin kein Spion, und meinen Freund
 verrath ich nicht,
 ja nicht um alle Schätze.—
 —Geh weiter, lasse mich in Ruh, ich bin ein Kybernyi-
 kos¹⁾.
 Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
 Wetter los.

Vorgestern, Soutzo, stösst auf mich ein Herr, der frey gern
 witzelt.
 Von der Regierung sprach er viel, und gramte aus von Al-
 lerley.
 Bei seinen Worten wurde mir der Schädel auch gekitzelt,
 und unvorsichtig stimmte ich mit ein in seine Melodey.

¹⁾ Von der Capodistrianischen Partey.

Doch wirst du dir es denken, Freund? Der Schurke war ein
Erzspion.

Oh! sey vorsichtig, halte wohl versperrt des Herzens Schrank,
mein Sohn.—

—Geh, zeige deinen Rücken mir. Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt
das Wetter los.

Wie, Soutzo, siehst du mit Geduld das Land in Knecht-
schaft sinken,

Minister ohne Rechenschaft, Gerichte welche hinken?

Liebst du die diplomatischen zweydeutigen Gesetze,
die vorn und rückwärts schneiden?

Siehst du die fremden Haufen gern, die unsern Ruhm be-
neiden,

und strecken gierig ihre Klau'n auf uns're letzten Schätze?—

—Versuche mich nicht, Belzebub! Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
Wetter los.

Nun, Soutzo, kein Satyrenpfeil tönt mehr in deinem Köcher!

Oh! zeig', dass ich mich freue!

Schiess'st durch den Heuchler-Mantel du nicht wieder neue
Lücher?

Du schweigst? was soll das Schweigen doch? verkennst du
meine Treue?

Du glaubst mich Kybernitiker, du spielst den Diplomaten!

Oh! peitsche die Minister durch und wäge ihre Thaten.—

—Geh, hetze mich nicht länger auf; ich bin ein Kyberni-
tikos.

Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
Wetter los.

Oh! hätt' ich, Soutzo, dein Talent und deinen Dichter-
schlangenbiss,

so lehrte ich gar bald die Herrn was die Satyrenruthe misst.

Wie spanischer Taback wär' ich den hochgerumpften Na-
sen, bis

Ein jeder sich todt niesen musst!

Doch mir zum Ärger liessest du den Eifer bald ermatten;
 der Mund ist dir verstopfet schier, du fürchtest deinen
 Schatten.—

—Geh! sey mein Plagegeist nicht mehr; ich bin ein Ky-
 bernitikos.

Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
 Wetter los.

Freund Soutzo, sag' mir, ist es wahr? Ich hörte dass so
 eben
 du neue Witzergiessungen dem Druck willst übergeben?—

—Das will ich, und in einer,
 all' der Spionen spotte ich, und ganz besonders deiner.—

— Was! Ich Spion! Je nun, so recht. Das will ich mir
 aufschreiben;

Nicht hinter deinem Finger mehr verborgen sollst du bleiben.
 Nackt stellte sich dein Sinn mir dar; du bist ein Syntagma-
 tikos! ¹⁾

Ich geh'und melde dies; Geduld, mein Freund; nun schlägt
 das Wetter los.

DER BETTLER-SOLDAT

Ein bejahrter armer Blinder, ein Soldat in frühern Tagen,
 mit dem Quersack auf den Schultern, und mit seinem Bett-
 lerstabe,

sprach zu seinem jungen Führer: Fein bedächtig, guter
 Knabe,

fein bedächtig; meine Füße wollen mich nicht schneller
 tragen.

Oh! du bist ein Kind des Glückes! Deine schönen Auglein
 funkeln,

und es trägt dich, wie beflügelt, dein gesunder junger Fuss.

Mir hat ihn vor Missolonghi weggerafft ein Kugelschuss,
 und ich muss mein Daseyn schleppen in Verzweiflung und
 im Dunkeln.

¹⁾ Ein Anhänger der Verfassung.

Sag mir, gutes Kind, wo sind wir? Ist es helle? ist es Nacht?

— « Es ist Nacht, und ich erblicke Nauplia's gewölbte Mauern. » —

—Nauplia! — « Du weinst, Vater! » — Lass mich weinen, lass mich trauern.

Schöne Bilder alter Tage sind im Herzen mir erwacht.

Ich, der erste, gleich der Schlange, sprang auf Palamidis Feste
mit entblösstem scharfen Degen,

und verscheuchte die Tyrannen aus dem hoerbauten Neste.

Doch nun kann ich meinen schweren, siechen Körper kaum
bewegen.

Blind bin ich; der junge Frühling kommt und kehrt für
mich vengebens,
und das freye Licht der Sonne kann mein Auge nicht mehr
schauen.

Oh! ihr Schönen, baumbedeckten, doch mit Blut gefärbten
Auen!

Oh! es freuen frische Völker sich in euch des frischen Lebens!
Und ich muss mein Leben betteln, tragen des Almosens
Hemd,

und in alten Kirchenmauern und auf Strassen übernachten.
Wo ich geh, stoss' ich auf Kinder die mich alten Mann ver-
achten.

Fremd bin ich in meinem Lande, und in meinem Hause
fremd.

Umgekehrt hat sich die Erde, Alles hat sich umgestaltet,
und das Kind wird fremd und fremder seinem Vater, der
veraltet.

Diese Buben, die es wagen unsern Ruhm herabzusetzen,
werfen sich auf beide Kniee vor dem Plutus, ihrem Götzen.
Wo sind meine Schlachtgenossen? Wo sind jener Tage
Riesen?

Wo sind sie? Ach! Viele starben;
andre säumen noch am Leben, unbekannt und ungepriesen.
Fremde stossen mich verächtlich und verlachen meine
Narben.

Oh! verlachtet nicht, ihr Fremden, meine Augen, weil sie
blind,

meinen Fuss, weil er gebrochen.

Botzaris, der Türkenwürger, nannte mich sein tapfres Kind.
Diese alte Fustanelle decket kaum die alten Knochen,
doch sie decket sie mit Ruhme: Iscos ¹⁾ hat sie mir ge-
schenkt.

Dieses Schwert, das lange Jahre treu an meiner Seite hängt,
ist wohl nicht verziert mit Golde, mit Topaz und mit Co-
ralle,

Doch ich hab' es von Tombazi, von dem grossen Admirale.

Helden der verfloss'nen Zeit,
ob ihr auch gestorben seyd,
lebt ihr doch in unsern Herzen, lebt ihr doch in der Ge-
schichte;
aber todt, obschon bey Leben, sind die Ehrenlosen Wichte,
welche euer Grab zertreten, welche eure Thaten schämen,
welche eurer Opfer erben,
trotzig eure alten Krieger, eure Helden übersehen
wenn sie auf den Strassen betteln, wenn sie in dem Elend
sterben.

DER VETERAN

Auf Olympus grauen Höhen, als die Abendsonne sank,
unter düstrer Tannen Schatten,
alt an Jahren, jung von Herzen, sass bey seinen Cameraden
erst ein griech'scher Held und sang:
«Sieben Jahre Trug das Schwert ich des befreiten Griechen-
landes.
In den Thälern, auf den Höhen, wie die lichte Flamm' ent-
brannt' es.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

---

¹⁾ Anders genannt Caraiscakis.

Ihr erinnert euch der Zeiten, als Chursits zaumlose Horden,
Blitz und Donner in den Händen, Argos Felder über-
schwemmt

zu verwüsten und zu morden,
als wir einer gegen zwanzig, halb bewaffnet, unbezähmt,
mit bewährtem Löwenmuth und mit eisenschwerer Hand,
in das Heer des Feindes stürzten, und des Feindes Heer
verschwand.

Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch, als Skodra wilde Völker ausgespie'n;
als in Karpenissi's Thälern Botzaris sich plötzlich zeigt.
Alles floh, und wo er kämpfte, stürzte was nicht konnt'
entfliehn.

Gross war er in dem Gefechte, doch der Tod hat ihn gebeugt.
Er verbarg uns seine Wunde, und begeistert hohes Muthes,
führt' er uns zu dem Triumphe auf den Spuren seines Blutes.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch des Jahres, als die Myriaden stürzten,
eingeengt in unsern Feldern,
und mit schwarzen Todesringen Missolonghi's Mauern
schürzten;

als wir muthig kämpfen sahen unsre Kinder, unsre Ältern.
Ruhig schaute da Europa, kalt dem Fall und böse dem Sieg,
das verklärte Missolonghi, wie es hoch gen Himmel stieg.

Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch; wir waren eine Handvoll, nicht drey-
hundert;

doch es führte Karaïsko der Dreyhundert Standart.

Athen zeugt von uns'ren Thaten; Isko siegte, und es ward
Kiutahi¹⁾ nicht mehr als tapfer und nicht mehr als klug
bewundert.

¹⁾ Der türkische Heerführer.

Ja zur hellen Flamme wuchs in Rumeli der Freyheitsfunken,
 und Arachowas Gefilde hat Tyrannenblut getrunken.
 Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
 schlug
 als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

Bleich und abgemattet wandelnd unter Trümmern und
 Ruinen,
 unterm Himmelsdach durchwachend, kämpfend unter Fel-
 senzinnen,
 lechzend bald und bald verhungernnd, wundbedeckt in dem
 Getümmel,
 durch Beschwerden, durch Gefahren folgend treu den alten
 Fahnen,
 richteten wir oft den matten, thränenfeuchten Blick gen
 Himmel,
 doch nie hat der freye Nacken sich gebeugt vor den Ty-
 rannen.
 Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
 schlug
 als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

ANTWORT

an einige, auf einem Band von Heine's Gedichten aufgeschriebene Zeilen

Ja, wenn das Herz verwundet ist,
 und trägt die Wunde nicht allein,
 dann ist es Balsam das entfließt,
 so süß, so duftend und so rein.

Doch wenn es tief das Eisen fühlt
 das nicht zugleich das and're trifft,
 kein Balsam ist es das entquillt,
 es ist sein Blut, vermischt mit Gift.

Und selbst wenn auch das and're peint
von einem fremden, frühern Schmerz,
dann sind es Thränen die das Herz,
das arme Herz zum Tod sich weint.

DER TRAUM

Mir träumte es flöge vom Himmel herunter
eine Seele zu mir, eine Schwester der Meinen,
Sie sass mir zur Seite, so zart und so munter,
dass das Herz mir zerfloss, und ich fing an zu weinen.

Sie sah mich mit himmlischem, sanften Mitleiden,
und ich fühlte mein Wesen durchdrungen von Glück.
Ich liess mich die seeligen Engel beneiden,
und ich heftet' auf sie meinen sehnenden Blick.

Da ist plötzlich die holde Erscheinung verschwunden;
da stand ich alleine, verrunzelt und alt.
Sie lacht ob mein Weinen; ihr Herz ist so kalt!
ihre Blicke sind Dolche, und tief sind die Wunden.

Um ein Wort des Erbarmens ich flehte mit Schmerzen,
um ein schwesterlich wort. Sie wandte sich ab,
und mit hohnender Miene sie wies mir das Grab.
Ich erwachte,—und fühlte die Thränen im Herzen.

VERZWEIFLUNG

Nun ist gewelkt die letzte Rose,
die aufgeblüht auf meinem Strauch.
Verschwunden die Apotheose
liess kalte Aschen nur und Rauch.

Nicht das Altar ist doch entweiht ;
es fehlt die Gottheit nur den Festen.
Noch steht der Stamm ; doch nichts gedeihet
auf seinen morschen, dürrn Ästen.

Um mich die wüste, weite Haide ;
kein grünes Blatt auf meiner Laube.
Hin ist des Lebens letzte Freude,
hin ist der Seele tiefer Glaube.

Zu allem Schönen, allen Grossen,
fühlt' ich ein warmes, mächt'ges Streben.
Vom Schönen wurd'ich abgestossen,
zum Grossen konnt'ich mich nicht heben.

Die Kraft zu wirken und zu schaffen,
das Werkzeug Gottes ist zerschlagen.
Das starke Fittig ist erschlaflen,
das mich durch Lüfte oft getragen.

Ich bin auch um das edle Denken,
und thu' bewusstloss was ich thue ;
und alle meine Schritte lenken
mich zu des Grabes stiller Ruhe.

TROST

Mein Herz ist todt, mein Körper neigt
sich hin zur Mutter Erde.
Mein Fuss ins Grab hinunter steigt,
wo ich bald ruhen werde.

Da wird es einsam seyn und kühl,
da werd' ich bald vergessen.
Doch da wird' wohl auch kein Gefühl
mit neuem Tod mich pressen.

Da wird nicht grüssen mich das Licht
an jedem Frühlingsmorgen;
doch auch die Nächte werden nicht
mich peinigen mit Sorgen.

Ich weiss; nie wird der Stein benetzt
der über mich wird liegen;
doch auch der Brunnen wird zuletzt
der Thränen mir versiegen.

AN FRAÜL. STOLTE

(der schönen Tochter des Dichters von «Faust»)
indem ich ihr ihre eignen Gedichte zurück gab.

Haben die Musen und Grazien, seitdem den Parnass sie ver-
liessen
alle in Eins sich vermengt, wechselnd den eignen Vorzug?
Haben die Grazien gelernt auf der Leier der Musen zu singen,
oder wohl ihre Gestalt haben sie jenen gegönnt?

IN DEM ALBUM DES GRAF. E.

Eitel sind die Güter die die Zeit vertreibt.
Unverwëhlt und ewig nur die Freundschaft bleibt.

AUF MEINEM BILDE

Man sagt es sey mir gleich. Es ist zum Scherz.
Die Züge sind es wohl ; es fehlt das Herz.

Γ'. ΑΓΓΛΙΚΑ

ON MY PHOTOGRAPH

My shadow is this, and this shadow will last
when will vanish the one that this shadow has cast.

ON ANOTHER

It is born to the rays of athenean skies.
It is perfect in likeness, but life is still wanted.
To the source of the life it comes, to your eyes,
to ask for a sparkle. Why should you not grant it?

TRANSLATION OF A PASSAGE OF MY DRAMA -THE THIRTY-

Among strangers a stranger he wanders alone,
of me, of his friends, of his country bereft.
All hope and all joy and all gaiety are gone
from this heart which is pining, is dead since he left.

Exiled and roofless the nights he will tarry
on the banks of the brook, on the lonely grove;
and no good and no treasure with him will he carry,
but the tender remembrance of me and my love.

Far from him I am weeping; the tyranny rages
against me and my father. No saviour appears;
and our glorious town, the boast of all ages,
is plunged in blood and drowned in tears.

Their murderous weapons they aim at his breast;
but his heart is of steel and his mind is unbending.
He fled. Now, tyrants, to flee make haste.
Soon will he return, and his vengeance is pending.

So soars the goldfethered bird to the skies,
whence it fixes its looks on the valleys and hills;
and back from the clouds like an arrow it flies,
and its prey with its clutches it seizes and kills.

He went, scorning the tyrants, where free men breathe.
Soon will he return at the head of the brave,
the noble brow crowned with the laurel-wreath,
the tyrants to crush, and his country to save.

O joy, when the town will resound with his name,
and all looks but to him and all hearts will fly !
But forgetting all others, unmindful of fame,
he will only to me turn his heart and his eye.

ANOTHER PASSAGE OF THE SAME DRAMA

He is dead, he is gone ! Men of Athens, his friends !
his eyes have no rays and his lips have no breath.
Death tinges with palor the brow that it bends,
and his heart, once so tender, is clasped by death !

I call'd him, but silent and cold was his face ;
and his fatherly heart against mine I press'd.
But his hand did not move to a loving caress,
and his heart, . . . it had ceased to throb in his breast.

His lips are still smiling, and their smile is so mild !
Why does he not speak ? He loves me no more ?
You depart from my side, you abandon your child,
an orphan, shipwrecked on this desolate shore.

On his bosom how happy I used to lie ;
and now we must part ! O gods that we must !
that nothing to me will remain but his dust,
a desert on earth, and dark night in the sky !

My father I want. O, who will sustain,
who will guide my steps on my search of thee ?
From whom shall I ask my father ?— I see.
The sharp blade of this sword will unite us again.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Τοις ἐντευξομένοις	ε'
ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ	1
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ	3
ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ	5
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ	9
ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΩΔΑΙ	43
Εἰς Θεόν	45
Αἴνος ἑωθινός	47
Εὐχαριστία	49
Θεοῦ παρουσία	21
Ἑσπέρα	22
Ὕμνος Βασιλικός	24
» εἰς τὴν ἑλευσιν Βασιλ. Λουδοβίκου	25
» » » » τῆς Βασιλ. Ἀμαλίας	27
» » » » τοῦ Βασιλ. Γεωργίου	28
Ἑωθινὴ εὐχὴ διὰ σχολεῖτα	32
Ὡδὴ εἰς ἀρχὴν μαθημάτων	34
» εἰς προστάτας σχολείων	36
» εἰς Χριστόπουλον	37
» τῇ Ἀγγελικῇ Πάλλῃ	42
Νέοις ποιηταῖς	43
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ	45
Ἡ πατρίς μου	47
Δεῖπνον Κλεπτῶν	49
Ἡ σάλπιγξ	51
Ἐμβατήριος	53
Ὕμνος πατριωτικὸς	55
Εὐχαριστήριος	56
Εἰς Κολοκοτρώνην	58
Ἡ ἔρωμένη τοῦ Κλέφτου	66

	Σελ.
Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ	70
Ἰππεὺς	74
Κλέφτης	76
Ἡ Ἀρβανιτία	78
Ὁ συνταγματικὸς	89
Τρίτη Σεπτεμβρίου	92
Ἀναχώρησις εἰς πόλεμον	99
Ἐξόρμησις	100
Πολεμιστήριον	104
Θούριος	104
Ἐλεύθερος κλέπτης	106
Χορὸς πολεμιστῶν	107
Λάθαρν	109
Ἐλελεῦ	110
Ἐθνοφύλακες Πανεπιστημείου	112
Συμπλοκή	114
Παῖδια ὑπὲρ ὀρφανῶν Κρήτης	115
Ἐθνικὸς ὕμνος	116
ΠΑΝΤΟΙΑ	119
Μάιος	121
Ὅναρ	123
Ἐαρ	125
Ἀφ' οὗ σὲ εἶδα	127
Θυσία	128
Ἐκείνη	129
Λατρεία	131
Ἐρωτες ῥόδου	133
Πλοῦς	135
Συναντήσεις	137
Καλλιτέχνημα	138
Κοιμοῦ	139
Ἵπνος	140
Νυκτερινὸν	141
Ἀνατολή	142
Ἄωτός	143

	Σελ.
Ἀπῆλθε	444
Ἀπουσία	445
Εὐτυχίας σκιά	446
Σιωπή	447
Ἀδιαφορία	449
Χάρις	450
Ῥύαξ	451
Ἄνθος Μαΐου	452
Ἀμφιβολίαι	453
Φθινόπωρον	454
Χωρισμός	455
Περιστέρα	456
Ἀνυπομονησία	457
Παρακμή	458
Σε, σέ	459
Ἀποχαιρετισμός	461
Ξένος	463
Λήθη	464
Μόνος	466
Θρήνος	467
Ἄσμα παράφρονος	469
ΣΑΠΦΙΚΑ Ῥόδον	471
Θθινόπωρον	472
Εἰς ἥλιον	473
Εἰς σελήνην	474
Εἰς Σαπφῶ	475
Ῥόδον μαρνανθὲν	477
Ὁ Ἕρως	478
Ὁ ποιητής	479
Ὁ Ἀδάμ	480
Ἡ Εὐα	481
Ἀναχώρησις	482
Πικρὴ καρδιά	484
Ἀτολμία	486
Ἐντυπώσεις	488

	Σελ.
Εὐτυχίας διαμονή	489
Βάττος	491
Ἀνθοπώλης	492
Τρύγος	494
Ζήλεια	496
Δίκτυα	497
Ἄνοιξις	498
Εἰς τὴν βρύσιν	200
Τὸ κάλλος της	201
Καθὼς φανῆς	203
Συμβουλαὶ	205
Αἰτήσεις	206
Καλὰ γεράματα	207
Αὔρα	209
Φιλαρέσκεια	210
Ἐλεύθερο πουλί	214
Ταχυδρόμος	213
Εὐχή	214
Ἐπάγοδος	215
Χρυσόπτερο πουλί	216
Μοναξιά	217
Ναννούρισμα	218
Χώρα	220
Ψάλτης	223
Ἐν τῇ ἐρήμῳ	225
Τὰ μνήματα	233
Ἀθανασία	242
ΜΥΘΟΙ	253
Ὁ Ζίξικας	255
Κόραξ καὶ ἀλώπηξ	256
Ὁ πῆγος	258
Οἱ βάτραχοι	259
Ἡ ἄρκτος	262
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ	267
Εἰδύλλιον Α' Οἱ πρόσφυγες	269

Εἰδύλλιον Β' Ὁ δῦσεως	282
» Γ' Θυσία εἰς Σειληνόν	291
» Δ' Λεύκοπις	300
» Ε' Θήρα ἢ Ἀλκμαίων	307
ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ	321
Σωτήρος (1837)	323
Ἀθηνᾶς (1838)	326
Ταχυδρόμου (1838)	328
Αἰῶνος (1840)	329
Φίλου τοῦ λαοῦ (1841)	331
Αἰῶνος (1841)	332
» (1862)	334
Θεατρικῶν ἀγγελιῶν (1842)	336
Ἑλλην. Παρατηρητοῦ (1843)	337
Φήμης (1844)	»
Ἀθηνᾶς (1844)	339
Ἐφημ. Κυβερνήσεως (1844)	340
Φίλου τοῦ λαοῦ (1846)	341
Ἀθηνᾶς (1848)	342
Εὐτέρπης (1844)	343
Κλητῆρες Πανεπιστημίου (1850)	344
Διανομεῖς Ταχυδρομείου (1854)	345
Φάρου Ὁθρυος (1861)	346
» » (1862)	348
» » (1863)	350
Εὐνομίας (1863)	352

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ, ΕΠΙΤΑΦΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ . . . . .

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ Εἰς λεύκωμα νέας φίλης	357
Τῷ Κ. Ε.	359
Τῷ Κ. Ε.	»
Ἀπόσπασμα τῷ Ἀλ. Σούτζω	360
Ἄτερον ὅμοιον	361

	Σελ.
Εἰς εἰκόνα	382
Τῇ μικρᾷ Θ. Ο.	383
Εἰς νέαν μαθήτριαν	»
Τύχης ἰσορροπία	»
Αἰνίγμα	»
Συλλαβόγριφος	»
ΑΝΘΩ	385
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ	435
Βουρκόλακας, τοῦ Γέτου	437
Χαρὰ	438
Ἐκστασις, ἐκ τῆς Λουκίας τοῦ Δονιζέττη	440
Ἀπελπισία	444
Τεμάχια	442
Νῦξ, τῆς Κ ^α : Γεραρδίνης	443
Μοῖτρα, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	445
Μονήρης	»
Μῦθος Βιεννέτου	446
Μάρκος Βότσαρης, τοῦ Ἀλλέκου	452
Τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, τοῦ Βολταίρου	457
Εἰς ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ	463
Α' ΓΑΛΛΙΚΑ Ode à Miaulis	463
A M ^{lle} F. M. F. S.	467
A la même	469
A M ^{lle} *** , le jour de sa fête	474
A M ^{lle} ***	473
A la P ^{sse} C. G.	»
La larme	474
Charon et la jeune fille	475
Dans l'Album de M. Nadar	476
» » » M ^{me} S. B.	»
» » » » la Comtesse C. P.	477
Sur ma photographie	»
Sur une autre	»
Sur une autre	»

	Σελ.
Sur un éventail	477
A M ^{lle} H. B.	"
Sur un vase	478
Sur le mur du lazaret	"
Sur le bateau <i>le Nil</i>	479
Charade	"
A un ami	"
Autre au même	"
Le blanc	480
Dans l'album de M ^{lle} E. B.	"
Β' ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ Aus Alexander Soutzo	
Der neue Diogenes	481
Die Presse	483
Der Fresser	485
Der Aufseher	486
Der Spion	488
Der Bettler-Soldat	490
Der veteran	492
Antwort	494
Der Traum	495
Verzweiflung	496
Trost	497
An Fräul. Stolte	"
In dem Album des Graf. E.	498
Auf meinem Bilde	"
Γ' ΑΓΓΛΙΚΑ On my photograph	499
On another	"
A passage of «the Thirty», translation	"
Another of the same drama	500
Πίναξ τῶν περιεχομένων	501

1000

1000

003342

